

Spící panna

Deaver Jeffery

13. září 1999

„MANSONŮV SYN“ SHLEDÁN VINNÝM V PŘÍPADU VRAŽD V RODINĚ CROYTONOVÝCH

Salinas, Kalifornie – Pětatřicetiletý Daniel Raymond Pell byl dnes shledán vinným ve čtyřech bodech obžaloby v souvislosti s vraždou prvního stupně a v jednom bodě obžaloby v souvislosti se zabitím.

Porota okresního soudu v Monterey se na verdiktu usnesla po pouhých pěti hodinách jednání. „Spravedlnosti bylo učiněno zadost,“ sdělil reportérům po ohlášení verdiktu vedoucí týmu státních zástupců James J. Reynolds. „Jde o krajně nebezpečného muže, jenž se dopustil ohavných zločinů.“ Pell vešel ve známost jako „Mansonův syn“ vzhledem k několika paralelám mezi jeho životem a životem usvědčeného vraha Charlese Mansona, který v roce 1969 nechal v jižní Kalifornii rituálně zavraždit herečku Sharon Tateovou a několik dalších lidí. Po Pellově zatčení našla policie v jeho domě řadu knih a článků o Mansonovi.

Pell byl shledán vinným z vraždy Williama Croytona, jeho manželky a dvou ze tří jejich dětí dne 7. května v kalifornském Carmelu, necelých 200 kilometrů jižně od San Franciska. Obvinění ze zabití pak souviselo s úmrtím čtyřadvacetiletého Jamese Newberga, který s Pellem bydlel a v noc výše zmíněných vražd ho doprovázel do domu Croytonových. Státní zástupce uvedl, že Newberg měl zpočátku v úmyslu při vraždách asistovat, ale poté si to rozmyslel a Pell ho zabil.

Šestapadesátiletý Croyton byl zámožným elektrotechnikem a nápaditým programátorem. Jeho firma sídlící v Cupertino v srdci Silicon Valley vyvíjí moderní programy, které patří mezi světově nejoblíbenější softwarové produkty určené pro osobní počítače.

Vzhledem k Pellovu zájmu o Mansona se objevily spekulace, že vraždy mohly mít ideologický podtón – stejně jako vraždy, za něž byl v minulosti odsouzen Manson –, avšak Reynolds uvedl, že nejpravděpodobnějším motivem vniknutí do domu Croytonových byla loupež. Pell má na kontě desítky předchozích odsouzení za krádeže, vloupání a loupeže, které začal páchat v době, kdy mu ještě nebylo ani dvacet let.

Jeho útok přežilo jedno dítě, devítiletá dcera Theresa. Pell si dívky nevšiml, poněvadž spala ve své posteli zakrytá hračkami. Vzhledem k tomu vešla ve známost jako „Spící panna“.

Podobně jako Charles Manson – zločinec, jenž byl předmětem jeho obdivu – vyzařoval také Pell temné charisma a postupně se obklopil skupinou oddaných a fanatických stoupenců, které označoval za svou „rodinu“ – i tento termín si vypůjčil od Mansonova klanu – a nad nimiž měl absolutní kontrolu. V době vražd členů rodiny Croytonovy patřil do této skupiny i Newberg a také tři ženy, které žily společně ve zchátralém domě v Seaside, severně od kalifornského Monterey. Jedná se o Rebeccu Sheffieldovou (26), Lindu Whitfieldovou (20) a Samanthu McCoyovou (19). Whitfieldová je dcerou Lymana Whitfielda, prezidenta a výkonného ředitele Santa Clara Bank and Trust se sídlem v Cupertino, což je čtvrtá největší banka v Kalifornii.

Zmíněné ženy nebyly obžalovány v souvislosti s úmrtími Croytonových či Newberga, ale porota je shledala vinnými z mnohonásobných krádeží, neoprávněných vniknutí na cizí pozemek, podvodů a přechovávání odcizeného majetku. Whitfieldová byla navíc usvědčena z maření vyšetřování, křivopřísežnictví a ničení důkazů. Na základě dohody o snížení trestu výměnou za přiznání viny byly Sheffieldová a McCoyová odsouzeny ke třem letům ve vězení, Whitfieldová pak ke čtyřem a půl letům. Rovněž Pellovo chování během procesu dalo vzpomenout na Charlese Mansona. Seděl bez hnutí u stolu pro obhajobu a civěl na porotce a svědky v neskrývané snaze je zastrašit. Podle některých zpráv věří, že má okultní schopnosti. V jednom případě byl obžalovaný dokonce vyveden ze soudní síně, když se svědek pod jeho upřeným pohledem zhroutil.

Zítra začne porota rokovat o výši trestu. Pell by mohl dostat až trest smrti.

PONDĚLÍ

1

Vyšetřování začalo jako každé jiné.

Kathryn Danceová vešla do vyšetřovací místnosti a spatřila za kovovým stolem třiačtyřicetiletého spoutaného muže, který si ji bedlivě prohlížel. Vyslýchané subjekty to tak samozřejmě dělaly vždy, i když nikdy ne tak udivujícíma očima. Byly modré, ale tahle modř se nepodobala obloze, oceánu ani slavným drahokamům.

„Dobré ráno,“ řekla Danceová a posadila se naproti muži.

„Nápodobně,“ odvětil Daniel Pell, jenž před osmi lety ubodal k smrti čtyři členy jedné rodiny z důvodu, s nímž se nikdy nikomu nesvěřil. Jeho hlas zněl měkce.

Drobný a šlachovitý Pell se uvolněně opřel o židli a na jeho vousaté tváři se objevil lehký úsměv. Hlavu s dlouhými šedočernými vlasy držel nakloněnou na stranu. A zatímco většinu vyšetřování prováděných na vězeňské půdě doprovází zvonivý zvuk pout, jak se subjekty snaží prokázat svou nevinu rozmáchlými a předvídatelnými gesty, Daniel Pell setrval v dokonalé nehybnosti.

Danceová jako specialistka na vyšetřování a kinezii – řeč těla – viděla v Pellově chování a posedu obezřetnost, ale i sebedůvěru... a kupodivu také pobavenost. Pell měl na sobě oranžovou vězeňskou kombinézu s našitým nápisem „Nápravně výchovný ústav Capitola“ vepředu a poněkud nadbytečným slovem „Vězeň“ vzadu.

Momentálně se však s Danceovou nenacházeli v Capitale, nýbrž ve střežené vyšetřovací místnosti v budově okresního soudu v Salinasu, plných pětadesát kilometrů od Capitoly.

Pell pokračoval v prohlídce. Nejprve si změřil pohledem oči Kathryn Danceové – jejich zelený odstín jako by se vhodně doplňoval s jeho zvláštní modří –, které lemovaly brýle s hranatými černými obroučkami. Poté se zaměřil na její špinavě blondaté vlasy spletené do copu, černé sako a neprůsvitnou bílou halenku pod ním, která vůbec nic neodhalovala. Všiml si rovněž prázdného pouzdra u agentčina pasu. Prohlížel si ji pečlivě a nikam nespěchal; vyšetřovatele a vyšetřované pojí vzájemná zvědavost. (Jak Danceová říkala na seminářích z vyšetřovací techniky studentům: „Zkoumají vás stejně důkladně, jako vy zkoumáte je – a obvykle ještě důkladněji, poněvadž mohou více ztratit.“)

Danceová hmátla do modré kabelky pro legitimaci a nedala najevo žádnou reakci, když uvnitř zahlédla hračku malého netopýrka z loňského Halloweenu, kterou jí tam ráno podstrčil jako kanadský žertík buďto dvanáctiletý syn Wes, nebo jeho mladší sestra Maggie, případně oba. Napadlo ji, jak je někdy život plný kontrastů. Ještě před hodinou snídala s dětmi v útulném viktoriánském domě v idylickém Pacific Grove, kde jim u nohou leželi dva zdraví psi žadonící o slaninu, zatímco teď sedí za úplně jiným stolem a naproti sobě má usvědčeného vraha.

Našla legitimaci a ukázala ji Pellovi. Ten se na ni dlouze zadíval a lehce se předklonil. „Danceová.

Zajímavé jméno. Kdo ví, odkud pochází. A ten Kalifornský úřad..., co to je?“

„Úřad vyšetřování. Je to jako FBI, ale jen pro stát Kalifornie. Pane Pelle, jste srozuměn s tím, že se tento rozhovor nahrává?“

Pell pohlédl na zrcadlo, za nímž vrněla videokamera. „Vy si vážně myslíte, že věříme, že to zrcadlo je tu kvůli tomu, abysme si mohli udělat vlasy?“

Zrcadla se však do vyšetřovacích místností neinstalují kvůli ukrytí kamer a svědků – na to existují mnohem lepší a modernější metody –, nýbrž proto, že když lidé vidí sami sebe, mají menší sklon lhát.

Danceová se chabě usmála. „A jste srozuměn s tím, že můžete tento rozhovor kdykoliv ukončit a že máte právo na advokáta?“

„V trestněprávních procedurách se vyznám líp než celý absolventský ročník Hastingsovy právnické fakulty dohromady. Což je, když na to přijde, docela legrační představa.“

Byl lepší řečník, než Danceová čekala. A taky byl chytřejší.

Daniel Raymond Pell, který si odpýkával doživotní trest za vraždy Williama Croytona, jeho manželky a dvou jeho dětí, spáchané v roce 1999, oslovil minulý týden spoluvězně, jenž měl být z Capitoly zanedlouho propuštěn, a požádal ho, aby za něj po propuštění za úplatu něco vyřídil. Řekl mu o jakýchsi usvědčujících důkazech, jichž se před lety zbavil v Salinasu, a svěřil se mu s obavami, že by ho tyto předměty mohly zaplést do nevyřešené vraždy jednoho zámožného farmáře. Nedávno se totiž dočetl, že město Salinas provádí renovaci vodovodního systému. To v něm probudilo vzpomínky a zároveň vyvolalo obavy, že by někdo mohl ukryté důkazy najít. Požádal tedy spoluvězně, aby je vyhledal a zničil.

Pell si k tomu však vybral nesprávného člověka. Spoluvězeň odsouzený na krátkou dobu vyklopil všechno

ředitelce věznice, která zavolala na úřad šerifa okresu Monterey. Vyšetřovatele napadlo, zda Pell náhodou nemluvil o nevyřešené vraždě farmáře Roberta Herrona, jenž byl před deseti lety ubit k smrti. Vraždná zbraň – předpokládalo se, že jde o kladivo – se nikdy nenašla. Úřad šerifa tedy vyčlenil tým, který měl prohledat všechny studny v dané části města. Netrvalo dlouho a tým opravdu našel otrhané tričko, kladivo a prázdnou náprsní tašku s vyraženými iniciálami R. H. Dva otisky prstů na kladivu patřily Danielu Pellovi. Montereyský okresní státní zástupce se rozhodl předložit případ velké porotě v Salinasu a požádal agentku CBI Kathryn Danceovou, aby Pella vyslechla a pokusila se ho přimět k doznání.

„Jak dlouho jste žil v oblasti Monterey?“ zeptala se nyní Danceová.

Pella jako by překvapilo, že na něj okamžitě nezačala pouštět hrůzu. „Pár let.“

„Kde?“

„V Seaside.“ Asi třicetitisícové město severně od Monterey na silnici 1, obývané především mladými dělnickými rodinami a důchodci. „Za své těžce vydělané peníze tam toho dostanete víc,“ vysvětlil. „Víc než v tom vašem nóbl Carmelu.“ Jeho oči přistály na jejím obličeji.

Gramatiku a větnou skladbu má dobrou, všimla si Danceová a naopak si nevšímalá jeho rybářské expedice za informacemi o jejím místě bydliště.

Dál se ho vyptávala na jeho život v Seaside a ve vězení a celou dobu ho přitom pozorovala: jak se chová, když jsou mu kladeny otázky, a jak se chová, když na ně odpovídá. Nedělala to, aby z něj získala informace – díky domácí přípravě předem znala odpovědi na vše, nač se ptala –, ale aby stanovila jeho behaviorální „základní čtení“.

Při odhalování lži berou vyšetřovatelé v úvahu tři faktory: neverbální chování (řeč těla neboli kinezii), verbální kvalitu (intenzitu hlasu nebo odmlky před odpověďmi) a verbální obsah (to, co subjekt říká). První dva faktory přitom poskytují daleko spolehlivější náznaky případné lži, neboť každému člověku se mnohem lépe kontroluje, co říká, než jak to říká a jak během odpovědi přirozeně reaguje jeho tělo. Základní čtení je pak jakýmsi katalogem různých druhů chování ve chvílích, kdy subjekt říká pravdu. Je to standard, který bude vyšetřovatel později porovnávat s chováním subjektu ve chvíli, kdy může mít důvod ke lži. Jakékoliv odchylky mezi oběma druhy chování pak naznačují lež.

Danceová konečně získala kvalitní profil pravdomluvného Daniela Pella a přistoupila k jádru svého úkolu v této moderní, leč sterilní soudní budově. Venku bylo mlhavé červnové odpoledne. „Ráda bych vám položila několik otázek o Robertu Herronovi.“

Pell se s ní na chvíli střetl pohledem a pak zaměřil svou prohlídku detailněji: zadíval se na náhrdelník s lasturou, který kdysi vyrobila její matka. Poté na agentčiny krátké, růžově nalakované nehty. Šedý perleťový prsten na prsteníčku si vysloužil dva pohledy.

„Kde jste bydlel v lednu 1996?“

„V Monterey.“

„V které ulici?“

Pell našpulil rty. „Ted jste mě dostala. Ale myslím, že v severní části města.“

Zajímavé. Klamající subjekty se často vyhýbají konkrétním údajům, které lze ověřit a poté jim je připomenout, pokud se rozcházejí s jejich výpovědí u soudu. Navíc bylo neobvyklé, aby si člověk nepamatoval, kde bydlel. Pellovy kinezické reakce nicméně žádnou lež nenaznačovaly.

„Jak jste se seznámil s Robertem Herronem?“

„Vy předpokládáte, že jsem se s ním seznámil. Jenže já se s ním v životě nesetkal. Přisahám.“

Poslední věta byla příznakem lži. Pellova řeč těla však ani v tomto případě nevykazovala nic, co by naznačovalo klam.

„Toho spoluvězně v Capitale jste ovšem požádal, aby šel k té studni a vytáhl z ní kladivo a náprsní tašku.“

„Ne, takhle to řekl ředitelce on.“ Pell se znovu pobaveně usmál. „Co kdybyste si o tom promluvila s ním? Máte bystré oči, agentko Danceová. Viděl jsem, jak si mě prohlíží a posuzují, jestli jsem k vám upřímný. Vsadím se, že byste natotata poznala, že ten chlapec lže.“

Danceová nedala najevo žádnou reakci, ale pomyslela si, že je velice neobvyklé, aby si subjekt uvědomil, že je podrobován kinezické analýze. „Jak se ale v tom případě o těch důkazech ve studně dozvěděl?“

„No, o tom už jsem taky přemýšlel. Někdo prostě ukradl moje kladivo, zabil s ním Herrona a pak ho naračil tak, aby svedl vinu na mě. A měl přitom rukavice. Takové ty gumové, co nosí v Kriminálce Las Vegas všichni.“

Stále se choval uvolněně. Jeho řeč těla se nijak neodchylovala od základního čtení. Vyznačoval pouze emblémy – běžná gesta, jimiž měl sklon nahrazovat slova, například krčení ramen nebo ukazování prstem. V jeho chování se však zatím neobjevily žádné adaptory, které signalizují napětí, ani projevy afektu, jež naznačují prožívané emoce.

„Ovšem kdyby chtěl vrah něco takového udělat,“ namítla Danceová, „nezavolal by už tehdy na policii a nesdělil jí, kde to kladivo je? Proč by měl čekat více než deset let?“

„Řekl bych, že byl prostě chytřej. Radši si dal načas a pak nastražil past.“

„Ale proč by onen skutečný pachatel telefonoval vězni v Capitale? Proč by raději nezavolal přímo policii?“ Zaváhám. A poté uchechtnutí. Jeho modré oči se rozzářily vzrušením, které se zdálo nefalšované.

„Protože oni jsou do toho zapletení taky. Myslím policie. Jasně... Policajti si uvědomili, že pořád nevyřešili ten Herronův případ, a chtějí to na někoho hodit. Tak proč ne na mě? Vždyť už mě ve vězení mají.“

Vsadím se, že to kladivo tam nastrčili sami policajti.“

„Pojďme si s tou myšlenkou trochu pohrát. Vy tady říkáte dvě různé věci. Za prvé že vám někdo to kladivo ukradl ještě před Herronovou smrtí, zavraždil ho s ním a teď, o takovou dobu později, vás udal. Vaše druhá verze ovšem zní, že policie vaše kladivo získala až poté, co Herrona zavraždil někdo úplně jiný, a nastrčila je do studny, aby mohla z té vraždy obvinít vás. Tyto dvě verze si navzájem odporují. Buďto platí jedna, anebo druhá. Která je podle vás správná?“

„Hm.“ Pell se na pár vteřin zamyslel. „Dobrá, přikloním se ke dvojce. Policie. Je to bouda. Jsem si jistě, že se to seběhlo takhle.“

Jejich oči se setkaly, zelené s modrými. Danceová chápavě pokývala hlavou. „Tak to spolu zkusme probrat detailněji. Za prvé: kdy se policie k tomu kladivu dostala?“

Pell se znovu zamyslel. „Když mě zatýkali za tu věc v Carmelu.“

„Za ty vraždy Croytonových v devětadevadesátém?“

„Jo. Brali si z mého domu v Seaside všechny možné důkazy.“

Danceová zachmuřila obočí. „O tom pochybuji. Na to se důkazy příliš pečlivě evidují. Ne, já bych se přiklonila k věrohodnějšímu scénáři: že to kladivo bylo ukradeno teprve nedávno. Kde ještě mohl někdo najít vaše kladivo? Máte v tomto státě nějaký majetek?“

„Ne.“

„Nějaké příbuzné nebo přátele, kteří by mohli disponovat vašim náradím?“

„Ani ne.“

Což nebyla obvyklá odpověď na otázku typu „ano-ne“; byla ještě neuchopitelnější než: „Já si nevzpomínám.“ Danceové navíc neuniklo, že si Pell při slově „příbuzné“ položil na stůl ruce zakončené dlouhými čistými nehty. To byla odchylka od základního čtení. Neznamenala lež, ale subjekt rozhodně cítil stres. Otázky ho rozrušovaly.

„Danieli, žijí v Kalifornii nějakí vaši příbuzní?“

Pell zaváhal, poté zřejmě vytušil, že agentka je ten typ, který si ověřuje každou jeho poznámku – v čemž měl pravdu –, a řekl: „Jedinej, kdo zbyl, je moje teta. Bydlí dole v Bakersfieldu.“

„Jmenuje se Pellová?“

Další odmlka. „Jo... To je dobrý úsudek, agentko Danceová. Vsadím se, že policajti, kteří zapinkali ten Herronův případ, ukradli to kladivo z jejího domu a narafičili ho tam. To oni za tím vším stojí. Co kdybyste si promluvila s nima?“

„Dobrá. A teď se zkusme zamyslet nad tou náprsní taškou. Odkud se mohla vzít ta...? Něco mě napadlo. Co když vůbec nepatřila Robertu Herronovi? Co když ten proradný policista, o kterém se tu bavíme, prostě koupil náprsní tašku, nechal do kůže vyrazit iniciály R. H. a hodil ji i s kladivem do studny? Klidně to mohl udělat před měsícem. Nebo dokonce před týdnem? Co si o tom myslíte, Danieli?“

Pell sklopil hlavu, takže mu agentka neviděla do očí, a neříkal nic.

Vyvíjelo se to přesně podle plánu.

Danceová ho přinutila, aby si vybral věrohodnější ze dvou vysvětlení své nevinu – a vzápětí mu ukázala, že toto vysvětlení vůbec není věrohodné. Žádná příčetná porota by nikdy neuvěřila, že policie jeden důkaz sama vyrobila a druhý odcizila z domu vzdáleného stovky kilometrů od místa činu. Pell si začínal uvědomovat, že se dopustil chyby. Každou chvíli za ním měla sklápnout past.

Šach mat...

Danceové poskočilo srdce, když si uvědomila, že příštími slovy, která mu vyjdou z úst, už by mohlo být smlouvání, co za to, když se přizná.

To se ovšem pletla.

Pell vytřeštil oči a zabodl je do ní s výrazem ryzí zášti. Zároveň se vymrštil, co nejdále to šlo. Pouze díky řetězům provlečeným přes kovovou židli, kterou držely na podlaze šrouby, se do agentky nezakousl.

Danceová ucukla a zalapala po dechu.

„Ty zatracená štětko! Ted už tomu rozumím. Jasně, ty v tom jedeš taky! Jo, jo, hodíme všeco na Daniela. Všecko je vždycky moje vina! Já jsem snadnej cíl. Přijdeš si sem, mluvíš jako kámoška, že prej mi akorát

položíš pár otázek. Bože můj, vždyť ty seš úplně stejná jako všichni ostatní!“

Její srdce teď zběsile tlouklo a navíc měla strach. Zároveň si však rychle všimla, že řetězy jsou dobře zajištěné a Pell na ni nedosáhne. Otočila se k zrcadlu, za nímž se už teď policista obsluhující videokameru bezpochyby zvedal, aby jí přispěchal na pomoc. Ona však jeho směrem zavrtěla hlavou. Bylo důležité zjistit, kam se všechno ubírá.

Pellovu rozlícenost náhle vystřídal chladný klid. Opřel se o židli a znovu si Danceovou prohlédl. „Vám je něco přes třicet, agentko Danceová. Jste docela hezká. Tipuju vás na heterosexuálku, takže беру jed na to, že je ve vašem životě chlap. Anebo byl.“ Následoval třetí pohled na perletový prsten.

„Jestli se vám moje hypotéza nelíbí, Danieli, pojďme vymyslet jinou. Ať víme, co se Robertu Herronovi doopravdy stalo.“

Jako by vůbec nepromluvila. „A máte děti, že jo? Jasně že máte. To přece vidím. Povězte mi o nich všechno. Vykládejte mi o těch maličkých. Není mezi nima velké věkové rozdíly a taky se vsadím, že nejsou moc starý.“

Danceovou to vyvedlo z míry – okamžitě začala myslet na Maggii a Wese. Přemohla se však a nedala na sobě nič znát. On samozřejmě neví, že nějaké děti mám. Nemůže to vědět. Ale rozhodně se chová, jako by si tím byl jistý. Všiml si snad něčeho na mém chování? Něčeho, co mu prozradilo, že jsem matka? Zkoumají vás stejně důkladně, jako vy zkoumáte je... „Poslouchejte, Danieli,“ řekla uhlazeně, „výbuch vzteku ničemu nepomůže.“

„Mám venku kámoše, víte? Jsou mými dlužníky. K smrti rádi by k vám přišli na návštěvu. Nebo se na chvíli pobavili s vaším manželem a dětma. No jo, policajtko má tvrdý život. Mrňousi tráví spoustu času sami, že jo? Nejspíš by se jim strašně líbilo, kdyby měli něký kámoše na hraní.“

Danceová opětovala jeho pohled a v žádném případě neucukla. „Mohl byste mi říct něco o svém vztahu k tomu spoluvězni v Capitale?“ zeptala se.

„Ano, to bych mohl. Ale neřeknu.“ Pell se jí nevzrušenými slovy vysmíval – naznačoval jí, že na profesionální vyšetřovatelku formulovala svou otázku hodně nešťastně. „Myslím, že je načas, abych se vrátil do cely,“ dodal tichým hlasem.

2

Montereyský okresní státní zástupce Alonzo Sandoval řečený „Sandy“ byl pohledný buclatý muž s hustými černými vlasy a bohatým knírem. Seděl ve své kanceláři přímo nad zadržovací celou a jeho stůl přetékal spisy. „Ahoj, Kathryn. Tak copak náš hoch...? Začal se bít v prsa a křičet ‚Mea culpa‘?“

„To zrovna ne.“ Danceová se posadila a nakoukla do šálku s kávou, který před tři čtvrtě hodinou nechala na stole. Na povrchu se táhl škraloup z náhražkového mléka. „Hodnotím to jako, eh, jedno z nejméně úspěšných vyšetřování všech dob.“

„Vypadáš otřeseně, šéfová,“ řekl drobný štíhlý mladík s pihami a kudrnatými zrzavými vlasy, který měl na sobě džínsy, obyčejné tričko a kostkované sportovní sako. Na poměry CBI – která byla nejkonzervativnější bezpečnostně-policejní organizací ve státě Kalifornie – působilo Týdžejovo oblečení nekonvenčně, ale na druhou stranu bylo na tomto muži nekonvenční prakticky i vše ostatní. Třicetiletý svobodný T. J. Scanlon bydlel v kopcích Carmel Valley ve zchátralém domě, který mohl klidně stát v některém muzeu kontrakultury a sloužit jako dioráma zobrazující život v Kalifornii v šedesátých letech dvacátého století. Týdžej měl ve většině případů sklon pracovat na vlastní pěst – ať už se věnoval sledování, nebo utajeným operacím – a nevytvářet dvojici s jiným agentem, což byl jinak v CBI standardní postup. Obvyklý parťák Kathryn Danceové však momentálně jednal v Mexiku o vydání jedné podezřelé osoby, a tak ho Týdžej s radostí zastoupil, protože chtěl na vlastní oči spatřit Mansonova syna.

„Nejsem otřesená. Jen zvědavá.“ Agentka vysvětlila, že rozhovor probíhal dobře, když vtom se na ni Pell zničehonic utrhl. Teprve když viděla Týdžejův skeptický pohled, konečně připustila: „Dobrá, tak tedy jsem trochu otřesená. Vyhrožovali mi už dříve. Ale tohle byl ten nejhorší druh výhrůžek.“

„Nejhorší?“ dotázal se Juan Millar, vysoký a snědý mladý detektiv, který pracoval pro Vyšetřovací oddělení MCSO neboli

Úřadu šerifa okresu Monterey, jenž sídlil nedaleko od soudní budovy.

„Byly to klidné výhrůžky,“ upřesnila Danceová.

„Přímo radostné výhrůžky,“ dodal Týdžej. „Když přestanou ječet a začnou šeptat, poznáte, že jste v bryndě.“

Mrňousi tráví spoustu času sami...

„A co se stalo?“ zeptal se Sandoval, kterého stav případu zjevně znepokojoval více než výhrůžky směrem k Danceové.

„Když popřel, že Herrona zná, neobjevila se u něj vůbec žádná stresová reakce. Teprve když jsem ho přinutila mluvit o policejním spiknutí, začal dávat najevo averzi a negativní postoje. A také u něj nastal pohyb končetin, který se odchyloval od základního čtení.“

Lidé Kathryn Danceové často přezdívali „lidský detektor lži“, ale toto označení nebylo přesné; ve skutečnosti byla nejen ona, ale i všichni úspěšní kinezičtí analytici a vyšetřovatelé detektorem stresu. To on byl klíčem k odhalení lži; jakmile Danceová zaregistrovala stres, začala zkoumat téma, které ho vyvolalo, a šťourala do něj tak dlouho, až se subjekt zlomil.

Experti na kinezii rozeznávají několik různých typů stresu, který subjekty zažívají. Některé typy vznikají převážně v situacích, kdy subjekt neříká celou pravdu. Danceová to označovala za „podvodný stres“. Lidé však zažívají také obecný stres, a to ve chvílích, kdy jsou jednoduše neklidní či nervózní, přičemž tento stres nijak nesouvisí s lhaním. Koneckonců ho pociťujeme všichni, když například přijdeme pozdě do práce, musíme pronést veřejný projev nebo se bojíme fyzické újmy. Danceová již dříve zjistila, že tyto dva odlišné typy stresu se projevují odlišným kinezickým chováním.

Vysvětlila toto vše Sandovalovi a dodala: „Měla jsem pocit, že ztratil nad rozhovorem kontrolu a nedokázal ji získat zpět. A tak to vzal od podlahy.“

„Přestože vaše slova podporovala jeho obhajobu?“ Štíhlý Juan Millar se nepřítomně poškrábal na levé ruce. V masitém oblouku mezi palcem a ukazováčkem měl jizvu, pozůstatek po odstraněném tetování s emblémem gangu.

„Přesně tak.“

V tom okamžiku učinila mysl Kathryn Danceové jeden ze svých občasných prazvláštních skoků. Z „A“ skočila do „B“ a pak rovnou do „X“. Agentka nedokázala vysvětlit, jak k tomu dochází, ale vždy tomu věnovala pozornost. „Kde byl Robert Herron zavražděn?“ zeptala se a přistoupila k mapě okresu Monterey, která visela Sandovalovi na stěně.

„Tady.“ Státní zástupce se dotkl oblasti ohraničené žlutým lichoběžníkem.

„A ta studna, kde našli to kladivo a náprsní tašku?“

„Zhruba tady.“

V osídlené oblasti asi půl kilometru od místa činu. Danceová upřeně hleděla na mapu. Po chvíli na sobě ucítila

Týdžejův pohled. „Co se děje, šéfová?“

„Máte fotografii té studny?“ zeptala se.

Sandoval hrábl do spisu. „Juanovi lidé pořídili hromadu fotek.“

„Jasně, hoši z ohledávачky milují své hračky,“ zahlaholil Millar. V podání takového slušňáka působila rýmovanka poněkud zvláště. Millar nasadil plachý úsměv. „Někde jsem to zaslechl.“

Státní zástupce vytáhl hromádku barevných fotografií a chvíli se jimi probíral, než našel správné snímky. Danceová se na ně upřeně zadívala a pak se zeptala Týdžeje: „Tam jsme měli před šesti, osmi měsíci případ, vzpomínáš?“

„Jasně, ten žhářský útok. V nové zástavbě.“

Danceová poklepala prstem na místo, kde se nacházela studna, a pokračovala: „Ta zástavba ještě není dokončena. A tohleto...“ kývla na fotografii, „je studna ve skále.“

Všichni lidé znalí místních poměrů věděli, že voda je v této části Kalifornie natolik vzácnou komoditou, že se studny budované ve skále kvůli nízké vydatnosti a nespolehlivosti nikdy nepoužívají k zemědělskému zavlažování a kopou se pouze u soukromých domů.

„Sakra.“ Sandoval nakrátko zavřel oči. „V době Herronovy vraždy před deseti lety byla tohle všechno zemědělská půda. To znamená, že ta studna tam tehdy nestála.“

„Ona tam nestála ještě ani před rokem,“ zamumlala Danceová. „Proto byl Pell tak vystresovaný. Blížila jsem se totiž k pravdě – někdo opravdu sebral to kladivo z domu jeho tety v Bakersfieldu a nechal vyrobit falešnou náprsní tašku, načež obojí do té studny nastrčil. Jenže to nebylo proto, aby na Pella hodil vraždu.“

„Ach ne,“ zašeptal Týdžej.

„Co je?“ zeptal se Millar a střídavě přesouval pohled mezi oběma agenty.

„Celou tuhle záležitost zorganizoval přímo Pell,“ prohlásila Danceová.

„Proč?“ vyzvídal Sandoval.

„Protože z Capitoly nemohl uprchnout.“ Nápravně výchovný ústav Capitola byl podobně jako Pelican Bay v severní části státu supervězením vybaveným nejmodernějšími technologiemi a vyhrazeným pro nejnebezpečnější vězně. „Zatímco odtud by uprchnout mohl.“

Kathryn Danceová se vrhla k telefonu.

Ve zvláštní zadržovací cele oddělené od ostatních vězňů si Daniel Pell prohlédl svou klec i chodbu za ní, která vedla do soudní budovy. Navenek vypadal klidně, ale v jeho srdci panoval zmatek. Ta policajtko, co ho zpovídala, ho šeredně vystrašila – těma svýma nevzrušenýma zelenýma očima za brýlemi s černými obroučkami i tím svým neochvějným hlasem. Nečekal, že se mu někdo dokáže tak hluboce a tak rychle zavrtat do myšlenek. Jako by mu je dokázala číst.

Kathryn Danceová...

Pell se otočil zpátky k dozorci Baxterovi, který stál před klecí. Baxter byl slušnej bachař, ne jako Pellova eskorta z Capitoly – hřmotný svalnatý černochoch, který teď tiše seděl u protějších dveří a všechno sledoval. „Takže jak říkám,“ pokračoval Pell v rozhovoru s Baxterem. „Nakonec mně pomoh Ježíš. To už jsem byl na třech krabičkách denně. Jenže on si udělal ve svém nabitým programu čas a pomoh mně. Z fleku jsem toho nechal.“

„Taková pomoc by mi taky přišla vhod,“ svěřil se mu bachař.

„Ale řeknu vám,“ pokračoval Pell, „že přestat kouřit bylo těžší než nechat chlastu.“

„Já zkoušel takovou tu náplast, co se dává na paži. Ale moc dobré to nebylo. Zítra se možná taky budu modlit o pomoc. Modlíme se s manželkou každé ráno.“

Pella to nepřekvapilo. Již dříve si všiml odznáčku ve tvaru ryby na Baxterově klopě. „To vám chválím.“

„Minulý týden jsem ztratil klíčky od auta a to jsme se pak modlili hodinu. Nakonec mi Ježíš řekl, kde jsou. Takže mě napadlo, Danieli: vy budete během procesu tady. Jestli chcete, mohli bysme se modlit spolu.“

„To bych ocenil.“

Baxterovi zazvonil telefon.

Vzápětí se rozezvučel alarm, z jehož kvílení téměř bolely uši. „Co se sakra děje?“

Dozorci z Capitoly vyskočil na nohy.

Vé stejném okamžiku se na parkovišti pod celou objevila obrovská ohnivá koule. Zamřížovaným, ale otevřeným oknem v zadní části cely začaly dovnitř šlehat plameny. Současně se do cely vyvalil černý, mastný dým. Pell padl na podlahu a schoulil se do klubíčka. „Dobrý Bože.“

Baxter zkoprněle zíral na převalující se plameny, které již stačily pohltnout celé parkoviště za soudní budovou. Hmátl po telefonu, ale linka byla podle všeho přerušena. Vytáhl tedy zpoza opasku vysílačku a ohlásil požár.

Daniel Pell sklopil hlavu a začal mumlávě odříkávat otčenáš.

„Hej, Pelle!“

Usvědčený vrah otevřel oči.

Vedle něj stál mohutný dozorce z Capitoly a v ruce držel obušek s paralyzérem. Hodil Pellovi pouta od nohou. „Nasaď si je. Projdem touthle chodbou a vylezeme hlavním východem do dodávky. Budeš...“ Do cely se nahrnuly další plameny. Trojice mužů se přikrčila. Na parkovišti vybuchla nádrž dalšího automobilu. „Budeš se držet těsně za mnou. Rozumíš?“

„Jo, jasně. Pojďme! Prosím vás!“ Pell sebral řinčící pouta a pevně si je nasadil na nohy.

„Co to podle vás je?“ zeptal se nakřáplým hlasem zpocený Baxter. „Teroristi?“

Dozorci z Capitoly si však zpanikařeného bachaře nevšímal a dál upíral zrak na Pella. „Jestli nebudeš dělat přesně to, co ti řeknu, naláduju ti do prdele padesát tisíc voltů.“ Ukázal vězni paralyzér. „A jestli ti nebude stačit ani to, tak tě tu nechám uhořet k smrti. Rozumíš?“

„Ano, pane. Ale teď už pojďme. Prosím vás. Nechci, abyste vy nebo pan Baxter přišli kvůli mně k úrazu. Udělám všechno, co budete chtít.“

„Otevřete je,“ vyštěkl hřmotný dozorce na Baxtera, který stiskl příslušné tlačítko. Dveře cely se s bzučením vysunuly. Trojice mužů vyrazila na chodbu, prošla dalšími bezpečnostními dveřmi a ocitla se na další potměšilé chodbě, která se už plnila kouřem. Nad hlavami jim kvílel alarm.

Jenže moment, pomyslel si Pell. Tohle byl druhý alarm – první se rozezněl ještě před těmi explozemi venku. Že by někdo odhalil, co se tady chystá?

Kathryn Danceová...

Když procházeli požárními dveřmi, Pell se ohlédl. Chodbu kolem nich zahalovala hustá kouřová clona.

„Ne, je pozdě!“ křikl na Baxtera. „Celá budova půjde k čertu! Vypadněme odsud!“

„Má pravdu.“ Baxter natáhl ruku k madlu požárních dveří.

Dozorci z Capitoly však dokonale klidným hlasem odvětil: „Ne. Jdeme hlavním východem k vězeňské dodávce.“

„Vy jste se zbláznili!“ osopil se na něj Pell. „Pro lásku Boží, vždyť tady umřeme!“ Strčil do požárních dveří.

Muže zasáhl náraz strašlivého žáru, kouře a jisker. Ohnivá stěna za dveřmi již stačila pohltit automobily, křoví a odpadkové koše. Pell padl na kolena a zakryl si tvář. „Moje oči!“ zaječel. „Bože, to bolí!“

„Pelle, zatraceně...“ Dozorce vykročil kupředu a zvedl paralyzér.

„Dejte to pryč. On nikam neuteče,“ řekl Baxter vztekle. „Je zraněný.“

„Já nevidím!“ sténal Pell. „Pomozte mi někdo!“

Baxter se k němu otočil a sklonil se.

„Ne!“ zařval dozorce z Capitoly.

V tu chvíli se bachař z věznice okresního soudu zapotácel. Ve tváři měl zmatený výraz, protože ho Pell několikrát bodl vykostřovacím nožem do břicha a do prsou. V kaskádách krve padl na kolena a pokusil se vytáhnout slzný plyn. Pell ho však popadl za ramena a vystrčil ho před sebe právě ve chvíli, kdy svalnatý dozorce z Capitoly použil paralyzér. Nastal výboj, avšak elektrody minuly cíl.

Pell odstrčil Baxtera a vrhl se na dozorce. Ten ztuhl a upřeně se zadíval na nůž. Na ruce se mu houpal vybitý paralyzér. Pell si modrýma očima zkoumavě prohlížel jeho černou tvář zbrocenou potem.

„Nedělej to, Danieli.“

Pell se k němu přisunul blíže.

Dozorce zařal dlaně v mohutné pěsti. „No dobrá, tak pojď.“

Další řeči teď neměly smysl. Lidé, kteří mají kontrolu nad situací, nepotřebují ponižovat, vyhrožovat nebo se posmívat. Pell vyrazil kupředu, vyhnul se dozorcovým ranám a nejméně dvanákrát ho silně udeřil – ostří nože přitom trčelo z jeho zařaté pravé pěsti směrem dolů. Silnému soupeři odhodlanému se bránit je nejlepší zasazovat rukou třímající nůž obyčejné pěstní údery.

Dozorce zkrřivil tvář, padl na bok, začal kopat nohama a držel se přitom za prsa a za krk. Po chvíli se přestal hýbat. Pell mu sebral klíče od pout a odemkl si je.

Baxter se zatím plazil pryč a stále se pokoušel vytáhnout zkrvavenými prsty z pouzdra sprej se slzným plynem. Když se k němu přiblížil Pell, jeho oči se rozšířily. „Prosím vás. Neubližujte mi. Jen jsem dělal svou práci. Oba jsme přece dobří křesťané! Choval jsem se k vám laskavě. Vždyť...“

Pell ho popadl za vlasy. Cítil pokušení říct: Tak tys marnil Boží čas modlitbou za klíčky od auta?

Jenže člověk nikdy neponižuje, nevyhrožuje a neposmívá se. Pell se sklonil a dovedně podfízl Baxterovi hrdlo.

Když byl bachař mrtev, přistoupil Pell znovu ke dveřím. Zakryl si oči a popadl pokovovaný ohnivzdorný pytel, který ležel těsně za dveřmi a z něhož před chvílí vytáhl vykostřovací nůž.

Právě když do něj znovu sahal, ucítil na krku hlaveň pistole.

„Ani hnout.“

Pell ztuhl.

„Odhoď ten nůž.“

Nastal okamžik zvažování. Pistole působila pevně; Pell vycítil, že člověk, který ji drží, je připraven zmáčknout spoušť. Syčivě si povzdechl, upustil nůž na zem a pohlédl na muže, mladého hispánského policistu v civilu, který z něj nespouštěl zrak a v ruce držel vysílačku.

„Tady je Juan Millar. Kathryn, jste tam?“

„Povídejte,“ ozval se praskavý ženský hlas.

Kathryn...

„Mám tu jedenáct devět devět, potřebuji okamžitou pomoc u požárních dveří v přízemí, těsně před celou. Dva těžce zranění dozorců. Hlásím devět čtyři pět, pošlete sanitku. Opakuji: mám tu jedenáct devět...“

V tom okamžiku vybuchla palivová nádrž automobilu stojícího nejbližší u dveří. Dveřmi prošlehl oranžový plamen.

Policista ucukl.

Pell nikoliv. Hořely mu vousy, plameny mu olizovaly tvář, ale on neustoupil.

Pevně se drž...

4

Kathryn Danceová volala do vysílačky: „Juane, kde je Pell...? Juane, odpověz. Co se tam děje?“

Žádnou odpověď však nedostala.

Kód jedenáct devět devět používaly dálniční hlídky, ale znali ho všichni příslušníci kalifornských bezpečnostních složek. Znamenal, že volající potřebuje okamžitou pomoc.

Přesto se už Millar po svém hlášení neozval.

Do místnosti nakoukl šéf ostrahy soudní budovy, prošedivělý nakrátko ostříhaný policista ve výslužbě.

„Kdo vede pátrání? Kdo tady velí?“

Sandoval pohlédl na Danceovou. „Vy jste služebně nejstarší.“

Danceová se nikdy nesetkala s podobnou situací – zápalná bomba s následným útekem vraha, jako byl Daniel Pell –, jenže současně neznala v Kalifornii nikoho, o kom by se to říci dalo. Může koordinovat operaci alespoň do doby, než se objeví někdo z úřadu šerifa nebo z dálniční hlídky. Bylo životně důležité jednat rychle a rozhodně.

„Dobrá,“ řekla a nařídila šéfovi ostrahy, aby okamžitě poslal další dozorce do přízemí a ke všem dveřím, z nichž vycházejí lidé.

Venku se ozýval křik. Lidé běhali po chodbě. Odevšad se ozývaly útržky rádiové konverzace.

„Hele,“ řekl Týdžej a kývl k oknu, za nímž se převaloval černý dým a zcela jim zakrýval výhled. „Panejo.“ Navzdory ohni, který už teď klidně mohl řádit uvnitř, se Kathryn Danceová rozhodla setrvat v kanceláři Alonza Sandovala. Nehodlala ztrácet čas přesunem či evakuací. Kdyby budovu pohltily plameny, mohli vždy vyskákat z oken na střechy automobilů parkujících na předním parkovišti tři metry pod nimi. Znovu se pokusila kontaktovat Juana Millara, a když se jí neozval v telefonu ani ve vysílače, řekla šéfovi ostrahy: „Je třeba prohledat všechny místnosti v budově.“

„Ano, paní.“ Policista odklusal.

„A pro případ, že unikne, chci mít na příjezdových komunikacích silniční zátarasy,“ řekla Danceová Týdžejovi. Svlékla si sako a přehodila je přes židli. Pod pažemi se jí vytvářely propocené skvrny. „Tady, tady a tady...“ Její krátké nehty hlasitě ťukaly o laminovaný povrch mapy okresu Salinas. Týdžej sledoval, na která místa agentka ukazuje, a pak zatelefonoval na dálniční hlídku – což byla v podstatě kalifornská státní policie – a na úřad šerifa.

Také státní zástupce Sandoval zachmuřeně a zmámeně civěl na zakouřené parkoviště. V okenní tabuli se odrážely blikající majáčky. Sandoval neřikal nic. Po chvíli přišly čerstvé zprávy. Pell nebyl spatřen v budově ani venku.

A Juan Millar také ne.

O pár minut později se do kanceláře vrátil šéf ostrahy soudní budovy. Tvář měl umazanou a silně kašlal. „Požár je pod kontrolou. Zuřil víceméně jen venku.“ Odmlčel se a třaslavým hlasem dodal: „Ale musím ti říct, Sandy..., že Jim Baxter je mrtvý. A ten dozorce z Capitoly taky. Byli ubodáni. Vypadá to, že si Pell nějak opatřil nůž.“

„Ne,“ zašeptal Sandoval. „Ach ne.“

„A Millar?“ zeptala se Danceová.

„Toho nemůžeme najít. Možná ho Pell drží jako rukojmí. Zato jsme našli vysílačku. Předpokládáme, že patřila Millarovi, ale nedokážeme podle ní zjistit, kam Pell zmizel. Někdo otevřel zadní požární dveře, ale všude za nimi byla ještě před pár minutami spousta plamenů. Tamtudy uprchnout nemohl. Jedinou další možností bylo proběhnout budovou, jenže tam by si ho díky vězeňské kombinéze okamžitě všimli.“

„Ledaže by si oblékl Millarovy šaty,“ poznamenala Danceová.

Týdžej na ni nejistě pohlédl; oba si uvědomovali důsledky takového scénáře.

„Informujte všechny, že uprchlý pachatel by mohl mít na sobě bílou košili a tmavý oblek.“ Millar byl mnohem vyšší než Pell, a tak Danceová dodala: „A vyhrnuté záložky na kalhotách.“

Šéf ostrahy stiskl na vysílače tlačítko a sdělil tyto poznatky všem svým mužům.

„Z Monterey už sem posílají auta,“ křikl Týdžej s telefonem na uchu. Mávl směrem k mapě. „A dálniční hlídka narychlo sehnala šest policejních vozů a motocyklů. Hlavní tahy by měly být do patnácti minut uzavřeny.“

Do karet jim hrála skutečnost, že Salinas není velké město – žije zde pouze asi 150 000 obyvatel – a že je zemědělským centrem (dokonce nese přezdívku „Salátová mísa země“). Většinu jeho okolí tvoří salátová, kapustová, špenátová, artyčoková a angrešťová pole, díky čemuž byl počet možných únikových silnic a dálnic omezený. Pokud by se navíc Pell rozhodl jít pěšky, bylo by ho na polích s nízkou rostoucími plodinami vidět z velké dálky.

Danceová nařídila Týdžejovi, aby nechal rozeslat Pellovy fotografie všem policistům z obou útvarů, kteří budou u zátarasů hlídkovat.

Co bych měla podniknout dál? Chytila se za cop zakončený červenou gumičkou, kterou jí tam ráno nasadila energická Maggie. Byl to takový jejich rituál: každé ráno směla dcera vybrat barvu matčiny gumičky, stuhy nebo pásky. Danceová si nyní vzpomněla, jak dceři jiskřily hnědé oči za brýlemi s drátěnými obroučkami, když jí toho dne vyprávěla o hudebním táboře a o tom, jaké laskominy by si přála mít na zítřejší dědečkově oslavě narozenin. (Danceová si nyní uvědomila, že právě v tom okamžiku jí zřejmě Wes nepozorovaně strčil do kabelky plyšového netopýra.)

A také si vzpomněla, že se na dnešní výslech legendárního zločince těšila.

Mansonův syn...

Šéfovi ostrahy zapraskala vysílačka a vzápětí se z ní ozval naléhavý hlas: „Máme tu zranění. Vypadá opravdu vážně. Je to ten detektiv z Monterey. Zdá se, že ho Pell vystrčil přímo do ohně. Lidi ze záchranky už volali vrtulník. Každou chvíli tady bude.“

Ne, ne... Danceová s Týdžejem si vyměnili pohledy. Na agentově jinak nenapravitelně potměšilém obličejí se zračilo zděšení. Danceová věděla, že Millar teď trpí strašlivou bolestí, ale potřebovala zjistit, jestli jí může nějak naznačit, kam Pell zmizel. Kývla směrem k vysílačce a šéf ostrahy jí přístroj podal. „Tady je agentka Danceová. Je detektiv Millar při vědomí?“

„Ne, paní. Je to... velice špatné.“ Chvilé ticha.

„Má na sobě šaty?“

„Jestli má... Zopakujte otázku.“

„Nevzal Pell Millarovi šaty?“

„Eh, to ne. Přepínám.“

„A co jeho zbraň?“

„Žádnou nemá.“

Sakra.

„Řekněte všem, že je Pell ozbrojený.“

„Provedu.“

Danceovou napadlo ještě něco dalšího. „A jen co ten vrtulník přistane, chci u něj mít policistu. Pell možná plánuje se v něm svézt.“

„Rozumím.“

Agentka vrátila vysílačku, vytáhla mobilní telefon a dlouze podržela tlačítko s číslicí čtyři.

„Koronární jednotka,“ ozval se hluboký mírný hlas Edie Danceové.

„Mami, to jsem já.“

„Copak je, Katie? Co děti?“ Danceová si představila, jak se na nestárnoucí tváři této podsadité ženy s krátkými šedými vlasy a šedými kulatými brýlemi na očích objevuje znepokojení. Určitě se teď předklání – byla to její samovolná reakce na napětí. „Ne, my se máme dobře. Ale jeden z Michaelových detektivů je popálený. Silně popálený. Soudní budova se v rámci jednoho pokusu o útěk stala terčem žhářského útoku. Určitě o tom uslyšíš ve zprávách. Ztratili jsme dva dozorce.“

„Ó, to mě mrzí,“ zamumlala Edie.

„Ten detektiv... se jmenuje Juan Millar. Párkrát ses s ním setkala.“

„Nevzpomínám si. Vezou ho k nám?“

„Vrtulníkem. Za chvíli je u vás.“

„To je to tak zlé?“

„Máte u vás centrum popálenin?“

„Jen malinké, je součástí intenzivky. Na dlouhodobou léčbu bychom ho v nejbližším možném termínu převezli do Alta Bates, U.C.-Davis nebo Santa Clary. Nebo možná až dolů do Grossmanu.“

„Mohla by ses na něj zajít čas od času podívat? A dala mi vědět, jak se mu daří?“

„Samozřejmě, Katie.“

„A pokud to bude jen trochu možné, chci s ním mluvit. Ať už viděl cokoliv, může nám to pomoci.“

„Jasně.“

„Já tady budu trčet celý den, i kdybychom toho pachatele okamžitě dopadli. Nemohla bys říct tátovi, aby vyzvedl děti?“ Stuart Dance, mořský biolog v důchodu, sice příležitostně pracoval ve slavném akváriu v Monterey, ale v případě potřeby byl vždy k dispozici, aby odvezl děti domů.

„Hned mu zavolám.“

„Díky, mami.“

Danceová ukončila hovor, zvedla hlavu a viděla, že státní zástupce Alonzo Sandoval upřeně hledí do mapy. „Kdo mu pomáhal?“ zamumlal. „A kam ten Pell ksakru zmizel?“

Variace na tyto dvě otázky se honily také hlavou Kathryn Danceové.

A spolu s nimi ještě jedna další: co jsem mohla udělat, abych ho přečetla lépe? Co jsem mohla udělat, abych této tragédii zabránila?

5

Vrtule helikoptéry stojící na parkovišti rozsekávala chuchvalce kouře a elegantními švihy je rozháněla ven. Vzápětí motor zvýšil obrátky, stroj se odlepil od země a zamířil s Juanem Millarem do nemocnice.

Vaya con Dios...

Danceové zazvonil telefon a agentka pohlédla na displej. Překvapovalo ji, že se jí tento člověk ozývá až tak pozdě. „Charlesi,“ řekla, když přijala hovor. Mužem na druhém konci linky byl její šéf Charles Overby, agent pověřený vedením středozápadní regionální pobočky CBI.

„Už na ten soud jedu. Jak to vypadá, Kathryn?“

Danceová mu tlumočila nejnovější informace včetně dvou úmrtí a Millarova stavu.

„To mě mrzí... A co nějaké stopy? Něco, co bychom jim mohli říct.“

„Komu říct?“

„Novinářům.“

„Já nevím, Charlesi. Moc informací nemáme. Může být kdekoliv. Nařídila jsem silniční zátarasy a momentálně prohlížíme všechny místnosti.“

„Takže nic konkrétního? Ani směr vyšetřování?“

„Ne.“

Overby si povzdechl. „Dobrá. Mimochodem, tu operaci řídíš ty.“

„Cože?“

„Přeji si, abys té štvanici velela ty.“

„Já?“ Danceová byla překvapena. CBI k tomu rozhodně měla pravomoc; byla to nejvýše postavená bezpečnostně-policejní agentura v Kalifornii a Kathryn Danceová byla její vysoce postavenou agentkou. K velení případu byla stejně způsobilá jako kdokoli jiný. Zároveň se však CBI zaměřovala na vyšetřovací činnost a její personál nebyl nijak početný. I k prohlídce soudní budovy si musela vypůjčit příslušníky dálniční hlídky a úřadu šerifa.

„Proč se toho neujme někdo z dálniční hlídky nebo MCSO?“

„Myslím, že u tohoto případu bude zapotřebí koordinace z centra. Rozhodně to má logiku. Kromě toho už je to hotová věc. Se všemi jsem to projednal.“

Už? Danceová si položila otázku, zda právě proto Overby nereagoval na její telefonát okamžitě – zřejmě měl napilno se zajišťováním vedoucí role CBI v tomto velkém mediálním případě.

Danceové však jeho rozhodnutí nevadilo. Na Pellově dopadení měla osobní zájem.

Viděla před očima jeho vyceněné zuby a v uších jí zněla jeho přízračná slova.

No jo, policajtko má tvrdý život. Mrňousi tráví spoustu času sami, že jo? Nejspíš by se jim strašně líbilo, kdyby měli někdy kámoše na hraní...

„Dobrá, Charlesi. Vezmu to. Ale chci mít vedle sebe taky Michaela.“

Michael O'Neil byl detektivem Úřadu šerifa okresu Monterey, s nímž Danceová pracovala nejčastěji. Tento výřečný důstojník, který v Monterey strávil celý život, jí dělal kolegu už celá léta – vlastně si ji vzal pod patronát hned od chvíle, kdy na CBI nastoupila.

„Proti tomu nic nemám.“

To je dobře, pomyslela si Danceová. Protože už O'Neilovi volala.

„Hned jsem u vás. Před tiskovou konferencí chci zorganizovat ještě jednu poradu,“ dodal Overby a ukončil hovor.

Danceová právě mířila k zadní části soudní budovy, když vtom ji upoutalo blikání majáčku. Poznala jeden z taurusů CBI, jehož maska červenomodře pulzovala.

Opodál zastavil čerstvý přírůstek CBI jménem Ray Carraneo, vystoupil z vozu a připojil se k agentce. Měl štíhlou postavu a černé oči ztrácející se pod hustým obočím. V CBI si zatím odkroutil pouhé dva měsíce, avšak nebyl tak neostřílený a naivní, jak na první pohled působil: tři roky pracoval jako policista nedaleko Rena – což je pořádně tvrdý rajon –, načež se přestěhoval do Kalifornie, aby se s manželkou mohli starat o jeho nemocnou matku. Potřeboval ještě vybrousit ostré hrany a pověsit si na extrémně úzký opasek nějaké ty zkušenosti, ale jinak to byl neúnavný a spolehlivý strážce zákona. A to se rozhodně počítalo. Carraneo byl o pouhých šest až sedm let mladší než Danceová, ale v životě policisty jsou tato léta velmi důležitá, takže se stále nemohl přimět k tomu, aby jí tykal, přestože mu to mnohokrát nabízela. Jeho obvyklým pozdravem bylo pokývání hlavou. Nyní hlavou pokýval uctivě.

„Pojď se mnou.“ Danceová si vzpomněla na důkazy v Herronově případě a na zápalnou bombu.

„Pravděpodobně má komplice a taky víme, že je ozbrojen. Takže měj oči na stopkách.“ Společně prošli do zadní části soudní budovy, kde právě montereyští vyšetřovatelé žhářských útoků a specialisté na ohledávání míst činu z Úřadu policejních operací prohledávali sutiny. Vypadalo to zde jako ve válečné zóně. Čtyři automobily shořely na kostru, další dva jako by byly napůl vykuchané. Celá zadní strana budovy byla zčernalá od sazí a odpadkové koše byly dokonale roztavené. Nad místem požáru se vznášel oblak modrošedého kouře a všude to páchlo spálenou gumou – a také něčím daleko odpornějším.

Danceová si pohlédla parkoviště a její oči zabloudily k otevřeným zadním dveřím.

„Tamtudy nemohl projít ani náhodou,“ prohodil Carraneo, když přečetl agentčiny myšlenky. Podle zničených automobilů a spálenin na chodníku bylo zřejmé, že v okolí dveří zuřil prudký požár; tyto plameny měly odpoutat pozornost od Pella. Jenže kudy v tom případě uprchl on?

„Už jste identifikovali tahle auta?“ zeptala se jednoho hasiče.

„Jo. Všechna patří zaměstnancům.“

„Hej, Kathryn, máme zápalné zařízení,“ sdělil jí opodál stojící muž v uniformě. Byl to velitel okresní hasičské stanice.

Danceová mu kývla na pozdrav. „Co to bylo?“

„Velký kufr na kolečkách, ve kterém byly plastové nádoby na mlíko plné benzínu. Pachatel ho ukryl tamhle pod toho saaba. A opatřil ho pomalu hořící zápalnou šňůrou.“

„Profík?“

„Pravděpodobně ne. Našli jsme zbytky zápalné šňůry. Ta se dá vyrobit z obyčejné prádelní šňůry napuštěné chemikáliemi. Řekl bych, že si stáhl návod z internetu. Výrostci to tak dělají, když chtějí vyhodit něco do vzduchu. V mnoha případech včetně sebe.“

„Dokážeš něco z toho vystopovat?“

„Možná. Necháme to poslat do laboratoře na úřadu šerifa a pak se uvidí.“

„Víš, kdy tam pachatel ten kufr nechal?“

Velitel kývl k automobilu, pod nímž byla zápalná bomba umístěna. „Řidič sem dorazil zhruba v devět patnáct, takže někdy potom.“

„Můžeme doufat v otisky?“

„Pochybuj.“

Danceová stála s rukama v bok a prohlížela si bojiště. Něco tady nehrálo.

Potemnělá chodba viditelná skrz otevřené dveře, krev na betonu.

Otevřené dveře.

Danceová se pomalu otáčela a zkoumala okolí. Po chvíli si v nedalekém borovo-cypřišovém hájku za budovou něčeho všimla: na jednom stromě visel oranžový fáborek – takový, jaké se používají k označení keřů a stromů určených k pokácení. Přistoupila ke stromu blíže a uvědomila si, že hromádka jehličí pod ním je vyšší než pod ostatními. Klekla si, rozhrnula jehličí a vytáhla velký ohořelý pytel z pokovované látky.

„Reyi, potřebuju rukavice.“ Zakuckala se kouřem. Mladý agent sehnal od jednoho ohledávacího technika z MCSO pár rukavic a přinesl je Danceové. V pytli ležel Pellův oranžový vězeňský mundúr a také jakási šedá kombinéza s kuklou, z níž se po roztažení vyklubal ohnivzdorný oblek. Podle štítku byla látka vyrobena z kevlaru a polybenzimidazolových vláken a patřila do SFI třídy 3,2A/5. Danceová netušila, co to znamená, ale bylo jí jasné, že materiál je evidentně dost odolný na to, aby umožnil Danielu Pellovi bezpečný průchod požárem za soudní budovou.

Znechuceně svěsila ramena. Ohnivzdorný oblek? Kdo to proti nám stojí?

„Já to nechápu,“ utrousil Rey Carraneo.

Agentka mu vysvětlila, že Pellův komplic pravděpodobně nastrážil na parkovišti bombu a nechal za dveřmi pokovovaný pytel, který obsahoval ohnivzdorný oblek a nůž. A možná také univerzální klíč od pout. Jakmile Pell odzbrojil Juana Millara, nasadil si oblek a proběhl skrz plameny ke stromu označenému oranžovým fáborem, pod nímž komplic ukryl civilní šaty. Pell se bleskurychle převlékl a uháněl pryč.

Danceová zvedla vysílačku a ohlásila svůj objev. Nato mávnutím ruky přivolala ohledávacího technika MCSO a předala mu důkazní materiál.

Carraneo ji přivolał k pásu půdy nedaleko od stromu. „Otisky bot.“ Do hlíny bylo vtlačeno několik šlápějí vzdálených od sebe něco přes metr – zjevně je zanechal běžící člověk. Otisky bezpochyby patřily Pellovi: podobné totiž nechal i před požárními dveřmi. Oba agenti CBI vyrazili směrem, jímž šlápěje vedly.

Stopa končila v nedaleké ulici San Benito Way, kde se nacházely prázdné pozemky, prodejna alkoholu, ušmudlané mexické bistro, kopírovací a zásilkové centrum, zastávka a bar.

„Takže tady ho naložil jeho parťák,“ poznamenal Carraneo a rozhlížel se po San Benito Way.

„Jenže na druhé straně soudní budovy vede taky jedna ulice. Navíc o nějakých šedesát metrů blíže. Proč běžel sem?“

„Tamta je možná rušnější.“

„To je možné.“ Danceová přimhouřila oči, ještě jednou si prohlédla celou oblast a znovu se rozkašlala.

Nakonec popadla dech a zaměřila pohled přes ulici. „Pojď, jdeme!“

Pěťadvacetiletý až třicetiletý muž v kraťasech a firemní košili s logem zásilkové služby Worldwide Express projížděl v zelené dodávce bez zadních oken centrem města Salinas. Velice intenzivně si přitom

uvědomoval hlaveň pistole opírající se mu o rameno a nemohl se ubránit pláči. „Podívejte, pane, já vážně nevím, o co se tu jedná, ale my peníze nepřepravujeme. Mám u sebe asi padesát dolarů, to jsou moje osobní peníze, a beze všeho si je...“

„Dej sem peněženku.“ Únosce měl na sobě kraťasy, větrovou bundu a kšiltovku s emblémem Oakland Athletics. Obličej měl umouněný od sazí a vousy celé zkroucené a ohořelé. Byl středního věku, ale měl štíhlou a atletickou postavu. V jeho očích se leskl zvláštně modrý odstín.

„Udělám, co si přejete, pane. Jen mi neublížujte. Mám rodinu.“

„Pe-ně-žen-ku.“

Obtloustlému Billymu chvíli trvalo, než si vysoukal z upnutých šortek jednoduchou peněženku se sponou. „Tady.“

Muž si prohlédl obsah. „Takže, Williame Gilmore, bytem Rio Grande Avenue tři čtyři tři pět, Marina, stát Kalifornie, otče těchhle dvou milých dětí, teda pokud je tvoje fotogalerie aktuální.“

V Billyho nitru se usadila hrůza.

„A chotí týhle rozkošný paničky. Podívejme na ty kudrlinky. Vsadil bych všechny prachy, že jsou přirozený. Hele, koukej na cestu. Teď jsi málem dostal smyk. A jeď tam, kam ti řeknu.“ Po chvíli mlčení únosce dodal: „Dej mi svůj mobil.“

Jeho hlas zněl klidně. To bylo dobré. Znamenalo to, že neprovede nic nečekaného nebo hloupého.

Billy slyšel, jak muž vytukává do přístroje číslo.

„Haló? To jsem já. Piš si.“ Zopakoval Billyho adresu. „Má manželku a dvě děti. Panička vypadá fakt hezky. Ty její vlasy se ti budou líbit.“

„Komu to voláte?“ zašeptal Billy. „Prosím vás, pane..., prosím vás. Vezměte si auto, vezměte si všechno. Dám vám na útěk tolik času, kolik si budete přát. Hodinu. Dvě hodiny. Hlavně ne...“

„Šššš,“ umlčel ho muž a pokračoval v hovoru: „Jestli se neobjevím, znamená to, že jsem neprojel zátarasama, protože tady William nebyl dost přesvědčivý. Ty v tom případě navštívíš jeho rodinku. Všichni jsou tvoji.“

„Ne!“ Billy se vytočil na sedadle a vrhl se po telefonu.

Hlaveň pistole se dotkla jeho obličeje. „Jeď dál, chlapečku. Na sjetí ze silnice teď není vhodná chvíle.“

Únosce zaklapl telefon a strčil si ho do kapsy.

„Williame... Neříkaj ti ‚Bill‘?“

„Většinou ‚Billy‘, pane.“

„Takže, Billy, věc se má tak: uprch jsem z toho vězení tam vzadu.“

„Ano, pane. Mně to nevadí.“

Muž se zasmál. „Děkuji ti. Nicméně jsi slyšel, co jsem říkal do telefonu. A víš, co po tobě budu chtít. Jestli mě provezeš veškerýma případnýma zátarasama, tak tě nechám běžet a tvý rodině se nic nestane.“

Billy si setřel z kulatých tváří pot. Obličej měl rozpálený horečkou a v břiše mu pulzoval strach.

„Nepředstavuješ pro mě žádnou hrozbu. Všichni vědí, jak se jmenuju a jak vypadám. Jsem Daniel Pell a moje fotka bude ve všech poledních zprávách. Takže nemám důvod ti ublížovat, pokud budeš dělat, co ti řeknu. A teď se trochu uklidni. Musíš zůstat soustředěnej. Jestli tě zastaví policie, přeju si mít vedle sebe bodrýho a zvědavýho kurýra, kterej se bude mračit a vyptávat se, co se to ve městě stalo. Všechn ten kouř a všechn ten poprask... No to se na to podívejme.‘ Rozumíš mi?“

„Prosím vás, udělám všechno, co...“

„Billy, já vím, žeš mě teď poslouchal. Nepotřebuju, abys udělal ‚všechno‘. Potřebuju, abys udělal, oč tě žádám. Nic víc. Co ještě může bejt jednoduššího?“

6

Kathryn Danceová a Carraneo stáli v kopírovacím a zásilkovém centru You Mail It v San Benito Way, kde se právě dozvěděli, že dodávka kurýrní služby Worldwide Express se pár okamžiků po Pellově útěku zastavila v centru vyzvednout a doručit každodenní zásilky.

Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“...

Danceová si uvědomila, že Pell mohl dodávku unést, aby se v ní dostal přes zátarasy, a zatelefonovala dispečerovi na salinaskou pobočku Worldwide Express, který jí potvrdil, že řidič zmíněné dodávky skutečně zmeškal všechny zbývající sjednané zájízdky. Danceová si nechala sdělit číslo poznávací značky dodávky a předala je na úřad šerifa.

Vrátili se do kanceláře Sandyho Sandovala a začali koordinovat úsilí o nalezení dodávky. Bohužel jich v oblasti jezdilo pětadvacet, a tak Danceová požádala ředitele Worldwide Express, aby nařídil všem ostatním řidičům okamžité zajetí na nejbližší čerpací stanici. Dodávka, která zůstala na silnici, tak musela

zákonitě převážet Daniela Pella.

To si však vyžádalo nějaký čas. Ředitel musel všem řidičům zavolat na mobilní telefony, protože kdyby je hromadně oslovil vysílačkou, Pell by se dozvěděl, že policie už na metodu jeho útěku přišla.

Dvěma pomalu prošla jakási postava. Danceová se otočila a spatřila Michaela O'Neila, detektiva z úřadu šerifa, kterému během dne volala. Usmála se a pokynula mu hlavou – cítila obrovskou úlevu, že je Michael zde. Pro Danceovou neexistoval na světě lepší policista, s nímž by se mohla o toto nelehké břemeno podělit.

O'Neil působil na úřadu šerifa mnoho let. Začínal tam jako úplný zelenáč a postupně se vypracovával, až se z něj stal nakonec solidní a metodický vyšetřovatel s oslnivým procentem zatčení – a také, což je ještě důležitější, usvědčení. Momentálně působil jako zástupce šerifa a detektiv na Úřadu policejních operací při Vyšetřovacím oddělení MCSO.

Během let odolal řadě nabídek, aby působil v lukrativním oboru firemní ostrahy nebo aby vstoupil do velkých policejních agentur typu CBI nebo FBI. Nikdy by nevzal práci, která by vyžadovala přeložení nebo přílišné cestování. Jeho domovem byl Montereyský poloostrov a O'Neil necítil potřebu být kdekoli jinde. Bydleli zde i jeho rodiče – v domě s výhledem na oceán, kde vyrůstal on i jeho sourozenci. (Jeho otec trpěl senilitou, a tak matka přemýšlela, že prodá dům a umístí otce do léčebny; O'Neil však měl v plánu celé hospodářství koupit, jen aby zůstalo v rodině.)

Díky lásce k zálivu, rybaření a člunu by mohl být Michael O'Neil klidně pevným a nenápadným hrdinou některého z děl Johna Steinbecka, třeba „doktorem“ z románu Na plechárně. Každopádně byl tento detektiv vášnivým sběratelem knih a vlastnil první vydání všech Steinbeckových děl. (Jeho oblíbenou knihou byly Toulky s Charleym, svědectví o autorově cestě po Americe s pudlem, a O'Neil měl v úmyslu vydat se jednou po Steinbeckových stopách.)

Minulý pátek Danceová s O'Neilem společně zatklí třicetiletého muže známého jako Ese, šefa salinaské odnože jednoho mimořádně nepříjemného chicagského gangu. Oba policisté pak oslavili zatčení tím, že spolu na palubě plovoucí restaurace Fisherman's Wharf zamořené turisty vypili láhev šumivého vína Piper Sonoma.

Nyní jim připadalo, že se tato oslava konala před mnoha desítkami let. Pokud vůbec.

Uniforma policistů z MCSO měla typickou khaki barvu, avšak O'Neil často chodíval v civilních šatech a také dnes měl na sobě tmavě modrý oblek a antracitově šedou košili bez vázanky. Barva jeho košile přitom dobře ladila zhruba s polovinou jeho vlasů. Jeho hnědé oči pod povislými víčky si pomalu prohlížely mapu oblasti. Měl svalnatou postavu a silné paže – jednak díky genetické výbavě a jednak díky časté přetahované s velkými rybami v Montereyském zálivu, kdykoliv mu čas a počasí umožňovaly vytáhnout člun.

Otočil se k Týdžejovi se Sandovalem a kývl na pozdrav.

„Nějaké informace o Juanovi?“ zeptala se Danceová. „Pořád bojuje o život.“ Povzdechl si. O'Neil s Millarem často pracoval a zhruba jednou za měsíc spolu chodili na ryby. Danceová věděla, že cestou sem byl O'Neil v nepřetržitém kontaktu s lékaři i s Millarovou rodinou.

Kalifornský úřad vyšetřování neměl centrální rádiový dispečink, který by mohl najednou kontaktovat všechna hlídková auta, vozy záchranných služeb nebo čluny, a tak O'Neil zařídil, aby centrální komunikační útvar úřadu šerifa tlumočil veškeré informace o pohřešované dodávce Worldwide Express vlastním lidem a dálniční hlídce. Jedním dechem jim sdělil, že do několika minut bude dodávka s uprchlým Pellem jediným vozidlem nezaparkovaným u čerpací stanice.

O'Neil přijal jakýsi hovor, pokýval hlavou a přistoupil k mapě. Sevřel aparát mezi uchem a ramenem, sebral ze stolu bloček nalepovacích lístků ve tvaru motýlka a začal je vylepovat na mapu. Silniční zátarasy, uvědomila si Danceová. O'Neil zavěsil. „Jsou na Osmašedesáté, Stotřiaosmdesáté, Stoprvní... Zajištěny jsou i vedlejší komunikace do Hollisteru, Soledadu a Greenfieldu. Ale jestli se dostane na Nebeské pastviny, bude těžko k vidění i z vrtulníku – navíc teď máme problémy s mlhou.“

Název „Nebeské pastviny“ dal John Steinbeck ve své stejnojmenné knize jednomu bohatému údolí plnému sadů, které se rozkládalo kousek od silnice 68. Oblast kolem Salinasu byla převážně rovinatá, nížinná a zemědělská, ale člověk nemusel jet daleko, aby se ocitl mezi stromy. Nedaleko odtud se navíc rozkládaly skály Castle Rock, jejichž rozeklané útesy, strže a zalesněné svahy skýtalý řadu výtečných úkrytů.

„Jestli Pellův komplic neřídí auto, ve kterém měli uprchnout, tak kde je?“ zeptal se Sandoval.

„Že by měli někde sraz?“ nadhodil Týdžej. „Anebo se zdržuje poblíž,“ podotkla Danceová a vykukla z okna.

„Cože?“ podivil se státní zástupce. „Proč by to dělal?“

„Aby zjistil, jak jsme ten případ pojali, co víme... a co nevíme.“

„To zní trochu moc... důmyslně, nemyslíte?“

Týdžej se zasmál a ukázal prstem na doutnající auta. „Řekl bych, že pro tuhleto spoušť je to snad až příliš lichotivý výraz.“

„Anebo nás chce možná zpomalit,“ nadhodil O’Neil.

„To by mělo taky svou logiku,“ souhlasila Danceová. „Pell a jeho parťák nevědí, že jdeme po té dodávce. Podle nich si pořád myslíme, že je někde tady. Parťák má možná zájem, aby to vypadalo, že Pell je stále v okolí. Možná někoho na ulici zastřelí, možná dokonce odpálí další nálož.“

„Sakra. Další bombu?“ Sandoval se zašklebil.

Danceová zatelefonovala šéfovi ostrahy a sdělila mu, že existuje možnost, podle níž se Pellův komplic stále pohybuje v okolí a mohl by představovat hrozbu.

Nakonec však neměli čas spekulovat, zda je komplic v okolí, anebo ne. Plán s odstavením vozidel Worldwide Express přinesl své ovoce. Dispečer úřadu šerifa O’Neilovi oznámil, že dva místní policisté vypátrali Daniela Pella a momentálně ho pronásledují.

Od zadních kol tmavě zelené dodávky stoupala na úzké cestě oblaka prachu.

Uniformovaný policista za volantem hlídkového vozu salinaské policie – muž, který předtím sloužil jako mariňák v irácké válce – sevřel volant, jako by to bylo kormidlo třímetrového člunu ve čtyřmetrové hloubce.

Jeho parťák, svalnatý Hispánec, se jednou rukou držel palubní desky a v druhé svíral mikrofon. „Mobilní jednotka sedm salinaské policie. Pořád se ho držíme. Odbočil na polní cestu u Natividadu, zhruba kilometr a půl jižně od Old Stage.“

„Rozumím... Centrála sedmičky: upozorňuji, že subjekt je pravděpodobně ozbrojený a nebezpečný.“

„Jestli je ozbrojený, tak je určitě nebezpečný,“ utrousil řidič a vzápětí ztratil sluneční brýle, když auto najelo do velkého výmolu a vyletělo do vzduchu. Oba policisté sotva viděli na cestu před sebou; dodávka Worldwide Express vířila prach jako při písečné bouři.

„Centrála sedmičky: všechny dostupné jednotky už jsou na cestě k vám.“

„Rozumím.“

Poslat sem zálohy byl dobrý nápad. Proslýchalo se, že poblázněný vůdce sekty a novodobý Charles Manson jménem Daniel Pell postřílel v soudní budově tucet lidí, zapálil autobus plný školáků a pak se s nožem v ruce prodral davem kandidátů na porotce, z nichž čtyři zabil. Nebo dva. Nebo osm. Ať už byla pravda jakákoliv, oba policisté stáli o veškerou možnou pomoc.

„Kam jede?“ zabručel bývalý mariňák. „Tady přece nic není.“

Po této cestě jezdily převážně zemědělské stroje a autobusy přepravující sezonní dělníky na pole a zpět. Nevedla k žádné velké silnici či dálnici. Momentálně zde žádné zemědělské práce neprobíhaly, ale malá frekvence cest i fakt, že pravděpodobně neustí na žádnou významnou komunikaci, se daly vydedukovat z jejího špatného stavu i z přítomnosti nádrží s pitnou vodou a přenosných toalet na návěsech u krajnice.

Daniel Pell to však možná nepostřehl a předpokládal, že tato cesta je jako každá jiná. A že zničehonic nekončí uprostřed artyčokového pole. Pell teď asi třicet metrů před nimi prudce dupl na brzdy a dodávka dostala smyk. Nepřicházelo v úvahu, že by dokázala zastavit včas. Předními koly ztěžka zapadla do mělké zavlažovací strouhy, zadními koly vyletěla do vzduchu a pak se strašlivou ránou opět dosedla na zem.

Policejní vůz zabrzdil opodál. „Tady sedmička,“ ohlásil se Hispánec. „Pell sjel ze silnice.“

„Rozumím, je...“

Policisté vyskočili z auta a napřáhli pistole.

„Chystá se utéct, chystá se utéct!“

Z dodávky však nikdo nevystoupil.

Policisté se k ní přiblížili. Zadní dveře se při nárazu rozletěly a oni na podlaze neviděli nic než desítky rozházených balíků a obálek.

„Tamhle je, koukej.“

Omráčený Pell ležel čelem k podlaze v dodávce.

„Možná je zraněný.“

„Koho to zajímá?“ Policisté vyrazili kupředu a vysoukali muže z prostoru, kde byl zaklíněn.

Položili ho na záda na zem. „Snaha byla, kámo, ale...“ oslovil je muž.

„Kurva. To není on.“

„Cože?“ zeptal se mariňák.

„Promiň, ale je snad tohle třiadvacetiletý běloch?“

Mariňák se sklonil k malátnému teenagerovi s vytetovanou slzou na tváři. „Kdo jsi?“ vybafl na něj španělštinou, kterou v Salinasu a okolí ovládal každý policista.

Výrostek se vyhnul jejich pohledu a anglicky zamumlal: „Já nic neříkám. Můžete si nasrat.“

„Panejo.“ Hispánec nakoukl do kabiny, kde se v přístrojové desce houpaly klíčky, a všechno mu došlo: Pell nechal stát dodávku se zapnutým motorem ve městě na ulici, protože věděl, že ji tam někdo odcizí – jo, zhruba za šedesát vteřin – a že se policie bude honit za ní, zatímco on bude mít příležitost uprchnout jiným směrem.

A policistovi bleskla hlavou ještě jedna myšlenka. Vůbec ne příjemná. Otočil se k mariňákovi. „Co myslíš: když jsme ohlásili, že máme Pella, a oni za náma poslali všechny jednotky... Nestáhli je podle tebe i ze zátarasů, že ne?“

„Ne, to by neudělali. To by byla strašná blbost.“

Oba muži se na sebe zadívali.

„Prokrista.“ Hispánský policista vyrazil k hlídkovému vozu a popadl mikrofon.

7

„Honda Civic,“ oznámil Týdžej, když ukončil telefonát s lidmi z databáze motorových vozidel. „Pět let stará, červená. Mám i poznávací značku.“ Věděli, že Pell teď sedí v osobním automobilu jednoho z řidičů firmy Worldwide Express, jehož vůz se ztratil z firemního parkoviště v Salinasu.

„Oznámím to policistům u zátarasů,“ dodal Týdžej.

„Až se vrátí na stanoviště,“ zabručela Danceová.

K rozčarování agentů i Michaela O'Neila odvolal místní dispečer hlídky od všech silničních zátarasů a poslal je za dodávkou Worldwide Express. O'Neil se znechuceným výrazem – který se v jeho případě projevoval semknutím rtů v jinak klidném obličej – nechal okamžitě vrátit hlídkové vozy na místa.

Seděli v zasedacím sále kousek od Sandovalovy kanceláře. Když teď bylo jasné, že se Pell v soudní budově ani okolí nepohybuje, chtěla se Danceová vrátit na ústředí CBI, ale Charles Overby jim poručil, aby až do jeho příjezdu setrvali v budově.

„Podle mě chce mít jistotu, že mu neunikne žádná tisková konference,“ prohodil Týdžej. Danceová s O'Neilem se trpce zasmáli. „My o vlku...,“ dodal Týdžej šeptem. „Už jde...! Dekujte se.“

Dvěřmi sebevědomě prošla mužská postava. Pětapadesátiletý kariérní policista Charles Overby se přivítal se svými agenty a s O'Neilem. „Takže on v té dodávce nebyl?“ zeptal se Danceové.

„Ne. Našli jsme v ní jen místního gangsteříka. Pell nechal puštěný motor a uprchl. Věděl, že dodávku někdo odcizí a my se na ni zaměříme. Odjel v osobním autě řidiče té dodávky.“

„A co ten řidič?“

„Zatím žádná stopa.“

„Ach jo.“ Hnědovlasý a opálený Charles Overby měl hruškovitou, ale přesto atletickou postavu, protože hrál tenis a golf. Šéfem středozápadní pobočky CBI byl jmenován teprve nedávno. Agent Stan Fishburne, jehož Overby ve funkci nahradil, odešel ze zdravotních důvodů do předčasného důchodu, což se u personálu CBI setkal se všeobecným rozčarováním (jednak proto, že Fishburne utrpěl těžký infarkt, a jednak proto, že ho vystřídal, kdo ho vystřídal).

O'Neil právě vyřizoval jakýsi telefonát, a tak Danceová informovala Overbyho o posledním vývoji událostí. Podrobně mu popsala Pellovo nové auto a vyjádřila obavu, že jeho komplic se možná stále pohybuje v okolí.

„Myslíš, že sem opravdu umístil další nálož?“

„To je nepravděpodobné. Ale mělo by logiku, kdyby se tady stále zdržoval.“

O'Neil zavěsil. „Zátaras jsou opět na místě.“

„Kdo je odstranil?“ zeptal se Overby.

„To nevíme.“

„Ale nebyl to nikdo z nás nebo ty, Michael, že ne?“ ubezpečil se Overby nejistě.

Nastalo tíživé ticho, které přerušil až O'Neil. „Ne, Charlesi.“

„Takže kdo to byl?“

„Zatím to nevíme jistě.“

„Měli bychom to zjistit.“

Danceová s O'Neilem mlčeli. Obviňování druhých jim bylo z duše protivné. O'Neil nakonec řekl, že se na to podívá, ale Danceová věděla, že nehne ani prstem a řekl to jen proto, aby Overbyho „ukazování

prstem“ rázně ukončil.

„Té hondy si nikdo nevšiml,“ pokračoval detektiv. „Ale načasování bylo špatné. Mohl ujet po Osmadesáté nebo Sto první. Ale na Osmadesátou bych nesázel.“

„Ne,“ souhlasil Overby. Menší silnice 68 by Pella dovedla do hustě osídleného Monterey. Kdyby naopak zamířil na silnici 101, která byla široká jako mezistátní dálnice, mohl se dostat prakticky na všechny významné dopravní tepny ve státě.

„V Gilroyi se právě zřizují nová kontrolní stanoviště. A další asi padesát kilometrů jižně.“ O'Neil nalepil na příslušná místa papírové motýlky.

„Zajistili jste taky autobusová nádraží a letiště?“ dotázal se Overby.

„Samozřejmě,“ řekla Danceová.

„A informovali policii v San Jose a Oaklandu?“

„Jo. A taky v Santa Cruz, San Benitu, Mercedu, Santa Claře, Stanislausu a San Mateu.“ Vesměs okolní okresy.

Overby si načmáral pár poznámek. „Dobře.“ Zvedl hlavu a dodal: „Jo, právě jsem mluvil s Amy.“

„Grabeovou?“

„Přesně tak.“

Amy Grabeová byla zvláštní agentka pověřená řízením sanfranciské pobočky FBI. Danceová tuto ostrou a zarputilou policistku dobře znala. Středozápadní oblast CBI zasahovala na severu až do oblasti Montereyského zálivu, a ona tak měla bezpočet příležitostí s Amy spolupracovat. Stejně jako její manžel, který před smrtí působil jako agent místní pobočky FBI.

„Jestli Pella rychle nedopadneme,“ pokračoval Overby, „chci, abyste do týmu přijali jejich specialistu.“

„Cože?“

„Agenta FBI, který má s podobnými situacemi zkušenosti.“

Tohle byl vlastně útěk z vězení, pomyslela si Danceová. Jakého specialistu má na mysli? Napadal ji jen Tommy Lee Jones ve filmu Uprchlík.

Rovněž O'Neila tato poznámka zaujala. „Vyjednávače?“

„Ne,“ odpověděl Overby, „je to expert na sekty. S lidmi jako Pell přichází do styku často.“

Danceová pokrčila rameny. Bylo to ilustrační gesto, jejichž smyslem je zesilovat verbální obsah – v tomto případě její pochybnosti. „Nejsem si jistá, jestli by nám to mohlo být něčím užitečné.“ V minulosti pracovala na mnoha společných operacích. Proti sdílení pravomocí s federály nebo kýmkoliv jiným neměla obecně žádné námitky, ale zapojení dalších agentur zákonitě zpomalovalo reakční dobu. Kromě toho nechápala, proč by měl vůdce sekty prchat před elektrickým křeslem jinak než vrah nebo bankovní lupič.

Overby však už byl rozhodnut; Danceová to poznala podle jeho intonace a řeči těla. „Je to skvělý specialista na profilování, dokáže jim doslova proniknout do hlavy. Mentalita člena sekty je úplně jiná než u obvyklého pachatele.“

Vážně?

Agent podal Danceové papírek se jménem a telefonním číslem. „Momentálně dokončuje v Chicagu nějaký případ, ale může tu být dneska večer nebo zítra ráno.“

„Jsi si tím všim jist, Charlesi?“

„Proti člověku jako Pell musíme využít všechny prostředky. Úplně všechny. Zvláště když je to velká ryba z Washingtonu. Má víc zkušeností, víc osobních styků.“

A ty budeš mít víc lidí, na které můžeš svalit vinu, pomyslela si Danceová cynicky, když pochopila, jak to ve skutečnosti bylo. Grabeová se Overbyho zeptala, zda FBI může při pátrání po Pellovi nějak pomoci, a Overby se její nabídky chytil, protože věděl, že pokud přijdou k úrazu další nevinní lidé nebo pokud se uprchlíka nepodaří dopadnout, nebude stát na tiskové konferenci na pódiu sám. Přesto si Danceová zachovala ve tváři úsměv. „No tak dobře. Ale doufám, že Pella chytíme dřív, než budeme muset obtěžovat někoho dalšího.“

„Jo, a Kathryn. Jen jsem tě chtěl ubezpečit: Amy se vyptávala, jak k tomu útěku došlo, a já jí řekl, že tvůj výslech s ním nijak nesouvisel.“

„Můj..., cože?“

„Nebude v tom žádný problém. Řekl jsem jí, že jsi Pellovi k tomu útěku nijak nedopomohla.“

Danceová cítila, jak se jí do obličeje hrne krev. Bezpochyby byla už teď celá brunátná. Emoce tak zkrátka fungují; během let odhalila Danceová řadu podvodů jen díky tomu, že výčitky a stud rozpumpovávají v člověku krev.

Stejně jako vztek.

Amy Grabeová pravděpodobně vůbec netušila, že Pella vyslýchala Danceová, natož aby Kathryn podezírala, že se dopustila nějaké neopatrnosti, a usnadnila tak Pellovi útěk. Zatímco nyní už si s touto myšlenkou bezpochyby pohrávala nejen ona, ale i celá sanfranciská pobočka. A možná také ústředí CBI v Sacramentu. „On uprchl z věznice, ne z vyšetřovací místnosti,“ namítla Danceová koženým hlasem.

„Já mluvil spíš o tom, že od tebe Pell mohl získat informace, kterých pak při útěku využil.“

Danceová cítila, jak O'Neil tuhne. Detektiv projevoval silné ochranářské sklony vůči každému, kdo se v této branži nepohyboval tak dlouho jako on. Současně však věděl, že Kathryn Danceová je žena, která za sebe ráda bojuje sama. A tak setrval v mlčení.

Danceová měla vztek, že se Overby před Grabeovou vůbec o něčem zmiňoval. Nyní to však pochopila: proto chtěl, aby vyšetřování případu vedla CBI – pokud by se ho ujala kterákoliv jiná agentura, vyznělo by to jako přiznání, že Kalifornský úřad vyšetřování nese za Pellův útěk zodpovědnost.

Overby navíc ještě neskončil. „A teď k těm bezpečnostním opatřením... Nepochybuji o tom, že byla přísná. Že jste v Pellově případě podnikli mimořádné kroky. Řekl jsem Amy, že jste se o to postarali.“

Jelikož se Overby nikoho na nic nezeptal, Danceová jen chladně opětovala jeho pohled a nedopřála mu ani špetku ujištění.

Agent pravděpodobně vycítil, že zašel příliš daleko, a tak uhnul očima a dodal: „Určitě jste všechno provedli dobře.“

Znovu mlčení.

„Takže já teď jdu na tu tiskovku. Tohle je zase můj píseček.“ Zašklebil se. „Jestli se ještě něco dozvíte, dejte mi vědět. Začíná to zhruba za deset minut.“ Odešel.

Týdžej si změnil Danceovou pohledem a se silným jižanským přízvukem prohodil: „Sáfra, takže to tys zapomněla zamknout dveře vod chlívá, kdyžs skončila s tím výsledkem krav. Takhle teda pláchnul. A já si říkal...“

O'Neil potlačil úsměv.

„Nezkoušej mě vytočit,“ zabručela Danceová.

Přistoupila k oknu a zadívala se ven na hemžící se lidi, kteří byli před chvílí evakuováni z budovy a nyní se sem chtěli nebo potřebovali vrátit. „Ten jeho komplic mi dělá starosti. Kde je a co má v plánu?“

„Kdo mohl vysekat z basy člověka jako Daniel Pell?“ přisadil si Týdžej.

Danceová si vzpomněla na Pellovu kinezickou reakci, když během výsledku přišla řeč na jeho tetu v Bakersfieldu. „Myslím, že jeho komplic byl tím, kdo sebral z domu jeho tety to kladivo. Jmenuje se Pellová. Najdi ji.“

Danceovou napadlo ještě něco jiného. „Hele, ty máš kamaráda v chicagské pobočce, že jo?“

„Jo.“

„Je diskrétní?“

„Když jsme spolu, obrážíme bary a balíme ženský. Říká se tomuhle diskrétnost?“

„A nemůže proklepnout tohohle člověka?“ Danceová zvedla papírek obsahující jméno experta FBI na sekty.

„Vsadím se, že bude pro. Tvrdí, že intriky u federálů mají větší šťávu než u soutěží miss.“ Týdžej si načmáral jméno.

O'Neil zvedl vyzváněcí telefon a chvíli se s kýmsi bavil. Nakonec zavěsil a řekl: „To byla ředitelka věznice v Capitale. Říkal jsem si, že bychom si měli promluvit s odpovědným dozorcem z Pellova bloku a zjistit, jestli nám neprozradí něco užitečného. Přijede za námi a přiveze s sebou i věci z Pellovy cely.“

„Dobře.“

„Kromě toho se objevil jeden spoluvězeň, který prý má o Pellovi nějaké informace. Ředitelka ho proklepne a zavolá nám zpátky.“

Vtom se ozvalo žabí skřehotání. Byl to mobilní telefon Kathryn Danceové.

O'Neil zvedl obočí. „Wes nebo Maggie měli hodně napilno.“

Byl to takový rodinný žertík, něco jako plyšová zvířátka v kabelce. Když se Danceová nedívala, měnily jí děti v telefonu vyzváněcí tón (povoleno bylo vše kromě dvou výjimek: nikdy nevypínat zvuk a nikdy nepoužívat melodie chlapeckých kapel).

Danceová stiskla tlačítko a přijala hovor. „Haló?“

„To jsem já, agentko Danceová.“

V pozadí se ozýval silný hluk a také slovo „já“ znělo nejednoznačně, avšak Danceová podle frázování svého jména poznala, že volajícím je Rey Carraneo.

„Co se děje?“

„Nenašli jsme žádné stopy po jeho komplici ani po dalších náložích. Ostraha chce vědět, jestli může začít pouštět lidi zpátky dovnitř. Požární technik to už schválil.“

Danceová to prodiskutovala s O'Neilem a nakonec se rozhodli, že ještě chvíli počkají.
„Týdžej, běž ven a pomoz jim s pátráním. Nelíbí se mi, že o tom komplici pořád nic nevíme.“
Vzpomněla si, co jí říkal otec, když v severoaustralských vodách prožil blízké setkání se žralokem bílým:
„Žralok, kterého nevidíš, je vždy nebezpečnější než ten, kterého vidíš.“

8

Podsaditý plešatější vousáč ve věku padesáti až šedesáti let, které na něm zanechaly viditelné stopy, stál nedaleko od soudní budovy, díval se na okolní chaos a ostržitým zrakem pozoroval veškeré dění – policisty, strážce i civilisty.

„Dobrý den, jak to jde, nemáte minutku? Rád bych vám položil pár otázek... Nevadilo by vám, kdybyste mi řekl pár slov do diktafonu...? Ano, jistě, rozumím. Tak třeba později. Samozřejmě. Hodně štěstí.“

Morton Nagle před chvílí sledoval, jak se z oblohy snáší vrtulník, dosedá na zem a pak odváží toho popáleného policistu.

Sledoval, jak muži a ženy organizují pátrání, a jejich strategie – i obličeje –, mu prozradily, že s podobným útekem neměli nikdy co do činění.

Sledoval dav nejistých lidí, kteří to všechno nejprve pokládali za náhodný požár, poté za teroristický útok, a když se nakonec dozvěděli pravdu, tvářili se ještě vyděšeněji, než kdyby za explozí stála samotná al-Káida.

Což je vlastně odpovídající, pomyslel si Nagle.

„Promiňte, mohli bychom si na minutku promluvit...? Eh, jistě. To není problém. Omlouvám se za vyrušení, pane.“

Nagle si klestil cestu davem. Uhladil si rozčepýřené vlasy, potáhl si pytlovité béžové kalhoty a znovu si pečlivě prohlédl celou oblast: hasičská auta a policejní vozy, jejichž rozsvícené majáčky prostupovaly dusivou mlhou ve dvoubarevných aureolách. Zvedl digitální fotoaparát a pořídil několik dalších snímků. Jakási žena středního věku si prohlédla jeho obnošenou vestu – rybářskou vestu s pětadvaceti kapsami – a ošoupané pouzdro na fotoaparát. „Vy,“ osopila se na něj, „vy novináři jste jako supi. Proč nenecháte policii dělat její práci?“

Nagle se uchechtl. „Netušil jsem, že jí v tom bráním.“

„Jste stejní jako oni.“ Žena se odvrátila a dál vztekla civěla na kouřící soudní budovu.

Po chvíli k němu přistoupil jeden strážce a zeptal se ho, jestli si nevšiml něčeho podezřelého.

To je mi tedy otázka, pomyslel si Nagle. Jako z filmu pro pamětníky.

Jen fakta, madam...

„Ne,“ odpověděl a v duchu dodal: Ničeho podezřelého pro mě. Ale možná nejsem pro tuhle otázku správný adresát.

Vtom ho ovanul jakýsi příšerný zápach – spálené maso a vlasy – a Nagle se kupodivu opět pobaveně zasmál.

Když o tom teď tak přemýšlel – vlastně mu tuto myšlenku vnukl Daniel Pell –, uvědomil si, že má sklon smát se v situacích, kdy to většině lidí připadá nemístné, ne-li přímo nechutné. V situacích, jako byla tato: při prohlídce masakru. Během let viděl Nagle spoustu násilných úmrtí, spoustu výjevů, které by většinu lidí odpuzovaly.

A které u Mortona Naglea často vyvolávaly smích. Pravděpodobně to byl obranný mechanismus. Způsob, jak zamezit tomu, aby mu násilí – s nímž měl možnost se důvěrně obeznámit – rozežralo duši. I když si zároveň kladl otázku, zda jeho chechtání nevypovídá spíše o tom, že se tak už stalo.

A pak jakýsi policejní důstojník vystoupil s veřejným oznámením. Lidé se prý budou brzy smět vrátit do budovy.

Nagle si znovu potáhl kalhoty, posunul si pouzdro fotoaparátu výše na rameno a prohlédl si dav. Mimo jiné v něm zahlédl i vysokého mladého Hispánce v obleku, bezpochyby nějakého detektiva v civilu. Hovořil právě se starší ženou, která měla na klopě visačku porotkyně. Stáli poněkud stranou, takže kolem sebe neměli příliš mnoho lidí. Dobře.

Nagle si policistu změřil pohledem. Byl přesně takový, jakého si přál: mladý, naivní, důvěřivý. Pomalu k němu vyrazil. Postupně zkracoval vzdálenost.

Muž se mezitím přesunul dále a hledal další svědky, které by mohl vyslechnout. O Nagleově přítomnosti stále nic netušil.

Když byl Nagle tři metry od něj, přehodil si popruh pouzdra fotoaparátu kolem krku, rozepnul pouzdro a strčil do něj ruku. Metr a půl.

Přiblížil se ještě více.

Vtom ucítil, jak mu paži sevřela čísi silná ruka. Zalapal po dechu. Srdce mu prudce poskočilo.

„Co kdybyste ty ruce zase vytáhl, ať na ně hezky vidím?“ Nagle si prohlédl identifikační průkaz, který se drobnému rtuťovitému muži s kudrnatými zrzavými vlasy houpal na krku: byl to detektiv z Kalifornského úřadu vyšetřování.

„Hej, co to...“

„Šššš,“ zasyčel detektiv. „A ty ruce. Neslyšel jste, kde je chci mít? Pěkně na očích... Hej, Rey!“

Hispanec se k nim připojil. Také on měl identifikační průkaz CBI. Změřil si Naglea od hlavy až k patě a pak už oba muži odvedli Naglea k boku soudní budovy, čímž upoutali pozornost všech lidí stojících kolem.

„Heleďte, já nevím...“

„Šššš,“ umlčel ho opět šlachovitý agent.

Hispanec Naglea důkladně prořácoval a přikývl. Nakonec mu odepjal z hrudníku novinářskou legitimaci a ukázal ji menšímu detektivovi.

„Hm,“ řekl onen muž. „Má trochu prošlou záruční lhůtu, nemáte ten dojem?“

„Technicky vzato ano, ale...“

„Pane, vždyť vám platnost vypršela před čtyřmi roky,“ poznamenal Hispanec.

„To už je technicky vzato pořádná kláda,“ přisadil si jeho parťák.

„Musel jsem si vzít starý průkaz. Pracuji jako reportér pro...“

„Takže kdybychom do těchhle novin zavolali, řekli by nám, že jste jejich akreditovaný zaměstnanec?“

Kdyby do těchhle novin zavolali, zjistili by, že volané číslo neexistuje. „Podívejte, já vám to vysvětlím.“

Menší detektiv se zamračil. „Totiž, o nějaké vysvětlení bych tedy opravdu stál. Před chvílí jsem se totiž bavil s jedním strážcem tohoto svatostánku, který mi řekl, že tady o půl deváté ráno okouněl muž odpovídající vašemu popisu. Žádní jiní reportéři tady v té době nebyli. A proč? Protože v té době jsme tu ještě neměli žádný útěk... Zatímco vy jste sem dorazil předtím, než se tahle zpráva objevila. Tomu se teda říká..., jak že se tomu říká, Rey?“

„Čuch?“

„Jo, tomu se teda říká čuch. Ale ještě než nám něco začnete vysvětlovat, tak se hezky otočte a dejte ruce za záda.“

V zasedacím sále na druhém podlaží soudní budovy podal Týdžej Danceové papíry obsahující veškeré informace, které se mu o Mortonu Nagleovi podařilo zjistit.

Žádné zbraně, žádná zápalná šňůra, žádné mapy soudní budovy nebo únikových tras.

Jen peníze, náprsní taška, fotoaparát, diktafon a tlustý zápisník. A taky tři knihy pojednávající o skutečných zločinech, s jeho jménem na titulní stránce a s jeho fotkou vzadu (vypadal na ní mnohem mladší a mnohem vlasatější).

„Píše laciné romány,“ zanotoval Týdžej tak, že by z něj Beatles radost neměli.

V sloupku pojednávajícím o autorovi byl Nagle označen za „bývalého válečného zpravodaje a policejního reportéra, který dnes píše o zločinnosti. Bydlí v arizonském Scottsdale a je autorem třinácti faktografických děl. Jako své další profese uvádí darmošlap, kočovník a vypravěč.“

„To vás ještě nezabavuje podezření,“ vyštěkla Danceová. „Co tady děláte? A proč jste byl v soudní budově před požárem?“

„Já nedělám reportáž o tom útěku. Přijel jsem hned ráno udělat pár rozhovorů.“

„S Pellem?“ zeptal se O'Neil. „Ten je přece nedává.“

„Ne, s Pellem ne. S rodinou Roberta Herrona. Slyšel jsem, že dnes mají vypovídat před velkou porotou.“

„A co ta falešná novinářská legitimace?“

„Přiznávám, už jsou to čtyři roky, co mě nějaký časopis nebo noviny naposledy akreditovali. Od té doby se věnuju už jen psaní knih. Jenže bez novinářského průkazu se nikam nedostanete. A na datum se nikdy nikdo nedívá.“

„Téměř nikdy,“ opravil ho Týdžej s úsměvem.

Danceová prolistovala jednu z knih. Pojednávala o Petersonově vraždě v Kalifornii před několika lety.

Zdálo se, že je napsaná dobře.

Týdžej odtrhl oči od notebooku. „Je čistej, šéfová. Přinejmenším nebyl nikdy zatčen. A jeho fotka v databázi aut taky sedí.“

„Píšu knihu. Všechno je legitimní. Můžete si to ověřit.“

Sdělil jim jméno své redaktorky na Manhattanu, Danceová jí zavolala a chvíli s ní hovořila. Redaktorka k celé věci zaujala postoj typu: „Ksaku, do čeho to Morton zase spadl,“ nicméně agentce potvrdila, že s ním nakladatelství podepsalo smlouvu na novou knihu o Pellovi.

„Sundej mu ta pouta,“ vyzvala Danceová Týdžeje.

O'Neil se ke spisovateli obrátil a zeptal se: „O čem ta kniha bude?“

„Bude jiná než všechny faktografické knihy o zločinu, které jste kdy četli. Nezabývá se samotnými vraždami. O těch už psali jiní. Zaměří se na oběti Daniela Pella. Jak vypadaly jejich životy před vraždou a jak dnes vypadají životy těch, kdo jeho běsnění přežili. Většina televizních dokumentů nebo faktografických knih o zločinech se totiž soustředí na samotného vraha a jeho zločin – na krvavé, hrůzyplné aspekty. Na lacinou senzaci. Tohle já nesnáším. Moje kniha bude o Therese Croytonové – to je ta dívka, která přežila –a o rodinných příbuzných a přátelích. Bude se jmenovat Spící panna. Takhle se Therese začalo říkat. A taky tam zahrnu ženy, kterým Pell vymyl mozek, takže se staly součástí jeho ‚rodiny‘. Plus všechny ostatní Pellovy oběti. Když o tom tak přemýšlíte, tak jsou jich vlastně stovky. Podle mého názoru se násilný trestný čin podobá vhození kamene do rybníka. Kruhy na vodě v podobě následků takového zločinu se mohou šířit skoro věčně.“

V jeho hlase se ozývala vášeň; hovořil téměř jako kazatel. „Na světě je spousta násilí. Jsme jím zaplaveni, takže se vůči němu stáváme otrlími. Třeba ta válka v Iráku, Prokristapána! Nebo Gaza! Afghánistán! Kolik fotografií vybuchlých aut, kolik záběrů na plačící matky jste viděli, než jste ztratili zájem?

Když jsem jako válečný zpravodaj pobýval na Blízkém východě, v Africe a v Bosně, taky jsem otupěl. A člověk tam ani nemusí být osobně, aby se mu to přihodilo. Totéž se děje přímo u vás v obýváku, když sledujete zpravodajské šoty nebo strašidelné filmy – zkrátka když nevidíte skutečné důsledky násilí. Pokud si však přejeme mír, pokud chceme zastavit násilí a boje, pak lidé potřebují zakusit právě toto – důsledky. To se vám však nepodaří okukováním zkrvavených těl; musíte se zaměřit na životy, které zlo navždy změnilo.

Původně měla ta kniha pojednávat pouze o případu Croytonových. Jenže pak jsem zjistil, že Pell zabil i někoho dalšího – tohohle Roberta Herrona. A tak chci do knihy zahrnout také všechny ty, které ovlivnila jeho smrt: jeho přátele, příbuzné. A jak jsem se doslechl, dnes zemřeli dva dozorcí.“ Nagle se stále usmíval, ale byl to smutný úsměv a Kathryn Danceová si uvědomila, že jako matka a agentka z oddělení závažných trestných činů, která už vyšetřovala spoustu znásilnění, přepadení a vražd, se dokáže s jeho pohnutkami snadno ztotožnit.

„Jenže to má další zádrhel.“ Nagle ukázal rukou kolem sebe. „Vypátrat oběti a rodinné příslušníky je u vychladlého případu mnohem těžší. A Herron byl zavražděn přibližně před deseti lety. Takže jsem si myslel...“ Zajíkl se a zamařil, ale v očích mu vzápětí opět nevysvětlitelně zajiskřilo. „Počkat, počkat... Proboha, vždyť Pell neměl s tou Herronovou smrtí vůbec nic společného, že je to tak? Přiznal se jen proto, aby se dostal z Capitoly a mohl odtud uprchnout.“

„O tom nám není nic známo,“ řekla Danceová rozvážně. „Stále to prošetřujeme.“

Nagle jí však neuvěřil. „Zfalšoval důkazy? Anebo někoho přiměl, aby podal živé svědectví. Vsadím se, že to provedl takhle.“

Do hovoru se vložil Michael O'Neil: „Nepřejeme si žádné neověřené spekulace, které by mohly mařit vyšetřování,“ řekl hlubokým, vyrovnaným hlasem. Když zástupce šerifa promluvil tímto tónem, lidé jeho rady bez výjimky uposlechli.

„Dobře. Nikomu nic neřeknu.“

„To vám budeme vděční,“ poznamenala Danceová a jedním dechem se dotázala: „Pane Nagle, máte jakékoliv informace, které by nám mohly pomoci? Například kam mohl mít Daniel Pell namířeno, co může mít v plánu..., kdo mu pomáhá...“

Díky svému panděru, rozčepýřeným vlasům a boдрému smíchu připomínal Nagle skřítku středního věku. Potáhl si kalhoty. „Nemám tušení. Je mi líto. Na tomhle projektu jsem začal dělat teprve asi před měsícem. Zatím jen zkoumám minulost aktérů.“

„Zmínil jste se, že hodláte psát i o těch ženách z Pellovy rodiny. Už jste je kontaktoval?“

„Dvě z nich ano. Ptal jsem se jich, jestli by byly ochotny udělat se mnou rozhovor.“

„Ony už jsou z vězení venku?“ zeptal se O'Neil.

„To víte, že ano. S vraždami Croytonových neměly nic společného. Dostaly nízké tresty, vesměs za krádeže a podobné přečiny.“

O'Neil vyslovil nahlas to, co napadlo i Danceovou. „Nemohla by být jedna z nich – nebo možná obě – Pellovým komplicem?“

Nagle chvíli přemýšlel. „Neumím si to představit. Pella pokládají za to nejhorší, co je v životě potkalo.“

„Co je to vlastně za ženy?“ zeptal se O'Neil.

„Rebecca Sheffieldová. Dnes žije v San Diegu. A Linda Whitfieldová, která bydlí v Portlandu.“

„Sekají dnes dobrotu?“

„Myslím, že ano. Nevypátral jsem o nich žádné policejní záznamy. Linda bydlí s bratrem a jeho manželkou. Pracuje pro nějakou církev. A Rebecca má poradenskou agenturu pro malé firmy. Měl jsem z nich dojem, že dokázaly hodit minulost za hlavu.“

„Máte jejich čísla?“

Spisovatel zalistoval v tlustém zápisníku. Jeho rukopis byl velký a neuhlazený, jeho poznámky obsáhlé. „V té ‚rodině‘ byla ještě třetí žena,“ poznamenala Danceová, když si vzpomněla na svou přípravu na rozhovor s Pellem.

„Samantha McCoyová. Před několika lety zmizela. Rebecca tvrdí, že si změnila jméno a odstěhovala se. Podle všeho se jí už dělalo špatně z toho, že ji všichni znají jako jednu z ‚Danielových holek‘. Trochu jsem po ní pátral, ale zatím se mi ji nepodařilo najít.“

„Nějaké stopy?“

„Rebecca slyšela jen něco o západním pobřeží.“

Danceová se obrátila k Týdžejovi. „Najdi ji. Samantha McCoyová.“

Kudrnatý agent zamířil do rohu místnosti. Také on vypadá trochu jako skřítek, pomyslela si Danceová. Nagle vyhledal čísla obou žen, Danceová si je zapsala a ihned zatelefonovala do San Diega Rebecce Sheffieldové.

„Ženské iniciativy,“ ohlásila se jí recepční hlasem se slabým hispánským přízvukem. „Přejete si?“

O chvíli později už Danceová hovořila s ředitelkou společnosti – pragmatickou ženou s hlubokým chraplavým hlasem. Když jí agentka vysvětlila, že Daniel Pell uprchl, působila Rebecca Sheffieldová šokovaně.

A taky naštvaně. „Myslela jsem, že je v nějakém supervězení.“

„On neuprchl odtamtud, ale z věznice okresního soudu.“

Danceová se Rebecce zeptala, jestli ji nenapadá, kam by mohl mít Pell namířeno, kdo by mohl být jeho komplicem a které další přátele by mohl kontaktovat.

Rebecca to však nevěděla. Do ‚rodiny‘ prý vstoupila pouhých pár měsíců před vraždami Croytonových. Dodala však, že jí asi před měsícem někdo telefonoval, údajně nějaký spisovatel. „Předpokládala jsem, že mi říká pravdu. Ale taky mohl mít něco společného s tím útekem. Křestním jménem se jmenoval Murray nebo Morton. Myslím, že tu mám někde jeho číslo.“

„To je v pořádku. Ten je tady teď s námi. Už jsme si ho prověřili.“

O místě pobytu či nové totožnosti Samantha McCoyové Rebecca nic dalšího nevěděla. Nakonec neklidně řekla: „Tehdy jsem ho sice neudala já, ale spolupracovala jsem s policií. Myslíte, že mi hrozí nějaké nebezpečí?“

„To nedokážu posoudit. Ale než ho opět zatkneme, možná byste se měla obrátit na policii v San Diegu.“

Danceová dala ženě svá čísla na CBI i na mobilní telefon a Rebecca jí slíbila, že se pokusí přemýšlet, kdo by mohl Pellovi pomoci nebo kam se mohl uchýlit.

Agentka poté zmáčkla vidlici telefonu, nechala ji znovu vyskočit a zatelefonovala na druhé číslo. Dovolala se do Církve svatých bratří v Portlandu. Tam ji přepojili na Lindu Whitfieldovou, která zprávu o Pellově útěku také ještě neslyšela. Její reakce však byla naprosto odlišná: mlčení přerušované pouze stěží slyšitelným mumláním. Jediné, co Danceová zachytila, bylo: „drahý Ježíši“.

Zdálo se však, že je to spíše modlitba než zvolání. Nakonec se hlas vytratil zcela – případně Lindu někdo přerušil.

„Haló?“ zeptala se Danceová.

„Ano, tady jsem.“

Danceová jí položila stejné otázky jako předtím Rebecce Sheffieldové.

Linda o Pellovi celá léta neslyšela – i když prý spolu asi rok a půl po vraždách Croytonových zůstávali v kontaktu. Nakonec mu však přestala psát a od té doby o něm nic neví. Stejně tak prý nemá žádné informace o místě pobytu Samantha McCoyové. Také ona se však Danceové zmínila o telefonátu Mortona Naglea minulý měsíc. Agentka ji ujistila, že o něm vědí, a přesvědčila ji, že tento člověk s Pellem nespolupracuje.

Linda jí nedokázala dát žádný tip, kam by se Pell mohl uchýlit. A také netušila, kdo by mohl být jeho komplicem.

„Nevíme, co má v úmyslu,“ řekla jí nakonec Danceová. „Nemáme důvod si myslet, že vám hrozí nějaké nebezpečí, ale...“

„Ó, Daniel by mi neublížil,“ řekla Linda rychle.

„Přesto byste se možná měla obrátit na místní policii.“

„No, budu o tom uvažovat,“ souhlasila Linda a dodala: „Existuje nějaká horká linka, na kterou bych mohla

zavolat a zjistit, co se děje?“

„Nic takového jsme nezřídili. Ale sdělovací prostředky ten případ bedlivě sledují. Podrobnosti o případu se budete ve zprávách dozvídat téměř stejně rychle jako my.“

„Ale můj bratr nemá televizi.“

Nemá televizi? „Dobrá, pokud dojde k nějakému významnému vývoji událostí, dám vám vědět. A pokud vás ještě něco napadne, zavolejte mi, prosím.“ Danceová jí sdělila telefonní čísla a zavěsila.

O pár okamžiků později vkráčel do zasedací místnosti šéf CBI Charles Overby. „Myslím, že tiskovka dopadla dobře. Položili mi pár pichlavých otázek. Dělají to tak vždycky. Ale musím říct, že jsem je hezky odrazil. Pořád jsem byl o krok vpředu. Dívali jste se?“ Ukázal na televizor v rohu. Během přenosu se nikdo neobtěžoval zesílit zvuk, aby si poslechl Overbyho výkon.

„Nějak mi to uniklo, Charlesi. Zrovna jsem telefonovala.“

„Kdo to je?“ dotázal se Overby. Cívil na Naglea, jako by ho měl znát.

Danceová je seznámila, avšak spisovatel okamžitě zmizel z agentovy radarové obrazovky. „Pokročili jste vůbec v něčem?“ Pohlédl na mapy.

„Zatím nikdo nic neohlásil,“ řekla mu Danceová a vysvětlila, že již kontaktovala dvě ženy, které kdysi patřily do Pellovy „rodiny“. „Jedna bydlí v San Diegu a druhá v Portlandu. Momentálně hledáme tu třetí. Ale přinejmenším víme, že ty první dvě s ním nespolupracují.“

„A ty jim to věříš?“ zeptal se Overby. „Copak podle tónu jejich hlasu poznáš i tohle?“

Všichni policisté v místnosti mlčeli. A tak bylo na Danceové, aby dala šéfovi najevo, že přehlédl očividnou věc. „Myslím, že by nestihly odpálit ty zápalné bomby a vrátit se tak rychle domů.“

Nastala krátká odmlka, po níž Overby řekl: „Jo tak, tys jim volala přímo domů. Tos ovšem neřekla.“

Kathryn Danceová, bývalá reportérka a konzultantka pro výběr porotců, už dávno věděla, jak to v reálném světě chodí. Vyhnula se Týdžejově pohledu a odvětila: „Máš pravdu, Charlesi, to jsem neřekla. Promiň.“ Ředitel CBI se otočil k O'Neilovi. „Tohle je těžký oříšek, Michael. Má spoustu aspektů. Rozhodně jsem rád, že jsi k dispozici a můžeš nám pomoci.“

„Rád udělám, co bude v mých silách.“

Toto byl Charles Overby v nejlepší formě. Použil slova „pomoci nám“, aby dal jasně najevo, kdo celou akci řídí, ale současně neopomněl O'Neilovi připomenout, že v případě nezdaru v tom „jede“ i on a úřad šerifa. Svalit vinu...

Nakonec Overby oznámil, že se vrací na ústředí CBI, a odešel ze zasedacího sálu.

Danceová se otočila k Mortonovi Nagleovi. „Máte o Pellovi nějaké materiály, na které bych se mohla podívat?“

„No, snad ano. Ale proč?“

„Třeba nám pomohou získat představu, kam má namířeno,“ vysvětlil O'Neil.

„Ale jsou to kopie,“ upozornil spisovatel. „Ne originály.“

„To nevadí,“ řekla Danceová. „Někdo z nás se u vás později zastaví a vyzvedne si je. Kde máte kancelář?“

Nagle pracoval v jednom pronajatém domě v Monterey. Předal Danceové adresu a telefonní číslo a začal si ukládat věci do pouzdra od fotoaparátu.

Danceová se na ně zadívala. „Počkejte.“

Nagle si všiml, že se její oči soustředí na obsah pouzdra. Usmál se. „Bude mi ctí.“

„Co prosím?“

Spisovatel vytáhl jednu ze svých knih s názvem Slepá důvěra, rozmáchlými tahy ji podepsal a podal ji Danceové.

„Díky.“ Agentka knihu položila a ukázala na věc, na kterou se dívala ve skutečnosti. „Váš fotoaparát.“

Pořídil jste s ním dopoledne nějaké snímky? Před požárem?“

„Ach tak.“ Nagle se pokřiveně usmál předchozímu nedorozumění. „Ano, pořídil.“

„To je digitální fotoaparát?“

„Přesně tak?“

„Můžeme ty snímky vidět?“

Nagle vytáhl fotoaparát a začal mačkat tlačítka. Danceová s O'Neilem se sklonili nad drobným displejem na zadní straně. Danceová ucítila novou vodu po holení. Cítila se v jeho blízkosti příjemně.

Spisovatel začal listovat snímky. Na většině z nich figurovali lidé kráčející do soudní budovy, ale bylo zde i pár uměleckých záběrů průčelí soudu v mlze.

A pak detektiv s agentkou současně řekli: „Počkejte.“ Snímek, na který se dívali, zachycoval příjezdovou cestu vedoucí k místu pozdějšího požáru. Za jedním automobilem se skrývala jakási postava – byla jí

vidět jen hlava a ramena. Každopádně měl člověk na snímku modrou bundu, baseballovou čepici a sluneční brýle.

„Podívej na tu paži.“

Danceová přikývla. Vypadalo to, že jedna paže vyfotografovaného člověka zůstává lehce vzadu, jako by za sebou táhla kufr.

„Máte na těch snímcích časovou značku?“

Nagle nechal zobrazit podrobnosti o snímku. „Devět dvacet dva.“

„To by přesně odpovídalo,“ poznamenala Danceová, když si vzpomněla na velitele hasičské stanice a jeho odhad doby, kdy pachatel zápalnou bombu na parkovišti umístil. „Dokážete ten snímek zvětšit?“ dodala.

„Přímo ve foťáku ne.“

Týdžej nicméně prohlásil, že to v počítači bez problému dokáže. Nagle mu předal paměťovou kartu a Danceová agenta poslala zpět na ústředí CBI, přičemž mu neopomněla připomenout: „Plus tu Samanthu McCoyovou. Vystopovat. A Pellovu tetu z Bakersfieldu taky.“

„Spolehni se, šéfová.“

Rey Carraneo byl stále venku a zpovídal svědky. Danceová však byla přesvědčena, že Pellův komplic již odtud pravděpodobně zmizel také. Dalo se předpokládat, že se Pellovi podařilo projet přes zátarasy, a tak nebyl důvod, aby se tu jeho komplic nadále zdržoval. Danceová tedy poslala zpět na CBI i Carranea.

„Hned začnu dělat na těch materiálech o Pellovi,“ řekl Nagle. „Jo, a nezapomeňte.“ Přistrčil jí podepsaný výtisk své knihy. „Jsem přesvědčen, že se vám bude líbit.“

Když odešel, Danceová knihu zvedla. „Celá bez sebe.“ A věnovala ji O'Neilovi do sbírky.

9

Na terase před prodejnou Whole Foods v nákupním centru Del Monte v Monterey seděla kolem poledne asi pětadvacetiletá žena.

Duchna ranní mlhy se rozptýlila a na obloze se pomalu objevovalo zubaté slunce. V dálce se ozývala siréna, vrkání holubů, klakson, dětský křik a po něm dětský smích. Andělské písně, pomyslela si Jennie Marstonová. Andělské písně...

Chladným vzduchem prostupovala borová vůně. Bezvětrí. Matné světlo. Typický den na kalifornském pobřeží, avšak dnes jako by bylo všechno intenzivnější.

Jak už to tak bývá, když je dívka zamilovaná a má mít schůzku s milencem.

Očekávání...

Jennie si vzpomněla na jednu starou populární píseň. Čas od času ji zpívala její matka – její kuřácký hlas přitom zněl chraptivě, falešně a často i nesrozumitelně.

Blondýnka, pravá kalifornská blondýnka Jennie usrkávala kávu. Byla drahá, ale dobrá. Tenhle podnik nebyl zrovna její krevní skupina (čtyřadvacetiletá Jennie pracovala na částečný úvazek v cateringové firmě, a tak chodila spíše do Albertsons a Safeway), ale pro schůzku to bylo vhodné místo.

Na sobě měla přiléhavé džínsy a světle růžovou halenku; pod nimi pak červenou podprsenku a kalhotky z Victoria's Secret. Stejně jako káva bylo i tohle prádélko luxusem, který si jinak nemohla dovolit. Na některých věcech však člověk nemá skrblit. (A kromě toho, pomyslela si Jennie, je to vlastně svým způsobem dárek: dárek pro mého milence.)

Což ji přivedlo na myšlenky o jiných požitcích. Začala si drbat hrbolek na nose. Škráb, škráb.

Přestaň, okřikla se v duchu.

Jenže nepřestala. Další dvě podrbání.

Andělské písně...

Proč se s ním nemohla seznámit o rok později? To by už měla kosmetické zákroky za sebou a byla by nádherná. Mohla by udělat aspoň něco s tím nosem a prsama. Kéž by se dala vyspravit taky ta její ramena jako párátka a chlapecké boky. Jenže tyhle věci už přesahovaly i umění talentovaného doktora Ginsberga.

Jsi vyzáblá, vyzáblá, vyzáblá... A jak to jíš! Spořádáš dvakrát tolik co já a koukej na mě. Bůh mi dal takovou dceru, aby mě zkoušel.

Jennie se dívala, jak ztrhaně vyhlížející matky tlačí vozíky s nákupy k rodinným dodávkám a v duchu si kladla otázku: Jestlipak i ony milují své muže? Rozhodně nemůžou být zamilované tak jako ona do svého milence. Bylo jí jich líto.

Dopila kávu, vrátila se do prodejny a chvíli se dívala na mohutné ananasy, hlávkové saláty roztodivných tvarů a dokonale vyrovnané stejky a kotlety. Neměla hlad a nechtěla si nic koupit – všechno tu bylo

strašně drahé. Pouze nedokázala dlouho setrvat na jednom místě.

Měl jsem tě pojmenovat takhle. Jennie Neposedná. Prokristapána, holka, kecni už na zadek.

Dívala se na zboží, na řady s masem.

Dívala se na ženy s nudnými manželi.

Přemýšlela, zda intenzita jejích citů vůči milenci nemůže být jednoduše způsobena tím, že je to všechno tak čerstvé. Neoslabí se city časem? V jejich prospěch každopádně hrála skutečnost, že už byli starší; tohle nebyla přihlouplá vášeň pubertálních let. Oba do vztahu dozráli. A ze všeho nejdůležitější bylo splnutí jejich duší, k němuž dochází tak strašně vzácně. Oba přesně věděli, co jeho protějšek v daném okamžiku cítí.

„Tvou oblíbenou barvou je zelená,“ sdělil jí hned při prvním rozhovoru. „Vsadím se, že spíš pod zelenou prošívanou přikrývkou. V noci tě uklidňuje.“

Bože, jak velkou vyslovil pravdu. Přikrývka sice nebyla prošívaná, ale rozhodně byla zelená jako brčál.

Jaký to musí být muž, když má takovou intuici?

Náhle se zarazila, protože mimoděk začala vnímat jeden rozhovor opodál. Dvě znuděné paničky v domácnosti už nebyly tak znuděné.

„Někdo umřel. V Salinasu. Stalo se to před chvílí.“

V Salinasu? pomyslela si Jennie.

„Myslíš ten útěk z vězení nebo co to bylo? Jo, taky jsem o tom slyšela.“

„David Pell. Ne, Daniel. Tak se jmenoval.“

„Není to nějaký ten kluk Charlese Mansona nebo tak něco?“

„Já nevím. Jen sem slyšela, že tam umřeli nějakí lidi.“

„On teda není Mansonův kluk. Akorát si tak říkal.“

„A kdo je Charles Manson?“

„To myslíš vážně? Copak si nevzpomínáš na Sharon Tateovou?“

„Na koho?“

„Hele, kterej ty seš ročník?“

Jennie k ženám přistoupila. „Promiňte, o čem se to bavíte? Někdo odněkud utekl?“

„Jo, z vězení tady v Salinasu. Tys o tom neslyšela?“ odpověděla jí hospodyňka s krátkými vlasy a zadívala se na její nos.

Jennii to bylo jedno. „A říkáte jste, že tam někdo umřel?“

„Nějakí dozorcí a myslím, že taky někdo, koho pachatel unesl a zabil.“

Zdálo se, že toho více nevědí.

Jennii zvlhly dlaně a srdce jí začalo neklidně tlouci. Otočila se a vyrazila pryč. Podívala se na mobilní telefon. Milenec jí před chvílí volal, ale od té doby nic. Žádné zprávy. Jennie mu zkusila zavolat. Nezvedl to.

Vrátila se do tyrkysového thunderbirda, naladila v rádiu zprávy, otočila zpětné zrcátko na sebe a vytáhla z kabelky mekka a šáteček.

Umřeli nějakí lidi...

Nelam si s tím hlavu, řekla si v duchu. Začala pracovat na svém obličeji a soustředila se přitom tak, jak ji to učila matka. Byla to jedna z hezkých věcí, které pro ni udělala. „Tady nanes světlou barvu a tady tmavou – musíme něco udělat s tím tvým nosem. Vyhladit ho, nechat ho splynout s obličejem. Dobře.“

Její matka však dokázala i hezké věci v jediném okamžiku pokazit.

No, vypadalo to dobře, než jsi to celé zmrvila. Ne, vážně, co je to s tebou? Začni úplně znovu. Vypadáš jako běhna.

Daniel Pell kráčet po chodníku z malé kryté garáže propojené s jednou kancelářskou budovou v Monterey. Billyho Hondu Civic musel odstavit dříve, než plánoval. Ve zprávách se totiž doslechli, že policie už našla dodávku Worldwide Express, což znamenalo, že si pravděpodobně taky spočítali, že teď sedí v civicu.

Zdálo se, že se zátarasům vyhnul právě včas. Co říkáš na tohle, Kathryn?

Se sklopenou hlavou dál kráčet po chodníku. Neznepokojovalo ho, že se pohybuje na veřejném prostranství, zatím ne. Tady by ho nikdo nečekal. A kromě toho teď vypadal jinak. Jednak měl na sobě civilní šaty a jednak byl hladce oholen. Když se zbavil Billyho auta, proklouzl na parkoviště za jedním motelem a prohrabal se tam odpadky. Po chvíli našel odhozenou žiletku a malou lahvičku s tělovým mlékem, které motel rozdával jako pozornost hostům. Přikrčil se za popelnici a oholil si plnovous. Momentálně cítil na tváři vánek a vdechoval jakousi vůni: oceán a mořské řasy. Poprvé po mnoha letech. Tuhle vůni miloval. Ve věznici v Capitole člověk dýchal jen vzduch, který se mu rozhodli poslat přes

klimatizační jednotku nebo topení a jenž rozhodně neměl žádnou vůni. Kolem projelo policejní auto. Pevně se drž...

Pell si dal záležet, aby neměnil rytmus chůze, nerozhlížel se kolem sebe a neodchyloval se od zvoleného směru. Změna chování přitahuje pozornost. A staví člověka do nevýhodné situace, protože o něm poskytuje informace druhým. Ti si mohou domyslet, proč člověk chování změnil, a pak toho využít proti němu. Přesně tohle se stalo v soudní budově. Kathryn...

Pell měl ten výslech pečlivě naplánován: pokud by tím nevzbudil podezření, hodlal od vyšetřovatele získat nějaké informace – například se dozvědět, kolik je v soudní budově dozorců a kde jsou rozmístěni.

K jeho úžasu však ta ženská málem jeho plán odhalila.

A teď se zkusme zamyslet nad tou náprsní taškou. Odkud se mohla vzít...?

A tak byl Pell nucen změnit plány. A rychle. Dělal, co mohl, ale ten drnčící alarm mu prozradil, že ho ta ženská vyhmátla. Kdyby se jí to bylo podařilo jen o pět minut dříve, seděl by teď ve vězeňské dodávce a šinul si to zpátky do Capitoly. A jeho únikový plán by byl v pytlí.

Kathryn Danceová...

Kolem rychle projelo další policejní auto.

Jeho směrem se stále nikdo nedíval a Pell kráčet nerušené dál. Věděl však, že je čas vypadnout z Monterey. Po chvíli vklouzl do přeplněného nezastřešeného nákupního centra. Všiml si prodejny Macy's, Mervyns a také menších krámků, kde se prodávaly sladkosti Mrs. See's, knihy (ty Pell miloval a hltal – čím více toho člověk věděl, tím větší měl kontrolu), videohry, sportovní vybavení, levné šaty a ještě levnější šperky. Všude se hemžily spousty lidí. Byl červen a řada škol již byla zavřených.

Z jedné prodejny vyšla dívka ve věku vysokoškolačky. Tašku nesla přehozenou přes rameno a pod sakem měla přiléhavý červený top. Pellovi stačil jediný pohled na tento kus oblečení a pocítil důvěrně známé vzdouvání. Bylo to jako zvětšující se bublina. (Od chvíle, kdy podplatil jednoho dozorce, zastrašil jednoho spoluvězně a absolvoval v Capitole „manželskou“ návštěvu s jeho ženou, uplynul už rok. Dlouhý, předlouhý rok...)

Civěl na dívku, sledoval ji ze vzdálenosti pouhých několika decimetrů, vychutnával si pohled na její vlasy a upnuté džínsy a snažil se k ní přivonět –, dostat se k ní tak blízko, aby se o ni mohl otřít, přestože by to byl bezpochyby stejný útok na osobní svobodu, jako kdyby ji odvedl do boční uličky, přiložil jí nůž na krk a donutil ji se svléknout.

Daniel Pell věděl, že násilné choutky má muž vždy vepsány v očích.

Naštěstí pak dívka odbočila do další prodejny a zmizela z jeho života.

Moje smůla, drahoušku, pomyslel si.

Tvoje samozřejmě ne.

Na parkovišti si všiml Forda Thunderbird barvy drozdího vejce, uvnitř něhož rozeznal ženu, která si právě česala dlouhé světlé vlasy.

Ááá...

Přistoupil k autu blíže. Žena měla hrbolatý nos a celkově byla dost křehká a vyzáblá, v prsní oblasti rozhodně nic moc. To mu ovšem nebránilo, aby se bublina v jeho nitru znovu nafoukla na desetinásobek, stonásobek původní velikosti. S takovou brzy praskne.

Daniel Pell se rozhlédl kolem sebe. V okolí nikdo nebyl.

Vyrazil přes řady aut a rychle zkracoval vzdálenost.

Jennie Marstonová si právě dodělala vlasy. Tuto konkrétní část svého těla milovala. Byly lesklé a husté, a když prudce otočila hlavou, rozprostřely se jí ve vzduchu jako té modelce ve zpomaleném záběru v televizní reklamě na šampon. Vrátila zpětné zrcátko thunderbirdu do původní polohy. Vypnula rádio a přejela si rukou po nose, po hrbolku.

Přestaň!

Když se natahovala po klice dveří, překvapeně hekla. Dveře se otevíraly samy.

Jennie ztuhla a upřeně se zadívala na šlachovitého muže, který se k ní skláněl.

Tři nebo čtyři vteřiny se nikdo z nich nepohnul. Nakonec Pell otevřel dveře úplně. „Seš hotovej obrázek rozkoše, Jennie Marstonová,“ řekl. „Hezčí, než jsem si představoval.“

„Ach, Danieli.“ Jennie Marstonovou zaplavila směsice emocí – strach, úleva, výčitky svědomí, zkrátka jedno velké žhnoucí slunce citů –, takže ji žádná lepší slova nenapadla. Beze slova se vysoukala z auta a vrhla se milenci do náručí. Celá se třásla a držela ho tak pevně, až z jeho útlého hrudníku vymáčkla tiché, ale zřetelné zasípání.

Nasedli do thunderbirda a Jennie přitiskla hlavu na jeho krk, zatímco Daniel pozorně sledoval parkoviště i přilehlou silnici.

Jennie vzpomínala, jak obtížný byl uplynulý měsíc, kdy jejich vztah upevňovala prostřednictvím e-mailů, zřídka telefonátů a fantazie, přičemž však nikdy nespátřila svého milence osobně. Zároveň ovšem věděla, že je mnohem lepší budovat lásku právě takto – z určité vzdálenosti. Připadala si jako ženy na domácí frontě během války, jako když její matka hovořila o otci ve Vietnamu. Jennie se samozřejmě později dozvěděla, že to všechno byla jen lež, ale ani ta už jí nemohla sebrat poznanou pravdu: totiž že láska by měla v první řadě spočívat ve splnutí duší a teprve poté v sexu. A její city k Danielu Pellovi se nepodobaly ničemu z toho, co až dosud v životě prožila.

Byly povznášející.

A taky děsivé.

Jennie cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Ne, ne, přestaň. Nebreč. Nebude se mu líbit, že brečíš. Chlapy tohle štví.

Daniel se však jen jemně zeptal: „Copak se děje, lásko?“

„Nic. Akorát jsem strašně šťastná.“

„No tak, svěř se mi.“

Vlastně ani příliš našťavaně nepůsobil. Jennie to chvíli zvažovala a pak řekla: „Totiž, zajímala mě jedna věc. V té prodejně se o tom bavily nějaké ženské, a tak jsem si pak v autě pustila zprávy. Říkali..., že se někdo ošklivě popálil. Nějaký policista. A další dva lidi pak byli ubodáni.“ Daniel jí přitom tvrdil, že ten nůž potřebuje jen jako odstrašující prostředek pro dozorce. Že s ním nikomu neublíží.

„Cože?“ utrl se na ni Daniel a jeho modré oči ztvrdly.

Ne, ne, co to děláš? okřikla se Jennie v duchu. Vždyť jsi ho našťovala! Proč ses ho na to ptala? Teď jsi všechno podělala! Jennii se rozbušilo srdce a náhle jí bylo do pláče.

„Oni to udělali zas. Vždycky to tak udělají? Když jsem odtamtud odcházel, nikdo nebyl zraněný. Dával jsem si takový pozor!“

Vyšel jsem ven požárními dveřmi, přesně jak jsme plánovali, a zabouchl je za sebou.“ Pokýval hlavou. „Já vím..., jasně. V jedné cele kousek ode mě byli další vězni. Chtěli, abych je vzal s sebou, jenže já to neudělal. Vsadím se, že začali dělat vzpouru, a když tam přiběhli dozorci, tak dva z nich zabili. Vsadil bych se, že někteří z nich měli plátky. Víš, co to je?“

„Nože, vid?“

„Podomácku vyrobené nože. Takhle se to stalo. A jestli se někdo popálil, tak jen proto, že byl neopatrný. Pozorně jsem se díval – když jsem procházel tím požárem, nikdo další v okolí nebyl. A jak bych vůbec mohl sám zabít tři lidi? Vždyť je to směšné. Policie a média na mě ovšem jako vždycky svalují vinu.“ Jeho vychrtlá tvář zrudla. „Jsem snadný terč.“

„Stejně jako s tou rodinou před osmi lety,“ řekla Jennie bázlivě, aby se ho pokusila uklidnit. Daniel jí vyprávěl, jak se s jedním přítelem vydal do Croytonova domu, aby tomuto počítačovému géniu předložil obchodní nabídku. Když tam ovšem dorazili, ukázalo se, že jeho přítel má v úmyslu něco úplně jiného – chystal se Croytonovy oloupit. Omráčil Daniela a začal jednotlivé členy rodiny zabíjet. Daniel po chvíli přišel k sobě a pokusil se mu v tom zabránit. Nakonec musel přítele v sebeobraně zabít.

„A oni to hodili na mě – protože víš, jak každý nesnáší, když vrah zemře. Třeba když někdo vejde do školy, postřílí studenty a pak zabije i sebe. My chceme mít padoucha živého. Potřebujeme na někoho svalit vinu. Je to v lidské povaze.“

Má pravdu, pomyslela si Jennie. Cítila úlevu, ale i zděšení, že milence rozrušila. „Omlouvám se, miláčku. Neměla jsem se o ničem zmiňovat.“

Čekala, že jí řekne, aby příště držela zobák, nebo že dokonce vystoupí z auta a odejde. On se však k jejímu šoku usmál a pohládl ji po vlasech. „Mě se můžeš zeptat na všechno.“

Jennie ho znovu objala. Ucítla na tváři další slzy a setřela si je. Na prstech jí ulpělo líčidlo. Jennie odtáhla ruku a zadívala se na ni. Ach ne. Taková spoušť! A ona pro něj chtěla být krásná. Obavy se začaly vracet a nahlodávat jí nitro. Ach, Jennie, to chceš mít opravdu takové vlasy? Víš to určitě...? Vážně nechceš ofinu? Zakryla by ti to vysoké čelo.

Co když nenaplní jeho očekávání?

Daniel Pell uchopil její tvář do silných rukou. „Miláčku, ty jsi ta nejnádhernější žena na zeměkouli. Ani bys nemusela nosit mejkap.“

Jako by jí dokázal číst myšlenky.

Znovu se rozplakala. „Bála jsem se, že se ti nebudu líbit.“

„Nebudeš líbit? Bejby, vždyť já tě miluju. To si už nevzpomínáš, co jsem ti psal v mailech?“

Jennie si pamatovala každé jeho slovo. Podívala se mu do očí a stiskla mu ruce. „Ach, ty jsi tak nádherný člověk.“ Přitiskla mu rty na ústa. Ačkoliv se v její fantazii nejméně jednou denně milovali, toto byl ve skutečnosti jejich první polibek. Cítila na rtech jeho zuby, jeho jazyk. V tomto vášnivém objetí jako by setrvali téměř celou věčnost, i když to docela dobře mohla být pouhá vteřina. Jennie ztratila ponětí o čase. Chtěla ho mít ve svém nitru, cítit jeho pevný stisk, vnímat na sobě tlukot v jeho prsou.

Láska by měla začínat v duších, ale člověk do ní musí hezky rychle zapojit i tělo. Jennie přejela rukou po jeho nahé, svalnaté noze.

Daniel se zasmál. „Víš co, miláčku? Možná bysme odsud měli vypadnout.“

„Jasně, udělám, co budeš chtít.“

„Máš ten telefon, na který jsem ti volal?“ zeptal se Daniel. Řekl jí, aby koupila tři mobilní telefony s předplacenou kartou a platila přitom v hotovosti. Jennie mu nyní podala přístroj, z něhož s ním mluvila, když jí po svém útěku poprvé zavola. Daniel ho rozebral, vytáhl z něj baterii a SIM kartu, odnesl je do odpadkového koše a vrátil se do auta.

„A ty ostatní?“

Jennie je vytáhla. Daniel jí jeden vrátil a druhý si zasunul do kapsy.

„Měli bysme...“, začal.

V tu chvíli se velmi blízko ozvala siréna. Oba ztuhli.

Andělské písně, pomyslela si Jennie a dvanáctkrát odříkala svou mantru pro štěstí.

Sirény se vytratily do dálky.

„Jedeme, miláčku.“

Jennie přikývla. „Mohli by se vrátit.“ Kývla směrem, z něhož se sirény ozývaly.

Daniel se usmál. „S tím si hlavu nelámu. Akorát chci být s tebou sám.“

Jennie cítila, jak jí páteří projela vlna štěstí. Téměř ji to bolelo.

Sídlo středozápadní regionální pobočky Kalifornského úřadu vyšetřování, kde pracovalo několik desítek agentů, tvořila moderní dvoupodlažní budova nedaleko od silnice 68, která se nijak zvlášť nelišila od ostatních budov v okolí: funkcionalistické kvádry ze skla a stavebních materiálů, v nichž sídlily lékařské ordinace, advokátní kanceláře, architektonická studia, počítačové firmy a podobně. Terénní úpravy v okolí těchto budov byly pečlivé a nudné, parkoviště téměř vždy z poloviny prázdná. Krajinu vlnily mírné kopce, které dnes díky nedávnému dešti zářily sytou zelení. Jinak zde byla půda často stejně hnědá jako Colorado v období sucha.

Proudový letoun United Express se ostře naklonil, poté srovnal kurz, zmizel za stromy a přistál na nedalekém mohtereyském letišti.

Kathryn Danceová a Michael O'Neil se nacházeli v přízemním zasedacím sále CBI, přímo pod její kanceláří. Stáli vedle sebe a upřeně se dívali na velkou mapu s vyznačenými zátarasy – tentokrát v podobě barevných špendlíků, nikoliv entomologických lístečků. Hondu Civic řidiče společnosti Worldwide Express stále nikdo nespátl, přestože policie rozšířila okruh pátrání na současných sto třicet kilometrů. Kathryn Danceová pohlédla na O'Neilovu hranatou tvář a rozpoznala v ní složitý amalgám odhodlání a znepokojení. Zнала O'Neila dobře. Seznámili se před mnoha lety, kdy pracovala jako konzultantka pro výběr porotců: sledovala chování a reakce potenciálních porotců a radila právníkům, které uchazeče do poroty vybrat a které odmítnout. Jednou si ji federální státní zástupci najali, aby jim pomohla vybrat porotce do soudního procesu souvisejícího s organizovaným zločinem, v němž O'Neil figuroval jako korunní svědek. (Zvláštní bylo, že se svým zesnulým manželem se Danceová seznámila za podobných okolností: když jako reportérka sledovala soudní proces v Salinasu, v němž její budoucí choť vystupoval jako svědek obžaloby.)

Nakonec se Danceová s O'Neilem spřátelili a zůstali si celá léta blízcí. Když se pak Danceová rozhodla dát se do řad policie a nastoupit na regionální pobočku CBI, zjistila, že z titulu své funkce s O'Neilem často spolupracuje. Tehdejší šéf CBI Stan Fishburne jí byl prvním rádcem a O'Neil druhým. O umění policejního vyšetřování ji toho za šest měsíců naučil více, než kolik jí vštípl celý formální výcvik. Navíc se spolu dobře doplňovali. Tichý a uvážlivý O'Neil dával přednost tradičním policejním metodám, jako jsou práce z důkazy, tajné operace, sledování a udržování sítě informátorů, zatímco Danceová se specializovala na dotazování kolemjdoucích, výsledky a vyšetřování svědků i obětí.

Věděla, že by se nikdy nestala agentkou, jakou je dnes, nebýt O'Neilovy pomoci. A nebýt jeho humoru a trpělivosti (a také dalších životně důležitých schopností: například když dbal na to, aby si Kathryn vzala prášek proti nevolnosti ještě předtím, než nastoupí na jeho člun).

A třebaže se jejich přístup k práci a silné stránky lišily, jejich instinkty byly totožné a navíc byli oba

naladěni na stejnou strunu. Danceovou pobavilo, když si uvědomila, že O'Neil sice nyní upřeně hledí na mapu, ale ve skutečnosti jako by se i on snažil vyčíst její signály.

„Tak o co jde?“ zeptal se nakonec.

„Jak to myslíš?“

„Něco tě trápí. Něco horšího, než že tě v tomhle případě posadili za volant.“

„Jo.“ Danceová se na okamžik zamyslela. O'Neil už byl takový: často ji nutil utřídit si zašmodrchané myšlenky, než konečně promluvil. „Mám z toho Pella špatný pocit,“ vysvětlila po chvíli. „Nemůžu se ubránit dojmu, že smrt těch dozorců pro něj vůbec nic neznamenala. A Juan taky ne. A ten řidič z Worldwide Express... Ten je taky mrtvý, to přece víš.“

„Vím... Myslíš, že chce zabíjet?“

„Ne, nejde o to, jestli chce, nebo nechce. On si přeje všechno, co slouží jeho zájmům, i kdyby to byla sebemenší drobnost. V jistém smyslu je to možná ještě děsivější a navíc se takový člověk hůř odhaduje. Ale doufejme, že se pletu.“

„Ty se nikdy nepleteš, šéfová.“ V místnosti se objevil Týdžej s notebookem v ruce. Položil přístroj na oprýskaný konferenční stůl k nápisu Nejhledanější ve státě, pod nímž následoval výčet deseti „vítězů“ tohoto klání, jejichž pořadí odráželo demografické složení státu Kalifornie: Hispánci, Anglosasové, Asiaté a Afroameričané.

„Našels tu McCoyovou nebo Pellovu tetu?“

„Ještě ne. Dělalí na tom moji lidi. Ale koukej na tohle.“ Naklopil k Danceové obrazovku notebooku. Všichni se shlukli kolem monitoru, který právě ve velkém rozlišení zobrazoval jednu fotografii pořízenou Mortonem Naglem. Na snímku, jenž teď byl mnohem větší a ostřejší než na displeji Nagleova fotoaparátu, byla na příjezdové cestě vedoucí k zadní části budovy, kde vypukl požár, vidět postava v džínové bundě. A to, co původně vypadalo jako stín, byl ve skutečnosti velký černý kufr.

„Žena?“ dotázal se O'Neil.

Výška zachyceného člověka se dala posoudit podle automobilu stojícího opodál. Postava mohla měřit zhruba tolik co Danceová, tedy metr sedmdesát pět. A taky je štíhlá, povšimla si agentka. Hlavu a obličej jí zakrývala čepice a sluneční brýle, ale skrz okénko automobilu se dalo poznat, že na muže této výšky je postava o něco širší v bocích.

„Navíc se tam něco leskne. Vidíš to?“ Týdžej poklepal na obrazovku. „Náušnice.“

Danceová pohlédla na díрку v jeho ušním lalůčku, v níž čas od času vězel malý diamant nebo kovový cvoček.

„Mluvím o statistické pravděpodobnosti,“ dodal Týdžej na obranu svého postřehu.

„Dobrá. Souhlasím.“

„Takže světlavá žena vysoká asi metr pětasedmdesát,“ shrnul to O'Neil.

„Váha přibližně padesát kilogramů,“ dodala Danceová. Vtom ji něco napadlo. Zatelefonovala Reyovi Carraneovi do jeho kanceláře o patro výše a požádala ho, aby se k nim připojil.

Za pár okamžiků se Rey objevil. „Agentko Danceová.“

„Vrať se zpátky do Salinasu a promluv si s vedoucím toho centra You Mail It.“ Pellův komplic totiž s největší pravděpodobností v poslední době zjišťoval, kdy do tohoto kopírovacího a zásilkového centra jezdí dodávka firmy Worldwide Express. „Zjisti, jestli si tam někdo nevzpomíná na ženu odpovídající tomuto všeobecnému popisu. A pokud ano, udělejte v EFISu její portrét.“

Systém elektronické identifikace obličeje je počítačová verze někdejší portrétovací sady, pomocí níž vyšetřovatelé sestavují na základě vzpomínek svědků přibližnou podobu podezřelého.

„Jistě, agentko Danceová.“

Týdžej stiskl pár kláves a fotografie se bezdrátově odeslala na barevnou tiskárnu v jeho kanceláři, kde si ji měl Carraneo vyzvednout.

V tu chvíli mu zazvonil telefon. „Nazdar,“ řekl Týdžej, načmáral si během stručného rozhovoru pár poznámek, zakončil ho slovy: „Miluju tě, drahoušku,“ a zavěsil. „To byla jedna holka z životních statistik v Sacramentu. Jmenuje se Britnee, se dvěma ‚e‘ na konci. Tohle jméno Zbožňuju. Je moc milá. Na mě až příliš. Ale ani jinak by to mezi náma neklapalo.“

Danceová zvedla obočí, což se dalo kinezicky vyložit jako: „K věci.“

„Zapojil jsem ji do pátrání po té pohřešované člence ‚rodiny‘ s velkým ‚er‘. Samantha McCoyová si před pěti lety změnila jméno na Sarah Monroeovou. Snad proto, aby nemusela vyhazovat spodní prádlo se svými iniciálama. A pak se před třemi lety ženská tohohle jména provdala za Ronalda Starkeyho. A iniciály byly v tahu. Každopádně teď bydlí v San Jose.“

„Určitě je to stejná McCoyová?“

„Chceš říct skutečná McCoyová. Na tuhle otázku jsem se těšil. Jo. Staré dobré číslo sociální pojistky. S podporou komise pro podmíněně propuštěné.“

Danceová zavolala na informace a zjistila adresu a telefonní číslo Ronalda a Sarah Starkeyových.

„San Jose,“ poznamenal O'Neil. „To je docela blízko.“ Na rozdíl od ostatních dvou členek Pellovy „rodiny“, s nimiž už Danceová hovořila, mohla Samantha zápalnou bombu dnes ráno nastražit a za hodinu a půl být doma.

„Pracuje někde?“ zeptala se Danceová.

„To jsem nezjišťoval. Ale jestli chcete, tak to zjistím.“

„Chceme,“ řekl O'Neil. Týdžej mu technicky vzato nepodléhal a v dobře zavedené hierarchii policejních složek stála CBI nad úřadem šerifa. Žádost zástupce šerifa Michaela O'Neila však byla stejně důležitá jako žádost Danceové. Nebo ještě důležitější.

Po několika minutách se Týdžej vrátil a sdělil jim, že podle zjištění daňového úřadu je Sarah Starkeyová zaměstnána v jednom malém vydavatelství vzdělávací literatury v San Jose.

Danceová od něj převzala číslo. „Schválně zjistím, jestli byla dnes ráno v práci.“

„A jak to provedeš?“ dotázal se O'Neil. „Nemůžeme jí prozradit, že něco tušíme.“

„Já přece zalžu,“ odpověděla agentka bodře a zatelefonovala na vydavatelství z linky se zablokovanou identifikací volajícího. Když se jí ozval ženský hlas, řekla: „Dobrý den. Tady je butik El Camino. Máme tady zásilku pro Sarah Starkeyovou* ale řidič říkal, že tam dnes dopoledne nebyla. Nevíte náhodou, v kolik hodin dorazí?“

„Sarah? Obávám se, že to je nějaký omyl. Ta je tu už od půl deváté.“

„Opravdu? Tak to si raději znovu promluví s řidičem. Možná bude lepší doručit jí tu zásilku domů. Byla bych ráda, kdybyste se paní Starkeyové o ničem nezmiňovala. Má to být překvapení.“ Danceová zavěsila.

„Prý tam byla celé dopoledne.“

Týdžej zatleskal. „A Oskara za nejlepší výkon policisty za balamucení veřejnosti získává...“

O'Neil se zamračil.

„Tobě nejsou moje podvrtné metody po chuti?“ zeptala se Danceová.

„O to nejde,“ opáčil O'Neil svým typickým potměšilým tónem, „ale teď jí budeš muset něco opravdu poslat. Ta recepční tě praskne. Řekne jí, že má tajného čtele.“

„Já vím, šéfe. Nechám jí poslat hromadu balónků. Blahopřejeme, že nejste podezřelá.“

Do sálu vstoupila administrativní asistentka Kathryn Danceové, drobná a řízná žena jménem Maryellen Kresbachová, a přinesla všem kávu (Danceová o ni nikdy nežádala, ale Maryellen ji vždy přinesla). Tato matka tří dětí nosila na nohou lodičky s klapajícími podpatky a libovala si v náročných kadeřnických kreacích a působivě upravených nehtech.

Policisté v sále jí poděkovali a Danceová se napila výtečné kávy. Litovala, že Maryellen nepřinesla také trochu cukroví, které jí leželo na stole. Záviděla jí schopnost být bezchybnou domácí strojovnou a současně i nejlepší asistentkou, jakou kdy Danceová měla.

Neuniklo jí, že se Maryellen po doručení příslušné dávky kofeinu nemá k odchodu.

„Nevěděla jsem, jestli bych vás s tím měla obtěžovat. Ale volal Brian.“

„Vážně?“

„Říkal, že jste možná v pátek nedostala jeho vzkaz.“

„Vždyť jsi mi ho sama předávala.“

„Já vím. Ale neřekla jsem mu, že jsem vám ho předávala. A neřekla jsem mu, že jsem vám ho nepředávala. Takže tak.“

Danceová na sobě ucítila O'Neilův pohled. „Dobrá,“ řekla. „Díky.“

„Chcete jeho číslo?“

„Já ho mám.“

„Dobře.“ Asistentka pořád rezolutně stála před ní a pomalu kývala hlavou.

No, tak tohle je dost ožehavý okamžik.

Danceová nechtěla o Brianu Gundersonovi mluvit.

Nakonec ji zachránilo cvrlikavé vyzvánění telefonu v zasedacím sále.

Agentka ho zvedla, chvíli poslouchala a pak řekla: „Ať ho někdo ihned přivede do mé kanceláře.“

psi v doprovodu obou jejích ratolestí. Na laciném laminátu leželo také několik spisů obrácených čelní stranou dolů.

„Tohle je příšerné,“ řekl Tony Waters, služebně starší dozorce z nápravně výchovného ústavu Capitola. „Co vám budu povídat.“

Danceová odhalila v jeho rozrušeném hlase stopy jihovýchodního přízvuku. Montereyský poloostrov přitahoval lidi z celého světa. Seděli v její kanceláři o samotě. Michael O'Neil momentálně procházel důkazy z místa útěku.

„Takže vy jste měl na starosti křídlo, ve kterém byl vězněn Pell?“ zeptala se Danceová.

„Přesně tak.“ Waters se předklonil na židli. Byl rozložitý a měl shrbená záda. Danceová odhadovala jeho věk na pětadesát let.

„Neříkal vám Pell něco o tom, kam má namířeno?“

„Ne, paní. Od chvíle, co se to stalo, si s tím namáhám závy. Tohle mě napadlo jako první, když jsem se o tom doslechl. Sedl jsem si a začal se probírat vším, co mi navykládal za poslední týden nebo ještě déle. Jenže ono ne, na nic jsem nepřišel. Už proto, že Daniel příliš nemluvil. Alespoň ne s námi bachaři.“

„Trávil nějaký čas v knihovně?“

„Spoustu času. Neustále něco četl.“

„Můžu zjistit co?“

„Tyhle věci se nezaznamenávají a odsouzenci si odtamtud nesmějí nic odnášet.“

„A co návštěvy?“

„V loňském roce nikdo.“

„A telefonáty? Ty se zaznamenávají?“

„Ano, paní. Ale nenahrávají.“ Dozorci se zamyslel. „Ani telefonátů Pell moc neměl, pokud nepočítám reportéry, kteří s ním chtěli udělat rozhovor. On jim ale nikdy nevolal zpátky. Myslím, že možná jednou nebo dvakrát mluvil se svou tetou. Jinak si nevzpomínám.“

„A co počítače, e-mail?“

„Ty pro vězně nejsou. My počítače samozřejmě máme – stojí ve speciální kontrolní zóně. Na tohle jsme velmi přísní. Víte, přemýšlel jsem o tom, a jestli komunikoval s někým venku.“

„Což musel...,“ poznamenala Danceová.

„Jistě. Tak to muselo být přes nějakého propuštěného vězně. Možná byste měli prověřit tohle.“

„Taky mě to napadlo. Už jsem mluvila s vaší ředitelkou. Podle ní byli za minulý měsíc propuštěni pouze dva vězni a jejich probační úředníci jim na dnešní dopoledne potvrdili alibi. Ale mohli někomu předat vzkaz. Policisté už to prověřují.“

Danceová si ihned všimla, že Waters dorazil s prázdnýma rukama, a tak se ho teď zeptala: „Vyřídili vám naši žádost, abyste přivezl věci z Pellovy cely?“

Dozorci se očividně zhoršila nálada. Vrtěl hlavou a klopil oči k podlaze. „Ano, paní. Jenže cela byla prázdná. Vůbec nic v ní nebylo. Vlastně byla prázdná už dva dny.“ Zvedl hlavu a semkl rty, jako by v duchu cosi zvažoval. Poté znovu sklopil zrak a dodal: „Nepostřehl jsem to.“

„Co jste nepostřehl.“

„Dělal jsem v ‚květku‘, v Soledadu i v Lompoku. A taky v pultu dalších věznic. Člověk časem pochopí, že se má zaměřovat na určité věci. Kdykoliv se totiž chystá něco velkého, cely odsouzenců se mění. Mizí z nich předměty – někdy jsou to důkazy o plánovaném útěku, jindy důkazy o nějaké levotě, kterou vězeň spáchal uvnitř a nechce, abysme se o ní dozvěděli. Nebo kterou se chystá spáchat. Protože ví, že jakmile ji spáchá, prohledáme mu celu mikroskopem.“

„Ale v Pellově případě vás nenapadlo, že by mohl z cely všechno vyházet ven.“

„Z Capitoly ještě nikdo nikdy neuprchl. To je vyloučeno. A vězni jsou střeženi tak bedlivě, že je skoro nemožné, aby jeden dodejchal druhého – teda jako zabil.“ Dozorci tvář zčervenala. „Měl jsem si to líp hlídat. Být to v Lompoku, okamžitě bych věděl, že se něco děje.“ Protřel si oči. „Zpackal jsem to.“

„Rozpoznat hranici mezi úklidem a útekem musí být těžké,“ ujistila ho Danceová.

Dozorci pokrčil rameny a začal si prohlížet nehty. Neměl na nich žádné ozdoby, ale Danceová si všimla otlačky po snubním prstýnku. Došlo jí, že v tomto případě to není známka záletnosti, nýbrž ústupek práci. Když se člověk pohybuje mezi nebezpečnými vězni, pravděpodobně je lepší nenosit nic, co by mohli ukrást. „Zdá se, že v této branži už nějakou dobu pracujete.“

„Dlouhou dobu. Do vězeňské služby jsem nastoupil hned po odchodu z armády. A jsem tam dodnes.“ Přejel si rukou přes ježka a zašklebil se. „Někdy mi to připadá jako celá věčnost. Jindy jako by to bylo včera. Do výslužby mi chybí dva roky. A nějakým zvláštním způsobem už teď vím, že se mi bude po téhle práci stýskat.“ Waters teď byl klidný, protože si uvědomil, že ho za nedostatek předvídavosti v souvislosti

s Pellovým útekem nečeká žádný postih.

Danceová se ho zeptala, kde bydlí a zda má rodinu. Waters byl ženatý; se smíchem zvedl levou ruku, čímž potvrdil správnost agentčiny dedukce o snubním prstýnku. Měl dvě děti – obě se chystají na univerzitu, dodal hrdě.

Během tohoto nezávazného klábosení se však v Danceové spustil tichý alarm. Musela se potýkat s nepříjemnou situací. Tony Waters lhal.

Řada lží zůstane neodhalena jednoduše proto, že klamaný člověk žádnou lež nečeká. Danceová si sem Waterse pozvala jen kvůli tomu, aby od něj získala co nejvíce informací o Danielu Pellovi, a nenasadila tedy na něj obvyklé vyšetřovací postupy. Kdyby byl Waters podezřelý nebo svědek protistrany, hledala by u něj při určitých odpovědích známky stresu a poté šťourala do ožehavých témat tak dlouho, až by se přiznal ke lži a nakonec vyklopil pravdu.

Tento proces však funguje pouze v případech, že člověk stanoví pravdomluvné základní čtení subjektu ještě předtím, než mu začne klást citlivé otázky, k čemuž Danceová samozřejmě neměla důvod, poněvadž předpokládala, že dozorce bude mluvit pravdu.

Vnímavý kinezický vyšetřovatel nicméně někdy dokáže odhalit lež i bez stanovení základního čtení. Existují totiž dva příznaky, které signalizují klam vždy a bez ohledu na další okolnosti. Prvním z nich je nepatrné zvýšení hlasu, protože lhaní vyvolává u většiny lidí emocionální reakci a emoce způsobují napínání hlasivek. Druhým příznakem jsou pak krátké odmlky před odpověďmi a během nich, poněvadž lež je duševně náročný proces. Člověk, který lže, musí neustále přemýšlet, co o příslušném tématu až dosud řekl on i ostatní lidé, a poté vymyslet smyšlenou odpověď, jež je v souladu se všemi těmito předchozími výroky i s tím, co podle něj vyšetřovatel ví.

Danceová si při rozhovoru s Watersem všimla, že dozorce v několika případech zvýšil hlas a že se odmlčel v místech, kde k tomu neměl důvod. Jakmile si to uvědomila, zaměřila se zpětně na Watersovo chování a objevila v něm náznaky klamu: poskytoval jí více informací, než bylo potřebné, odchyloval se od tématu, používal negační pohyby – zejména doteky hlavy, nosu a očí – a projevoval známky averze, když se od Danceové mimoděk odvracel.

Při odhalení známek lži se rozhovor okamžitě mění ve výslech a expert na kinezii začne používat jiný přístup. Právě to se stalo ve chvíli, kdy se Danceová přestala vyptávat na Pella a začala hovořit o tématech, v nichž dozorce neměl důvod lhát – o jeho osobním životě, o životě v Monterey a tak dále. Potřebovala stanovit Watersovo základní čtení.

Přitom provedla standardní čtyřdílnou analýzu subjektu, aby si udělala představu, jak celý výslech takticky naplánovat.

Nejprve si položila otázku, jakou roli hrál Tony Waters při incidentu. Nakonec dospěla k závěru, že je v nejlepším případě nespolupracujícím svědkem, v nejhorším pak Pellovým komplicem.

Za druhé posoudila, zda měl motiv lhát. Bylo samozřejmé, že ano. Waters nechtěl být zatčen nebo přijít o práci jen proto, že záměrně či z nedbalosti pomohl Danielu Pellovi uprchnout. Kromě toho mohl mít na pomoci pachatelů osobní či finanční zájem.

Za třetí: jaký je osobnostní typ? Vyšetřovatelé tyto informace potřebují, aby podle nich mohli upravit vlastní chování při výslechu subjektu – mají se chovat agresivně, anebo spíš smířlivě? Někteří vyšetřovatelé jednoduše stanoví, zda je subjekt introvert, nebo extrovert, a podle toho si udělají obrázek, nakolik asertivně by měli postupovat. Danceová však dávala přednost důkladnějšímu přístupu: pokoušela se subjektu přisoudit kódová písmena podle osobnostního testu Myersové-Briggsové, jenž kromě introvertnosti či extrovertnosti posuzuje také trojici dalších atributů: myšlení versus cítění, smysly versus intuice, úsudek versus vnímání.

Ve Watersově případě dospěla Danceová k závěru, že jde o extroverta používajícího myšlení, smysly a úsudek, což znamenalo, že s ním může jednat příkřeji než s citově založeným a do sebe uzavřeným subjektem a že na něj může použít i nejrůznější techniky cukru a biče, aby prolomila hradbu jeho lží. Nakonec si položila otázku, jakým typem „prolhaná osobnosti“ Waters je. Existuje několik druhů lhářů: například manipulátoři neboli „vyšocí machiavellisté“ (podle onoho nelítostného italského diplomata) lžou zcela bez skrupulí, protože na lži nevidí nic špatného a používají ji jako prostředek k dosažení cílů v lásce, podnikání, politice – anebo zločinu. Mezi další typy patří společenští lháři, kteří lžou, aby pobavili společnost, nebo adaptoři, tedy nejistí lidé, kteří lžou, aby udělali pozitivní dojem.

Vzhledem k Watersově celoživotní kariéře vězeňského dozorce a nenuceností, s jakou se snažil získat kontrolu nad konverzací a odvést ji od pravdy, však Danceová dospěla k závěru, že tento člověk patří ještě do jiné kategorie. Byl to „herec“ neboli člověk, jenž přikládá velký význam kontrole nad situací, Tito lidé nelžou pravidelně, nýbrž jen v případě nutnosti, a přestože nejsou ve lžích tak zbláhli jako vyšocí

machiavellisté, i oni klamou docela dobře.

Danceová si nyní odložila brýle – s módními tmavě červenými obroučkami – a pod záminkou jejich čištění je nenápadně odložila stranou a nasadila si jiné. Tyto brýle byly užší a měly černé ocelové obroučky – právě tyto „dravčí brýle“ měla na očích, když vyslyšela Pella. Vstala, obešla stůl a posadila se na židli vedle Waterse.

Vyšetřovatelé označují bezprostřední okolí člověka za „proximickou zónu“, která přechází od zóny „intimní“, to jest patnáct až pětadvacet centimetrů, až po zónu „veřejnou“, tedy tři metry a dále. Danceová nejraději prováděla výsledky uvnitř bezprostřední „osobní“ zóny, ze vzdálenosti přibližně šedesáti centimetrů.

Waters její změně místa zvědavě přihlížel, ale nijak ji nekomentoval. Ona také ne.

„Takže Tony. Ráda bych si teď prošla pár věcí ještě jednou.“

„Jasně, beze všeho.“ Dozorce si položil kotník na koleno – toto gesto mělo působit nenuceně, ale ve skutečnosti to byl do očí bijící obranný manévr.

Danceová se vrátila k tématu, který – jak už nyní věděla – spustil u Waterse významné stresové indikátory. „Povězte mi ještě jednou o těch počítačích v Capitale.“

„O počítačích?“

Odpověď otázkou byla klasickým indikátorem klamu: subjekt se tím snaží získat čas na posouzení, kam vyšetřovatel míří, a na optimální reakci.

„Ano. Jak typ počítačů tam máte?“

„Totiž, v těchhle technických věcech se moc nevyznám. Takže nevím.“ Poklepal nohou o podlahu. „Ale myslím, že delly.“

„Notebooky, nebo stolní počítače?“

„Máme obojí. Většinou jsou to stolní počítače. Ale abyste si zase nemyslela, že jich tam máme stovky.“

Nasadil spiklenecký úsměv. „Znáte to, státní rozpočet.“ Načež jí začal vyprávět o nedávných finančních škrtech ve vězeňské službě, což Danceové připadalo zajímavé, ale pouze tím, jak průhledný to byl pokus odvést její pozornost jinam.

Nasměrovala ho zpátky k tématu. „A co přístup k počítačům v Capitale? Povězte mi to ještě jednou.“

„Jak jsem říkal: odsouzenec je používat nesmějí.“

Technicky vzato to bylo pravdivé tvrzení. Waters ovšem neřekl, že je odsouzenec nepoužívají. Klamavé chování nezahrnuje pouze přímé lži, ale i vyhybavé odpovědi.

„A mohli by k nim získat přístup?“

„To ani ne.“

Tak trochu těhotná, svým způsobem mrtvý.

„Jak to myslíte, Tony?“

„Chtěl jsem říct: ne, nemůžou.“

„Ale zmínil jste se, že zaměstnanci věznice a dozorcí k nim přístup mají.“

„Jasně.“

„A proč by nemohl počítač používat i odsouzenec?“ Waters původně jako důvod uvedl, že počítače stojí v „kontrolní zóně“. Danceová si vzpomněla, že když tento termín použil, jevil averzivní chování a lehce změnil hlas.

Nyní se dozorce na okamžik odmlčel, neboť – jak Danceová předpokládala – se snažil rozpomenout na svou původní odpověď. „Protože je máme v prostorách s omezeným přístupem. Smějí tam jen odsouzenec za nenásilné trestné činy. Někteří z nich vypomáhají v kanceláři – samozřejmě pod dohledem. Dělají administrativní práce. Ale počítače používat nesmějí.“

„Takže Pell se tam dostat nemohl?“

„Je klasifikován jako ‚jedna A‘.“

Danceová si všimla, že Waters opět neodpověděl na otázku. Navíc přidal i blokující gesto: poškrábal se na víčku.

„A to znamenalo, že měl zakázán vstup do..., jak jste těm prostorám říkal?“

„Ópěčka. Prostory s omezeným přístupem.“ Waters si vzpomněl, co řekl původně. „Případně kontrolované zóny.“

„Kontrolované, nebo kontrolní?“

Chvilku ticha. „Kontrolní zóny.“

„Ale slovo kontrolované – s příponou ‚ované‘ – by dávalo větší smysl. Víte jistě, že se jim neříká takhle?“

Dozorce se choval stále neklidněji. „Totiž, já nevím. Záleží snad na tom? Používáme oba výrazy.“

„A užíváte tento výraz i pro jiné oblasti? Například pro kancelář ředitelky nebo pro šatny dozorců? To jsou

také kontrolní zóny?“

„Jasně... Ale někteří lidi používají tenhle výraz víc než jiní. Já osobně jsem ho pochytil v jiném vězení.“

„Ve kterém to bylo?“

Chvilí ticha. „Eh, to už si nevzpomínám. Heleďte, ono to ode mě vyznělo, jako že je to nějaké oficiální označení nebo tak něco. Ale ve skutečnosti je to jen taková naše mluva. Všichni tam používáme hovorové výrazy. Dozorci jsou ‚bachaři‘, odsouzenci ‚mukli‘. Není to nic oficiálního. U vás na CBI je to přece stejné, ne? Všude je to stejné.“

Waters teď hrál dvojí hru: klamající subjekt se často snaží navázat s vyšetřovatelem přátelský vztah („u vás je to stejné“) a také generalizovat a zabstraktňovat („všichni“, „všude“).

Danceová nasadila hluboký a pevný hlas. „Ať už to bylo schváleno, nebo ne, a ať už to bylo v kterékoliv zóně, byl Daniel Pell během svého pobytu v Capitole někdy ve stejné místnosti jako počítač?“

„Přisahám, že jsem ho u počítače nikdy neviděl. Čestné slovo.“

Stres, který lidé při lhaní prožívají, u nich vyvolává jeden ze čtyř emočních stavů: mohou být vztekli, sklíčení, mohou vše popírat, anebo se snažit „usmlouvat“ cestu z nepříjemností. Slova, která právě použil Waters – „přisahám“ a „čestné slovo“ –, jakož i jeho neklidná řeč těla, jež se velmi lišila od jeho základního čtení, Danceové prozradily, že se dozorce právě nachází ve stavu popírání lži. Nedokázal se smířit s pravdou toho, co ve vězení prováděl, a vyhýbal se zodpovědnosti za své skutečné počínání.

Posouzení, ve kterém stresovém stavu se subjekt právě nachází, je důležité, protože vyšetřovateli umožňuje stanovit taktiku dalšího výslechu. Je-li například subjekt ve fázi vzteku, je třeba ho podněcovat, aby svou zlost ventiloval, až se nakonec vyčerpá.

V případě popírání útočí vyšetřovatel na fakta.

A právě to nyní učinila Danceová.

„Vy máte přístup ke kanceláři s počítači, vidíte?“

„Jo, to mám, ale co na tom? Mají ho všichni bachaři... Heleďte, o co vám jde? Já jsem přece na vaší straně.“

Toto byl typický úhybný manévř popírače, který Danceová přešla bez povšimnutí. „A podle vašeho předchozího tvrzení je možné, že se do této kanceláře dostali i někteří vězni. Byl tam někdy Pell?“

„Do té kanceláře smějí jen vězni odsouzení za nenásilné...“

„Byl tam někdy Pell?“

„Přisahám k Bohu, že jsem ho tam nikdy neviděl.“ Danceová si všimla adaptorů, tedy gest, které mají uvolnit napětí: ohýbání prstu, pleskání nohou o zem, namíření ramene jejím směrem (jako když hráč amerického fotbalu zaujme obranný postoj) a také četnější pohledy ke dveřím (lháři se skutečně dívají na únikové cesty, jimiž by mohli utéci před stresem spojeným s vyšetřováním).

„To je zhruba počtvrté, co jste mi neodpověděl na otázku, Tony. Takže byl Pell někdy v Capitole v místnosti, kde stál i počítač?“

Dozorce se zašklebil. „Promiňte. Nechtěl jsem vám dělat..., no prostě potíže. Asi jste mě jen trochu vyvedla z míry. Připadalo mi totiž, že z něčeho obviňujete mě. Dobrá, takže u počítače jsem ho doopravdy nikdy neviděl. Nelhal jsem vám. Akorát mě to všechno strašně znervózňuje. To si určitě dokážete představit.“ Svěsil ramena a sklopil hlavu o pár centimetrů. „To určitě ano, Tony.“

„Možná tam Daniel přece jen být mohl.“ Waters si pod tíhou agentčina útoku uvědomil, že snášet její soustředěnou vyšetřovací palbu je pro něj bolestivější, než když se dozná ke všemu, v čem lhal. A tak jako by člověk otočil vypínačem, přešel Waters zčistajasna do vyjednávací fáze lži. To znamená, že již měl blízko k přiznání klamu, ale ve snaze vyhnout se trestu stále skrýval celou pravdu. Danceová věděla, že teď musí zastavit frontální útok a nabídnout mu možnost, jak si zachránit tvář.

Při vyšetřování totiž není nepřítelem lhář, nýbrž lež.

„Takže,“ řekla přátelským hlasem a odsedla si z Watersovy osobní zóny, „je možné, že Pell v některém okamžiku získal přístup k počítači?“

„Myslím, že se to mohlo stát. Ale nemůžu říct s určitostí, že na nějakém počítači opravdu byl.“ Svěsil hlavu ještě níže. Jeho hlas zněl tiše. „Já jen..., tahle práce je strašně těžká. Lidi to nechápou. Co to je dělat bachaře. Co to obnáší.“

„To jistě ne,“ přitakala Danceová.

„Musíme dělat učitele i policajty, všechno. A...“ Spiklenecky snížil hlas. „Vedení nám pořád kouká přes rameno, říká nám, abysme udělali tohle nebo tamto, udržovali klid a informovali je, když se něco děje.“

„Vaše práce se zřejmě podobá rodičovským povinnostem. Neustále hlídáte své děti.“

„Jo, přesně tak. Je to jako mít děti.“ Jeho oči se rozšířily – byl to projev afektu, jenž odhaloval jeho emoce. Danceová rázně pokývala hlavou. „Je vidět, Tony, že vám na odsouzencích záleží. A taky na tom, abyste

odváděl dobrou práci.“

Lidé ve vyjednávací fázi touží po ujištění a odpuštění.

„Vlastně to nic nebylo. Myslím to, co se stalo.“

„Povídejte.“

„Prostě jsem se rozhodl.“

„Máte těžkou práci. Určitě každý den činíte obtížná rozhodnutí.“

„Ha. Každou hodinu.“

„Takže k jakému rozhodnutí jste dospěl?“

„Totiž, víte, Daniel byl jiný.“

Danceové neuniklo, že Waters používá pachatelovo křestní jméno. Pell ho zjevně přiměl k přesvědčení, že jsou kamarádi, a pak jejich falešného přátelství využil. „Jak to myslíte?“

„Má takovou... já nevím, snad sílu nebo vládu nad lidmi. Nad Árijci, černochoy, Hispánci... Jde si, kam se mu zlíbí, a nikdo se ho ani nedotkne. Nikdy jsem ve vězení nezažil nikoho podobného. Lidi pro něj udělají cokoli – všechno, co chce. A taky mu leccos řeknou.“

„A on tyhle informace předával vám. Je to tak?“

„Dobré informace. Věci, které by se jinak nikdo nedozvěděl. Třeba že jeden dozorce prodával metamfetamin. Jeden mkl se jím předávkoval. Neměli jsme jak zjistit, od koho to svinstvo pocházelo. Ale Pell mi tuhle informaci obstaral.“

„Určitě tím zachránil několik životů.“

„To víte, že ano. A když se třeba někdo chystal dodejchat jiného spoluvězně, například ho rozpárat nožem nebo něco podobného, tak Daniel mi to řekl.“

Danceová pokrčila rameny. „A tak jste mu prokazoval jistou benevolenci. A vpustil ho do kanceláře.“

„Jo. Televizor v té kanceláři byl připojený na kabelovku a on se chtěl někdy dívat na zápas, o který neměl nikdo jiný zájem. Nic víc se tam nedělo. Žádné nebezpečí nehrozilo. Ta kancelář je ve vězeňském bloku s maximální ostrahou. Je zcela vyloučeno, že by se odtamtud mohl dostat ven. Navíc jsem tam namátkově chodil a vždycky se díval na zápas.“

„Jak často jste tam chodil?“

„Třikrát, čtyřikrát za zápas.“

„A během té doby mohl být na internetu?“

„Možná.“

„Kdy se to stalo naposledy?“

„Včera.“

„Dobrá, Tony. A teď mi povězte o těch telefonátech.“ Danceová si vzpomněla na dozorcovu stresovou reakci, když jí říkal, že Pell s výjimkou své tety nikomu netelefonoval. Waters se dotkl prstem rtů v blokujícím gestu. Ovšem pokud se subjekt přiznává k jedné věci, bývá často snazší přimět ho k dalšímu přiznání.

„Druhou věcí, kterou vám o Pellovi řekne každý,“ začal Waters, „je fakt, že je na sex, hodně na sex. Chtěl si dopřát nějaký sex po telefonu a já mu to dovolil.“

Danceová však okamžitě zaregistrovala odchylku od základního čtení a dospěla k závěru, že se dozorce sice přiznává, ale jen k malému prohřešku, což obvykle znamená, že se za ním skrývá něco většího.

„Opravdu?“ zeptala se příkře a znovu se k Watersovi naklonila. „A jak za něj platil? Kreditní kartou? Za číslo začínající devítistovkou?“

Nastala chvíle ticha. Waters svou lež nedomýšlel – zapomněl, že za telefonní sex se musí platit. „Já to nemyslím tak, že volal na čísla, která najde člověk vzadu v novinách. Možná to tak ode mě vyznělo, ale ne – Daniel telefonoval nějaké své známé. Myslím, že to byl někdo, kdo mu pravidelně psal. Dostával spoustu dopisů.“ Dozorce se slabě usmál. „Měl fanynky. Představte si to. Chlap jako on.“

Danceová se naklonila o něco blíže. „Ale když jste jeho telefonáty poslouchal vy, tak se o sexu nebavili, nebo ano?“

„Ne, já...“ Waters si zřejmě uvědomil, že o odposlouchávání Pellových telefonátů se předtím nezmiňoval. A teď už bylo pozdě. „Ne. Jenom se bavili.“

„Slyšel jste je oba?“

„Jo, byl jsem na třetí lince.“

„Kdy to bylo?“

„Poprvé zhruba před měsícem. A pak ještě párkrát. A taky včera. Když byl v kanceláři.“

„Zaznamenávají se i tamní telefonáty?“

„Ne. Místní telefonáty ne.“

„Takže pokud to byl dálkový hovor, existuje o něm záznam.“

Waters sklopil oči k podlaze. Tvářil se zbědovaně.

„Co je, Tony?“

„Dal jsem mu telefonní kartu. Vyťukáte osm set, zadáte kód a voláte na kterékoliv číslo.“

Danceová tyto karty znala. Nedaly se vystopovat.

„Vážně, musíte mi věřit. Já bych to byl nedělal, jenže ty informace, které mi poskytoval..., byly kvalitní. Zachránily...“

„O čem se spolu bavili?“ zeptala se Danceová přátelským hlasem. Na subjekt, který se přiznává, nesmí být člověk nikdy příliš hrubý; je to jeho nový nejlepší přítel.

„Prostě tak. Znáte to. Pamatuju si, že se bavili o penězích.“

„O čem konkrétně?“

„Pell se ptal, kolik dala dohromady, a ona řekla, že devět tisíc dvě stě babek. A on povídá: ‚To je všechno?‘“

Docela drahý telefonní sex, pomyslela si Danceová jízlivě.

„Ona se pak ptala na návštěvní hodiny a on jí odpovídal, že by to nebyl dobrý nápad.“

Takže si nepřál její návštěvu. Aby neexistoval záznam, že byli spolu.

„Máte tušení, kde ta žena byla?“

„Pell se zmiňoval o Bakersfieldu. Konkrétně říkal: ‚Do Bakersfieldu.‘“

Takže jí řekl, aby odjela do domu jeho tety, sebrala tam kladivo a hodila ho do Herronovy studny.

„Jo, jasně, už se mi to začíná vybavovat. Vyprávěla mu o kardinálech.“

„Ona je katolička?“

Waters se zasmál, ale zoufale. „Ne, o těch ptáčích. O kardinálech a kolibřících na dvorku. A taky o mexickém jídle. ‚Mexická kuchyně je komfortní.‘ Takhle to říkala.“

„Neměl její hlas etnický nebo regionální přízvuk?“

„Nic takového jsem nepostřehl.“

„Měla vysoký, nebo hluboký hlas?“

„Myslím, že spíš hluboký. Docela sexy.“

„Působila chytře, nebo hloupě?“

„Božíčku, to já bych nepoznal.“ Dozorce působil vyčerpaně.

„Existuje cokoliv jiného, co by nám mohlo pomoci, Tony? No tak, opravdu potřebujeme toho člověka dopadnout.“

„Nic mě nenapadá. Je mi líto.“

Danceová si ho prohlédla a uvěřila, že dozorce skutečně nic dalšího neví.

„Dobře. Myslím, že to bude prozatím stačit.“

Waters vyrazil ven. U dveří se zastavil a ohlédl přes rameno. „Promiňte, že jsem působil tak trochu zmateně. Měl jsem těžký den.“

„Tohle je vůbec špatný den,“ souhlasila agentka. Waters chvíli stál bez hnutí ve dveřích jako zpráskané domácí zvíře. Když se mu nedostalo chlácholivého povzbuzení, na které čekal, odšoural se pryč.

Danceová zatelefonovala Carraneovi, který byl právě na cestě do zásilkového centra You Mail It, a předala mu informace, které z dozorce vypáchila: totiž že Pellova spiklenkyně má hluboký hlas beze známek přízvuku. Vedoucím centra to mohlo napomoci k tomu, aby si ženu lépe vybavil.

Následně zavolala ředitelce věznice Capitola a sdělila jí, co se stalo. Ředitelka chvíli mlčela a pak jí z úst vyšlo tiché: „Ach.“

Danceová se dotázala, zda věznice zaměstnává počítačového specialistu. Odpověď zněla kladně a ředitelka slíbila, že ho nechá prohledat veškeré počítače v administrativní kanceláři a zkontrolovat včerejší pohyby po internetu a e-mailovou komunikaci. Mělo to být snadné, poněvadž v kanceláři nepracovali v neděli žádní zaměstnanci, a Pell tak měl být jediným, kdo byl v tento den na internetu – pokud na něm byl.

„Je mi to líto,“ uzavřela hovor Danceová.

„Jo. Díky.“

Agentka tím nenarážela ani tak na Pellův útek, jako spíše na jeho vedlejší důsledek. Neznala ředitelku, ale předpokládala, že když tato žena stojí v čele supervěznice, musí být talentovaná a práce pro ni musí být důležitá. Danceovou proto mrzelo, že ředitelčina kariéra ve vězeňské službě – stejně jako kariéra Tonyho Waterse – zanedlouho skončí.

Danceová na tohle?). Opatřila náprsní tašku iniciálami Roberta Herrona. A pak obojí nastrčila do té studny v Salinasu. Vyrobita zápalnou šňůru k bombě (prý to bylo stejně snadné jako vařit podle receptu dort). Umístila za dveře pytel s ohnivzdorným oblekem a nožem. A ukryla pod borovicí šaty.

Pell si ovšem nebyl jist její schopností dívat se lidem do očí a přitom jim lhát. Proto jí ani nevyužil jako řidičky k odvozu ze soudní budovy. Naopak se postaral, aby se v době jeho útěku vůbec nepohybovala v okolí. Nechtěl, aby ji policie zastavila u zátarasu a ona jí pak musela všechno vyklopit, protože bude koktat a červenat se výčitkami svědomí.

Jennie Marstonová teď seděla z vyzutýma botama (Pellovi to připadalo sexy) a šťastným úsměvem na tváři za volantem a neustále brebentila. Pell si kladl otázku, zda skutečně uvěřila historce o jeho nevině v případě těch úmrtí v soudní budově. Během let, kdy nutil lidi dělat, co si přeje, však Daniel Pell nepřestával žasnout nad jednou věcí: jak často byli ochotni hodit za hlavu logiku i pud sebezáchovy a uvěřit tomu, čemu chtějí – nebo spíše tomu, co po nich chce on.

To však ještě neznamenalo, že mu Jennie zbaští všechno, co jí nakuká, a vzhledem k tomu, co měl pro příštích několik dní v plánu, ji bude muset bedlivě sledovat a posoudit, kde mu ještě bude oporou a kde už raději couvne.

Projížděli po komplikované trase tvořené nadzemními komunikacemi a vyhýbali se dálnicím, kde mohly stát zátarasu.

„Jsem ráda, že jsi tady,“ nadhodila zkusmo a v rozervaném zoufalství mu položila ruku na koleno. Pell věděl, co teď prožívá: toužila dát průchod své lásce k němu, ale současně ho nechtěla vystrašit. Citový výlev nakonec zvítězí. U ženských jako ona to tak bylo vždycky. Kdepak, všechny tyhlety Jennie Marstonové – ženy, které se se zatajeným dechem nechaly svádět padouchy – znal Daniel Pell jako svoje boty. Setkal se s nimi už před lety, když ještě býval obyčejným delikventem. Člověk sedí v baru, mimoděk utrousí, že seděl, a většina ženských začne najednou mžourat a z příští návštěvy toalety se už nevrátí. Jenže se kromě nich vždycky najde i pár takových, které zvlhnou, když jim člověk začne šeptat o spáchaném zločinu a odpykaném trestu. Zvláště se usmějí, přitáhnou se k člověku a chtějí se o jeho temné stránce dozvědět víc.

A to včetně vraždy – podle toho, jak to člověk zaonačí.

A Daniel Pell rozhodně uměl věci zaonačit.

Ano, Jennie byla klasická milenka desperátů. I když by to do ní na první pohled člověk neřekl: hubená holka z cateringové firmy, rovné blondaté vlasy, pohledná tvář zhyzděná hrbolatým nosem, oblečení vhodné spíš pro předměstskou mámu na koncertě Mary Chapinové-Carpenterové.

Těžko by člověk u tohohle typu čekal, že bude psát doživotně odsouzeným do Capitoly.

Vážený Danieli Pelle,

Vy mě sice neznáte, ale já o Vás viděla v A&E speciální pořad a myslím, že tam neřekli celou pravdu. Taky jsem si koupila všechny knížky, které jsem o Vás sehnala, přečetla jsem si je a myslím, že jste fascinující muž. A i kdybyste opravdu udělal, co o Vás tvrdí, nepochybuji o tom, že Vás k tomu dohnaly mimořádné okolnosti. Viděla jsem Vám to v očích. Díval jste se do kamery, ale ve skutečnosti jako byste se díval přímo na mě. Mám podobnou minulost jako Vy, čímž myslím Vaše dětství (nebo spíš absenci dětství (!)), a dokážu pochopit, odkud se to ve Vás bere. Tím myslím totálně. Jestli máte chuť, můžete mi napsat.

Ve velmi upřímné úctě, Jennie Marstonová

Ona samozřejmě nebyla jediná. Daniel Pell dostával spoustu pošty. Někteří lidé ho chválili, že zabil kapitalistu, jiní ho odsuzovali, že vyvraždil rodinu, někteří mu nabízeli radu, jiní ho o ni žádali. Dostal i řadu romantických nabídek. Většina těchto dam a pánů nicméně po pár týdnech ztratila páru a začal u nich převládat rozum. Jennie však vytrvala a její dopisy byly stále vášnivější.

Můj nejdražší Danieli, dneska jsem jela do pouště. Až k observatoři v Palomaru, kde mají ten velký dalekohled. Obloha byla strašně velká, byl soumrak a na obloze právě vycházely hvězdy. Musela jsem pořád myslet na Tebe. O tom, jak jsi říkal, že Ti nikdo nerozumí a viní Tě za věci, které jsi neudělal, a o tom, jak to musí být těžké. Oni do Tebe nevidí, nevidí pravdu. Ne jako já. Ty bys o tom nikdy nemluvil, protože jsi skromný, ale oni zkrátka nevidí, jak dokonalým jsi člověkem.

Zastavila jsem auto a nemohla jsem si pomoci: znovu a znovu jsem se dotýkala svého těla a dělala Ty víš co (určitě to víš, chlípíku jeden!). Milovali jsme se tam, Ty a já, a dívali se na hvězdy. Schválně píšu „my“, protožeš byl v duchu se mnou. Udělala bych pro Tebe všechno, Danieli...

Právě takové dopisy – prozrazující její absolutní nedostatek sebekontroly a mimořádnou naivitu – přiměly Pella k rozhodnutí vybrat si pro útěk ji.

„Dávalas na všechno pozor, že jo?“ zeptal se jí nyní. „Nemůže někdo toho forda vypátrat?“

„Ukradla jsem ho z jedné restaurace. Byl tam jeden kluk, se kterým jsem před pár lety chodila. Teda, samozřejmě jsme spolu nespali ani nic podobného.“ Jennie to dodala až příliš rychle a Pell si domyslel, že tihle dva spolu ve skutečnosti šoustali jako dva pitomí králíci. Ne že by mu na tom záleželo. „On tam pracoval,“ pokračovala Jennie, „a když jsem tam za ním chodila, všimla jsem si, že nikdo nehlídá skříňku s klíčky od aut hostů. A tak jsem tam v pátek zajela autobusem a čekala na druhé straně ulice. A když měli zrovna dveřníci napilno, vklouzla jsem tam a sebrala ze skříňky klíčky. Vybrala jsem tohohle thunderbirda, protože jeho majitelé přijeli teprve krátce předtím, takže bylo jasné, že se tam chvilku zdrží. Za deset minut už jsem frčela po sto jedničce.“

„Tos přijela rovnou sem?“

„Ne, přenocovala jsem v San Luis Obispu – ale platila jsem hotově, jak jsi říkal.“

„A vymazalas všechny e-maily, že jo? Než jsi odjela?“

„E-he.“

„Prima. Máš ty mapy?“

„Jo, mám.“ Jennie plácla po kabelce.

Pell si prohlédl její tělo. Malé kopečky prsou, tenké nohy a zadek. Dlouhé světlé vlasy. Ženy dají člověku hned na začátku najevo, kolik si toho k nim může dovolit, a Pell věděl, že téhle holky se může dotýkat, kdykoliv a kdekoliv si bude přát. Položil jí ruku na zátylek. Byl strašně tenký a křehký. Jennie vydala zvuk, který připomínal nefalšované předení.

Vzdouvání v jeho nitru neustále sílilo.

Předení taky.

Pell čekal tak dlouho, jak to jen šlo.

Jenže bublina nakonec zvítězila.

„Zajed tady, bejby.“ Ukázal na cestu vedoucí pod korunami dubů. Vypadala jako příjezdová cesta k opuštěné farmě uprostřed zarostlého pole.

Jennie dupla na brzdy a odbočila na silnici. Pell se rozhlédl kolem sebe. Nikde neviděl ani živáčka.

„Tady?“

„Tohle je dobrý.“

Sjel rukou z jejího krku k přední části růžové halenky. Vypadala nově. Jennie si ji koupila jen kvůli němu.

Pell jí zvedl obličej a jemně se na ni přitiskl rty, aniž otevřel ústa. Zlehka ji políbil, odtáhl se a přiměl ji, aby se teď ona přitiskla k němu. Čím více ji takto škádli, tím byla rozvášněnější.

„Chci tě v sobě,“ zašeptala, natáhla se dozadu a Pell uslyšel šustění balíčku. V její ruce se objevil kondom.

„Nemáme moc času, bejby. Hledají nás.“

Jennie pochopila.

Ať už vypadají sebevinněji, holky, které milují padouchy, vědí, co dělají (a Jennie Marstonová zas tak nevinně nevypadala). Rozepnula si halenku, naklonila se nad sedadlo spolujezdce a začala třít podprsenku s vycpávkami o jeho rozkrok. „Lehni si, zlato. A zavři oči.“

„Ne.“

Jennie zaváhala.

„Chci se na tebe dívat,“ zašeptal Pell. Nikdy nedávej lidem víc moci, než musíš.

Znovu se ozvalo předení.

Jennie mu rozepnula kraťasy a sklonila k nim hlavu. Po pouhých pár minutách byl Daniel Pell hotov.

Jennie byla talentovaná, přesně jak čekal – neměla mnoho předností, ale ty, které měla, dokázala využít – , a celý úkon tak proběhl bez zádrhelů. Jakmile budou v soukromí motelového pokoje, hodlal sice Pell podstatně zvýšit laťku, ale prozatím mu stačilo i tohle.

Upřel na ni zrak. „Jsi nádherná, lásko. Tohle bylo úchvatné.“ Byla tak opilá city, že i ta nejotřepanější fráze jako vystřižená z pornofilmu by jejím uším zněla jako vyznání lásky ze staromódního románu. „Ach, Danieli.“

Pell se napřímil a upravil si šaty.

Jennie si zapnula halenku. Pell se díval na růžovou látku, na výšivku, na kovové špičky na límci.

Jeho citelka si toho všimla. „Líbí se ti?“

„Je hezká.“ Vykoukl z okna a rozhlédl se po okolních polích. Nelámal si hlavu s policií, spíše se soustředil

na ni.

Jennie si uvědomila, že si stále prohlíží její halenku, a váhavě řekla: „Je strašně růžová. Možná až příliš. Prostě mi padla do oka, tak jsem si řekla, že si ji koupím.“

„Ne, je prima. Zajímavá.“

Když si zapínala knoflíky, pozorně si prohlížela perleťové tečky, výšivky i manžety. Nejspíš musela pracovat celý týden, aby si ji mohla dovolit.

„Jestli chceš, tak se pak převlíknu.“

„Ne, jestli se ti líbí, tak je to v pohodě,“ řekl Pell a dával si přitom záležet, aby zvolil správný tón, jako když se zpěvák soustředí na obtížnou notu. Ještě jednou se podíval na látku, předklonil se a znovu ji políbil – samozřejmě ne na ústa, nýbrž na čelo. Znovu se rozhlédl po poli. „Měli bysme se vrátit na silnici.“

„Jasně.“ Jennie si přála, aby jí o té halence řekl víc. Co se mu na ní nelíbí? Nesnáší snad růžovou? Měla snad podobnou halenku některá jeho bývalá holka? Dělá jí snad menší prsa? Jenže on samozřejmě neřekl nic.

Daniel se dotkl její nohy, Jennie se usmála a zařadila rychlost. Vrátila se na silnici, naposledy se podívala na halenku a Pell věděl, že už si ji nikdy nevezme na sebe. Chtěl dosáhnout právě toho, a nyní si byl téměř jist, že to Jennie doopravdy udělá.

Paradoxní na tom bylo, že jí ta halenka vážně slušela a i jemu se ve skutečnosti hodně líbila.

Přesto dal najevo drobnou nelibost a poté sledoval Jenniinu reakci, aby získal přesný obrázek o jejím postavení ve vztahu. Nakolik je ovladatelná, nakolik oddaná.

Dobrý učitel také vždy pozná, jak velký pokrok žáci udělali, když jim ve třídě rozdá pár testů a položí pár otázek.

Michael O'Neil seděl v kanceláři Kathryn Danceové, houpal se na zadních nohách židle a chodidla měl položená na jejím otlučeném konferenčním stolku. Byla to jeho oblíbená poloha. (Z kinezického hlediska připisovala Danceová tento jeho zvyk nervózní energii pulzující v jeho nitru a také několika dalším problémům, které se však vzhledem k jejich blízkému vztahu rozhodla neanalyzovat hlouběji.)

O'Neil, Týdžej Scanlon a Danceová se právě upřeně dívali na agentčin telefon, z jehož reproduktoru se linul hlas počítačového technika z vězení v Capitole: „Pell se včera opravdu připojil na internet, ale podle všeho neposílal žádné e-maily – tedy přinejmenším včera. Jestli nějaké odesílal dřív, to nedokážu posoudit. Včera jen brouzдал po webu. Vymazal sice historii, ale zapomněl vymazat hesla zadaná do vyhledávače. Takže jsem zjistil, co hledal.“

„Posloucháme.“

Nejprve hledal v googlu hesla „Alison“ a „Nimue“. Zadal je dohromady jako jeden výraz.“

Danceová si to nechala přehláskovat.

„A pak hledal ještě jedno heslo. ‚Helter Skelter‘.“

O'Neil s Danceovou si vyměnili znepokojené pohledy. Přesně tak zněl název jedné skladby od Beatles, kterou byl posedlý Charles Manson. Výraz, „helter skelter“ neboli „mela“ používal, když hovořil o blížící se rasové válce v Americe. A také to byl název knihy, kterou o tomto vůdci sekty napsal muž, jenž ho trestně stíhal. Dokonce za ni dostal i cenu.

„Potom se připojil na Visual-Earth tečka com. Je to něco podobného jako Google Earth. Můžete si tam vyjet satelitní snímky prakticky kteréhokoliv koutu planety.“

Skvělé, pomyslela si Danceová. I když to nakonec skvělé nebylo. Nedalo se totiž specifikovat, co přesně Pell v mapách hledal.

„Mohly to být dálnice v Kalifornii, ale mohla to být i Paříž, Key West nebo Moskva.“

„A co to ‚Nimue‘?“

„Nemám ponětí?“

„Neznamená to něco u vás v Capitale?“

„Ne.“

„Pracují u vás nějaké zaměstnankyně jménem Alison?“

„Ne,“ ozval se technikův plechový hlas. „Ale jak jsem říkal, možná se mi přece jen podaří vypátrat stránky, které navštívil. Záleží, jestli je jen vymazal z historie, nebo i vyčistil z disku. Jestli po sobě zametl disk, tak se s nimi můžeme rozloučit. Ale jestli je jen smazal z historie, tak se mi je možná podaří najít zasuté někde na harddisku.“

„Budeme vám vděční za jakoukoliv informaci,“ řekla Danceová.

„Hned se do toho pustím.“

Agentka mu poděkovala a ukončila hovor.

„Proveř to ‚Nimue‘, Týdžej.“

Detektivovy prsty začaly létat nad klávesnicí. Na obrazovce se objevily výsledky hledání a on jimi začal listovat. Po pár minutách oznámil: „Jsou tu statisíce odkazů. Vypadá to, že hodně lidí tohle heslo používá jako svou přezdívku.“

„Takže je to někdo, koho znal z internetu,“ poznamenal O’Neil. „Buďto jeho přezdívka, nebo jeho skutečné příjmení.“

Týdžej hleděl na displej a pokračoval: „A taky jsou to různé obchodní značky: kosmetika, elektronické vybavení..., hm, taky sexuální pomůcky... S těmahle jsem se nikdy nesetkal.“

„Týdžej,“ okřikla ho Danceová.

„Pardon.“ Agent listoval dál. „Zajímavé. Většina odkazů se týká krále Artuše.“

„Toho z hradu Camelot?“

„Asi jo.“ Týdžej pokračoval ve čtení. „Nimue byla jezerní panna. Zamíloval se do ní čaroděj Merlin – jemu bylo přes sto a jí šestnáct. Tak tyhle dva by do talkshow rozhodně vzali.“ Četl dál. „Merlin ji naučil, jak se stát čarodějkou. A ona pak dala králi Artušovi tenhle kouzelný meč.“

„Excalibur,“ řekl O’Neil.

„Cože?“ zeptal se Týdžej.

„Ten meč. Jmenoval se Excalibur. Copak jsi ten příběh ještě nikdy neslyšel?“ vyzvídal detektiv.

„Né, na předmět ‚Nudné vymyšlené bláboly‘ jsem se ve škole nezapsal.“

„Líbí se mi myšlenka, že je to někdo, koho se pokoušel najít. Zkus zkombinovat jméno ‚Nimue‘ s hesly ‚Pell, Alison, Kalifornie, Carmel, Croyton‘. Napadá vás ještě něco?“

„Ty ženské,“ nadhodil O’Neil. „Rebecca Sheffieldová, Samantha McCoyová a Linda Whitfieldová.“

„Dobře.“

Po několika minutách zběsilého tukaní do kláves pohlédl agent na Danceovou. „Sorry, šéfová. Nic.“

„Zadej ta hesla do VICAPu i ostatních hlavních databází.“

„Provedu.“

Danceová civěla na slova, která si zapsala. Co znamenají? Proč Pell riskoval přístup na internet, aby je vyhledal?

Helter Skelter, Nimue, Alison...

A co hledal na stránce Visual-Earth? Místo, na které hodlal uprchnout, nebo místo, které měl v úmyslu vyloupit?

Obrátila se k O’Neilovi. „A co důkazy z místa činu?“

Detektiv se zadíval do poznámek. „Nic, co by bilo do očí. Téměř všechno shořelo nebo se roztavilo.“

Benzin byl v plastových nádobách na mléko uvnitř laciného kufru na kolečkách, který se prodává na desítkách míst – ve Wal-Martu, v Targetu a podobných prodejnách. Ten ohnivzdorný pytel i oblek vyrobila firma Protection Equipment, Inc. se sídlem v New Jersey. K dostání jsou po celém světě, ale většina kusů se prodá v jižní Kalifornii.“

„Kvůli požárům lesního porostu?“

„Kvůli filmům. Pro kaskadéry. Prodejnách míst je opět dobrý tucet a navíc bychom se stejně neměli čeho chytit, protože tyhle výrobky nemají sériové číslo. A stejně tak se z toho pytle ani z obleku nepodařilo sejmut otisky prstů. Podle složení aditiv pocházel benzin od firmy BP, ale nepodařilo se nám vypátrat konkrétní čerpací stanici. Zápalná šňůra byla vyrobena podomácku. Provaz namočený v pomalu hořících chemikáliích. Nic z toho se nedá vystopovat.“

„Týdžej, nějaké zprávy o tetičce?“

„Zatím nic. Ale každým okamžikem očekávám průlom.“ Danceové zazvonil telefon. Byl to další hovor z Capitoly. Ředitelka měla vedle sebe vězňe, který tvrdil, že má o Danielu Pellovi nějaké informace.

Nechtěla by si s ním Danceová promluvit?

„Jistě.“ Agentka stiskla tlačítko hlasitého odposlechu. „Tady agentka Danceová. Vedle mě sedí detektiv O’Neil.“

„Nazdar. Já jsem Eddie Chang.“

„Eddie,“ dodala ředitelka, „si odpykává trest ve výši pěti až osmi let za bankovní loupež.“

„Jak dobře jste Daniela Pella znal?“ zeptala se Danceová.

„Moc dobře ne. Neznal ho nikdo. Ale já byl člověk, který pro něj nepředstavoval hrozbu, takže se přede mnou tak trochu otevřel.“

„Prý o něm máte nějaké informace.“

„Ano, paní.“

„Proč nám pomáháte?“ vyzvídal O’Neil.

„Za šest měsíců si můžu podat žádost o propuštění na podmínku. Jestli vám pomůžu, tak si tím polepším. Samozřejmě za předpokladu, že ho pak chytne. Jestli ne, tak asi zůstanu ve ‚velkém céčku‘ až do chvíle, kdy se vám to podaří – vzhledem k tomu, že se ho teď chystám prásknout.“

„Mluvil Pell o svých přítelkyních nebo o někom jiném venku?“ zeptal se O’Neil. „Zejména o ženě?“

„Chlubil se ženskýma, které v životě měl. Vykládal nám skvělé historky. Bylo to jako dívat se na pornofilm. Panejo, jak jsme tyhle historky milovali.“

„Vzpomenete si na nějaká jména? Třeba na ženu jménem Alison?“

„O žádných se nezmiňoval.“

Po tom, co jí řekl Tony Waters, měla Danceová podezření, že si Pell sexuálně dráždivě historky vymýšlí – že je používá jako nástroj, jak přimět odsouzence, aby mu prokazovali různé úsluhy. „Takže co nám tedy chcete říct?“ zeptala se Changa.

„Mám takový tip, kam by mohl mít namířeno.“ Danceová s O’Neilem si vyměnili pohledy. „Za Acapulkem je jedno takové horské městečko. Santa Rosario.“

„A proč by měl jet právě tam?“

„Totiž, někdy zhruba před týdnem jsme takhle seděli a vykládali a byl u toho taky jeden nový vězeň jménem Felipe Rivera, který si tam odpykává návazný trest, poněvadž měl během jedné krádeže auta trochu těžkej prst na spoušti. Tak jsme se takhle bavili, a když Pell zjistil, že Rivera pochází z Mexika, začal se ho vyptávat na Santa Rosario. Rivera o něm nikdy neslyšel, ale Pell se o něm dychtivě toužil dozvědět víc, a tak mu ho začal popisovat, aby mu jako osvěžil paměť. Je tam prý nějaký horký pramen, leží to stranou od všech velkých silnic a opodál se tyčí strmá hora... Jenže Rivera si na nic nedokázal vzpomenout. A pak o tom Pell úplně přestal mluvit a změnil téma. Takže mě napadlo, že by mohl mít namířeno zrovna tam.“

„Zmiňoval se o Mexiku i někdy dříve?“ zeptala se Danceová.

„Možná. Nemůžu sloužit, protože si nevzpomínám.“

„Zkuste se vrátit v myšlenkách zpátky, Eddie. Řekněme o šest měsíců, o rok zpátky. Hovořil někdy Pell o nějakém jiném místě, kam by rád odjel?“

Chang se odmlčel. „Ne. Je mi líto. Neexistovalo žádné místo, u kterého by říkal: ‚Musím tam odjet, protože je to tam paráda,‘ nebo tak něco.“

„A co místa, o která jednoduše jevil zájem? Nebo byl na ně zvědavý?“

„Jo, párkrát se zmínil o tom mormonském místě.“

„O Salt Lake City.“

„Ne. Myslím o tom státě. O Utahu. Líbilo se mu, že tam člověk může mít spoustu manželek.“

Rodina...

„Říkal, že v Utahu policie člověka nebuzeruje, protože tam řídí stát mormoni a ti nemají rádi, když jim na dvorku čmouchá FBI nebo státní policie. V Utahu si prej člověk může dělat, co chce.“

„Kdy vám to říkal?“

„To já nevím. Před nějakou dobou. Loni. Nebo možná minulý měsíc.“

Danceová pohlédla na O’Neila, který přikývl. „Zavolám vám zpátky. Můžete tam minutku počkat?“ Chang se zasmál. „Kam bych tak asi chodil?“ Ukončila hovor, zatelefonovala Lindě Whitfieldové a po ní i Rebecce Sheffieldové. Žádná z obou žen si nebyla vědoma, že by kdy Pell jevil zájem o Mexiko nebo o Utah. A pokud šlo o okouzlení mormonskou polygamií, uvedla Linda, že se o ní Pell nikdy nezmiňoval. Rebecca se dokonce rozesmála. „Pell rád spal s několika ženami. A to je něco jiného než být s několika ženami ženatý. Ztraceně jiného.“

Danceová s O’Neilem tedy vyšli nahoru do kanceláře Charlese Overbyho a informovali ho o možných cílech Pellova útěku, o třech heslech nalezených ve vyhledávači a o výsledcích ohledání místa činu.

„Acapulco?“

„Ne. Tohle byla určitě léčka. Na Mexiko se vyptával až minulý týden a za přítomnosti ostatních vězňů. Je to příliš nápadné. Utah je pravděpodobnější. Ale musím toho zjistit více, než vám budu schopna říct svůj názor.“

„No, tak tomu dej prioritu, Kathryn,“ řekl Overby. „Zrovna mi volali z New York Times.“ Zazvonil mu telefon. „Na dvojce máte Sacramenta, Charlesi,“ sdělila mu sekretářka. Overby si povzdechl a popadl sluchátko.

Danceová s O’Neilem odešli, a právě když se ocitli na chodbě, zazvonil telefon i detektivovi.

Danceová se na něj během chůze několikrát podívala. O’Neilovy projevy afektu – které signalizují emoce – byly většinou téměř neviditelné, ale ona v nich četla jako v otevřené knize. Domyslela si, že se hovor týká Juana Millara. Zřetelně viděla, jak silně ho kolegovovo zranění rozrušilo. Nedokázala si vzpomenout,

kdy byl naposledy takhle ustaraný.

Nakonec O'Neil zavěsil a stručně jí shrnul informace o Millarově stavu: byl stejný jako dříve, ale detektiv se od té doby jednou či dvakrát probudil.

„Jeď za ním,“ řekla Danceová.

„To myslíš vážně?“

„Já tady zatím budu pokračovat.“

Vrátila se do kanceláře a ze všeho nejdříve si dolila kávu z konvice stojící u Maryellen Kresbachové, která už o telefonních vzkazech nic dalšího nedodala, přestože Danceová cítila, že by chtěla.

Volal Brian...

Tentokrát již Danceová neodolala čokoládovému koláčku, o kterém snila. Posadila se za stůl a znovu zatelefonovala Changovi k ředitelce věznice.

„Eddie, chtěla bych pokračovat. A chci, abyste mi toho o Pellovi řekl více. Cokoliv, nač si dokážete vzpomenout. Věci, které řekl, věci, které udělal. Co ho rozesmívalo, co ho přivádělo ke vzteku.“

Chvilí ticha. „Já vážně nevím, co bych vám měl říct.“ Odsouzenec působil zmateně.

„Heleďte, a co byste řekl na tohle? Představte si, že se mi snažíte dohodit s Pellem rande. Co byste mi o něm řekl, než bych s ním šla?“

„Na rande s Danielem Pellem? Fíha, to je teda zatraceně děsivá představa.“

„Vynasnažte se, Amore.“

13

Když se Danceová vrátila do kanceláře, uslyšela další zaskřehotání žáby. Zvedla mobilní telefon a přijala hovor.

Volajícím byl Rey Carraneo, který jí oznámil, že vedoucí centra You Mail It na San Benito Way v Salinasu si skutečně vzpomíná na ženu, která je asi před týdnem navštívila. „Až na to, že nic neposílala, agentko Danceová. Pouze se zeptala, kdy se v centru zastavují dodávky různých zásilkových služeb. On jí odpověděl, že nejpravidelněji přijíždí dodávka Worldwide Express. Je prý jako hodinky. Vedoucí by se nad tím nijak nepozastavoval, jenže tu ženu o pár dní později viděl, jak sedí na lavičce v parku na protější straně ulice. Myslím, že si ty časy osobně kontrolovala.“

Carraneo bohužel nemohl sestavit portrét v EFISu, protože žena měla na hlavě baseballovou čepici a na očích tmavé sluneční brýle. A vedoucí si nevšiml ani jejího auta.

Ukončili hovor a Danceová si znovu položila otázku, kde se nakonec najde tělo řidiče dodávky Worldwide Express. Další násilí, další smrt, další poznamenaná rodina. Kruhy na vodě v podobě následků se mohou šířit skoro věčně. Právě ve chvíli, kdy jí hlavou bleskla vzpomínka na tato slova Mortona Naglea, jí zavolal Michael O'Neil. A shodou okolností se jeho hovor týkal právě osudu onoho řidiče.

Danceová seděla na předním sedadle svého Fordu Taurus.

Z CD přehrávače se linula skladba gospelových zpěváků z původních Fairfield Four, kteří se usilovně snažili rozptýlit její myšlenky na masakr z dnešního rána.

„Stojím v bezpečnostní zóně...“

Hudba byla pro Kathryn Danceovou spásou. Policejní práci podle jejího názoru netvořily zklamavky a počítačové obrazovky. Tvořili ji lidé. Její zaměstnání vyžadovalo, aby mísila svou mysl, srdce i emoce s myslí, srdci a emocemi druhých, a díky tomu dokázala rozpoznat pravdy, které druzí znali, ale váhali se o ně s kýmkoliv podělit. Vyšetřování byla obvykle obtížná a někdy i trýznivá a vzpomínky na to, co subjekty řekly a udělaly – často šlo přitom o ohavné zločiny –, ji nikdy zcela neopustily.

Pokud jí však v uších a myšlenkách zněly keltské melodie harfenisty Alana Stivella, podmanivé skakubánské popěvky Nattyho Bo a Benyho Billyho nebo syrově zvonivé akordy Lightnin' Hopkinse, většinou už neslyšela šokující útržky svých rozhovorů s násilníky, vrahy a teroristy.

Danceová se nyní utápěla v drásavých tónech hudby staré padesát let.

„Teč, Jordáne, teč...“

O pět minut později zajela na parkoviště před jednou kancelářskou budovou na severní straně Monterey nedaleko od Munras Avenue. Vystoupila z auta a zamířila do garáže v přízemí, kde stála červená Honda Civic patřící řidiči dodávky Worldwide Express. Vůz měl otevřený kufr a krvavé šmouhy na karoserii. Vedle něj stáli O'Neil a jeden městský policista. A také někdo další.

Billy Gilmore, řidič, kterého Danceová dávno pokládala za Pellovu další oběť. Ke svému šoku ho však zde našla živého.

Obltloustlý muž měl sice pár modřin a velký obvaz na čele – zřejmě zakrýval ránu, z níž pocházely ty

krvavé šmouhy –, ale jak vyšlo najevo, tato zranění mu nezpůsobil Pell. Muž se pořezal sám, když se ošíval v kufru ve snaze najít nejpříjemnější polohu. „Nesnažil jsem se vylézt ven. Měl jsem strach. Ale někdo mě asi zaslechl a přivolal policii. Pell mi řekl, ať v tom kufru zůstanu tři hodiny. Jestli ne, tak prý mi zabije manželku a děti.“

„Ty jsou v pořádku,“ ujistil O'Neil Danceovou. „Už jsme k nim poslali ochranku.“ Tlumočil jí Billyho výpověď o tom, jak Pell unesl dodávku a pak se zmocnil hondy. Řidič zároveň potvrdil, že Pell je ozbrojen.

„Co měl na sobě?“

„Myslím, že kraťasy, tmavou větrovku a baseballovou kšiltovku. Ale jistě to nevím. Byl jsem strašně vyděšený.“

O'Neil ohlásil nový popis pachatele hlídkám na zátarasích a pátracím skupinám.

Pell před Billym nijak nenaznačil, kam má nakonec namířeno, ale zato znal velmi dobře cestu do garáže.

„Věděl, kde přesně je a že bude opuštěná.“

Souhlasily pochopitelně i informace o jeho spolupachatelce. Čekala tam na něj a pak odjeli pryč, pravděpodobně do Utahu.

„Vzpomínáte si ještě na něco?“ zeptala se Danceová.

Billy prohlásil, že ihned po zabouchnutí víka kufru uslyšel znovu mužský hlas.

„Takže byl někdo s ním?“

„Ne, to byl zase on. Myslím, že někam volal. Měl můj telefon.“

„Váš telefon?“ zeptala se Danceová překvapeně. Pohlédla na O'Neila, který okamžitě zavolal lidem z technické podpory úřadu šerifa a řekl jim, ať se spojí s řidičovým mobilním operátorem a nechají jeho telefon sledovat.

Danceová se Billyho dotázala, zda slyšel, o čem se Pell bavil. „Ne. Slyšel jsem jenom mumlání.“

O'Neilovi zazvonil mobilní telefon. Detektiv chvíli poslouchal a pak řekl Danceové. „Nic. Mobil je buď zničený, anebo má vytaženou baterku. Nedokážou vystopovat signál.“

Danceová se rozhlédla po garáži. „Vyhodil ho. Doufejme, že někam poblíž. Měli bychom někoho pověřit, aby prohledal odpadkové koše – a taky kanály na ulici.“

„A taky křoví,“ dodal O'Neil a vyčlenil na tento úkol dva své lidi.

Mezitím k nim dorazil Týdžej. „Takže on jel přece tudy. Říkej si o mně, že jsem blázen, šéfová, ale já osobně bych do Utahu touhle trasou nejel.“

Ať už měl Pell namířeno do Utahu, nebo ne, skutečnost, že se vydal přímo do centra Monterey, byla překvapivá. Monterey je malé město, kde si člověka každý snadno všimne, a navíc se odtud nabízí mnohem méně únikových tras, než kdyby se Pell byl vydal na východ, na sever nebo na jih. Na setkání s komplicem to bylo riskantní místo, ale zároveň šlo z jeho strany o geniální tah. Toto město bylo poslední, kde ho policie čekala. Zbývala jedna tíživá otázka.

„Billy, potřebuji se vás na něco zeptat. Proč jste stále naživu?“

„Já... Totiž, prosil jsem ho, aby mi neublížoval. Prakticky jsem před ním klečel na čtyřech. Bylo to trapné.“

A taky to byla lež. Danceová ani nepotřebovala znát Billyho základní čtení, aby rozpoznala vlnu stresu, která mu právě projela tělem. Zadíval se jinam a zčervenal.

„Potřebuji znát pravdu. Mohlo by to být důležité,“ řekla Danceová.

„Vážně. Brečel jsem jako děcko. Myslím, že se nade mnou slitoval.“

„Daniel Pell neměl nikdy v životě s žádným člověkem slitování,“ poznamenal O'Neil.

„Pokračujte,“ řekla Danceová tiše.

„No, totiž...“ Billy polkl a jeho obličej nabral sytě červenou barvu. „Uzavřeli jsme dohodu. Chystal se mě zabít. Vím jistě, že ano. A tak jsem mu řekl, že jestli mě nechá naživu...“ Do očí se mu nahrnuly slzy. Sledovat jeho muka bylo těžké, ale Danceová potřebovala Pella pochopit – zjistit, proč je tento muž stále naživu, když dva další lidé za podobných okolností zemřeli.

„Pokračujte,“ vybídla ho jemně.

„Řekl jsem mu, že jestli mě nechá žít, udělám pro něj cokoli. Myslel jsem tím, jako že mu dám peníze nebo tak něco. Ale on řekl, že chce, abych... On totiž viděl fotku mé ženy a líbilo se mu, jak vypadá. A tak mě... požádal, abych mu vyprávěl, co spolu děláme. Chápete, jako intimní věci.“ Billy upřeně civěl do betonové podlahy garáže. „Chtěl slyšet všechny podrobnosti. Úplně všechno.“

„A dál?“ ponoukla ho Danceová.

„Né, to bylo všechno. Bylo to strašně trapné.“

„Billy, prosím vás, řekněte mi to.“

Řidič dál klopil oči, které se mu zalévaly slzami. Čelist se mu třásla.

„Tak co?“

Zhluboka se nadechl. „Vzal si moje domácí číslo. A říkal, že mi někdy v noci zavolá. Možná příští měsíc, možná za půl roku. Nikdy se to nedozvím. A až mi zavolá, máme prý jít s manželkou do ložnice. A tam, chápete...“ Slova se mu zadrhla v hrdle. „Mám nechat telefon vyvěšený, aby nás mohl poslouchat. A Pam musí říkat nějaké věci, které mi nadiktoval.“

Danceová pohlédla na O'Neila, který si tiše povzdechl. „Dopadneme ho dřív, než se něco takového stane.“

Řidič si otřel tvář. „Už jsem mu skoro řekl: ‚Ne, ty hajzle. To mě radši zabij.‘ Ale nedokázal jsem to.“

„Jedte za rodinou. A odjedte na nějakou dobu z města.“

„Skoro jsem mu to řekl. Vážně.“

Jeden zdravotník ho odvedl zpátky k sanitce.

„Proti komu to sakra stojíme?“ zašeptal O'Neil.

Jako by Danceové četli myšlenky.

„Detektive, našel jsem telefon,“ ohlásil jeden policista z úřadu šerifa a připojil se k nim. „Ležel v jednom odpadkovém koši tady na ulici. Baterka ležela v jiném koši na protější straně.“

„Dobrý úlovek,“ pochválil ho O'Neil.

Danceová si vzala od Týdžeje gumové rukavice, nasadila si je, uchopila telefon a vložila do něj baterii.

Zapnula přístroj a začala listovat v seznamu posledních hovorů. Od Pellova útěku zde nebyl uveden žádný přijatý hovor, pouze pět volaných čísel. Danceová je nadiktovala O'Neilovi, který již opět hovořil se svými technikami a nechal je čísla zpětně identifikovat.

První z nich vůbec nefungovalo – dokonce mělo nesprávné předčíslí. To znamenalo, že Pellův telefonát komplici ohledně Billovy rodiny se vůbec neuskutečnil. Pell jím chtěl řidiče pouze vyděsit a přimět ho ke spolupráci.

Druhý a třetí telefonát patřily stejnému číslu, z něhož se vyklubal mobilní telefon s předplacenou kartou. Momentálně byl vypnutý a pravděpodobně i zničený – nevydával žádný signál, který by se dal triangulovat.

Poslední dvě čísla již byla užitečnější. První z nich mělo podobu 555-1212 a člověk se po jeho vytočení dovolal na informace. Předčíslí patřilo státu Utah. Poslední číslo – pravděpodobně to, které Pellovi sdělila operátorka na informacích – pak patřilo jednomu karavanovému tábořišti kousek za Salt Lake City.

„Trefa,“ prohodil Týdžej.

Danceová na zmíněné číslo zavolala, představila se a dotázala se, zda jim před čtyřiceti minutami někdo nevolal. Správkyně tábořiště odpověděla že ano: jakýsi muž z Missouri, který měl namířeno na západ a vyptával se, kolik by stálo týdenní parkování malého winnebaga.

„A nějaké další telefonáty zhruba ve stejné době?“

„Moje matka a dva zdejší hosté, kteří si na něco stěžovali. Jinak nic.“

„Říkal vám ten muž, kdy přijede?“

„Ne.“

Danceová ženě poděkovala a požádala ji, aby je okamžitě kontaktovala, pokud jim onen muž opět zavolá. Nato tlumočila O'Neilovi a Týdžejovi, co se od správkyně tábořiště dozvěděla, a zatelefonovala na utažskou státní policii – konkrétně jednomu kapitánovi, s nímž se přátelila. Vysvětlila mu situaci a utažská policie okamžitě vyslala k tábořišti sledovací tým.

Agentka pak sklouzla pohledem na zbědovaného řidiče dodávky, který už opět civěl do země. Bylo jí ho líto; tento muž bude žít do konce života s hrůzou dnešního prožitku – samotný únos ho přitom možná bude pronásledovat méně než potupa Pellovy dohody.

Znovu si vzpomněla na Mortona Naglea. Billy vyvázl životem, ale přesto se stal obětí Daniela Pella.

„Mám říct o tom Utahu Overbymu?“ zeptal se Týdžej. „Bude to chtít rozhlásit ven.“

Danceovou však přerušil telefonát. „Vydrž,“ řekla mladému agentovi a přijala hovor. Byl to počítačový specialista z vězení v Capitole. Vzrušeným hlasem jí řekl, že se mu podařilo najít jednu stránku, kterou Pell navštívil. Souvisela s heslem „Helter Skelter“.

„Bylo to od něj pěkně chytré,“ vysvětlil technik. „Myslím, že o samotné heslo zájem neměl. Použil ho jen proto, aby našel jednu internetovou vývěsku, kam lidé posílají vzkazy o zločinech a vraždách. Jmenuje se ‚Manslaughter‘ a podle typu zločinu je rozdělena do několika kategorií. Jedna z nich nese název ‚Bundy Effect‘ a týká se masových vražd. Podle Teda Bundyho, že jo? A kategorie ‚Helter Skelter‘ je věnována kultovním vraždám. Našel jsem i vzkaz, který tam někdo v sobotu vyvěsil, a myslím, že byl určen jemu.“

„Takže Pell nezadal URL odkaz na stránku Manslaughter tečka com přímo,“ zrekapitulovala to Danceová, „protože bychom pak mohli prohledat počítač a tu stránku najít.“

„Správně. Raději se k ní dostal přes vyhledávač.“

„Chytré. Dokážete zjistit, kdo ten vzkaz vyvěsil?“

„Byl anonymní. Nedá se vystopovat.“

„A co na něm stálo?“

Technik jí přečetl krátké, pouze několikařádkové sdělení. Nebylo pochyb o tom, že je určeno Pellovi, neboť obsahovalo poslední detaily útěku. Autor vzkazu připsal na konci ještě něco dalšího, ale když Danceová jeho závěrečné sdělení poslouchala, jen vrtěla hlavou. Nedávalo jí smysl.

„Promiňte, mohl byste to zopakovat?“

Technik poslechl.

„Dobrá,“ řekla Danceová. „Jsem vám moc vděčná. Pošlete mi kopii toho vzkazu.“ Uvedla technikovi svou e-mailovou adresu.

„Kdybyste ještě cokoliv potřebovala, dejte mi vědět.“

Když Danceová ukončila hovor, chvíli mlčky stála a snažila se přijít vzkazu na kloub. O’Neil si její ustarané tváře všiml, ale rozhodl se ji nerušit otázkami.

Agentka chvíli uvažovala a pak dospěla k rozhodnutí. Zatelefonovala Charlesi Overbymu a řekla mu o karavanovém parku v Utahu. Šéfa CBI její zpráva nadchla; konečně měl pro média něco konkrétního.

S myšlenkami na rozhovor s Eddiem Changem o její imaginární schůzce s Pellem poté zatelefonovala Rey Carraneovi a zadala mu další úkol. Když agent její požadavek strávil, nejistě řekl: „Ano, samozřejmě, agentko Danceová. Asi ano.“

Danceová mu nic nevyčítala; úkol to byl přinejmenším neortodoxní. Přesto si neodpustila dodat: „Napří všechny síly.“

„Ehm.“

Agentka si domyslela, že Carraneo tento výraz ještě nikdy neslyšel.

„A hod sebou.“

14

„Dáme si platýsovice.“

„Prima,“ souhlasila Jennie. „Co to je?“

„Takové malé ryby. Něco jako ančovičky, ale ne tak slané. A taky si dáme sendviče. Já si dám dva. Chceš taky dva?“

„Jen jeden, miláčku.“

„Dej si na ně ocet. Mají ho tamhle u těch stolů.“

Jennie s Pellem se nacházeli v Moss Landingu severně od Monterey. Na straně souše se do vzduchu tyčily dva mohutné komíny elektrárny Duke Energy. Na protější straně silnice se pak táhl malý pás půdy – ve skutečnosti to byl ostrov, na který se dalo dojet pouze po mostě. Na tomto kousku písčité půdy stály různé námořní firmy, doky a také jedna neuspořádaná mohutná budova, v níž právě seděli Pell a Jennie: restaurace Jack’s Seafood. Tento podnik byl v provozu už tři čtvrtě století. Za jeho skvrnitými a otlučenými stolky sedávali John Steinbeck, Joseph Campbell, Henry Miller i nejslavnější montereyská dáma Flora Woodsová: hádali se tu, smáli a popíjeli až do zavírací doby a někdy ještě mnohem déle.

Dnes byla Jack’s Seafood komerčním rybářstvím, tržištěm s mořskými produkty a prostornou restaurací v jednom. Atmosféra zde byla mnohem méně bohémská a elektrizující než ve čtyřicátých a padesátých letech, ale zato se reportáž o restauraci vysílala na Food Channel.

Pell si na ni pamatoval z dob, kdy bydleli nedaleko odtud, v Seaside. „Rodina“ se nestravovala v restauracích často, ale on sem posílal Jamese nebo Lindu pro platýsovice s hranolky a zelným salátem. Tohle jídlo zkrátka miloval a byl opravdu šťastný, že je restaurace stále v provozu.

Musel nedaleko odtud vyřídit jednu záležitost, ale ta si žádala nejprve přípravu a shánění informací. Kromě toho umíral hladem a předpokládal, že může trochu zariskovat a ukázat se na veřejnosti. Policie jistě nebude pátrat po spokojeném turistickém páru a zvláště ne tady, když si všichni myslí, že už je v polovině cesty do

Utahu – alespoň podle rozhlasových zpráv, kde to oznámil jeden nabubřelý hejsek jménem Charles Overby.

V Jack’s Seafood měli venkovní terasu s výhledem na rybářské čluny a záliv, ale Pell chtěl raději zůstat uvnitř a hlídat dveře. Pečlivě potlačil nutkání upravit si nepohodlnou automatickou pistoli vzadu u pasu a posadil se ke stolu. Jennie usedla vedle něj a přitiskla se na něj kolenem.

Pell nyní uskrával ledový čaj. Pohlédl na Jennii a všiml si, že pozoruje otočnou výlohu s vysokými zákusky. „Chceš si pak dát po rybičkách dezert?“

„Ne, miláčku. Nevypadají moc lákavě.“

„Ne?“ Pella zákusky skutečně nelákaly; nebyl na sladké. Zároveň se mu však zdálo, že tyhle zákusky jsou setsakra poutivé. V Capitole by se dal jediný kus vyměnit za celý karton cigaret.

„Je to jen cukr, mouka a ochucovadla. Plus nějaký kukuřičný sirup a levná čokoláda. Vypadají dobře a jsou sladké, ale nemají žádnou chuť.“

„Takže ty bys při cateringu takové nedělala?“

„Ne, ne, takové bych nedělala nikdy.“ Jennie hovořila živým hlasem a rázně kývala hlavou směrem k moučnickovému kolotoči. „Lidi těchhle věcí spořádají spoustu, protože je neuspokojují, a pořád mají chuť na další. Ale já dělám čokoládové zákusky úplně bez mouky. Dávám do nich jen čokoládu, cukr, mleté oříšky, vanilku a vaječný žloutek. A pak je přeliju trochou malinové polevy. Takového zákusku si stačí párkrát kousnout a jsi spokojený.“

„To zní moc lákavě.“ Ve skutečnosti to Pellovi připadalo odporné. Jennie mu však teď vyprávěla o sobě a v takových případech je třeba lidi vždycky povzbuzovat. Opít je, nechat je blábolit. Vědomosti jsou lepší zbraní než nůž. „Takže tohle většinou děláš? Pracuješ pro cukrárny?“

„No, pečení mám nejradši, protože tak mám větší kontrolu. Všecko si můžu dělat sama. U jiných zakázek ti část jídla připravují druzí.“

Tak kontrolu, pomyslel si Pell. Zajímavé. Zapsal si tento fakt do paměti.

„A někdy taky obsluhuju. Když obsluhuješ, dostáváš tuzéry.“

„Vsadím se, že ty dostáváš slušný.“

„Jo, někdy jo. Přejde na to.“

„A baví te to...? Čemu se směješ?“

„Já jen... Nevím, kdy se mě naposled někdo – myslím nějaký můj kluk – zeptal, jestli mě baví moje práce... Ale jo, jasně, obsluhovat je prima. A někdy se tvářím, jako že nejen obsluhuju. Někdy si představuju, že je to moje oslava – s mými přáteli a rodinou.“

Za oknem se hladový racek chvíli vznášel nad pilotou, poté nemotorně přistál a začal hledat zbytky. Pell už zapomněl, jak jsou velcí.

„Je to podobné,“ pokračovala Jennie, „jako když peču dort, třeba svatební dort. Někdy si prostě myslím, že se člověk může opřít jen o takovéhle malé radosti. Upečeš nejlepší dort, jaký svedeš, a lidem se líbí. Jasně, že to není navždycky. Ale co taky dokáže udělat člověka šťastným navždycky?“

Dobrá poznámka. „Nikdy nebudu jíst jiné dorty než tvoje.“

Jennie se zasmála. „Ó, to víš, že budeš, zlato. Ale jsem ráda, žeš to řekl. Děkuji ti.“

Stačilo těchto pár slov a dívka náhle působila zrale. Což znamenalo, že má věci pod kontrolou. Pell se náhle cítil v defenzivě. A to se mu nelíbilo. Změnil téma. „No, doufám, že ti budou platýsovcí chutnat. Já je miluju. Chceš ještě ledový čaj?“

„Ne, zatím mám dost. Stačí, když budeš sedět blízko u mě. Nic jiného nechci.“

„Pojďme si prohlídnout ty mapy.“

Jennie otevřela kabelku, vytáhla několik map, rozložila je a Pell si je prohlédl. Neuniklo mu, jak se celý poloostrov za posledních osm let změnil. Po chvíli se zarazil, neboť si uvědomil zvláštní pocit ve svém nitru. Nedokázal mu přijít na kloub. Věděl jen, že je opravdu příjemný.

A pak mu to došlo: byl svobodný.

Jeho uvěznění, osm let života pod kontrolou někoho jiného, skončilo a on teď mohl začít úplně nový život. Jakmile splní své zdejší úkoly, odjede nadobro a založí další „rodinu“. Rozhlédl se kolem sebe na ostatní hosty v restauraci a několik z nich mu ihned padlo do oka: ta dospívající holka o dva stoly dál, jejíž zamklí rodiče se hrbili nad jídlem, jako by pro ně byla konverzace mučením.

Tahle boubelatá žába by se dala snadno zlákat k útěku z domova, až bude sedět sama někde v pasáži nebo ve Starbucks. Trvalo by mu maximálně dva dny, než by ji přesvědčil, že přisednout si k němu do dodávky je naprosto bezpečné.

Nebo ten asi dvacetiletý kluk u baru (nedali mu pivo, protože „zapomněl“ průkaz totožnosti). Na těle měl přihlouplá tetování, kterých dnes pravděpodobně litoval, a jeho oděv byl sepraný a ošumělý, což spolu s faktem, že si k obědu objednal pouze polévku, svědčilo o finančních problémech. Jeho oči tékaly po restauraci a zastavovaly se na každé ženě starší zhruba šestnácti let. Pellovi bylo naprosto jasné, že zlákat tohoto kluka by byla otázka několika hodin.

A kromě něj si Pell všiml také jedné svobodné matky, tedy pokud její prázdný prsteníček nelhal. Seděla celá schoulená do sebe – samozřejmě problémy s chlapama. Dítě v kočárku stojícím vedle ní jako by téměř nevnímala. Ani jednou na ně nepohlédla a nedejbože, aby začalo plakat; tahle ženská rychle ztrácela trpělivost. Za jejím poraženeckým držetím těla a rozmrzelýma očima se skrýval nějaký příběh, který však Pella nezajímal. Jedinou zajímavou okolností pro něj byla skutečnost, že pouto mezi ní a

dítětem je dosti křehké. Věděl, že pokud by se mu podařilo ženu přimět, aby se k „rodině“ připojila, nedalo by mu mnoho práce oddělit ji od dítěte, a on by se tak stal okamžitě otcem.

Vzpomněl si na jeden příběh, který mu četla teta Barbara, když bydlel u ní v Bakersfieldu: na příběh o krysaři z Hamelnu, o muži, který z tohoto středověkého německého města odvedl všechny děti, když mu měšťané odmítli zaplatit za to, že je zbavil krys. Historka o krysaři, jímž se děti nechaly odvést a ještě přitom tančily, udělala tehdy na Pella obrovský dojem a natrvalo se vstřípila do jeho mysli. Jako dospělý si o tomto příběhu přečetl více. Skutečnost se od verze bratří Grimmů a dalších zlidovělých verzí poněkud lišila – pravděpodobně zde nehrály žádnou roli krysy ani nezaplacené účty. Z Hamelnu se jednoduše ztratilo několik dětí, které se nikdy nenašly. Jejich zmizení i údajně apatická reakce jejich rodičů zůstaly dodnes záhadou.

Jedno z vysvětlení předpokládalo, že se děti nakazily morem či nějakou nemocí vyvolávající křeče připomínající lidský tanec, a kdosi je odvedl z města zemřít, protože se dospělí obávali nákazy. Podle dalšího výkladu zorganizoval krysař pro děti náboženskou pouť, během níž děti zemřely na následky nějaké přírodní katastrofy, případně je zasáhl vojenský konflikt.

Existovala však také další teorie, které dával Pell přednost: totiž že děti odešly od rodičů dobrovolně a následovaly krysaře do východní Evropy, která byla tehdy právě kolonizována. Tam všichni společně založili osady a zvolili krysaře svým absolutním vládcem. Pellovi se šíleně líbila představa, že měl někdo takový talent, aby odlákal desítky mladých lidí – podle některých zdrojů jich bylo více než sto – od rodin a stal se jejich náhradním rodičem. S jakými schopnostmi se musel krysař narodit nebo je vytříbit k dokonalosti?

Pellovo snění přerušila servírka, která jim přinesla jídlo. Jeho oči zabloudily k jejímu poprsí, načež se upřely zpátky na jídlo.

„Vypadá to báječně, miláčku,“ poznamenala Jennie, když se zadívala na svůj talíř.

Pell jí podal lahvičku. „Tady máš sladový ocet. Ten se na ně kape. Normálně si ho na ty ryby nastříkáš.“

„Dobře.“

Pell se ještě jednou rozhlédl po restauraci: rozmrzelá dívka, popudlivý kluk, odměřená matka...

Samozřejmě teď po nikom z nich nepůjde. K extázi mu stačilo pouhé vědomí, že se mu nabízí bezpočet příležitostí. Jakmile se zhruba za měsíc všechno usadí, vydá se znovu na lov: pasáže, bistra Starbucks, parky, školní dvory, univerzitní areály, restaurace McDonalds.

Krysař z Kalifornie...

Daniel Pell upřel pozornost na oběd a pustil se do jídla.

Auta uháněla po silnici 1 na sever.

Za volantem neoznačeného fordu z úřadu šerifa seděl Michael O'Neil a Danceová zaujímal místo vedle něj. Týdžej se ve služebním taurusu CBI držel těsně za nimi a doprovod mu dělaly dva hlídkové vozy montereyské policie. Rovněž dálniční hlídka vyslala na tento dýchánek několik automobilů a nejbližší město Watsonville posílalo jeden policejní vůz na jih.

O'Neil jel téměř stotřicítkou. Byli by jeli i rychleji, ale na silnici panoval hustý provoz a v některých úsecích měla vozovka jen dva pruhy. Navíc nepoužívali sirény a blikali jen majáčky.

Momentálně směřovali na místo, kde podle jejich názoru navzdory vší logice nenuceně obědval Daniel Pell se svou blondatou spiklenkyní.

Danceová měla o Pellově cestě do Utahu od začátku pochybnosti. Intuice jí napovídala, že Utah je stejně jako Mexiko pravděpodobně falešná stopa – zvláště když se dozvěděla, že Rebecca s Lindou nikdy neslyšely Pella o tomto státě hovořit, a když se Pellův mobilní telefon našel ledabylo pohozený kousek od automobilu řidiče dodávky Worldwide Express. Ze všeho nejdůležitější však bylo, že Pell nechal řidiče naživu, aby mohl policii říci o telefonu i o tom, že z něj slyšel Pella volat. Jako záminku, proč nechat Billyho naživu, si přitom vybral přání poslouchat jeho sexuální hrátky, avšak Danceová si spočítala, že jakkoliv zní tato představa zvrhle, žádný uprchlík z vězení by podobnou pornografickou konverzací nemarnil čas.

A poté se jí ozval počítačový technik z Capitoly, který jí přečetl zprávu zveřejněnou Pellovým komplicem na internetové vývěsce „Manslaughter“ v kategorii „Helter Skelter“.

Balíček tam bude kolem 9.20. Dodávka WWE v San Benito Way v 9.50. Oranžový fáborek na borovici. Setkáme se před dohodnutou prodejnou.

Tak zněla první část vzkazu, definitivní potvrzení únikového plánu. Pro Danceovou však byla překvapivá

poslední věta.

Pokoj připraven, momentálně kontrolovuji lokality kolem Monterey, jak jsi chtěl. Tvoje milovaná.

Což ke všeobecnému úžasu naznačovalo, že by se Pell mohl zdržovat v okolí.

Danceovou s O'Neilem nenapadal pro takové rozhodnutí žádný důvod. Bylo to šílenství. Ale pokud zde opravdu setrval, rozhodla se Danceová zvýšit jeho sebevědomí natolik, že vyleze z úkrytu. A tak učinila něco, co by jinak nikdy neučinila: využila Charlese Overbyho. Věděla totiž, že jen co mu řekne o Utahu, poběží s tím šéf CBI za novináři a oznámí jim, že pátrání se nyní zaměří na východní únikové trasy. Doufala, že tím v Pellovi vyvolá falešný pocit bezpečí a zvýší pravděpodobnost jeho vystoupení na veřejnost.

Kde však může být?

Danceová doufala, že odpověď na tuto otázku najde v rozhovoru s Eddiem Changem – že získá představu, co se Danielu Pellovi podle jeho náznaků líbí, jaké má zájmy a touhy. Chang jí sdělil, že na čelním místě Pellova hodnotového žebříčku figuruje sex, což znamenalo, že by mohl zamířit do masážních salonů, nevěstinců, případně kontaktovat eskortní služby, jenže podobných podniků bylo na poloostrově málo. Kromě toho měl partnerku, u níž se dalo předpokládat, že ho i v tomto směru uspokojí. „Co dál?“ zeptala se Chang.

„Jo, ještě jsem si na něco vzpomněl. Jídlo.“

Daniel Pell měl podle všeho zvláštní zálibu v mořských produktech – zejména mu chutnala drobná ryбка zvaná platýsovec. Několikrát se ve vězení zmínil, že v celé centrální oblasti pacifického pobřeží existuje jen čtyři nebo pět restaurací, kde je umění správně připravit. A měl velice jasnou představu, jak by se připravovat měly. Danceová si zapsala názvy podniků, na které si Chang vzpomněl. Tři z nich byly během Pellova vězeňského pobytu uzavřeny, ale jedna restaurace v montereyském Fisherman's Wharf a jedna v Moss Landingu byly stále v provozu.

A právě toto byl onen neortodoxní úkol, který Danceová svěřila Carraneovi: měl zatelefonovat do těchto dvou restaurací – a také všech dalších v blízkém okolí, které měly podobnou skladbu jídelního lístku – a upozornit personál na uprchlého vězně, jehož by mohla doprovázet útlá žena se světlými vlasy.

Všechno to byla střelba od boku a Danceová si nedělala příliš velké naděje, že její tah vyjde. Carraneovi se však před chvílí ozval vedoucí z Jack's Seafood, věhlasné restaurace v Moss Landingu. Právě teď se tam prý nachází jakýsi pár, který se podle vedoucího chová podezřele – na rozdíl od většiny hostů sedí uvnitř na místě, odkud má výhled na hlavní vchod, kam onen muž neustále pokukuje. Je hladce oholen a má kšiltovku a sluneční brýle, takže se nedá dost dobře posoudit, zda je to Pell. Žena má sice světlé vlasy, ale i ona sedí uvnitř v kšiltovce a slunečních brýlích. Věk obou by nicméně souhlasil.

Danceová zatelefonovala přímo vedoucímu restaurace a zeptala se, zda by někdo z personálu nemohl zjistit, jakým automobilem dvojice přijela. Vedoucí odpověděl, že nemá tušení. Na parkovišti však mnoho aut nestálo, a tak jeden ze sběračů nádobí vyšel ven a po chvíli Danceové španělsky nadiktoval poznávací značky všech vozů stojících na malém parkovišti.

Rychlé hledání v databázi motorových vozidel odhalilo, že jeden z vozů – tyrkysový Ford Thunderbird – byl minulý pátek ukraden; kupodivu ne v okolí, nýbrž v Los Angeles.

Možná to byl falešný poplach, ale Danceová se rozhodla, že se tam okamžitě vydají – kdyby nic jiného, dopadnou alespoň zloděje auta. Dala signál O'Neilovi a řekla vedoucímu restaurace: „Co nejrychleji tam vyrážíme. Nic nepodnikejte. Prostě si ho nevšímejte a chovejte se normálně.“

„Chovejte se normálně,“ zopakoval muž roztřeseným hlasem. „Jo, jasně.“

Kathryn Danceová si teď v duchu přehrávala svůj příští rozhovor s Pellem, jakmile se ocitne zpátky ve vazbě. Otázka, na niž nejvíce toužila znát odpověď a kterou mu hodlala položit jako první, zněla: Proč jste se rozhodl zůstat v okolí?

Projížděli přes Sand City, komerční zástavbu podél silnice 1, a protože zde provoz již nebyl tak hustý, šlápl O'Neil prudce na plyn. Za deset minut budou v restauraci.

15

„Je to ta nejlepší věc, kterou jsi kdy ochutnala?“

„Ach, miláčku, jsou vážně dobří. Platejzovci.“

„Platýsovcí,“ opravil ji Pell. Přemýšlel, že si dá třetí sendvič.

„Takže takovej byl můj bejvalej,“ navázala Jennie na předchozí konverzaci. „Od té doby jsem se s ním nikdy neviděla ani neslyšela. Díkybohu.“

Právě Pellovi vylíčila podrobnosti o svém muži – účetním, byznysmenovi a taky slabošském přťavém chlapovi, který ji – věřte nebo ne – dvakrát dostal do nemocnice s vnitřními zraněními a jednou se zlomenou rukou. Ječel po ní, když zapomněla vyžehlit prostěradla, ječel po ní, když po pouhém měsíci snažení neotěhotněla, ječel po ní, když Lakers prohráli. Řekl jí, že má kozy jako chlap, a proto se mu nemůže postavit. A řekl jí před svými kámoši, že kdyby si nechala spravit nos, „vypadala by oukej“. Pedantskej chlapík, pomyslel si Pell, kterého ovládá všechno možné kromě jeho samotného. A pak si vyslechl další díly téhle mýdlové opery: o milencích po rozvodu. Zdálo se, že jsou všichni jako on, padouši. Jakési odlehčené verze Pella. Jeden byl bezvýznamný zlodějíček, který bydlel v Laguně mezi Los Angeles a San Diegem. Živil se drobnými podfuky. Jeden prodával drogy. Jeden byl motorkář. A jeden obyčejný břídil.

Pell si za života užil slušnou porci psychoterapií. Většinou byly k ničemu, ale tu a tam přišel hlavoštour s nějakým trefným postřehem, který si Pell zapsal do paměti (samozřejmě ne kvůli svému duševnímu zdraví, nýbrž prostě proto, že to byly užitečné zbraně, které mohl použít proti lidem).

Proč měla tedy Jennie slabost pro padouchy? Pellovi to připadalo zjevné. Byli jako její matka a ona se jim neustále vrhala do náručí v naději, že změní chování a budou ji milovat – nikoliv ignorovat nebo využívat. Pell pokládal tento poznatek za užitečný, i když jí klidně mohl rovnou říct: „A mimochodem, brouku, nemusíš se obtěžovat. My se neměníme. Nikdy, nikdy v životě se neměníme. Zapiš si to za uši a pořád na to pamatuj.“

Jenže on si pochopitelně nechal tato moudrá slova pro sebe. Jennie přestala jíst. „Miláčku?“

„Ehm?“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě, lásko.“

„Nikdy jsi nic neříkal o těch... však víš, o těch holkách, se kterými jsi bydlel. Když tě zatkli. O ‚rodině‘.“

„To asi ne.“

„Zůstal jsi s nimi v kontaktu nebo tak? Jak že se to jmenovaly?“

„Samantha, Rebecca a Linda,“ odříkal Pell. „A taky tam byl Jimmy – ten, který se mě pokusil zabít.“

Její oči zamířily jeho směrem. „Byl bys raději, kdybys se tě na ně neptala?“

„Ne, to je v pořádku. Mě se můžeš ptát na všechno.“ Nikdy nikomu neříkejte, aby o nějakém tématu nemluvil. Zachovejte si úsměv na tváři a vysajte z něj co nejvíce informací. „Nepráskly tě nakonec ty ženy?“

„To zrovna ne. Ty ani nevěděly, že jdeme s Jimmym k těm Croytonovým. Ale každopádně mě nepodržely, když mě zatkli. Linda sice spálila pár důkazů a lhala policii, ale nakonec i ona rupla a pomohla jim.“ Pell se kysele zasmál. „A přitom se podívej, co jsem pro ně udělal. Dal jsem jim domov. Vlastní rodiče na ně úplně kašlali a já jim dal rodinu.“

„Jsi rozrušený? Nechci tě rozrušovat.“

„Ne.“ Pell se usmál. „To je v pořádku, miláčku.“

„Myslíš na ně hodně?“

Á, takhle je to tedy. Pell celý život tvrdě pracoval na tom, aby dokázal správně využít podtext lidských sdělení. Nyní si uvědomil, že Jennie žálí. Byla to malicherná emoce, která se dala snadno potlačit, ale zároveň představovala ústřední hybnou sílu ve vesmíru.

„Ne. Už léta se mi neozvaly. Nějakou dobu jsem jim psal. Linda byla jediná, kdo mi odpovídal. Ale potom mi i ona napsala, že jí advokát řekl, že to nepůsobí dobře, kdyby někdy chtěla žádat o podmínku, a nechala toho. Musím říct, že jsem měl kvůli tomu výčitky.“

„To je mi líto, miláčku.“

„Co já vím: možná jsou mrtvé, možná vdané a šťastné. Zpočátku jsem na ně byl naštvaný, ale pak jsem pochopil, že jsem se s nimi dopustil chyby. Vybral jsem si špatně. Ne jako v tvém případě. Ty seš pro mě dobrá, zatímco ony nebyly.“

Jennie si zvedla jeho ruku k ústům a postupně ho políbila na všechny klouby prstů.

Pell se znovu zahleděl do mapy. Miloval mapy. Ztracený člověk byl zcela bezmocný, neměl žádnou kontrolu. Pell si dobře pamatoval, jakou roli sehrály mapy – nebo spíše absence map – v dějinách tohoto koutu Kalifornie, ba přímo Montereyského zálivu, kde právě seděli. Kdysi před lety Linda vždy po večeri hlasitě předčítala ostatním členům „rodiny“. Pell jí přitom často vybíral místní autory nebo knihy odehrávající se v této oblasti a jedna z nich – dějiny Monterey – mu utkvěla v paměti. Záliv objevili počátkem sedmnáctého století Španělé. Bahía de Monte Rey, jak se původně jmenoval podle bohatého mecenáše expedice, byl pokládán za opravdový dar z nebes: úrodná půda, dokonalý přístav, strategická poloha. Není divu, že tu chtěl guvernér postavit velkou kolonii. Když ovšem cestovatelé odpluli, bohužel

celý přístav ztratili.

Řada expedic se neúspěšně pokoušela ho znovu najít. A s každým dalším rokem získával Montereyský záliv téměř mytické proporce. Jeden z největších konvojů vyplul ze San Diega a měl namířeno po souši na sever s odhodláním záliv najít. A ačkoliv konquistadory ohrožovaly živly a medvědi grizzly, pročesali každý centimetr území až nahoru k San Francisku – přesto se jim podařilo obrovský záliv zcela minout.

A to jednoduše proto, že neměli přesnou mapu.

Když se Pell v Capitole připojil na internet, byl naprosto unesen webovou stránkou s názvem Visual-Earth, kde stačilo kliknout na některé místo na mapě a na obrazovce se objevil satelitní snímek tohoto místa.

Pell nevycházel z úžasu. Bohužel se musel nejdříve podívat na některé důležité věci, a tak neměl čas stránku Visual –

– Earth prozkoumat lépe. Těšil se na chvíli, až se jeho život trochu usadí a on si bude moci prohlížet tuhle stránku celé hodiny.

Jennie mu teď ukazovala některá místa na mapě rozprostřené před nimi a Pell její informace vstřebával.

Zároveň však jako vždy poslouchal i dění kolem sebe.

„Je to hodné štěňátko. Potřebuje jen trochu výcviku.“

„Jede se tam dlouho, ale když si dáme načas, tak to bude paráda. Že jo?“

„Objednával jsem si už před deseti minutama. Můžete mi říct, proč vám to tak trvá!“

Při této poslední poznámce pohlédl Pell k pokladně.

„Promiňte,“ omluvil se muž středního věku u pokladny zákazníkovi. „Máme dnes trochu podstav.“ Muž –

budto majitel, nebo provozní, působil neklidně a díval se na všechny strany, jen ne na Pella s Jennií.

Chytří lidé si dokážou domyslet, proč člověk změnil chování, a pak toho využít proti němu.

Když Pell objednával jídlo, kmitaly mezi kuchyní a lokálem tři nebo čtyři servírky. Teď tu pracoval pouze tento muž. Ukryl všechny své zaměstnance.

Pell vyskočil a převrátil stůl. Jennie upustila vidličku a vyskočila na nohy.

Vedoucí na něj polekaně vytřeštil oči.

„Ty hajzle,“ zamumlal Pell a vytasil od pasu pistoli.

Jennie zaječela.

„Ne, ne... Já...“ Vedoucí chvíli přemítal a pak uprchl do kuchyně, přičemž v lokále zanechal všechny své zákazníky, kteří křičeli a vrhali se k podlaze ve snaze se ukrýt.

„Co je, miláčku?“ zeptala se Jennie panickým hlasem.

„Jdem. Do auta.“ Pell popadl mapu a oba utekli z lokálu.

Venku zahlédl Pell v dálce na jihu drobná blikající světla.

Jennie ztuhla a v panice začala šeptat: „Andělské písně, andělské písně...“

„Pojď!“

Naskočili dovnitř. Pell zprudka zařadil zpátečku, poté přeřadil, zatúroval motor a vyrazil přes úzký most na silnici 1. Jennie téměř vypadla ze sedadla, když najeli na nerovný povrch na protější straně mostu. Na silnici Pell odbočil na sever, urazil asi sto metrů a pak se smykem zastavil. Z protějšího směru se blížilo další policejní auto.

Pell se podíval napravo, sešlápl plyn až k podlaze a zamířil přímo k hlavní bráně elektrárny – mohutné ošklivé stavby, která jako by ani nepatřila na toto pohlednicově malebné pobřeží, nýbrž někam k rafineriím v Gary ve státě Indiana.

Danceovou s O'Neilem nedělilo od Moss Landingu více než pět minut jízdy.

Agentka poklepávala prsty o pažbu glocka, který jí visel vysoko na pravém boku. Ještě nikdy ve službě nevystřelila a navíc nebyla bůhvíjaký střelec – zbraně jí nepřipadaly přirozené. Kromě toho měla doma dvě děti, a tak ji přítomnost zbraně zneklidňovala (služební pistoli přechovávala v masivní skřínce vedle postele, přičemž kombinaci zámku znala pouze ona).

Michael O'Neil byl naopak výtečný střelec, stejně jako Týdžej. Danceová byla ráda, že je má vedle sebe.

Dojde však vůbec na přestřelku? ptala se sama sebe. Samozřejmě to nemohla tušit. Věděla však, že učiní vše nezbytné, aby vraha zastavila.

Ford nyní s kvílením projel zatáčku a zamířil do kopce.

Když se přehoupil přes vrchol, O'Neil zamumlal: „Á, sakra...“

Dupl na brzdy. „Držte se!“

Danceová hekla a chytla se palubní desky právě ve chvíli, kdy dostali prudký smyk. Auto se zastavilo v polovině krajnice, pouhý metr a půl od kamionu stojícího uprostřed vozovky. Silnice byla až do Moss Landingu kompletně zablokovaná. Auta v protisměru sice popojížděla, ale pomalu. Několik kilometrů před sebou viděla Danceová blikající majáčky a uvědomila si, že policisté vracejí dopravu zpátky.

Silniční zátaras?

O'Neil zavolal vysílačkou na centrální dispečink okresu Monterey. „Tady O'Neil.“

„Mluvte, pane. Příjem.“

„Jsme na jedničce v severním směru, kousek od Moss Landingu. Stojí tu doprava. Co se děje?“

„Ano. Buďte opatrní. Stala se..., evakuují elektrárnu Duke Energy. Vypukl tam požár nebo něco takového. Je to hodně špatné. Mnoho zraněných. Z toho dva smrtelně.“

Ach ne, pomyslela si Danceová a hlasitě si povzdechla. Už žádné další oběti.

„Požár?“ dotázal se O'Neil.

„Přesně totéž provedl Pell v soudní budově.“ Danceová přimhouřila oči. V dálce viděla sloupec černého kouře. Bezpečnostní plánovači brali jakékoliv riziko požáru v této oblasti velmi vážně. Před několika lety totiž v jednom opuštěném ropném tanku v objektu vypukl silný požár. Elektrárna již dnes nepoužívala jako palivo ropu, nýbrž plyn, a pravděpodobnost vzplanutí tak byla mnohem menší než dříve. Ostraha elektrárny by přesto v podobném případě uzavřela silnici 1 v obou směrech a zahájila evakuaci celého okolí.

O'Neil štěkl do vysílačky: „Řekněte dálniční hlídce, montereyským hasičům nebo tomu, kdo to tam má pod palcem, aby nám uvolnil cestu. Musíme projet. Pronásledujeme toho uprchlíka. Příjem.“

„Rozumím, detektive... Vydržte...“ Minutku bylo ticho a poté se ozvalo: „Právě se nám ozvala hasičská stanice ve Watsonvillu. Já nevím, jak... Ta elektrárna ve skutečnosti nehoří. Hoří jen nějaké auto před hlavní branou. Nevím, kdo tuhle jedenáct čtyřicet jedničku ohlásil. Pokud je nám známo, nejsou hlášena žádná zranění. Byl to falešný poplach... A taky jsme měli pár telefonátů z restaurace Jack's Seafood. Podezřelý vytasil pistoli a uprchl.“

„Zatraceně, převezl nás,“ zabručel O'Neil.

Danceová od něj převzala vysílačku. „Rozumím. Jsou na místě činu vůbec nějakí policisté?“

„Zůstaňte na příjmu... Ano. Jeden policista z Watsonvillu. Zbytek jsou hasiči a zdravotníci.“

„Jeden policista,“ hlesla Danceová, zakabonila se a zavrtěla hlavou.

„Tlumočte mu, že je tam někde Daniel Pell. Je ozbrojený. A zaměří se na nevinné oběti a policisty.“

„Rozumím. Vyřídím to.“

Danceová si kladla otázku, jak si onen osamocený policista povede. Nejtěžšími zločiny v Moss Landingu bylo řízení pod vlivem alkoholu a krádeže aut a člunů.“

„Slyšels to všechno, Týdžej?“

„Kurva,“ ozvalo se z reproduktoru. Týdžej se s rádiovými kódy neobtěžoval.

Znechucený O'Neil prudce zarazil vysílačku do držáku.

Jejich žádost o umožnění průjezdu neměla žádný účinek.

„Pokus se tam nějak dostat,“ řekla mu Danceová. „Je mi jedno, jestli si pomačkáme karoserii.“

O'Neil přikývl. Zapnul sirénu a vyrazil podél krajnice, která byla místy písčitá, místy kamenitá a na několika místech sotva průjezdná.

Přesto se jejich konvoj pomalu sunul kupředu.

16

Dvacet minut překonávali vzdálenost, kterou měli urazit za tři.

A když konečně dorazili do Moss Landingu, po Pellovi a jeho přítelkyni jako by se země slehla.

Danceová s O'Neilem zaparkovali. O chvíli později k nim dojel i Týdžej – stáli vedle ohořelého thunderbirdu, z něhož stále čoužil kouř.

„Pellovo auto,“ poznamenala Danceová. „To, které bylo v pátek ukradeno v Los Angeles.“ Řekla Týdžejovi, aby vyhledal vedoucího restaurace Jack's Seafood.

Policista z Watsonvillu, O'Neil a další detektivové se rozptýlili po okolí a začali hledat svědky. Řada jich už odešla – pravděpodobně je vyplašily plameny šlehající z thunderbirdu a pronikavý zvuk elektrárenské sirény; možná si dokonce mysleli, že tu vybuchl jaderný reaktor.

Rovněž Danceová vyslechla několik lidí v okolí elektrárny. Sdělili jí, že jeden hubený muž a světlovlasá žena nasedli u restaurace Jack's Seafood do thunderbirdu – před požárem měl tyrkysové zelenou barvu – , prořítli se přes most a pak prudce zastavili před elektrárnou. Vystoupili z vozu, který se o pár okamžiků později vzňal.

Podle jednoho svědka pak dvojice přeběhla přes silnici na pobřežní stranu, ale dál už o ní nikdo nic neví. Podle všeho zatelefonoval na 911 sám Pell a ohlásil, že elektrárna hoří a uvnitř jsou dva mrtví a mnoho zraněných.

Danceová se rozhlédla kolem sebe. Potřebovali další auto; pěšky odtud nikdo nemohl uprchnout. Pak se

však její oči zaměřily na záliv. Vzhledem k dopravní zácpě na silnici 1 dávalo smysl ukrást člun. Sehnala několik místních policistů, přeběhla přes silnici a pak se patnáct minut horečně bavila s lidmi na pobřeží, aby zjistila, zda Pell neodcizil nějaké plavidlo. Nikdo zde však popisovanou dvojici neviděl a nikomu nechyběl ani žádný člun.

Ztráta času.

Když se Danceová vrátila na silnici, všimla si naproti elektrárně jedné prodejny – byla to dřevěná bouda, kde se prodávaly suvenýry a pamlsky. Na dveřích visela cedule ZAVŘENO, ale Danceové se zdálo, že uvnitř zahlédla zvědavou ženskou tvář.

Nemůže s ní být uvnitř Pell?

Agentka kývla na jednoho policistu, svěřila se mu se svými obavami a oba společně přistoupili k prodejně. Danceová na ně zaklepala. Žádná reakce.

Po dalším zaklepání se dveře pomalu otevřely. Baculatá žena s krátkými kudrnatými vlasy se polekaně zadívala na jejich ruce spočívající na služebních zbraních a zajímavě špitla: „Ano?“

Danceová nespouštěla oči z tmavého interiéru za ní. „Mohla byste prosím vyjít ven?“

„Ehm, jistě.“

„Je uvnitř ještě někdo?“

„Ne. Co...?“

Policista se protáhl kolem ženy a rozsvítil v prodejně světlo. Danceová se k němu připojila. Rychlá prohlídka odhalila, že ve stěsnané místnosti nikdo další není.

Danceová se vrátila k ženě. „Omlouváme se za vyrušení.“

„Ne, nic se nestalo. Ale je to strašné. Dopadli jste je?“

„Stále po nich pátráme. Vy jste viděla, co se stalo?“

„Ne. Já byla uvnitř. Když jsem se podívala ven, tak tam hořelo auto. Pořád jsem musela myslet na ten požár ropného tanku před pár lety. Ten byl hodně zlý. Byla jste tu tehdy?“

„Byla. Viděla jsem ho až z Carmelu.“

„Věděli jsme, že je prázdný – teda ten tank. Nebo víceméně prázdný. Ale stejně jsme měli všichni pěkně nahnáno. A pak to vedení. Z električky jde někdy pořádná hrůza.“

„Takže vy máte zavřeno?“

„Jo. Tak jako tak jsem chtěla odejít dřív. Netušila jsem, jak dlouho bude silnice uzavřená. O karamely s hořící elektrárnou přes ulici by asi moc turistů zájem nemělo.“

„To asi ne. Ráda bych se vás zeptala, proč vás tak zajímalo, jestli jsme je dopadli.“

„Přece když jde o někoho takhle nebezpečného...? Doufala jsem, že bude co nejrychleji zatčen.“

„Ale mluvila jste o nich v množném čísle. Jak jste věděla, že jde o víc lidí?“

Chvilku ticha. „Já...“

Danceová se na ženu usmívala, ale její oči neuhnuly ani o píď. „Říkala jste, že jste nic neviděla. Že jste se podívala ven teprve ve chvíli, kdy jste uslyšela sirěnu.“

„Myslím, že jsem se o tom s někým bavila. Venku.“

Myslím...

Výraz prozrazující popírání. Žena podvědomě cítila, že Danceové sděluje svůj názor, nikoliv že ji uvádí v omyl.

„S kým jste se o tom bavila?“ trvala na svém Danceová.

„Já je neznám.“

„S mužem, nebo se ženou?“

Další zaváhání. „S jednou holkou, se ženou. Z jiného státu.“ Hlavu měla odvrácenou a drbala se na nose – kombinovaný výraz averze a negace.

„Kde máte auto?“ zeptala se Danceová.

„Auto...?“

Oči hrají při kinezické analýze nejednoznačnou roli. Někteří policisté věří, že pokud podezřelý uhne před jejich přímým pohledem očima doleva, je to známka lhaní. Danceová ovšem věděla, že je to jen stará policajtská povídačka. Na rozdíl od vytáčení těla či obličeje směrem od vyšetřovatele totiž uhýbání pohledem nijak nesouvisí s klamáním – na to lze směr pohledu příliš snadno kontrolovat.

Přesto mohou oči velmi mnoho odhalit.

Danceová si během rozhovoru všimla, že se žena často dívá na jedno konkrétní místo na parkovišti. A pokaždé, když to udělala, se u ní objevily všeobecné indikátory stresu: přešlápnutí z nohy na nohu, tisknutí prstů k sobě. Danceová to pochopila: Pell ženě ukradl auto a pohrozil jí, že pokud cokoliv řekne, vyvraždí jí buďto on, nebo jeho povedená partnerka rodinu. Stejně jako v případě řidiče dodávky

Worldwide Express.

Danceová si rozčarovane povzdechla. Kdyby se tahle žena byla přihlásila hned po jejich příjezdu, možná by už Pella měli.

Anebo kdybych já nebyla slepě věřila ceduli ZAVŘENO a zaklepala na ty dveře dřív, pomyslela si agentka hoře.

„Já totiž...“ Žena se dala do pláče.

„Já to chápu. Postaráme se o vaši bezpečnost. Co to bylo za auto?“

„Tmavě modrý Ford Focus. Tři roky starý. Vzadu měl nálepkou s nápisem o globálním oteplování. A promáčklinu v...“

„Kam jeli?“

„Na sever.“

Danceová zjistila od ženy číslo poznávací značky a zavolala je O'Neilovi, který je předal na dispečink úřadu šerifa se žádostí, aby informace o automobilu sdělili všem jednotkám.

Zatímco si žena z prodejny domlouvala bydlení u přítele, dokud nebude Pell dopaden, Danceová se upřeně dívala na líně se převalující mračno dýmu kolem thunderbirdu. Měla vztek. Z informací Eddieho Changa se jí podařilo bystře vyvodit správné závěry a sestavit účinný plán Pellova zatčení. Přesto to byla jen ztráta času.

Po chvíli za ní přišel Týdžej s vedoucím restaurace Jack's Seafood. Ten jí vyklopil svou verzi události, přičemž očividně vynechal několik skutečností, například že to byl pravděpodobně on, kdo bezděčně Pella upozornil na blížící se přítomnost policie. Danceová mu to nevyčítala. Pamatovala si na Pella během dnešního rozhovoru – a také na jeho dnešní chování.

Vedoucí jí následně popsal ženu, která byla kostnatá a „plachým způsobem“ krásná a jež během stolování vrhala na Pella zbožné pohledy. Vedoucí si zpočátku myslel, že jsou to novomanželé na svatební cestě. Žena prý nedokázala od Pella odtrhnout ruce. Její věk odhadl vedoucí na zhruba pětadvacet let a nakonec dodal, že se oba během jídla dlouze skláněli nad mapou.

„Nad mapou čeho?“

„Tadyhle okresu Monterey.“

Mezitím se k nim připojil Michael O'Neil a zaklapl telefon. „O tom focusu nejsou žádné zprávy,“ prohlásil.

„Ale vzhledem k té uzavírcce musel uvíznout někde v zácpě. Jenže taky se mohl otočit na jih a projet přímo kolem nás.“

Danceová si k sobě zavolala Carranea. Mladý detektiv vypadal unaveně. Měl za sebou perný den, který ještě nekončil. „Zjisti o tom thunderbirdu všechno, co se dá. A začni obvolávat motely a penziony od Watsonvillu až dolů k Big Suru. Zjisti, jestli se někde neubytovala samotná světlavá žena a neuvedla v registračním formuláři jako své auto toho thunderbirda. Nebo jestli si někdo tohoto vozu nevšímal. Pokud ho ukradla v pátek, tak se s ním mohla někde ubytovat v pátek, v sobotu nebo v neděli.“

„Jistě, agentko Danceová.“

Zadívali se s O'Neilem přes vodu na západ, který působil klidným dojmem. Široký a plochý kotouč slunce se tetelil nízko nad Pacifikem a jeho pronikavé paprsky pomalu ztrácely na síle. Mlha se zatím nedostavila, ale pozdně odpolední obloha již byla zastřena a jakoby zrnitá. Celkově vypadal Montereyský záliv jako rovná modrá poušť. O'Neil přerušil mlčení. „Pell strašlivě riskuje, když se zdržuje tady,“ poznamenal. „Musí mít v plánu něco důležitého.“

V tom okamžiku zavolal Danceové někdo, kdo přesně k tomuto tématu mohl mít rozhodně co říct.

17

V Kalifornii se vyskytuje možná deset tisíc ulic s názvem Mission Street a James Reynolds, státní zástupce ve výslužbě, který před osmi lety vynutil přiznání na Danielu Pellovi, bydlel v jedné z těch hezčích.

Podle směrovacího čísla bydlel v Carmelu, ačkoliv jeho ulice neležela v nejlíbeznější části města – v oné pohádkově krásné části zaplavované víkend co víkend turisty (které místní obyvatelé milují a současně nenávidí). Reynolds bydlel v „pracujícím“ Carmelu, přestože nešlo o ryze dělnickou čtvrť a tato část města se nedala označit za „nesprávnou stranu kolejí“. Vlastnil drahocenné tři tisíce čtverečních metrů odlehleho pozemku nedaleko od Barnyardu, několikaúrovňového nákupního centra zasazeného do krajiny, kde si člověk mohl koupit šperky, umělecké artefakty nebo komplikované kuchyňské strojky, dárky a suvenýry. Danceová nyní odbočila na dlouhou příjezdovou cestu a pomyslela si, že lidé s tak velkým pozemkem patří buďto k nedávno vytvořené elitě neurochirurgů či počítačových bláznů, kteří přežili zemětřesení v Silicon Valley, anebo jsou to starousedlíci. Reynolds, který se živil jako státní zástupce, musel patřit do

druhé skupiny.

Opálený plešatějící pětasedesátník se s ní ve dveřích přivítal a pozval ji dovnitř. „Manželka je v práci. Tedy v jedné dobročinné organizaci. Zrovna dělám večeri. Pojdte do kuchyně.“

Danceová ho následovala chodbou jasně osvětleného domu a z mnoha záramovaných obrázků na stěně přitom četla jeho minulost. Školy na východním pobřeží, pak právnická fakulta Stanfordovy univerzity, svatba, výchova synů a dcery, jejich promoce.

Nejnovější fotografie na záramování teprve čekaly. Danceová ukázala na hromádku snímků, z nichž první zachycoval mladou ženu, světlovlasou krasavici v dokonale propracovaných bílých šatech, kterou obklopovaly družičky. „Vaše dcera? Blahopřeji.“

„Byla poslední, která odletěla z hnízda.“ Reynolds zvedl palec a zašklebil se na agentku. „A co vy?“

„No, já si na svatby ještě chvíli počkám. Momentálně máme na programu střední školu.“

Danceová si rovněž všimla řady záramovaných novinových výstřížků: velké vyhrané případy. A také – Danceová se neubránila pobavení – procesy, které státní zástupce prohrál. Reynolds si všiml, kam se Danceová dívá, a uchechtl se. „Vítězství jsou na ego. Porážky na pokoru. Mohl bych se zatvářit důležitě a prohlásit, že jsem se z porážek poučil. Ale faktem je, že někdy je prostě porota mimo.“

Což Danceová vzhledem ke svému předchozímu zaměstnání konzultantky pro výběr porotců velmi dobře věděla.

„Například ten náš Pell. Porota měla doporučit trest smrti. Jenže to neudělala.“

„Proč ne? Našla nějaké polehčující okolnosti?“

„Jo, jestli se dá takhle říkat strachu. Měli nahnáno, že by se jim Pellova ‚rodina‘ mohla pomstít.“

„Ale s jeho usvědčením porotci problém neměli.“

„To ne. Ten případ byl neprůstělný. Navíc jsem šel do té obžaloby tvrdě. Chytil jsem se motivu, že Pell je Mansonův syn – vlastně jsem to byl já, kdo ho takto označil poprvé. A poukazoval jsem na paralely: Pell stejně jako Manson tvrdil, že má schopnost ovládat lidi. V minulosti se dopouštěl drobných deliktů a založil sektu jemu podřízených žen. Stál za smrtí bohaté rodiny. A ohledávačka našla v jeho domě desítky knih o Mansonovi, s podtrhanými a vypsanými pasážemi.“ Reynolds se usmál a dodal: „Navíc Pell svým způsobem pomohl usvědčit sám sebe. Sehrál svou roli. Seděl u soudu a upřeně civěl na porotce ve snaze je zastrašit, vyděsit je. Na mě to taky zkoušel. Jenže já se na něj zasmál a prohlásil jsem, že na právníky podle mě okultní schopnosti nemají vliv. Porotu to taky rozesmálo. Jeho kouzlo jako by tím vyprchalo.“ Zavrtěl hlavou. „Na jehlu to nestačilo, ale já byl spokojen i s několika doživotními tresty.“

„Stíhal jste i ty tři ženy z ‚rodiny‘?“

„Zařídil jsem jim nižší tresty za přiznání. Dopustily se jen drobných deliktů. S těmi Croytonovými neměly nic společného. Tím jsem si jist. Než narazily na Pella, žádná z nich neměla na krku zatčení za cokoliv horšího než popíjení na veřejnosti nebo trochu trávy. Teprve Pell jim vymyl mozek... U Jimmyho Newberga to bylo něco jiného. Ten se dopouštěl násilí už v minulosti – v rejstříku měl pár ublížení na těle a drogových deliktů.“

V prostorné kuchyni laděné výlučně do žlutých a béžových odstínů si Reynolds nasadil zástěru. Očividně si ji před chvílí. svlékl, aby mohl jít otevřít dveře. „S vařením jsem začal po odchodu do výslužby. Zajímavý kontrast. Státního zástupce nemá nikdo rád. Ale pokud jde o moje cioppino...“ Ukázal na velký oranžový kastrol, v němž se vařila mořská havěť. „To miluje každý.“

„Takže,“ prohodila Danceová, rozhlédla se kolem sebe a přehnaně se zamračila, „takhle vypadá kuchyň.“

„Á, královna jídel přes okýnko. Se mnou to bylo stejné, když jsem byl ještě starý mládenec.“

„Ale chudáci moje děti. Ještě že se z nouze učí vařit samy. Na poslední Den matek mi udělaly jahodové lívance.“

„A vy jste po nich akorát musela uklidit. Pojdte, dejte si taky misku.“

Danceová nedokázala odolat. „No dobrá, ale jen trošku.“

Reynolds jí naložil porci. „Ale musí se k tomu pít červené víno.“

„Toho se vzdávám.“ Danceová okusila dušený pokrm. „Výtečné.“

Reynolds se již spojil se Sandovalem i montereským šerifem a dozvěděl se nejnovější podrobnosti o honu na Pella, a to včetně informace, že se uprchlík zdržuje někde v okolí. (Danceové rovněž neuniklo, že ve vztahu k CBI nezatelefonoval bývalý státní zástupce Charlesovi Overbymu, nýbrž jí.)

„Udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl toho parchanta dopadnout.“ Reynolds pečlivě nakrájel rajče. „Stačí říct. Už jsem volal firmě, u které mám uskladněn archiv. Přivezou mi všechny moje poznámky k případu. Devadesát devět procent z nich pravděpodobně k ničemu nebude, ale mohl by se v nich ukrývat nějaký drahokam. Když bude potřeba, pročtu je do poslední stránky.“ Danceová pohlédla na jeho oči, v nichž se zračily temné uhlíky odhodlání – diametrálně odlišné například od jiskření v očích

Mortona Naglea. Kathryn Danceová s Reynoldsem nikdy na žádném případě nespolupracovala, ale bylo jí jasné, že tento člověk býval jako státní zástupce nelítostný a nekompromisní.

„To by nám velice pomohlo, Jamesi. Jsem vám vděčná.“ Danceová dojedla, opláchla misku a položila ji do dřezu. „Vlastně jsem ani nevěděla, že jste tady. Slyšela jsem, že jste na důchod odjel do Santa Barbary.“

„Tam máme takový malý domek. Ale většinu roku trávíme tady.“

„Když jste mi zavolaal, spojila jsem se s Michaelem O’Neilem. Chtěla bych vám před dům postavit policistu.“

Reynolds však ten nápad zavrhl. „Mám dobrý poplašný systém. A navíc jsem prakticky nevystopovatelný. Když jsem se stal hlavním žalobcem, začaly mi chodit výhrůžky – stíhal jsem totiž nějaké gangy v Salinasu. A tak jsem si nechal vymazat telefonní číslo ze seznamu a převést dům na jednu obchodní firmu. Pell mě nemá jak najít. A navíc jsem si obstaral povolení na revolver.“

Danceová však nehodlala zápornou odpověď připustit. „Ten člověk už dnes několikrát vraždil.“

Reynolds pokrčil rameny. „Jasně, vždyť o nic nejde. Tak mi sem tu chůvu pošlete. Nic se tím nezkaží – a navíc nás sem jezdí navštěvovat mladší syn. Takže proč riskovat?“

Danceová se vyhoupla na barovou stoličku a opřela si hnědé střevíce na klínovém podpatku o trnože.

Pásky na botech byly vykládané třpytivými sedmikráskami. I desetiletá Maggie měla v otázkce obuvi konzervativnější vkus než Danceová – boty byly zkrátka jednou z jejích vášní.

„Nemohl byste mi zatím říct něco o těch vraždách před osmi lety? Možná by mi to pomohlo udělat si obrázek o jeho současných plánech.“

Reynolds se posadil na vedlejší stoličku, usrl víno a začal probírat jednotlivá fakta případu: jak se Pell s Jimmym Newbergem vloupali do domu Williama Croytona v Carmelu a zavraždili tam Croytona, jeho manželku a dvě ze tří jejich dětí. Všichni byli ubodáni k smrti. A stejně nakonec dopadl i Newberg. „Podle mé hypotézy se mu přičilo vraždit děti, dostal se kvůli tomu do sporu s Pellem a ten zabil jeho.“

„Měli Pell s Croytonem v minulosti něco mezi sebou?“

„Na nic jsme nepřišli. Ale firmy ze Silicon Valley byly tehdy na vrcholu a Croyton patřil k velkým rybám. Neustále se o něm psalo v novinách – nejenže většinu programů navrhoval sám, ale dělal taky šéfa prodeje. Jak se říká, ‘člověk v nadživotní velikosti’. Urostlý, opálený, hlučný... Pracoval tvrdě a hrál taky tvrdě. Rozhodně nepatřil k ne sympatičtějším obětem na světě. Jako podnikatel byl zatraceně nelítostný, šušalo se o něm, že má několik milostných poměrů a že jsou na něj zaměstnanci nakrknutí. Ale kdyby byla vražda zločinem jen na svatoušcích, byli bysme my státní zástupci bez práce.“

Jeho firma byla v roce před vraždami několikrát vyloupena. Pachatelé si odnesli počítače a software, ale úřad šerifa v Santa Clare v téhle věci nikdy nikoho nezadržel. Neobjevili jsme žádné náznaky, že by s tím mohl mít něco společného Pell. Ale já si stejně vždycky kladl otázku, jestli to mohl udělat on.“

„Co se stalo po Croytonově smrti s jeho firmou?“

„Převzal ji někdo jiný. Microsoft nebo Apple nebo některý z výrobců her, já nevím.“

„A s jeho majetkem?“

„Většina ho putovala do svěrečnického fondu psaného na jeho dceru a část, myslím, připadla i sestře jeho ženy, která se té holčičky ujala. Croyton dělal do počítačů už od dětství. Jen jeho starý hardware a programy měly hodnotu deset, možná dvacet milionů dolarů. Odkázal je Kalifornskému počítačovému muzeu v Montereyském zálivu. To muzeum je opravdu impozantní – sjíždějí se tam počítačoví vědci z celého světa a zkoumají tamní archivy.“

„Ještě pořád?“

„Podle všeho ano. Zdá se, že Croyton silně předběhl svou dobu.“

„A taky byl bohatý.“

„Zatraceně bohatý.“

„A byl to skutečný motiv těch vražd?“

„No, to jsme se nikdy s určitostí nedozvěděli. Podle dostupných skutečností to byla vloupačka jako trám. Myslím, že se Pell o Croytonovi někde dočetl a dospěl k závěru, že vyfouknout mu pořádný balík dolarů bude hračka.“

„Jenže já četla, že si nakonec odnesl jen velmi skrovnou kořist.“

„Několik tisíc. Byl by to malý případ. Samozřejmě nebýt těch pěti mrtvol. Vlastně skoro šesti – ale ta malá holčička naštěstí ležela nahoře.“

„Jak to s ní vlastně dopadlo?“

„Chudinka. Víte, jak se jí začalo říkat?“

„Spící panna.“

„Přesně tak. Ani nevypovídala u soudu. I kdyby tehdy něco viděla, nevystavoval bych ji hrůze svědecké

výpovědi, zvláště když byl v soudní síni přítomen ten parchant. Měl jsem dost důkazů i tak.“

„A ona si na nic nepamatovala?“

„Na nic užitečného. Toho večera šla spát brzy.“

„Kde je teď?“

„Nemám tušení. Teta se strýcem ji adoptovali a odstěhovali se pryč.“

„Na čem postavil Pell svou obhajobu?“

„Prý se za ním vydali s nějakým podnikatelským plánem. Jenže Newbergovi ruplo v bedně a všechny pozabíjel. Pell se mu v tom snažil bránit, začali se prát a Pell ho – cituji – ‚musel‘ zabít. Jenže se nenašly žádné důkazy, že měl Croyton naplánovanou nějakou schůzku – když se ti dva objevili, celá rodina právě večeřela. Důkazy navíc hovořily jasnou řečí: doba úmrtí, otisky prstů, stopy, krvavé cákance, všechno.“

„Pell ve vězení získal přístup k počítači. Bez dohledu.“

„To není dobré.“

Danceová pokývala hlavou. „Našli jsme pár hesel, které hledal na internetu. Říkají vám něco? Jedno z nich bylo ‚Alison‘.“

„Žádná z dívek v jeho ‚rodině‘ se tak nejmenovala. A neznám nikoho toho jména, kdo by k němu mohl mít nějaký vztah.“

„Další heslo, které hledal, znělo ‚Nimue‘. Je to nějaká bájná postava. Z artušovské legendy. Ale já si myslím, že ve skutečnosti jde o jméno nebo přezdívku člověka, se kterým se chtěl Pell zkontaktovat.“

„Je mi líto, ale netuším.“

„A nenapadá vás něco jiného, co by mohl mít v plánu?“

Reynolds zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Byl to velký případ – pro mě. A pro okres koneckonců taky. Ale faktem je, že nebyl ničím pozoruhodný. Pella dopadli s rukama od krve, důkazy byly neprůstřelné a on sám byl recidivista, jehož zločinecké aktivity se daly zpětně vystopovat až někam k pubertě. V plážových oblastech od Big Suru až po Marin měla policie tohoto člověka i jeho ‚rodinu‘ v hledáčku. Musel bych to zatraceně hodně zvorat, abych ten případ prohrál.“

„No dobrá, Jamesi. Už bych měla jít,“ řekla Danceová. „Jsem vám vděčná, že jste nám pomohl. Jestli v těch spisech něco najdete, dejte mi vědět.“

Bývalý státní zástupce vážně přikývl. Už to nebyl penzista fušující do vaření ani laskavý otec nevěsty. Danceová viděla v jeho očích sveřepé odhodlání, které kdysi bezpochyby představovalo hlavní rys jeho vystupování u soudu. „Udělám, co bude v mých silách, abych pomohl vrátit toho hajzla, kam patří.“

Rozdělili se a v odstupu několika set metrů mířili pěšky k motelu v rázovitém Pacific Grove nacházejícím se přímo v srdci poloostrova.

Pell kráčel nenuceně a valil přitom oči jako užaslý turista, který nikdy neviděl surfařské prkno jinak než v Pobřežní hlídce.

Oba měli na sobě nové šaty, které si koupili v dobročinné prodejně v jedné chudé části Seaside (on si tam vychutnával pohled na Jennii, která nejprve chvíli váhala, ale pak přece jen zahodila svou milovanou růžovou halenku). Pell teď měl na sobě světle šedou větrovou bundu, manšestrové kalhoty, levné tenisky a baseballovou čepici nasazenou kšiltem dozadu. Kromě toho nesl fotoaparát na jedno použití. Čas od času se zastavil, aby si vyfotil západ slunce, neboť věřil hypotéze, že jednou z věcí, které uprchlí vrazi dělají jen zřídka, jsou pravidelné zastávky vedené snahou zachytit panorama mořské hladiny, jakkoliv je úchvatné.

Z Moss Landingu odjeli s Jennii v ukradeném Fordu Focus na východ, přičemž se však vyhnuli všem hlavním komunikacím, a dokonce to řízli přes jedno pole s růžičkovou kapustou, z něhož stoupal zápach po hnojení lidskými výkaly. Nakonec zamířili zpět k Pacific Grove. Když se po chvíli ocitli v hustěji obydlené části, bylo Pellovi jasné, že je načase zbavit se auta. Policie se o tom focusu brzy dozví. Ukryl ho tedy do vysoké trávy uprostřed rozlehlého pole kousek od silnice 68, kde stála cedule s nápisem „Na prodej – komerční zóna“.

Současně rozhodl, že cestu do motelu absolvují každý sám. Jennii se nelíbilo, že nemůže být s ním, ale přinejmenším zůstali v kontaktu prostřednictvím mobilů s předplacenou kartou. Jennie mu pak volala každých pět minut, až jí nakonec musel říct, že bude asi lepší toho nechat, protože by je policie mohla odposlouchávat.

Což samozřejmě nebyla pravda, jenže jeho už všechny ty medové řečičky unavovaly a potřeboval přemýšlet. Daniel Pell byl znepokojený.

Jak je mohla policie vystopovat až do Jack's Seafood? Probíral jednotlivé možnosti. Vedoucí restaurace se možná nenechal ošálit kšiltovkou, slunečními brýlemi a oholenou tváří, jenže kdo by uvěřil, že uprchlý

vrah se klidně posadí v restauraci a objedná si talíř chutných platýsovců jako nějaký výletník ze San Franciska, přestože se nachází pouhých dvacet pět kilometrů od vězení, které před chvílí nově vyzdobil plameny a krví?

Byla tu i další možnost: policie se mohla dozvědět, že ten thunderbird je kradený. Jenže proč by někdo zadával do databáze poznávací značku auta ukradeného přes šest set kilometrů odsud? A i když na to třeba přišli, proč hned kvůli jedné ukradené kraksně povolávali 101. paradesantní divizi – pokud nevěděli, že to auto nějak souvisí s Pellem?

Policajti měli přece věřit, že Pell má namířeno do toho karavanového parku kousek od Salt Lake City, kam předtím volal. Kathryn?

Daniel Pell se nemohl zbavit dojmu, že ta ženská mu tuhle utažskou boudu nezbaštila, přestože si dal záležet na tom triku s Billyho telefonem a úmyslně nechal řidiče naživu. Kladl si otázku, zda Danceová nepustila informaci o Utahu novinářům záměrně, aby ho vylákala z úkrytu.

Což se jí mimochodem povedlo, pomyslel si Pell vztekle.

Měl pocit, že ať už se vydá kamkoliv, v čele štvance na něj bude stát v každém případě ona.

Přemýšlel, kde asi bydlí. Znovu si vzpomněl, jak ji během dnešního rozhovoru vyhodnocoval: kdy dávala najevo jemné reakce, a kdy nikoliv.

Děti? Ano. Manžel zřejmě ne. Ale rozvod mu nepřipadal pravděpodobný.

Pell se zastavil a vyfotil slunce zasouvající se do Tichého oceánu. Byl to opravdu nádherný pohled.

Kathryn jako vdova. Zajímavá představa. Pell v sobě znovu pocítil vzdouvání.

Nějakým způsobem se mu ho podařilo přemoci.

Prozatím.

V místní prodejně si koupil pár věcí; vybral si k tomu malý hispánský krámek, protože věděl, že tam nebudou mít zapnutý zpravodajský kanál, na kterém každých pět minut ukážou jeho fotku. Nepletl se – v drobném televizoru v prodejně běžela jakási telenovela ve španělštině.

S Jennii si dal sraz v nádherném parku Asilomar, jehož nejnápadnějším rysem byl srpek pláže pro otrlé surfaře a blíže k Monterey také stále rozeklanější skalnaté pobřeží, o které se v pravidelných sprškách rozbíjel příboj.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se ho obezřetně.

„Všechno je fajn, miláčku. Vedeme si dobře.“

Jennie ho vedla tichými ulicemi Pacific Grove, který kdysi sloužil jako útočiště metodistů a hemžilo se to tu pestrobarevnými viktoriánskými a tudorovskými bungalovy. „Už jsme tady,“ ohlásila Jennie po pěti minutách a ukázala na motel Sea View. Budova byla hnědá, měla malá tmavá okna, dřevěnou šindelovou střechu a plakety ve tvaru motýlků nade dveřmi. Nepočítáme-li fakt, že tenhle zapadákov byl posledním městem bez vody v Kalifornii, zakládali místní obyvatelé svou slávu na motýlech – každý rok se tu od podzimu do jara slétaly desetitisíce danausů stěhovavých.

„Je roztomilý, že?“

Pell si pomyslel, že asi jo. Slovo „roztomilý“ mu nic neříkalo. Hlavní podle něj bylo, že jejich pokoj bude mít výhled do dvora a že ze zadního parkoviště vede několik cest, které mohou posloužit jako dokonalé únikové trasy. Jennie sehnala přesně takové místo, jaké měla.

„Je dokonalý, miláčku. Přesně jako ty.“

Na její hladké tváři se objevil další úsměv, který však byl vlažný – Jennie byla stále otrěsena tím incidentem v restauraci. Pellovi to bylo jedno. Bublina v jeho nitru se opět začala nafukovat a on si nebyl jist, zda to má na svědomí Kathryn, nebo Jennie. „Který je náš?“

Jennie ukázala před sebe. „Pojď, miláčku. Mám pro tebe překvapení.“

Hm. Pell neměl překvapení rád.

Odemkla dveře.

Pell kývl. „Až po tobě, miláčku,“ řekl, sáhl si za pas a sevřel pažbu pistole. Jeho tělo se napjalo. Byl plně připraven vystrčit Jennii před sebe jako živý štít a začít střílet na místo, odkud uslyší policajtský hlas.

Naštěstí to žádná léčka nebyla. Pokoj zel prázdnotou. Pell se rozhlédl kolem sebe. Dokonce to tu bylo hezčí, než se zvenku zdálo. Hotový Ritz. Drahý nábytek, závěsy, ručníky, ba i župany. A taky pár hezkých obrázků. Mořská pobřeží, Lonesome Pine ve Virginii plus další z těch podělaných motýlů.

A svíčky. Spousta svíček. Všude, kam se dala postavit svíčka, stála svíčka.

No jo, tohle je to překvapení. Díkybohu nebyly zapálené. To by mu ještě scházelo – najít po útěku svou skrýš v plamenech.

„Máš klíče?“

Jennie mu je podala.

Klíče. Pell klíče zbožňoval. Ať už to byly klíče od auta, od pokoje v motelu, od bezpečnostní schránky nebo od domu, majitel klíčů měl vždy kontrolu nad děním.

„Co to tam máš?“ zeptala se Jennie a pohlédla na jeho tašku. Byla zvědavá už dřív – vlastně už tehdy před nedávnem, když se seznámili na pláži.

„Jen pár věcí, které jsme potřebovali. A nějaké jídlo.“

Jennie překvapeně zamžourala. „Tys koupil jídlo?“

Že by to bylo vážně poprvé, co za ni chlap obstaral nákupy?

„Mohla jsem nakoupit sama,“ dodala rychle. Ukázala na kuchyňku a zběžně dodala: „Tak. A teď ti něco uvařím.“

Byla to zvláštní věta. Někdo ji naučil takhle přemýšlet. Bud její bývalý manžel, anebo některý z tyranských milenců. Snad motorkář Tim.

Zavři klapáčku a běž mi něco uvařit...

„To je v pořádku, miláčku. Já se toho ujmu.“

„Ty?“

„Jasně.“ Pell znal chlapy, kteří trvali na tom, aby je krmila „stará“. Pokládali se za krále domácnosti, které je třeba obsluhovat. Dávalo jim to pocit moci. Necháпали však, že když je člověk na někom nebo na něčem závislý, oslabuje ho to. (A navíc je to strašná hloupost. Víte, chlapi, jak snadno se dá do polívky přimíchat jed na krysy?) Pell nebyl žádný šéfkuchař, ale už kdysi před lety, když ještě „rodině“ vařila Linda, se rád zdržoval v kuchyni, pomáhal a na všechno dohlížel.

„O, tys nakoupil mexické jídlo!“ Jennie se musela rozesmát, když postupně vytahovala mleté hovězí, tortilly, rajčata, nakládané papričky a mexické omáčky.

„Říkalas, že máš mexickou kuchyni ráda. Je přece komfortní... Poslyš, miláčku.“ Políbil ji na hlavu.

„Dneska v té restauraci jsi byla vážně chladnokrevná.“

Jennie se odvrátila od nákupu a sklopila oči. „Jenže jsem začala trochu třeštit. Byla jsem vyděšená. Nechtěla jsem křičet.“

„Ne, ne, držela ses pevně. Víš, co to znamená?“

„Ani ne.“

„To je takový starý námořnický výraz. Tetovali si ho na prsty, takže když pak zařali ruce v pěst, dal se krásně přečíst. ‚Drž se pevně‘. Jako že nemáš nikam utéct.“

Jennie se zasmála. „Od tebe bych nikam neutekla.“

Pell se dotkl rty jejího obličej. Cítil pot a zlevněný parfém.

Jennie si začala třít nos.

„Jsme tým, miláčku.“ Pellovi neuniklo, že s těmito slovy tření ustalo.

Odešel do koupelny, dlouze se vymočil a umyl si ruce. Když se vrátil do pokoje, čekalo ho druhé překvapení.

Jennie se svlékla. Měla teď na sobě jen podprsenku a kalhotky, v ruce držela zapalovač a rozsvěcovala svíčky.

Zvedla hlavu. „Říkals, že se ti líbí červená.“

Pell se zaculil, přistoupil k ní a přejel jí rukou po kostnaté páteři.

„Anebo by ses radši najedl?“

Políbil ji. „Najíme se později.“

„Ach, já tě chci, bejby,“ zašeptala Jennie. Bylo zřejmé, že tuhle repliku v minulosti často používala. Což ovšem neznamenal, že dnes nebyla pravdivá.

Pell jí sebral zapalovač. „Atmosféru si uděláme později.“ Políbil ji a přitáhl si ji za boky k sobě.

Jennie se usmála – tentokrát nenacvičeně – a pevně se přitiskla na jeho rozkrok. „Myslím, že ty mě taky chceš.“ Opět začala příst.

„To víš, že tě chci, miláčku.“

„Líbí se mi, když mi takhle říkáš.“

„Nemáš punčochy?“ zeptal se jí Pell.

Jennie přikývla. „Černé. Půjdu si je nasadit.“

„Ne. Na tohle je nechci,“ zašeptal její milenec.

střední důstojníci, kteří se zde v mnoha případech usadili i po odchodu do výslužby. Ještě předtím, v dobách rybářského a konzervářského průmyslu, tu bydleli předáci a manažeři. Danceová zaparkovala před jedním střízlivým bungalovem, prošla brankou v plačkovém plotě a zamířila po kamenném chodníčku k hlavním dveřím. O minutu později ji přivítala pihovatá veselá třicátnice. Danceová se jí představila.

„Přišla jsem za Mortonem.“

„Pojďte dál,“ odpověděla Joan Nagleová s úsměvem. Absence překvapení – a znepokojení – v její tváři Danceové prozradila, že Nagle už manželku informoval o některých podrobnostech své role v událostech dnešního dne, i když možná ne o všech.

Agentka vstoupila do malého obývacího pokoje. Poloprázdné krabice se svršky a knihami – hlavně knihami – naznačovaly, že se manželé nedávno přistěhovali. Na stěnách visely laciné reprodukcce hodící se spíše do chaty určené k prázdninovým pronájmům. I zde Danceová ucítila z kuchyně vůni – místo italských bylinek ji však tentokrát ovanulo aroma hamburgeru a cibule.

Roztomilá baculatá dívka s copánky a brýlemi s tenkými drátěnými obroučkami držela v ruce kreslicí blok. Zvedla hlavu a usmála se. Danceová jí zamávala. Dívka byla zhruba stejně stará jako Wes. Na pohovce pak seděl asi patnáctiletý kluk, utápěl se v chaosu jakési videohry a mačkal tlačítka, jako by na něm závisel osud civilizace.

Ve dveřích se objevil Morton Nagle a potáhl si pás kalhot. „Moc vás zdravím, agentko Danceová.“

„Říkejte mi Kathryn, prosím.“

„Kathryn. S mou ženou Joan už jste se seznámila.“ Novinář nasadil úsměv. „A... hej, Eriku, odlož tu...“

Eriku!“ křikl hlasitým rozesmátým hlasem. „Odlož to.“

Chlapec uložil hru – Danceová věděla, jak je tenhle úkon důležitý –, odložil konzoli a vyskočil na nohy.

„Tohle je Eric. Pozdrav se s agentkou Danceovou.“

„S agentkou? To jako z FBI?“

„Něco takového.“

„Paráda!“

Danceová si s chlapcem podala ruku, zatímco on upřeně hleděl na její bok a prohlížel si pistoli.

Rovněž dívka, která stále držela v ruce blok, se plaše vztyčila.

„No tak se představ,“ vybídla ji matka.

„Ahoj.“

„Jak se jmenuješ?“ dotázala se Danceová.

„Sonja.“

Sonja má problém s nadváhou, všimla si Danceová. Rodiče by ho měli co nejdříve začít řešit, i když Danceová vzhledem k jejich figuře pochybovala, že chápou, jakým obtížím jejich dcera už dnes čelí. Díky kinezickým znalostem dokázala agentka pronikat hluboko do psychologických a citových problémů ostatních lidí, ale zároveň si musela neustále připomínat, že není terapeutkou, nýbrž strážkyní zákona.

„Díval jsem se na zprávy,“ řekl Nagle. „Takže už jste ho skoro dopadli?“

„Dělilo nás od něj pár minut,“ odpověděla Danceová a zašklebila se.

„Dáte si něco?“ dotázala se novinářova choť.

„Ne, děkuji,“ odpověděla Danceová. „Můžu se zdržet jen minutku.“

„Tak pojďte do mé pracovny,“ vyzval ji Nagle.

Vstoupili do malého pokoje, v němž to páchlo kočičí močí. Kromě pracovního stolu a dvou židlí zde nebyl žádný nábytek. Vedle rozbité stolní lampy spleené opět dohromady stál notebook, z jehož kláves A, H a N se již sloupala písmena. Všude se válely haldy novin a kromě nich tu měl Nagle i dobrých dvě až tři sta knih: ležely v krabicích, těsnaly se v regálech, pokrývaly radiátor a tyčily se v komínkách na podlaze.

„Svoje knihy mám raději u sebe,“ řekl Nagle a kývl směrem k obývacímu pokoji. „Oni taky. Dokonce i pan Mág s tou videohrou v ruce. Každý večer si vybereme knihu a já jim pak z ní hlasitě předčítám.“

„To je hezké.“ Danceová dělala s dětmi něco podobného, i když se to obvykle týkalo hudby. Wes a Mags knihy hltali, ale raději si je četli sami.

„Samozřejmě nám zbývá čas i na opravdovou kulturu... na Trosečníka a 24 hodin.“ Nagleovi jako by se nikdy nepřestalo jiskřit v očích. A když viděl, jak Danceovou zarazilo množství materiálů, které měl pro ni připraveny, znovu se svým typickým způsobem uchechtl. „Nebojte. Vaše je tahle krabice, ta malá.“ Ukázal na krabici plnou videokazet a okopírovaných dokumentů.

„Určitě si nic nedáte?“ zeptala se Joan ode dveří.

„Děkuji, nedám.“

„Jestli chcete, můžete zůstat na večeri.“

„Omlouvám se, ale ne.“

Joan se usmála a odešla. Nagle za ní kývl. „Živí se fyzikou,“ řekl a nic dalšího nedodal. Danceová sdělila Nagleovi nejnovější podrobnosti o případu a vysvětlila, že se Pell s téměř absolutní jistotou zdržuje někde v okolí.

„To by byla šílenost. Vždyť ho hledá celý poloostrov.“

„Představte si to.“ Agentka mu vylíčila, co hledal Pell v Capitole na internetu, ovšem Nagle jí k heslům „Alison“ ani „Nimue“ nedokázal nic užitečného sdělit. A také neměl ponětí, proč si vrah prohlížel internetovou stránku se satelitními snímky.

Danceová pohlédla na krabici, kterou jí novinář připravil. „Je tam někde jeho životopis? Něco stručného?“

„Stručného? Ne, to ani ne. Ale jestli chcete stručný výtah, tak ten vám samozřejmě můžu udělat. Na tři, na čtyři stránky?“

„To by bylo skvělé. Dávat si ho dohromady z tohohle všeho by mi trvalo věčnost.“

„Z tohohle všeho?“ Nagle se opět zakuckal smíchy. „To přece nic není. Než dokončím sběr látky pro knihu, mám poznámek a zdrojů padesátkrát víc. Ale jinak určitě, něco vám sesmolím.“

„Ahoj,“ ozval se mladistvý hlas.

Danceová se usmála, když uviděla ve dveřích Sonju.

Ta si závistivě prohlédla agentčinu postavu a pak i její vlasy. „Všimla jsem si, že se díváte na moje obrázky. Když jste přišla.“

„Miláčku, agentka Danceová má moc práce.“

„Ne, to je v pořádku.“

„Chcete se na ně podívat?“

Danceová poklekla a zadívala se na blok. Byly v něm obrázky motýlů, překvapivě povedené.

„Ty jsou nádherné, Sonjo. Klidně by mohly viset v Carmelu v galerii.“

„Myslíte?“

„Rozhodně ano.“

Dívka otočila na další stránku. „Tohle je můj oblíbený druh. Otakárek.“

Obrázek zachycoval tmavě modrého motýla hrajícího měňavými barvami.

„Zrovna sedí na mexické slunečnici. Sají z nich nektar. Když jsme doma, děláme si výlety do pouště a já tam kreslím ještěrky a kaktusy.“

Danceová si vzpomněla, že Nagle má trvalé bydliště ve Scottsdale.

„Tady zase chodíme s mámou do lesa a fotíme ho,“ pokračovala Sonja. „A já pak ty fotky kreslím.“

Spisovatel se vložil do hovoru: „Na motýly je Sonja hotový James Audubon.“

Ve dveřích se objevila Joan a odvedla dcerku pryč.

„Myslíte, že vám to k něčemu bude?“ zeptal se Nagle a ukázal na krabici.

„Nevím. Ale rozhodně v to doufám. Potřebujeme pomoc, ať se můžeme odpíchnout.“

Danceová popřála všem dobrou noc, odmítla další pozvání na večeři a vrátila se k autu.

Krabici položila na sedadlo vedle sebe. Fotokopie na ni lákavě jukaly a ona cítila pokušení rozsvítit stropní světlo a hned se do nich začít. Materiály však musely počkat. Kathryn Danceová byla dobrou vyšetřovatelkou, stejně jako kdysi bývala dobrou reportérkou a dobrou konzultantkou specializovanou na porotce. Jenže také byla matkou a vdovou. A jedinečný souběh těchto rolí vyžadoval, aby věděla, kdy musí přerušit ostatní závazky. Nastal čas být doma.

19

Říkali tomu Paluba.

Bylo to prostranství obložené šedým, tlakově ošetřeným dřevem o rozměrech šest krát devět metrů, které se táhlo z kuchyně domu Danceových dozadu na zahradu a na němž se nacházela spousta vzájemně nesladěných zahradních křesílek, pohovek a stolků. Hlavní výzdobu tu představovaly drobné elektrické vánoční svíčky, pár jantarových globusů, umyvadlo a velká lednice; nechybělo ani pár neduživých květín v terakotových květináčích. Po úzkém schodišti se odtud dalo sejít na zahradu, která byla jen spoře udržovaná, ale zato v ní rostla hojnost přirozené flóry: zakrslé duby a javory, kejklířky, astry, vlčí bob, lilek, jetel i nezničitelná tráva.

Od sousedů je odděloval tyčkový plot. Na větvi kousek od schodiště visela dvě koupadla a krmítko pro kolibříky. Na zemi pak ležely dvě zvonkohry, kam je jedné mimořádně Bouřlivé noci přibližně před měsícem odhodila ve tři hodiny ráno rozespálá Kathryn Danceová v pyžamu.

Jejich klasický viktoriánský dům – s tmavě zelenou fasádou a oprýskaným šedým zábradlím, okenicemi a obrubami – stál v severozápadní části Pacific Grove. Pokud byl člověk ochoten riskovat a co nejvíce se vyklonit z balkonu, mohl necelý kilometr odtud zahlédnout pás oceánu.

Danceová trávila na Palubě spoustu času. Na brzkou snídani tu byla často příliš velká zima nebo mlha, ale během ospalých víkendů, když už slunce mlhu rozehnalo, sem po procházce se psy na pláži často přicházela s dětmi a dávali si tu housky s taveným sýrem, kávu a horkou čokoládu. Na nerovných prknech Paluby se navíc pořádaly stovky večírků, velkých i malých.

Paluba byla místem, kde Kathrynin manžel Bill kdysi pevným hlasem rodičům oznámil, že si bere Kathryn Danceovou, z čehož jaksi logicky vyplývalo, že se nehodlá oženit s tou prominentkou z Napy, kterou mu několik let dohazovala jeho matka – byl to od něj odvážnější krok než velká část z toho, co později dělal na FBI.

A na Palubě se také konal jeho pohřeb.

Kromě toho to bylo místo setkávání s přáteli nejen z okruhu strážců zákona z Montereyského poloostrova. Kathryn Danceová se z jejich přátelství těšila, ale po Billově smrti trávila raději volný čas s dětmi. Nechtěla je vodit do baru a restaurací mezi ostatní dospělá, a tak místo toho vodila přátele do jejich světa.

Lednice na Palubě obsahovala pivo, minerálku a obvykle také lahev nebo dvě běžného kalifornského chardonnay nebo rulandského šedého a kabernetu. Stál tu také umatlaný, rezavý, ale funkční zahradní gril a dole se nacházela toaleta s přístupem ze zahrady. Nebylo nikterak neobvyklé, že se Danceová vrátila domů a zastihla matku s otcem, přátele nebo kolegy z CBI či MCSO, jak sedí na Palubě a vychutnávají si pivo nebo kávu. Všichni byli vítáni, ať už byla doma, nebo ne, a ať už se návštěvníci předem ohlásili, či nikoliv – i když se nedalo popřít, že se k nim Kathryn někdy nepřipojila, přestože byla doma. Nepsané, ale všeobecně chápáné pravidlo znělo, že zatímco venku jsou návštěvníci kdykoliv vítáni, samotný dům je pro ně s výjimkou předem naplánovaných večírků tabu: soukromí, spánek a domácí povinnosti byly posvátné.

Danceová nyní vystoupala po strmém schodišti z boční zahrady na Palubu. V rukou nesla krabici s fotokopii a videokazetami, na nichž ležela večeře z kuřecího masa, kterou koupila v Albertsons. Na Palubě ji přivítali psi, černý hladkosrstý retrívr a černobéžový německý ovčák. Danceová je podržela za ušima, hodila jim pár prašivých plyšových hraček a přistoupila ke dvěma mužům usazeným na plastových židličkách.

„Ahoj, miláčku.“ Stuart Dance rozhodně na sedmdesát let nevypadal. Byl vysoký, měl široká ramena a hlavu plnou nepoddajných bílých vlasů. Hodiny strávené na moři i na pobřeží si vyžádaly daň na jeho kůži, na níž bylo vidět i několik jizev od dermatologova skalpelu a laseru. Technicky vzato už byl v důchodu, ale několikrát denně stále pracoval v místním akváriu a nic na světě mu nemohlo zabránit ve výpravách na skalnaté mělčiny pobřeží.

Políbili se s dcerou na tváře.

„Hnnn,“ řekl Albert Stemple, její kolega z oddělení závažných trestných činů CBI. Tento mohutný muž s oholenou hlavou měl na sobě džínsy, černé tričko a vysoké boty. Také jeho tvář brázdily jizvy – podle svých narážek je měl i na jiných místech, jež mnoho slunečního světla neviděla –, ale ty rozhodně nepocházely od dermatologa. Popíjel pivo a nohy měl natažené před sebou. Na CBI se sice kovbojové příliš nevyskytovali, ovšem Albert Stemple byl učiněný Divoký Bill Hickok, který si pravidla vytváří sám. Na kontě měl víc zatčení než kterýkoliv jiný agent, ale také víc oficiálních stížností (na což byl ze všeho nejpyšnější).

„Díky, žes to tu pohlídal. A omlouvám se, že jsem přišla později, než jsem měla v plánu.“ Vzhledem k Pellovým výhrůžkám během rozhovoru – i vzhledem k faktu, že se stále zdržoval v okolí – požádala Danceová Stempla, aby jí až do návratu domů hlídal děti. (O’Neil pak zařídil, aby celý dům až do uprchlíkova zadržení střežili místní policisté.)

„Není problém,“ zabručel Stemple: „Overby mi zaplatí večeři.“

„To Charles říkal?“

„Ne-é. Ale zaplatí mi večeři. Byl tady klid. Párkrát jsem to tu obešel. Nic divného.“

„Nechceš na cestu minerálku?“

„Jasně.“ Urostlý agent si vytáhl z lednice dvě piva Anchor Steam. „Neboj. Dopiju je dřív, než sednu za volant. Zdravíčko, Stu.“ Klopýtavě vyrazil přes Palubu, která pod jeho tíhou vrzala.

Patnáct vteřin po jeho odchodu zaslechla Danceová, jak startuje Ford Crown Victoria a odjíždí pryč; piva mu bezpochyby spočívala mezi mohutnými stehny.

Agentka pohlédla přes zamlžená okna do obývacího pokoje. Její oči spočinuly na knize ležící na konferenčním stolku. Něco jí připomněla. „Hele, nevolal Brian?“

„Eh, ten tvůj přítel? Ten, který přišel na večeři?“

„Jo.“

„Jak že se to jmenoval?“

„Gunderson.“

„Ten investiční bankéř.“

„Přesně ten. Nevolať?“

„O ničem nevím. Chceš se zeptat dětí?“

„Ne, to je dobrý. Ještě jednou díky, táto.“

„Pohodička.“ Tenhle výraz mu zůstal z doby, kdy pobýval na Novém Zélandu. Otočil se a zaklepal na okno. „Čau!“

„Dědo, počkej!“ Maggie vyběhla ven. V ruce držela knížku a kaštanový cop jí vlál za zády. „Ahoj, mami,“ řekla nadšeně. „Kdys přijela domů?“

„Zrovna teď.“

„A nic jsi neřekla.“ vykřikla desetiletá dívka a postrčila si brýle výše na nos.

„Kdepak máš bratra?“

„Já nevím. Asi je u sebe v pokoji. Kdy bude večeře?“

„Za pět minut.“

„A co máme?“

„Uvidíš.“

Maggie zvedla knížku k dědečkovi a ukázala na malou fialověšedou mořskou lasturu připomínající Nautilus. „Hele. Měls pravdu.“ Ani se nepokoušela vyslovit popisek pod obrázkem.

„Amphissa columbiana,“ řekl dědeček, vytáhl pero a zápisník, bez kterého neudělal ani krok, a začal si čmárat poznámky. Byl o třicet let starší než jeho dcera, a přesto nepotřeboval brýle. Danceová již dříve zjistila, že většinu genetických sklonů zdědila po matce.

„Tahle lastura je unášena přílivem,“ vysvětlil jí otec. „Tady je velmi vzácná. Ale Maggie jednu našla.“

„Prostě tam jen tak ležela,“ řekla dívka.

„No dobrá, já už teď pojedu domů za službu konajícíím seržantem. Dělá mi večeři a moje přítomnost je žádoucí. Dobrou noc všem.“

„Ahoj, dědo.“

Stuart Dance sešel ze schodů a Kathryn stejně jako častokrát předtím děkovala osudu či Bohu, že do jejího života vdovy s dětmi zasadil hodnou a spolehlivou mužskou postavu.

Cestou do kuchyně jí zazvonil telefon. Rey Carraneo hlásil, že ten thunderbird v Moss Landingu byl minulý týden v pátek odcizen z parkoviště jedné drahé restaurace na Sunset Boulevard v Los Angeles. Tamní policie nikoho konkrétního nepodezírala. Carraneo čekal na jejich zprávu, avšak stejně jako u většiny krádeží automobilů se nepodařilo zajistit žádné důkazy. A stejně tak neměl mladý policista štěstí s hledáním hotelu, motelu nebo penzionu, kde se ta žena mohla ubytovat. „Jsou jich spousty,“ vysvětlil. Vítejte na Montereyském poloostrově. „Musíme ty turisty někde ubytovat, Rey. Zkoušej to dál. A pozdravuj manželku.“ Danceová začala vybalovat večeři.

Na prosklenou verandu vedle kuchyně vstoupil štíhlý chlapec s plavými vlasy. Právě telefonoval. Přestože bylo Wesovi pouhých dvanáct, byl už téměř stejně vysoký jako máma. Danceová na něj zamávala prstem, Wes se k ní přišoural, ona ho políbila na čelo a on neucukl. Což bylo víceméně totéž jako: „Mám tě moc rád, drahá maminko.“

„Ukonči to,“ řekla mu Danceová. „Je večeře.“

„Hele, už musím, jako, končit.“

„Neříkej jako.“

„Co máme?“ Chlapec zavěsil. „Kuře,“ prohlásila Maggie pochybovačně. „Z Albertsons ho máš přece ráda.“

„A co ptačí chřipka?“

Wes se ušklíbl. „Ty to vážně nevíš? Chřipku dostaneš z živých kuřat.“

„Tohle bylo taky kdysi živé,“ opáčila dívka. Wes zahnaný sestrou do kouta se ještě zmohl na odpověď:

„No, ale tohle není asijské kuře.“

„Kde žiješ? Kuřata se stěhují. A při ptačí chřipce se uzvracíš k smrti.“

„Mags, u večeře ne!“ okřikla ji Danceová. „Je to pravda.“

„Jo, tak ona se kuřata stěhují? To určitě. A ta zdejší ptačí chřipka nemají. To bych o tom slyšel.“

Bylo to obvyklé škádlení mezi sourozenci, ale Danceová tušila, že se za ním skrývá něco většího. Její syn byl stále hluboce zasažen otcovou smrtí. Z toho důvodu byl na smrt citlivější než většina chlapců v jeho věku. Danceová se ho od podobných témat snažila odvádět, přestože to pro ni jako pro člověka živícího se chytáním hrdelních zločinců bylo obtížné. „Pokud jsou kuřata uvařená, tak je to v pořádku,“ oznámila nyní, i když si nebyla jistá, zda je to pravda a zda Maggie toto tvrzení nezpochybní.

Její dcera však už byla opět ponořená v knize o lasturách.

„Hele, máme i bramborovou kaši,“ poznamenal Wes. „Seš jednička, mami.“

Maggie s Wesem prostřeli stůl a nachystali jídlo, zatímco Danceová se šla umýt.

Když se vrátila z koupelny, Wes se jí zeptal: „To se ani nepřevlíkneš, mami?“ Upřeně hleděl na její černý kostým.

„Umírám hladu. Nevydržím už čekat.“ Danceová synovi nesdělila, že skutečným důvodem, proč se nepřevlíkla, je možnost ponechat si u sebe zbraň. Obvykle se totiž po návratu domů ihned převlíkla do džínů a trička, přičemž pistoli vložila do uzamykatelné skříňky vedle postele.

No jo, policajtky má tvrdý život. Mrňousi tráví spoustu času sami, že jo? Nejspíš by se jim strašně líbilo, kdyby měli nějaký kámoše na hraní...

Wes se ještě jednou zadíval na její kostým, jako by přesně věděl, co se jí teď honí hlavou.

Pak už ale všichni upřeli pozornost k jídlu. Večeřeli a povídali si o tom, jaký měli den – tedy alespoň děti.

Danceová o svém dni samozřejmě neříkala nic. Wes byl ve sportovním táboře v Monterey, Maggie v hudebním táboře v Carmelu. Oběma se tam podle všeho líbilo. Nikdo z nich se díkybohu nezeptal na Daniela Pella.

Po večeři všichni tři uklidili stůl a umyli nádobí – děti vždy nesli na svých bedrech část domácích prací.

Když skončili, zamířili Wes s Maggií do obývacího pokoje, aby si tam četli nebo hráli videohry.

Danceová zapnula počítač a zkontrolovala elektronickou poštu. O případu tam nebylo nic, ale zato jí přišlo pár e-mailů týkajících se jejího druhého „zaměstnání“. S přítelkyní Martine Christensenovou totiž provozovaly webovou stránku s názvem „American Tunes“ neboli „Americké nápěvy“, pojmenovanou podle slavné písně Paula Simona ze sedmdesátých let.

Kathryn Danceová nebyla špatná muzikantka, ale krátký pokus o kariéru zpěvačky a kytaristky v ní nevyvolal to pravé uspokojení (a obávala se, že ona zase nevyvolala to pravé uspokojení u publika).

Nakonec dospěla k závěru, že její skutečný talent spočívá v poslechu hudby – v kterémžto umění byla mnohem úspěšnější – a také v povzbuzování ostatních, aby hudbu poslouchali.

Během vzácných dovolených nebo dlouhých víkendů tedy vyrážela hledat domácí hudbu, přičemž s sebou často brávala i děti a psy. Tomuto jejímu vedlejšímu zaměstnání se říkalo „folkloristika“ nebo ještě častěji „chytání písní“. Zřejmě nejslavnějším folkloristou byl Alan Lomax, který v polovině dvacátého století sbíral pro kongresovou knihovnu hudbu od Louisiany až po Appalačské pohoří. Avšak zatímco jeho vkusu vyhovovalo černošské blues a hudba amerických horalů, Danceovou dovedl hlad po hudbě ještě mnohem dál – až na místa, která odrážela měnící se společenské složení Severní Ameriky, tedy k hudbě s kořeny v latinskoamerické, karibské, novoskotské, kanadské, městské afroamerické a domorodé indiánské kultuře.

Ona i její nejlepší přítelkyně Martine Christensenová pomáhaly hudebníkům chránit svůj původní hudební materiál autorskými právy, zveřejňovaly na své internetové stránce natočené písně a rozesílaly autorům peníze, které posluchači zaplatili za stažení.

Díky tomu měla Danceová jistotu, že až přijde den, kdy už nebude ochotna či schopna honit po světě zločince, stane se hudba dobrým způsobem, jak strávit penzi.

Zazvonil jí telefon a ona se podívala na číslo volajícího.

„No ahoj.“

„Nazdar,“ ozval se Michael O’Neil. „Jak to šlo u Reynoldse?“

„Nic zvlášť užitečného. Ale prohlédne ještě staré spisy z toho Croytonova případu.“ Dodala, že už si také vyzvedla materiály Mortona Naglea, ale zatím neměla příležitost je projít.

O’Neil jí na oplátku sdělil, že Ford Focus ukradený v Moss Landingu se zatím nepodařilo vypátrat a že v restauraci Jack’s Seafood nenašli nic užitečného. Technici již sejmuli otisky prstů z thunderbirda a příborů: jedna sada v obou případech patřila Pellovi a druhá zřejmě té ženě. Hledání ve státních i federálních databázích pak policii prozradilo, že Pellova pomocnice nemá žádný záznam.

„Ale objevili jsme jednu věc, která nám trochu dělá starosti. Peter Bennington...“

„To je ten chlapík od vás z laboratoře.“

„Přesně tak. Objevil kyselinu na podlaze toho thunderbirda, na straně řidiče, která tak dobře neshořela. Byla čerstvá. Peter říkal, že je to žíravina – měla sice jen velmi malou koncentraci, jenže watsonvillští hasiči to auto při zásahu pořádně zmáčeli, takže je možné, že když ji tam Pell nechával, mohla mít parádně vysokou koncentraci.“

„Víš, že mi důkazy nic neříkají, Michaele.“

„Jasně, v zásadě jde o to, že ta žíravina byla smíchána se stejnou látkou, jaká se vyskytuje v jablcích, hroznovém víně a bonbonech.“

„Ty myslíš, že Pell... co? Že chtěl něco otrávit?“

Potravinářství bylo v centrální Kalifornii podstatou všeho. Jen v okruhu půl hodiny jízdy autem se nacházely tisíce akrů polí a sadů, dobrý tucet velkých vinic a dalších potravinářských závodů.

„Je to možné. Případně se ukrývá někde v sadu nebo ve vinici. V Moss Landingu jsme ho vyplašili, a tak rezignoval na pobyt v motelu nebo v penzionu. Vzpomeň si na Nebeské pastviny... Měli bychom sehnat pár lidí, kteří to tam prohledají.“

„Máš někoho k dispozici?“ zeptala se Danceová.

„Můžu tam přesunout pár jednotek. A taky dálniční hlídku. K smrti nerad je budu odvolávat od prohlídky centra a okolí jedničky, ale myslím, že nemáme na vybranou.“

Danceová souhlasila. Tlumočila O'Neilovi Carraneovu informaci o thunderbirdu.

„Nepostupujeme zrovna rychlostí světla, co?“

„To teda ne,“ přitakala agentka.

„Co teď budeš dělat?“

„Domácí úkoly.“

„Myslel jsem, že děti mají prázdniny.“

„Svoje domácí úkoly. Ohledně toho pátrání.“

„Zrovna jedu tvým směrem. Nechceš pomoci se strouháním tužek nebo utíráním tabule?“

„Stačí, když přivezeš paní učitelce jablko.“

20

„Ahoj, Michael,“ řekl Wes a plácl si s O'Neilem dlaněmi.

„Nazdárek.“

Chvilí se bavili o chlapcově tenisovém táboře – O'Neil hrál tenis také – a o vyplétání starých raket. Agentčinu štíhlému a svalnatému synovi šla většina sportů, které vyzkoušel, ale momentálně se soustředil na tenis a fotbal. Chtěl si vyzkoušet i karate nebo aikido, ale Danceová se mu snažila bojová umění rozmluvit. Někdy totiž chlapec vypěnil vzteky – příčinou byla otcova smrt – a Danceové se nelíbila představa, že by měla v rámci jeho sportovních aktivit podporovat i jakékoliv formy zápasu.

A tak nastoupil na scénu O'Neil s úkolem zaměstnat chlapcovu mysl „zdravými“ sporty a jinými kratochvílemi. V rámci čehož seznámil Wese se dvěma aktivitami, jež byly pravým opakem bojových sportů: se sbíráním knih a pobytem na O'Neilově nejoblíbenějším místě na zeměkouli: totiž v Montereyském zálivu. (Danceová měla někdy pocit, že se detektiv narodil ve špatné éře, a dokázala si ho hravě představit jako kapitána starodávné plachetnice nebo rybářské lodi ve třicátých letech minulého století.) Zatímco si tedy Kathryn někdy udělala „holčičí“ výlet s Maggií, Wes trávil odpoledne na O'Neilově lodi, kde společně rybařili nebo chytali velryby. A zatímco Danceová trpěla prudkými záchvaty mořské nemoci, pokud se nenadopovala dramaminem, Wes se narodil s nohama pevnými jako ryzí námořník. Chvilí se ještě bavili o rybářském výletě, který hodlali za pár týdnů podniknout, načež Wes popřál všem dobrou noc a odešel do svého pokoje.

Danceová nalila víno. O'Neil pil červené a dával přednost kabernetu. Ona si dala rulandské šedé. Zamířili do obývacího pokoje a posadili se na gauč. O'Neil shodou okolností seděl přímo na místě pod Kathryninou svatební fotografií. Detektiv a Bill Swenson byli dobří přátelé a nesčíslněkrát dělali na případu společně. Před Billovou smrtí nastalo krátké období, během něhož pracovali v té či oné funkci u policie Danceová, její manžel i O'Neil; dokonce tehdy společně vyšetřovali jeden případ. Bill za federály, Danceová za stát a O'Neil za okres.

Detektiv s hlasitým prasknutím otevřel plastový box, v němž přivezl suši. Praskavý zvuk představoval jakési novodobé Pavlovovo zazvonění, takže oba psi rázem vyskočili a uháněli k O'Neilovi: německý ovčák Dylan, jenž samozřejmě dostal jméno podle slavného písničkáře, a fena hladkosrstého retrívra Patsy, pojmenovaná na počest Patsy Clineové, která byla Kathryninou oblíbenou countryovou zpěvačkou.

„Můžu jim dát...?“ O'Neil nabral hůlkami kus tuňáka.

„Ledaže bys jim pak chtěl čistit zuby.“

„Je mi líto, pašáci,“ řekl detektiv psům.

Rovněž Danceová odmítla nabídku suši, a tak se O'Neil pustil do jídla sám, přičemž se neobtěžoval otevírat sójovou omáčku nebo japonský křen wasabi. Vypadal velmi unaveně. Možná ho vyčerpávala manipulace se všemi balíčky v suši.

„Chtěla jsem se tě na něco zeptat,“ řekla Danceová. „Nevadí šerifovi, že pátrání vede CBI?“

O'Neil odložil hůlky a přešel si rukou v prošedivělých vlasech. „Hele, něco ti povím. Když můj táta sloužil ve Vietnamu, jeho četa někdy musela procházet tunely vykopané Vietkongem. Někdy tam narazili na nástražné pumy. Někdy na ozbrojené členy Vietkongu. Byla to nejnebezpečnější práce v celé válce.“

Strach, který tehdy cítil, u něj přetrval celý život.“

„Klaustrofobie?“

„Ne. Fobie z dobrovolnictví. Vyčistil jeden tunel a pak už nikdy ruku nezvedl. Nikomu není tak úplně jasné, proč ses zrovna v tomhle případě přihlásila o vedení.“

Danceová se zasmála. „To ale předpokládáš, že jsem to udělala.“ Popsala mu Overbyho šachy vedené snahou získat kontrolu nad případem na úkor dálniční hlídky a úřadu šerifa.

„Říkal jsem si, že to bude nějak takhle. Jo, a mimochodem, po Fishovi se nám stýská stejně jako vám.“

Čímž mínil bývalého šéfa CBI Stanleyho Fishburna.

„Ne, stejně jako nám ne,“ opáčila Danceová rozhodně.

„Dobrá, tak hodně nejspíš ne. Ale abych ti odpověděl na otázku: všichni jsou nadšení, že to máš pod palcem. Bůh ti žehnej a ať ti dodá sílu.“

Danceová odsunula stranou hromady časopisů a knih a rozprostřela před sebe a detektiva materiály Mortona Naglea. Stohy písemností sice představovaly jen malé procento knih, výstřižků a poznámek plnicích Nagleovu pracovnu, ale i tak jich bylo zářezí množství.

Danceová v krabici našla soupis důkazů a dalších položek odnesených po vraždě Croytonových z Pellova domu v Seaside. Figurovalo zde i dvanáct knih o Charlesu Mansonovi, několik objemných spisů a poznámka policisty ohledávajícího místo činu:

Položka č. 23. Nalezená v bedně, kde Manson přechovával knihy: román Trilby od George du Mauriera. Kniha byla mnohokrát čtena. Řada poznámek na okrajích. Nic souvisejícího s případem.

„Slyšels o ní někdy?“ zeptala se Danceová.

O'Neil toho přečetl spoustu a jeho rozsáhlá sbírka knih, která plnila celou jeho pracovnu, obsahovala zástupce prakticky všech existujících žánrů. O této knize však ani on nikdy neslyšel.

Danceová si přinesla notebook, připojila se k internetu a začala vyhledávat. „To je zajímavé. George du Maurier byl dědečkem Daphne du Maurierové.“ Přečetla si několik anotací a recenzí knihy. „Zdá se, že Trilby byl obrovský bestseller, jakýsi Da Vinciho kód své doby. Říká ti něco jméno Svengali?“

„Ten pojem znám – znamená to ‚hypnotizér‘. Ale nic dalšího nevím.“

„Zajímavé. Je to příběh o neúspěšném hudebníkovi jménem Svengali, který se seznámí s mladou a krásnou zpěvačkou – její křestní jméno je Trilby. Jenže ani ona není příliš úspěšná. Svengali se do ní zamiluje, ale ona s ním nechce mít nic společného. A tak ji Svengali zhypnotizuje. Její kariéra začne být úspěšná, ale zároveň se Trilby stane jeho duševní otrokyní. Nakonec Svengali zemře a ona – protože du Maurier věřil, že robot nemůže bez svého pána přežít – zahyne taky.“

„Takže to asi nemělo pokračování.“ O'Neil začal listovat hromadou poznámek. „Má Nagle tušení, co může mít Pell za lubem?“

„Víceméně ne. Píše nám jeho životopis.“

Následující hodinu se prohrabovali fotokopiemi a hledali narážky na jakékoliv místo nebo osobu v oblasti, o kterou mohl Pell projevovat zájem, případně nějaký jiný důvod, proč se stále zdržoval na Montereyském poloostrově. Nenašli však ani žádný odkaz na jména Alison či Nimue.

Nic.

Většina videokazet zase obsahovala reportáže z televizních magazínů pojednávající o Pellovi, o vraždách Croytonových či přímo o samotném Croytonovi, okázalém podnikateli ze Silicon Valley, člověku v nadživotní velikosti.

„Senzacechtivé žvásty,“ poznamenal O'Neil.

„Povrchní senzacechtivé žvásty.“ Přesně toto Morton Nagleovi na zpravodajství o kriminalitě a válkách vadilo.

Byly tu však i dvě videokazety – záznamy z policejních výsledků, které Danceové připadaly podnětnější. Jeden z nich se týkal vloupání spáchaného před třinácti lety.

„Kdo jsou tvoji příbuzní, Danieli?“

„Žádné nemám. Nemám žádnou rodinu.“

„A tvoji rodiče?“

„Ti už nejsou mezi živýma. Už dlouho ne. Dá se říct, že jsem sirotek.“

„Kdy zemřeli?“

„Když mi bylo sedmnáct. Ale táta od nás odešel ještě dlouho předtím.“

„Vycházel jsi s otcem dobře?“

„S otcem? To je složitý příběh.“

Pell následně podal policistovi svědectví o tyranském otci, který mladého Daniela nutil už od třinácti let platit nájem. A když chlapec peníze nepřinesl, zmlátil ho – a zmlátil také matku, pokud se odvážila syna

hájit. Pell vysvětlil, že právě z toho důvodu se uchýlil ke krádežím. Až od nich otec nakonec odešel úplně. Pellovi odloučení rodiče shodou okolností zemřeli v tomtéž roce – matka na rakovinu, otec při autonehodě způsobené pod vlivem alkoholu. V sedmnácti letech zůstal Pell úplně sám.

„A sourozence taky nemáš?“

„Ne, pane... Vždycky jsem si myslel, že kdybych měl někoho, s kým bych se mohl o tuhle zátěž podělit, tak by se to se mnou vyvíjelo jinak... A taky nemám žádné děti. Což je mrzuté, to musím říct... Na druhou stranu jsem ještě mladý kluk. Mám čas, že jo?“

„No, jestli začneš sekat dobrotu, Danieli, neexistuje na světě jediný důvod, proč bys nemohl mít vlastní rodinu.“

„Díky, že to říkáte, detektive. To myslím vážně. Díky. A co vy, detektive? Vy jste rodinný typ? Koukám, že nosíte snubní prsten.“

Druhá policejní páska pocházela z jednoho malého města v Central Valley, kde byl Pell před dvanácti lety zatčen za drobnou krádež.

„Tak poslouchej, Danieli, já ti teď položím něco otázek. Nezkoušej nám lhát, dobře? To by pro tebe bylo špatný.“

„Kdepak, šerife. Jsem tu, abych vyklopil pravdu. Abych káp božskou.“

„Jestli to fakt dodržíš, budu spolu velmi dobře vycházet. Takže jak je možný, že tě dopadli s televizorem a videorekordérem Jakea Peabodyho v kufru tvého auta?“

„Obojí sem koupil, šerife. Přísám. Na ulici. Byl tam takovej jeden Mexikánec. Bavili jsme se a on povídal, že potřebuje prachy. Prej maj s manželkou nemocný dítě.“

„Vidíš, co dělá?“ zeptala se Danceová.

O'Neil zavrtěl hlavou.

„První vyšetřovatel byl inteligentní. Hovořil spisovně, bez gramatických nebo syntaktických chyb. Pell reagoval naprosto stejně. Zato ten druhý policista... Ten nebyl tak vzdělaný jako první, dopouštěl se gramatických chyb. Pell se toho chytil a začal mu přizvukovat. ‚Přísám‘. Nebo ‚Mexikánec‘. Tenhle trik používají vysocí machiavellisté.“

Kývla na kazety. „Oba výsledky měl Pell plně pod kontrolou.“

„Já nevím, já osobně bych mu dal za ty tklivé historky tři minus,“ ohodnotil výkon O'Neil. „Moje sympatie si tedy nezískal.“

„Tak schválně.“ Danceová vyhledala protokoly o výsledku, které Nagle přidal k natočeným kazetám.

„Sorry, profesore. Oni mu dali jedničky. První obvinění bylo zmírněno z loupeže na koupi odcizených předmětů a odloženo. A ve druhém případě byl zcela propuštěn.“

„Beru si to k srdci.“

Ještě půl hodiny prohledávali materiály. Nenašli však nic dalšího, co by jim bylo k užítu.

O'Neil se podíval na hodinky. „Už musím jet.“ Znaveně vstal a Danceová ho doprovodila ven. Detektiv cestou podrbal na hlavě psy.

„Doufám, že si zítra budeš moct udělat čas na tu tátovu oslavu.“

„Snad už bude do té doby po všem.“ O'Neil nasedl do volva a vyrazil zamlženou ulicí pryč.

Danceové zaskřehotal telefon.

„Haló?“

„Ahoj, šéfová.“

Agentka Týdžeje sotva slyšela, poněvadž v pozadí dusala hlasitá hudba. „Mohl bys to ztlumit?“

„To bych se musel zeptat kapely. Něco nového o Juanovi?“

„Beze změny.“

„Zítra za ním zajdu... Poslouchej...“

„O to se snažím.“

„Haha. Tak za prvé ta Pellova teta. Jmenuje se Barbara Pellová. Jenže má místo mozku bláto. Podle doktora v Bakersfieldu někde chytla alzheimera nebo něco takového. Nepozná ani, kolik je hodin, ale za jejím domem stojí kůlna nebo garáž s nářadím a několika dalšími Pellovými věcmi. Kdokoliv tam mohl jednoduše přijít a odnést si odtamtud klidivo. Sousedi si ničeho nevšimli. Překvääáápk.“

„To zkoušíš napodobovat Andyho Griffitha?“

„Ne, Gomera Pyla. Ale je to stejnej pořad.“

„Bude bakersfieldská policie dům té ženy střežit?“

„Jasnačka... Hele, šéfová, a taky mám pro tebe ty drby o Winstonovi.“

„O kom?“

„O Winstonu Kelloggovi z FBI. O tom, kterého Overby pozval, aby ti dělal chůvu.“

Chůvu...

„Nemohl bys používat jiný výraz?“

„Aby na tebe dohlídl. Aby tě pásł. Podrobil si tě.“

„Týdžeji.“

„Jasně, takže poslouvej. Je mu čtyřiačtyřicet. Momentálně bydlí ve Washingtonu, ale pochází z L. A. A kdysi sloužil v armádě.“

Stejně jako můj zesnulý manžel, pomyslela si Danceová. Služba v armádě i věk souhlasily.

„Dělal detektiva u seattleské policie a pak přešel k federálům. Momentálně pracuje na oddělení, které se zabývá sektami a s nimi související zločinností. Pátrají po sektářských vůdcích, vedou vyjednávání o rukojmích a zprostředkovávají členům sekt kontakt s experty na zpřetrhávání vazeb. Oddělení bylo vytvořeno po Wacu.“

T. J. měl na mysli texaské město, kde policie před lety dlouze obléhala sídlo sekty vedené Davidem Koreshem. Akce na záchranu členů tehdy skončila tragicky. Celý objekt shořel a většina lidí uvnitř zahynula, včetně řady dětí.

„Na FBI se těší dobré pověsti. Je to trochu slušňák, ale nebojí se ušpinit si ruce. Tohle je přesná formulace mého kámoše, i když nemám potuchy, co to znamená. Jo, a ještě něco, šéfová. To heslo Nimue. Nefiguruje ve VICAPu ani ve zprávách jiných policejních organizací. Zatím jsem stihl proklepnout pár set lidí, kteří pod touhle přezdívkou vystupovali na internetu. Polovina přezdívek už zanikla a ty, které jsou aktivní, podle všeho patří šestnáctiletým počítačovým závislákům. Podle příjmení pocházejí většinou z Evropy a zatím jsem mezi nimi nenašel nikoho, kdo by měl nějaké vazby na tuhle oblast. Ale objevil jsem jednu podobnou variantu, která mi připadá zajímavá.“

„Vážně? Jakou?“

„Je to jedno internetové erpégéčko. Víš, co to je?“

„Počítačová hra, ne? Do takové té krabice, ze které vedou dráty.“

„Jedna nula vedeš, šéfová. Odehrává se ve středověku a tvým úkolem je zabíjet trolly a draky a zachraňovat spanilé panny. Když o tom tak přemýšlím, tak se vlastně něčím podobným živíme i my. Každopádně důvodem, proč nás to hned napoprvé netrklo, je fakt, že se název téhle hry píše trochu jinak, jako ‚N-i-X-m-u-e‘. V logu má slovo ‚Nimue‘ s velkým červeným ‚X‘ uprostřed. Momentálně je to jedna z nejžhavějších her na internetu. Prodaly se jí stamiliony kusů. Ach, co se to jen stalo s mým oblíbeným PacManem?“

„Myslím, že Pell není typ, kterého by zajímaly počítačové hry.“

„Ale rozhodně je to typ, který zabil vývojáře softwaru.“

„Dobrá poznámka. Proveř to. Ale stejně se pořád kloním k myšlence, že je to něčí jméno nebo přezdívka.“

„Bez obav, šéfová. Díky spoustě volného času, který mi dáváš, můžu proklepnout obojí.“

„Líbí se ti kapela?“

„Dva nula vedeš.“

Danceová pustila Dylana a Patsy ven, aby provedli večerní úkony, a rychle prohlédla celý dům. Nikde v okolí neparkovala neznámá auta. Vpusťla psy zpátky dovnitř. Za normálních okolností by spali v kuchyni, ale dnes je nechala volně pobíhat v domě; kdykoliv k Danceovým zavítal někdo neznámý, spustili obrovský povyk. Kromě toho aktivovala v oknech a ve dveřích poplašné zařízení.

Vstoupila do Maggiina pokoje a poslechla si, jak dívka hraje na varhany krátkou Mozartovu etudu. Nato ji políbila na dobrou noc a zhasla světlo.

Ve Wesově pokoji se zdržela několik minut, během nichž jí chlapec vyprávěl o novém kamarádovi na táboře, který se před pár měsíci přistěhoval s rodiči do města. Dneska si spolu zahráli pár cvičných zápasů a oba to velmi bavilo.

„A nechceš ho i s rodiči pozvat na zítřek? Na dědečkovy narozeniny?“

„Né. Myslím, že ne.“

Po otcově smrti byl Wes také plašší a samotářštější.

„Určitě ne?“

„Možná později. Já nevím... Mamí?“

„Ano, nejdražší synu.“

Nejdražší syn si rozhořčeně povzdechl.

„Ano?“

„Jak to, že máš u sebe pořád pistoli?“

Děti... Těm nikdy nic neujde.

„Úplně jsem na ni zapomněla. Ale teď už hezky poputuje do seifu.“

„Můžu si ještě chvilku číst?“

„Jasně. Deset minut. Co si chceš číst?“

„Pána prstenů.“ Wes se na knihu zadíval, ale neotevřel ji. „Mami?“

„Ano?“

Nic dalšího však nepřicházelo. Danceová měla pocit, že ví, co se chlapci honí hlavou. Jestli bude chtít, promluví si s ním o tom. Doufala však, že chtít nebude; měla za sebou opravdu dlouhý den.

Wes nakonec řekl: „Nic.“ Vyslovil to tónem, který měl podle Kathrynina výkladu znamenat: Nějaký problém tu je, ale ještě o něm nechci mluvit. A vrátil se do Středozeemě.

„Kde jsou hobiti?“ zeptala se Danceová a kývla na knihu.

„V Kraji. Právě je tam hledají jezdci.“

„Takže čtvrt hodinky.“

„Dobrou, mami.“

Danceová uložila glocka do sejfů. Nastavila na zámku jednoduchý třímístný kód, který dokázala otevřít i potmě, a se zavřenýma očima to vyzkoušela. Netrvalo jí to déle než dvě vteřiny.

Vysprchovala se, oblékla si tričko a vklouzla pod hrubou přikrývku. Mizérie dnešního dne se kolem ní vznášela jako levandulová vůně z vázy plné sušených květů v pokoji.

Kde jsi? ptala se v duchu Daniela Pella. A kdo je tvoje partnerka?

Co děláš právě teď? Spíš? Projíždíš okolím a hledáš někoho nebo něco? Plánuješ další vraždu?

Jak můžu zjistit, co sleduješ tím, že se stále zdržuješ v okolí?

Pomalu ji přemáhal spánek, ale v uších jí stále zněla slova ze záznamu, který z Michaellem O'Neilem před chvílí slyšeli.

„A taky nemám žádné děti. Což je mrzuté, to musím říct... Na druhou stranu jsem ještě mladej kluk. Mám čas, že jo?“

„No, jestli začneš sekat dobrotu, Danieli, neexistuje na světě jediný důvod, proč bys nemohl mít vlastní rodinu.“

Danceová otevřela oči. Několik minut ležela v posteli a dívala se na shluk stínů na stropě. Poté si nazula pantofle a odešla do obývacího pokoje. „Běžte spát,“ řekla oběma psům, kteří ji přesto dál pozorně sledovali, když se příštích asi šedesát minut znovu prohrabovala v krabici, kterou jí připravil Morton Nagle.

ÚTERÝ

21

Kathryn Danceová s Týdžejem po svém boku seděla v rohové kanceláři Charlese Overbyho, do jejichž oken bubnoval časně ranní déšť. Turisté se domnívali, že počasí v Montereyském zálivu má sklon k čtené oblačnosti hrozcí průtržemi mračen. Ve skutečnosti však tato oblast většinou zoufale čekala na déšť a z šedé oblohy nad hlavou – stejně běžné jako mlhy na západním pobřeží – obvykle nakonec nezapršelo. Dnes byly nicméně srážky realitou.

„Něco bych potřebovala, Charlesi.“

„Copak?“

„Abys mi schválil nějaké výdaje.“

„Výdaje na co?“

„Neděláme žádný pokrok. Nemáme žádné stopy z Capitoly, laborka nám nedává na nic odpověď, Pella nikdo od posledního incidentu nezahlédl. A co je nejdůležitější, vůbec nevím, proč se stále zdržuje v oblasti.“

„A jaké výdaje myslíš?“

„Chci tu mít ty tři ženy, které s ním byly v ‚rodině‘.“

„Zatknout je? Já myslel, že jsou čisté.“

„Ne, já je chci vyslechnout. Ony s ním žily; musí ho velmi dobře znát.“

No, jestli začneš sekat dobrotu, Danieli, neexistuje na světě jediný důvod, proč bys nemohl mít vlastní rodinu...

Právě tato věta ze záznamu policejního výsledku Danceové tu myšlenku vnukla.

Z „A“ do „B“ a –pak rovnou do „X“,...

„Chceme uspořádat rodinné setkání,“ řekl zvesela Týdžej. Danceová věděla, že flámoval dlouho do noci, ale jeho kulatá tvář pod kudrnatými zrzavými vlasy byla svěží, jako by právě vystoupil z lázně.

Overby ho ignoroval. „Ale proč by ty ženské měly mít zájem nám pomáhat? Ty přece budou sympatizovat s ním, nebo ne?“

„Ne. Mluvila jsem se dvěma z nich a ani jedna z nich necítí vůči Pellovi žádné sympatie. Třetí si dokonce změnila totožnost, aby mohla hodit celý život s Pellem za hlavu. Což taky není projev sympatií.“

„Ale proč je chceš vozit sem? Proč je nevyslechněš přímo v místě bydliště?“

„Protože je chci mít pospolu. Říká se tomu celostní přístup k výsledku. Budou si navzájem probouzet vzpomínky. Včera večer jsem o nich četla až do dvou ráno. Rebecca nebyla v ‚rodině‘ příliš dlouho – jen několik měsíců –, ale Linda žila s Pellem více než rok, a Samantha dokonce dva.“

„Ty už jsi s nimi mluvila?“ Overbyho dotaz zněl plaše, jako by Danceovou podezíral, že jedná za jeho zády.

„Ne,“ odvětila Danceová. „Chtěla jsem se tě nejdřív zeptat.“ Overby byl zjevně spokojen, že se ho nikdo nesnaží obejít. Přesto zavrtěl hlavou. „Letenky, ostraha, doprava... Samý úřední šiml. Opravdu pochybuji, že by mi to v Sacramentu prošlo. Je to příliš nestandardní.“ Všiml si uvolněné nitě na manžetě a vytrhl ji ven. „Obávám se, že to budu muset odmítnout. Utah. Jsem si jist, že teď už tam míří doopravdy. Potom, co jsme ho v Moss Landingu vyděsili, by byl šílený, kdyby se tu ještě zdržoval. Je už sledovací tým, utažské policie v pohotovosti?“

„Jo,“ odpověděl Týdžej. „Utah je dobrý tip. Opravdu dobrý.“

Danceová chápala, jak to šéf myslí: oni ho dopadnou a CBI slízne smetánku. A navíc v Kalifornii nepřibudou žádné další oběti.

„Charlesi, jsem si jistá, že Utah je falešná stopa. Jenom nás tam nasměroval, ale teď už...“

„Ledaže,“ pravil šéf CBI vítězoslavně, „by to byla dvojitá léčka. Přemýšlej o tom.“

„Už jsem o tom přemýšlela a neodpovídá to Pellovu profilu. Opravdu bych ráda uskutečnila svůj plán.“

„Nejsem si jistý, jestli...“

„Můžu se zeptat, co je to za plán?“ ozval se za Danceovou hlas.

Agentka se otočila a spatřila muže v tmavém obleku, bledě modré košili a proužkované modročerné kravatě. Nebyl klasickým způsobem pohledný – měl trochu břicho, odstávaly mu uši, a kdyby se měl zadívat dolů, narostla by mu dvojitá brada. Zároveň však měl pevné a pobavené hnědé oči a čupřinu stejně hnědých vlasů, které mu padaly do čela. Jeho držení těla i celkový vzhled dávaly tušit bezstarostnou povahu. Na tenkých rtech mu pohrával slabý úsměv.

„Přejete si?“ zeptal se ho Overby.

Muž přistoupil blíže a vytáhl legitimaci FBI. Byl to zvláštní agent Winston Kellogg.

„Chůva je v budově,“ procedil Týdžej tichým hlasem a zakryl si přitom rukou ústa. Danceová si ho nevšímala.

„Charles Overby. Díky, že jste přijel, agente Kelloggu.“

„Říkejte mi Win, prosím. Pracuji v ODZMO.“

„To je...“

„Oddělení donucovacích zločinů s mnoha oběťmi.“

„To má být nový výraz pro sekty?“ zeptala se Danceová.

„Kdysi jsme se skutečně jmenovali ‚Oddělení sekt‘. Ale nebylo to ‚písíčko‘.“

Týdžej se zamračil. „To jako osobní počítač?“

„Ne, nebylo to ‚politicky korektní‘.“

Danceové se to líbilo. Zasmála se. „Já jsem Kathryn Danceová.“

„Týdžej Scanlon.“

„Týdžej jako ‚Thomas Jefferson‘?“

Týdžej se tajuplně usmál. Ani Danceová nevěděla, co přesně jeho iniciály znamenají. Vlastně se mohl klidně jmenovat „TJ“.

Kellogg se obrátil ke všem agentům CBI a prohodil: „Hned na úvod bych chtěl něco říct. Jasně, jsem federál. Ale nechci tu nikomu dělat zlou krev. Jsem tady jako konzultant – mým úkolem je sdělit vám veškeré svoje postřehy o tom, jak Pell přemýšlí a jedná... S radostí se posadím na zadní sedadlo.“ I kdyby to agent nemyslel na sto procent vážně, u Danceové svým ujištěním zabodoval. Ve světě nafouklých policajtských eg nebylo zvykem slyšet od člověka z Washingtonu něco podobného.

„Vážíme si toho,“ řekl Overby.

Kellogg se k němu obrátil. „Musím říct, že jste včera udělal výborné rozhodnutí, když jste nechal prověřit ty restaurace. Tohle by mě nikdy nenapadlo.“

Overby zaváhal a pak řekl: „Totiž, myslím, že jsem Amy Grabeová říkal, že s tím nápadem přišla Kathryn.“

Týdžej si tiše odkašlal a Danceová se neodvážila jeho směrem pohlédnout.

„No, ať to byl kdokoliv, byl to dobrý nápad.“ Kellogg se otočil k Danceové. „A co jste to chtěla navrhnout teď?“

Danceová to zopakovala.

Agent FBI pokýval hlavou. „Dát ‚rodinu‘ zase dohromady. Dobré. Moc dobré. Vazby mezi nimi už dnes budou zpřetrhané. I kdyby nenavštěvovaly žádné terapeutky, o veškeré pozůstatky stockholmského syndromu už se dozajista postaral čas. Vážně pochybuji, že k němu dnes cítí jakoukoliv loajalitu. Myslím, že bychom do toho měli jít.“

Chvilí bylo ticho. Danceová nechtěla potopit Overbyho, který nakonec řekl: „Je to dobrý nápad.

Bezesporu. Jediným problémem je náš rozpočet. Totiž, nedávno jsme...“

„My to zaplatíme,“ prohlásil Kellogg. Načež zmlkl a jednoduše na Overbyho civěl.

Danceové se chtělo smát.

„Vy?“

„Nechám je sem dopravit tryskáčem FBI, jestli bude zapotřebí. Co vy na to?“

Zbaven jediného argumentu, který ho za tak krátkou dobu napadl, šéf CBI odpověděl: „Jak bychom mohli odmítnout vánoční dárek od strýčka Sama? Díky, amigo.“

Danceová, Kellogg a Týdžej seděli v agentčině kanceláři, když do ní vstoupil Michael O'Neil. Seznámili se s agentem FBI a podali si ruce.

„Ohledně těch důkazů z Moss Landingu se nic dalšího nezjistilo,“ prohlásil, „ale pořád doufáme, že se něco objeví v Nebeských pastvinách nebo na vinicích. Lidi ze zdravotního úřadu navíc odebírají vzorky z různých výrobků. Pro případ, že do nich nalil kyselinu.“ Vysvětlil Kelloggovi, že se v thunderbirdu během Pellova útěku našly stopy žíraviny.

„Existuje nějaký důvod, proč by to dělal?“

„Kvůli odvedení pozornosti. Případně chce jen ubližovat lidem.“

„Fyzické důkazy nejsou můj obor, ale připadá mi to jako dobrá stopa.“ Danceová si všimla, že se agent FBI díval během O'Neilova výkladu stranou: úporně se soustředil a vrýval si informace do paměti.

Kellogg po chvíli dodal: „Možná by bylo užitečné sdělit vám pár poznatků o sektářské mentalitě. Sestavili jsme v ODZMO jakýsi obecný profil a jsem si jist, že přinejmenším částečně platí i pro Pella. Doufám, že vám to pomůže formulovat příští strategii.“

„Dobře,“ řekl O'Neil. „Myslím, že jsme se ještě nesetkali s nikým, kdo by se tomuhle chlapovi podobal.“

Když teď bylo Danceové jasné, že Pell má v plánu něco, co nedokážou identifikovat, její počáteční skepse vůči užitečnosti experta na sekty se rozplynula. Ztratila totiž jistotu, že je Pell vrah jako každý jiný.

Kellogg se naklonil nad její stůl. „Takže za prvé, jak naznačuje samotný název mého oddělení, členy sekt pokládáme za ‚oběti‘, jimiž rozhodně jsou. Zároveň však musíme mít na paměti, že mohou být stejně nebezpečné jako jejich vůdce. Charles Manson nebyl ostatně u vražd Tateové a LaBiancových vůbec přítomen. Tyhle vraždy spáchali členové jeho sekty.“

Pokud jde o vůdce, budu mít sklon hovořit o nich v mužském rodě, ale faktem je, že ženy dokážou být v roli vůdců stejně efektivní a nelítostné jako muži. A mnohdy jsou nevyzpytatelnější.

Takže zde je základní profil: vůdce sekty nepodléhá žádné autoritě kromě své vlastní. Všem u vždy stoprocentně velí on. Diktuje svým podřízeným, jak budou trávit každou minutu svého času. Přiděluje jim úkoly a zaměstnává je, i kdyby to byla jen práce pro práci. Členové sekty by nikdy neměli mít volný čas, protože by mohli začít uvažovat nezávisle.

Vůdce sekty si vytváří vlastní morálku – která je definována výlučně tím, co je dobré pro něj a co může zvětšit sektu. Vnější zákony a morálka nehrají roli. Vůdce přiměje členy k přesvědčení, že je morálně správné dělat, co jim říká – nebo co naznačuje. Vůdcové sekt jsou mistry v šíření svého sdělení velice jemnými způsoby, takže i když je někdo zachytí na odposlech, jejich poznámky je z ničeho konkrétního neusvědčí. Řadoví členové však smysl sdělení chápou.

Vůdce dokáže vyhrocovat spory a vytvářet konflikty založené na principu ‚oni versus my‘, ‚černá versus bílá‘. Sekta je správná a každý, kdo v sektě není, je špatný a chce nás zničit.

Vůdce nepřipustí žádný nesouhlas. Zaujme krajní stanovisko, pobuřující stanovisko, a čeká, zda je člen zpochybní – aby si otestoval jeho loajalitu. Od členů se očekává, že vůdci dají naprosto vše – svůj čas, své peníze.“

Danceová mu řekla o devíti tisících dvou stech dolarech. „Vypadá to, že ta žena financuje Pellův útěk.“

Kellogg přikývl. „A taky se od nich očekává, že budou dávat vůdci k dispozici tělo. A někdy jim i odevzdávat děti.“

Vůdce uplatňuje nad podřízenými absolutní kontrolu. Všichni se musí vzdát své minulosti. Vůdce jim dá nové jméno, v mnoha případech prapodivné nebo odrážející vůdcův pohled na ně. Má sklon vybírat si zranitelné lidi a využívat jejich nejistoty. Hledá samotáře a nutí je zcela opustit přátele a rodinu. Členové v

něm nakonec spatřují zdroj podpory a výchovy. Vůdce jim pak vyhrožuje, že se od nich odvrátí – pravděpodobně je to jeho nejsilnější zbraň.

Mohl bych pokračovat celé hodiny, ale tohle vám postačí, abyste si udělali alespoň přibližný obrázek o myšlenkových pochodech Daniela Pella.“ Kellogg zvedl ruce. Vypadal jako profesor. „A co to všechno znamená pro nás? Tak například to něco vypovídá o jeho zranitelných místech. Být vůdcem sekty je únavné. Musíte své členy neustále sledovat, hledat u nich známky nesouhlasu a vykořeňovat je ihned poté, co je odhalíte. Takže pokud na ně působí vnější vlivy – například na ulici nebo na jiných veřejných místech –, chovají se mimořádně ostražitě. V důvěrně známém prostředí jsou ovšem uvolněnější. A tudíž i neopatrnější a zranitelnější.

Podívejte, co se stalo v té restauraci. Pell neustále sledoval okolní dění, protože byl na veřejném místě. Kdyby byl ve vlastním domě, pravděpodobně už jste ho dopadli.

Z toho vyplývá i další důsledek: jeho komplic, tedy ta žena, bude věřit, že Pell je morálně v právu a že jeho vraždy jsou ospravedlnitelné. Což znamená dvě věci: jednak od té ženy nemůžeme čekat žádnou pomoc a jednak je stejně nebezpečná jako on. Ano, je to jeho oběť, ale to ještě neznamená, že vás nezabije, pokud se jí naskytne příležitost... Takže to je pár obecných poznatků.“

Danceová pohlédla na O'Neila. Věděla, že jeho reakce bude stejná jako její: že i na něj udělala Kelloggova znalost svého oboru dojem. Možná Charles Overby alespoň jednou učinil správné rozhodnutí, přestože ho k tomu motivovala snaha krýt si záda.

Když si ovšem pomyslela, co všechno jim agent o Pellovi řekl, cítila zděšení, kdo proti nim stojí. O vrahově inteligenci se přesvědčila na vlastní kůži, ale pokud byl Kelloggův profil třeba jen částečně správný, pak Daniel Pell představoval mimořádně nebezpečnou hrozbu.

Poděkovala Kelloggovi a tím schůzka skončila – O'Neil zamířil do nemocnice navštívit Juana Millara, zatímco Týdžej šel najít agentovi FBI dočasnou kancelář.

Danceová vytáhla mobilní telefon, vyhledala v seznamu naposledy volaných čísel Lindu Whitfieldovou a stiskla tlačítko opakovaného vytáčení.

„Á, to je agentka Danceová. Zjistili jste něco nového?“

„Ne, bohužel ne.“

„Posloucháme rádio... Slyšela jsem, že už jste ho včera skoro chytli.“

„To je pravda.“

Linda Whitfieldová znovu začala mumlat. Danceová předpokládala, že je to modlitba. „Slečno Whitfieldová?“

„Tady jsem.“

„O něco vás teď požádám a byla bych ráda, kdybyste si odpověď dobře promyslela.“

„Prosím.“

„Rádi bychom, abyste sem přijela a pomohla nám.“

„Cože?“ zašeptala žena.

„Daniel Pell je pro nás záhadou. Jsme si prakticky jistí, že se stále zdržuje na poloostrově. Ale nedokážeme zjistit proč. A nikdo ho nezná lépe než vy, Samantha a Rebecca. Doufáme, že nám můžete pomoci to zjistit.“

„A ony přijedou?“

„Vy jste první, které volám.“

Chvilku ticha. „Ale čím bych vám tak asi mohla pomoci?“

„Chci s vámi o něm mluvit a zjistit, jestli vás třeba nenapadne něco, co by nám mohlo naznačit, jaké má plány nebo kam může mít namířeno.“

„Ale já už o něm neslyšela sedm nebo osm let.“

„Přesto tehdy mohl říct nebo udělat něco, co nám poskytne stopu. Ten člověk velmi riskuje, když zůstává zde. Jsem si jistá, že pro to má nějaký důvod.“

„No...“

Danceová velmi dobře věděla, jak fungují procesy duševní sebeobrany. Dokázala si živě představit, jak teď Lindin mozek zběsile hledá – a zavrhuje, anebo přijímá – důvody, proč Linda Whitfieldová nemůže udělat, oč ji agentka žádá. Danceovou proto vůbec nepřekvapilo, když v telefonu uslyšela: „Problém je, že pomáhám bratrovi a švagrové s dětmi v pěstounské péči. Nemůžu se jen tak sebrat a odjet.“

Danceová si vzpomněla, že Linda bydlí s bratrem a jeho manželkou. Zeptala se, jestli by to jeden nebo dva dny nezvládli s dětmi sami. „Děle to nepotrvá.“

„Já myslím, že nezvládli, ne.“

Sloveso „myslet“ má pro vyšetřovatele obrovský význam. Je to výraz popírám – podobně jako „už si

nevzpomínám“ nebo „pravděpodobně ne“. Ve skutečnosti znamená: kličkuji, ale neříkám kategoricky ne. Danceová si to vyložila tak, že bratr s manželkou by se o děti snadno dokázali postarat i sami.

„Vím, že vás žádám o hodně. Ale potřebujeme vaši pomoc.“ Žena po chvíli nadhodila výmluvu číslo dvě:

„A i kdybych odtud mohla odjet, tak nemám na takovou cestu peníze.“

„Pošleme pro vás soukromý tryskáč.“

„Soukromý?“

„Tryskové letadlo FBI.“

„Propána.“

Výmluvu číslo tři odrazila Danceová ještě dříve, než ji Linda stačila vznést. „A budete mít velice přísnou ochranu. Nikdo se nedozví, že jste tu, a přidělíme vám čtyřadvacetihodinovou ochranku. Prosím vás.

Pomůžete nám?“ Další mlčení.

„Budu se muset zeptat.“

„Svého bratra, nadřízeného v práci? Můžu jim zavolat a...“

„Ne, ne, ty jsem nemyslela. Myslím Ježíše.“

Ach tak... „No dobrá.“ Danceová se odmlčela a přihodila další otázku: „A mohla byste to s ním probrat co nejrychleji?“

„Zavolám vám zpátky, agentko Danceová.“

Zavěsily. Danceová poté zatelefonovala Winstonu Kelloggovi a informovala ho, že čekají na posvěcení z nejvyšších míst. Agentu to zjevně pobavilo. „Tomu se říká dálkový hovor.“

Danceová dospěla k závěru, že Charlesi Overbymu rozhodně nesdělí, na čí svolení se tady čeká. Určitě by se začal znovu ptát, jestli je tahle záležitost opravdu tak dobrý nápad.

Zavolala na Ženské iniciativy do San Diega. Když jí telefon zvedla Rebecca Sheffieldová, řekla: „Dobrý den. Tady je ještě jednou Kathryn Danceová z Monterey. Chtěla jsem...“

Rebecca ji však přerušila: „Už čtyřadvacet hodin se ustavičně dívám na zprávy. Co se stalo? Už jste ho skoro měli a pak vám znovu utekl?“

„Bohužel ano.“

Rebecca si nevrle povzdechla. „Tak co, už se chytáte?“

„Jak chytáme?“

„Ten požár v soudní budově. Pak ten požár v elektrárně. Dvakrát žhářský útok. Vidíte tu podobnost?

Objevil něco, co zabralo. A tak to provedl znovu.“

Přesně totéž napadlo Danceovou již dříve. Ale nehájila se. Místo toho řekla jen: „Je jiný než všichni uprchlíci, se kterými jsme kdy přišli do styku.“

„Jo, jasně.“

„Slečno Sheffieldová, je tu něco, o čem bych...“

„Počkejte. Nejdřív chci já říct jednu věc.“

„Prosím,“ odvětila Danceová nejistě.

„Promiňte, ale vy nemáte sebemenší tušení, koho máte proti sobě. Potřebujete udělat přesně to, k čemu na svých seminářích nabádám posluchačky. Učím je, jak získat sílu v podnikání. Spousta žen si myslí, že když se sejdou s přáteli na panáka, když od sebe odkopnou svoje idiotské šéfy, bývalé manžely nebo tyranské milence, tak se šmahem vyléčí. Jenže takhle to nefunguje. Člověk to nemůže jen tak přejít, nemůže to zamést pod koberec.“

„Ano, děkuji vám za...“

„Za prvé je potřeba identifikovat problém. Dám vám příklad. Dělá vám třeba potíže jít s někým na rande. Za druhé musíte identifikovat fakta, která daný problém zapříčinila. Jednou jste byla na rande znásilněna. Za třetí: strukturovat řešení. Nemůžete střemhlav vyrazit na rande a ignorovat veškeré svoje obavy. Ale taky se nesmíte schoulit do klubíčka a úplně na chlapy zapomenout. Musíte si vytvořit plán: začnete zvolna, setkáváte se s muži o polední přestávce, scházíte se na veřejných místech a vybíráte si jen takové muže, jejichž fyzické parametry ve vás nebudí hrůzu, kteří nenarušují váš osobní prostor, nepijí a tak dále. Chápete. A pak jejich okruh pomalu rozšiřujete. Po třech měsících, po půl roce nebo po roce je problém vyřešen. Stanovíte si plán a pak se ho držíte. Chápete, co tím chci říct?“

„Ano, chápu.“

Danceovou napadly dvě věci: za prvé, že semináře této ženy bývají pravděpodobně vyprodané, A za druhé, že ona sama by pravděpodobně nechtěla udržovat s Rebeccou Sheffieldovou společenské styky. Přemýšlela, zda už Rebecca skončila.

Neskončila.

„Takže dneska mám seminář, který už nemůžu zrušit. Ale jestli ho do zítřejšího rána nedopadnete, můžu

za váma přijet. Třeba si po těch osmi letech ještě vzpomenu na pár věcí, které vám pomůžou. Nebo je to proti nějakým vaším předpisům nebo tak?”

„Ne, vůbec ne. Je to dobrý nápad.“

„Dobrá. Ale teď už musím končit. Nač jste se mě to chtěla zeptat?”

„Na nic důležitého. Doufejme, že se všechno do té doby vyřeší, ale pokud ne, zavolám vám a dohodneme se, jak vás sem dopravit.“

„Platí,“ řekla žena energicky a zavěsila.

22

V motelu Sea View zvedl Daniel Pell hlavu od Jenniina počítače, na němž právě brouzдал po internetu, a viděl, že se k němu Jennie svůdně blíží.

Zapředla a špitla: „Pojď se vrátit do postele, bejby. Opíchej mě.“

Pell přepnul na jiné okno, aby neviděla, co si prohlížel, a ovinul jí ruku kolem útlého pasu.

Muži a ženy nad sebou navzájem uplatňují moc dnes a denně. Muži to mají zpočátku těžší. Musí proniknout za obrannou hradbu ženy, vytvořit si tam jemná spojení a zjistit, co se ženě líbí, co se jí nelíbí a čeho se obává – protože toto vše se žena snaží udržet v tajnosti. Může trvat celé týdny nebo i měsíce, než popustí muži uzdu. Ale jakmile se mu vydá, má ji muž pod kontrolou na tak dlouho, jak se mu líbí. Jsme jedna duše a jedno tělo...

Žena má na druhé straně kozy a buchtíčku, takže nemusí dělat nic jiného než je občas chlapovi podstrčit – někdy ani to ne – a může si s ním dělat prakticky cokoliv. Potíž pro ženy nastává později. Jakmile sex skončí, je ženská nadvláda rázem tatam.

Jennie Marstonová měla od útěku několikrát kontrolu nad situací, o tom nebylo pochyb: na předním sedadle thunderbirda, poté v posteli, přestože byla pevně svázaná vlastními punčochami, a pak ještě jednou – tohle bylo nenucenější a mnohem lepší – na podlaze s pomůckami, které Daniela Pella silně oslovovaly. (Jennii byl tento typ sexu pochopitelně šumafuk, ale její zdráhavá povolnost připadala Pellovi mnohem více vzrušující, než kdyby ji podobné praktiky opravdu vzrušovaly.)

Sex ovšem skončil a Jenniina moc nad Pellem se rozplynula. Učitel však nikdy nedává žákovi najevo, že v něm nevidí perspektivu. Pell se zaculil a pohlédl na Jenniino tělo, jako by po něm bolestně toužil. „Kéž by to tak šlo, miláčku,“ povzdechl si. „Jenže jsi mě úplně vyšťavila. A kromě toho potřebuju, abys pro mě vyřídila jednu pochůzku.“

„Já?”

„Jo. Teď, když vědí, že jsem tady, potřebuju, abys to pro mě udělala ty.“ Televizní zprávy přinášely reportáže, podle nichž se uprchlý pachatel zřejmě stále zdržuje v okolí, a tak si Pell musel dávat mnohem větší pozor.

„Eh, no dobře. Ale radši bych tě vyšoustala.“ Zlehka našpulila ústa. Pravděpodobně patřila k ženám, které si myslí, že tenhle výraz na muže zabírá. Nezabíral a Pell jí to hodlal dát někdy později pádně najevo. Momentálně však pro ni měl důležitější učivo.

„Běž si ostříhat vlasy,“ řekl.

„Vlasy?”

„Jo. A taky si je obarvi. Ti lidi v restauraci tě viděli. Koupil jsem ti barvu na vlasy. V té mexické prodejně.“ Vytáhl z tašky barvičku.

„Aha. Já myslela, že je pro tebe.“

Nemotorně se usmála, vzala do ruky pár svých pramínků a propletla si je mezi prsty.

Daniel Pell nesledoval Jenniiným ostříháním nic jiného, než aby ostatním ztížil její identifikaci. Přesto si uvědomoval, že je v tom i něco dalšího. Vlasy byly pro Jennii stejně drahocenné jako její růžová halenka, což Pella okamžitě upoutalo. Vzpomněl si, jak seděla v thunderbirdu, když se s ní poprvé uviděl na parkovišti ve Whole Foods, a jak si je tehdy pyšně kartáčovala.

Kolik toho jen o sobě prozradíme...

Ona si je nechtěla ostříhat. Ona si je dokonce hodně nechtěla ostříhat. Dlouhé vlasy pro ni něco znamenaly. Pell předpokládal, že si je v některé fázi svého života nechala narůst na obranu před vlastním nepříjemným sebeobrazem. Byl to znak jejího dojemného vítězství nad plochým hrudníkem a hrbolatým nosem.

Jennie zůstala ležet v posteli. Teprve po chvíli řekla: „Jasně, miláčku, to víš, že si je ostříhám. Udělám všechno, co budeš chtít.“ Další chvíle ticha. „Ale tak mě napadlo: nebylo by lepší, kdybysme hned odjeli? Po tom, co se stalo v té restauraci? Nesnesla bych, kdyby se ti něco stalo... Pojďme si prostě obstarat další auto a jedme do Anaheimu! Prožijeme spolu krásný život. Slibuju, miláčku! Udělám tě šťastným.“

Budu nás živit. Můžeš zůstat doma, dokud na tebe nezapomenou.“

„To zní nádherně, lásko. Ale ještě odjet nemůžeme.“

„Ach tak.“

Chtěla po něm vysvětlení, ale Pell pouze řekl: „A teď se běž ostříhat.“ Odmlčel se a šeptem dodal: „A ostříhej si je nakrátko. Hodně nakrátko.“

Podal jí nůžky. Když je od něj Jennie přebírala, třásl se jí ruce.

„Dobře.“ Vešla do malé koupelny a rozsvítila všechna světla. Buďto ji to takhle učili v Hair Cuttery, kde kdysi pracovala, anebo prostě hrála na čas, ale každopádně si vlasy před ostříháním sepnula do pramínků. Podívala se do zrcadla a nejistě si pohrávala s nůžkami. Nakonec přivřela dveře koupelny. Pell se v posteli přesunul na místo, odkud na ni měl dobrý výhled. Navzdory své předchozí nevstřícnosti se nyní přistihl, že se mu do tváře hrne krev a opět se v něm začíná vzdouvat ta bublina.

Tak dělej, lásko, pusť se do toho!

Jennii stékaly po tvářích slzy, když sebrala jeden chomáček vlasů a začala ho stříhat. Zhluboka si povzddechla a ušmíkla ho. Otřela si tvář a pustila se do dalšího.

Pell se předkláněl a upřeně na ni civěl.

Poté si svlékl kalhoty i slipy a pevně si sevřel přirození. A pokaždé, když se hrst světlých vlasů kaskádovitě snesla k podlaze, začal se dráždit.

Jennie nepostupovala příliš rychle. Snažila se ostříhat pořádně. A také musela často dělat přestávky, aby popadla mezi vzlyky dech nebo si otřela slzy.

Pell se na ni plně soustředil.

Jeho dech se stále zrychloval. Stříhej, miláčku. Stříhej!

Jednou či dvakrát se přiblížil k vyvrcholení, ale vždy se mu podařilo včas zpomalit.

Byl přece králem ovládání.

Nemocnice Monterey Bay je nádherný objekt stojící kousek od klikatého úseku silnice 68 – univerzální dopravní tepny spojující dálnice, komerční komunikace, a dokonce i vesnické ulice od Pacific Grove přes Monterey až do Salinasu. Osmašedesátka je krčnící tepnou kraje Johna Steinbecka.

Kathryn Danceová znala tuhle nemocnici dobře. Porodila v ní syna i dceru. Kromě toho držela na jejím kardiokirurgickém oddělení za ruku otce, když mu voperovali bypass, a později seděla vedle kolegy ze CBI, který se třemi průstřely hrudníku bojoval o život.

A také na zdejší soudní patologii identifikovala tělo svého muže.

Nemocnice stála v kopcích porostlých borovicemi směrem k Pacific Grove. Prostranství mezi nízkými a jakoby neuspořádanými budovami udržoval zahradní architekt a celý objekt byl obklopen lesem; když se tu pacienti probudili po operaci, klidně se jim mohlo stát, že za oknem spatří poletujícího kolibříka nebo srnu, jak si je s ostrážitě přimhouřenýma očima zvědavě prohlíží. Z té části jednotky intenzivní péče, kde momentálně ležel Juan Millar, se však žádný výhled nenabízel. A stejně tak tu nebyla žádná výzdoba, která má na jiných odděleních navodit v pacientech příjemné pocity – jen strohé plakáty s telefonními čísly a popisy pro laika nesrozumitelných procedur plus hromady funkčního lékařského vybavení. Juan ležel v malém pokoji s prosklenou stěnou – místnost byla neprodyšně uzavřena, aby se minimalizovalo riziko infekce.

Danceová se nyní připojila k Michaelu O'Neilovi, který stál před pokojem, a otřela se o něj ramenem. Cítila nutkání chytit ho za paži. Neudělala to však.

Zadívala se na zraněného detektiva a vybavila si jeho plachý úsměv v kanceláři Sandyho Sandovala.

Hoši z ohledávky milují své hračky... Někde jsem to zaslechl.

„Řekl něco od chvíle, co jsi tady?“ zeptala se.

„Ne. Celou dobu je v bezvědomí.“

Když se Danceová chvíli dívala na detektivova zranění a obvazy, dospěla k závěru, že venku to bude lepší. Mnohem lepší.

Vrátili se do čekárny před oddělením, kde seděli Millarovi příbuzní – rodiče, teta a dva strýcové, pokud si to Danceová při představování zapamatovala správně. Projevila zkormoucené rodině nejhlubší účast.

„Katie.“

Danceová se otočila a spatřila silnou ženu s krátkými šedými vlasy a velkými brýlemi na očích. Na sobě měla pestrobarevnou halenu s visáčkou, která ženu identifikovala jako zdravotní sestru E. Danceovou. Další údaj prozrazoval, že sestra Danceová pracuje na koronární jednotce.

„Ahoj, mami.“

O'Neil s Edie Danceovou se na sebe usmáli.

„Žádná změna?“ zeptala se Danceová.

„V podstatě ne.“

„Řekl něco?“

„Nic srozumitelného. Bylas už za naším specialistou na popáleniny doktorem Olsonem?“

„Ne,“ odvětila dcera. „Před chvílí jsem přijela. Co je nového?“

„Párkrát se probudil. A taky se lehce pohnul, což nás překvapilo. Nicméně má pořád infuzi morfia a je tak nadopovaný, že když mu sestra položila pár otázek, jen nesouvisle blábolil.“ Edieiny oči zabloudily k pacientovi v proskleném pokoji. „Neviděla jsem jeho oficiální prognózu, ale bude to špatné. Pod těmi obvazy nemá prakticky žádnou kůži. Nikdy jsem neviděla takovou popáleninu.“

„To je to tak zlé?“

„Obávám se, že ano. A jak to vypadá s Pellem?“

„Moc stop nemáme. Je někde v okolí. A my nevíme proč.“

„Opravdu nechceš tu dnešní Stuvu oslavu zrušit?“ dotázala se Edie.

„Nechci. Děti se na ni těší. Možná se na ní budu moct ukázat jen na chvíličku a pak zase odjet, uvidíme.

Ale zrušit ji nechci.“

„Vy přijдете taky, Michael?“

„Mám to v plánu. Podle toho.“

„Rozumím. Každopádně doufám, že to vyjde.“

Ozvalo se zapípání pageru a Edie Danceová se na něj podívala. „Musím zpátky na koronárku. Jestli potkám doktora Olsona, řeknu mu, aby se tu zastavil a sdělil vám pár informací.“

Když její matka odešla, pohlédla Danceová na O'Neila, který pokýval hlavou. Ukázal policejní průkaz sestře z jednotky intenzivní péče a ta jim pomohla s oblékáním plášťů a roušek. Oba policisté pak vstoupili do pokoje. O'Neil zůstal stát opodál, zatímco Danceová si vzala židli a přisunula si ji k pacientovi. „Juane, to jsem já, Kathryn. Slyšíš mě? Je tady i Michael.“

„Ahoj, partáku.“

„Juane?“

Ačkoliv se Millarovo nezakryté pravé oko neotevřelo, Danceové se zdálo, že postřehla lehké zatřepetání víčka.

„Slyšíš mě?“

Další zatřepetání.

„My víme, že máš bolesti, Juane,“ řekl O'Neil hlubokým a konejšivým hlasem. „Postaráme se, abys měl tu nejlepší péči v celé zemi.“

„Chceme toho vraha,“ navázala Danceová. „Zoufale ho chceme. Je někde v okolí. Pořád je tady.“ Mladý detektiv pohnul hlavou.

„Potřebujeme vědět, jestli jsi neviděl nebo neslyšel něco, co by nám mohlo pomoci. Nevíme totiž, co má v plánu.“

Další pohyb hlavy. Byl jemný, ale Danceová zřetelně viděla, že Millar lehce pohnul obvázanou bradou.

„Viděl jsi něco? Kývni, jestli jsi něco viděl nebo slyšel.“ Tentokrát žádný pohyb nepřišel. „Juane,“ začala agentka, „můžeš...“

„Hej!“ křikl na ně od dveří jakýsi muž. „Co tady sakra děláte?“ Danceovou ze všeho nejdříve napadlo, že je to lékař a její matka se bude muset zodpovídat z toho, že je bez dozoru pustila na pokoj. Ve dveřích však stál mladý a urostlý Hispánec v obleku. „Julio,“ řekl O'Neil.

Do pokoje přiběhla sestra. „Ne, ne, zavřete ty dveře, prosím vás! Nemůžete být uvnitř bez roušky!“

Muž ji odbyl mávnutím silné paže a dál se bavil s Danceovou. „On je v takovém stavu a vy ho vyslýcháte?“

„Jsem Kathryn Danceová ze CBI. Váš bratr by mohl vědět něco užitečného o muži, který tohle všechno způsobil.“

„Jestli ho tímhle zabijete, tak už vám moc k užítku nebude, sakra!“

„Pokud okamžitě nezavřete dveře, zavolám ostrahu,“ osopila se na něj sestra.

Julio se nehnul ani o píď. Danceová s O'Neilem vyšli z pokoje na chodbu a zavřeli za sebou dveře.

Na chodbě se Juanův bratr postavil čelem přímo před Danceovou. „To je k nevíře. Nemáte vůbec žádnou úctu...“

„Julio,“ ozval se Millarův otec a vykročil k synovi. Na sobě měl košili s krátkými rukávy a khaki kalhoty. Jeho podsaditá manželka s rozčuchanými havraními vlasy se k němu přidala.

Julio však ignoroval všechny kromě Danceové. „O nic jiného vám nejde, že? Stačí, když vám řekne, co chcete vědět, a pak už si může umřít, že?“

Danceová zachovávala klid, neboť v Juliovi viděla zoufalého mladého muže, který nad sebou ztratil kontrolu. Nebrala si jeho zlost osobně. „Usilovně se snažíme dopadnout člověka, který mu to udělal.“

„Chlapče, prosím tě! Ztrapňuješ nás.“ Matka se dotkla Juliovy paže.

„Já že vás ztrapňuju?“ řekl mladík posměšně a znovu se obrátil k Danceové. „Informoval jsem se. Mluvil jsem s pár lidmi. A dobře vím, jak to bylo. Do toho požáru jste ho poslali vy.“

„Prosím?“

„Poslali jste ho v té soudní budově do přízemí, přímo do toho požáru.“

Danceová cítila, jak se O'Neil napjal. Nakonec se však dokázal udržet – věděl, že Danceová za sebe nenechává bojovat druhé.

Naklonila se k Juliovi blíže. „Jste rozrušený, všichni jsme rozrušení. Co kdybychom...“

„Vybrali jste si zrovna jeho. Ne tadyhle Mikeyho. Ani nikoho od vás z CBI. Vybrali jste si mexikánského poldu – a poslali ho tam.“

„Julio,“ pravil jeho otec přísně. „Tohle neříkej.“

„Chcete o mém bratrovi něco vědět? Hm? Víte, že se chtěl taky dostat na CBI? Jenže ho nevzali. Protože je tím, kým je.“

Bylo to absurdní. Ve všech kalifornských policejních složkách včetně CBI pracovalo vysoké procento Hispánců. A nejlepší přítelkyně Danceové z Kalifornského úřadu vyšetřování, agentka z oddělení závažných trestných činů Connie Ramirezová, měla více vyznamenání než kterýkoliv jiný agent v dějinách středozápadní pobočky.

Juliova zloba však samozřejmě nepramenila z etnického zastoupení ve státních složkách. Pramenila z obavy o bratrův život. Danceová měla se zlobou bohaté zkušenosti; stejně jako popírání a deprese patřila i zloba ke stresovým reakcím, které subjekty vykazují při lži. Když má někdo záchvat vzteku, je nejlepším přístupem ponechat ho, ať se vyčerpá. Intenzivní zlost v sobě člověk dokáže udržet jen na krátkou dobu.

„Na práci u vás dost dobrý nebyl, ale abyste ho nechali uhořet, na to se vám hodil.“

„Julio, prosím tě,“ žadonila jeho matka.

„Nech toho, mami! Pokaždé, když říkáš takové věci, jenom je necháváš, aby z tohohle svinstva vykličkovali.“

Po matčiných napudrovaných tvářích stékaly slzy a zanechávaly na nich růžové stopy.

Mladík se obrátil zpátky k Danceové. „Prostě jste tam poslali Hispánce, poslali jste tam přičmoudlýho.“

„Tak dost!“ vyštěkl otec a popadl syna za paži.

Julio se mu však vykroutil. „Zavolám do novin. Zavolám na KHSP. Pošlou sem reportéra a ten zjistí, co jste provedli. Bude to ve všech zprávách!“

„Julio...,“ začal O'Neil.

„Ne, ty bud zticha, Jidáš. Pracovali jste spolu. A tys dopustil, aby ho obětovala.“ Vytáhl mobilní telefon.

„Zavolám jim hned. Budete totálně v prdeli.“

„Můžu s vámi na chvíli mluvit?“ zeptala se Danceová. „Mezi čtyřma očima?“

„Á, už máte nahnáno.“

Agentka odstoupila stranou.

Bojovně naladěný Julio se k ní otočil čelem, uchopil telefon jako dýku a vstoupil do agentčiny osobní proximické zóny.

Danceové to nevadilo. Nehnula ani brvou a jen se mu dívala do očí. „Velice mě mrzí, co se vašemu bratrovi stalo, a vím, jak hodně vás to rozrušuje. Ale nenechám si vyhrožovat.“

Mladý muž se hoře zasmál. „Jste úplně jako.“

„Poslouchejte mě,“ pokračovala agentka klidně. „Nevíme s určitostí, co se stalo, ale víme, že jistý vězeň vašeho bratra odzbrojil. Juan na něj mířil služební zbraní, jenže pak ztratil kontrolu nad ní i nad situací.“

„Chcete říct, že to byla jeho vina?“ dotázal se Julio s vytřeštěnými očima.

„Ano. Přesně to chci říct. Nemohla jsem za to já ani Michael. Mohl za to váš bratr. To vůbec neznamená, že je to špatný policista. Ale tohle zavinil on. A jestli z toho uděláte veřejně propíranou záležitost, pak se i tahle skutečnost objeví v tisku.“

„Vyhrožujete mi?“

„Říkám vám, že nedopustím, aby někdo tohle vyšetřování ohrožoval.“

„Eh, vy vůbec nemáte ponětí, co děláte, dámo.“ Julio se otočil a vyřít se chodbou pryč.

Danceová ho sledovala a snažila se uklidnit. Chvilí zhluboka oddechovala a pak se připojila k ostatním.

„Moc se vám omlouvám,“ řekl pan Millar, který držel manželku kolem ramen.

„Je rozrušený,“ poznamenala Danceová.

„Neposlouchejte ho, prosím vás. Vždycky něco plácne a pak toho lituje.“

Danceová neměla pocit, že mladík bude litovat jen jediného slova. Zároveň ovšem věděla, že v dohledné době žádným reportérům nezavolá.

Matka se otočila k O'Neilovi. „Juan o vás navíc vždycky mluvil moc pěkně. Nevyčítá to vám ani nikomu jinému. Já vím, že ne.“

„Julio svého bratra miluje,“ ujistil je O'Neil. „Má prostě o něj starost.“

Do čekárny dorazil doktor Olson, klidný muž drobného vzrůstu, a informoval policisty i Millarovy. Zprávy byly víceméně stejné jako dříve. Lékaři se i nadále snažili Juanův stav stabilizovat. A jakmile pacient překoná riziko šoku a sepse, bude přeložen do velkého popáleninového a rehabilitačního centra. Lékař připustil, že situace je velmi vážná. Nedokázal s určitostí říci, zda pacient přežije, ale ujistil přítomné, že lékaři udělají pro jeho záchranu vše, co bude v jejich silách.

„Říkal něco o tom útoku?“ dotázal se O'Neil.

Lékař si klidnými očima prohlédl monitor. „Pár slov řekl, ale nic souvislého.“

Rodiče pokračovali v přehnaných omluvách za chování svého mladšího syna. Danceová je ještě pár minut ujišťovala, že se nic nestalo, načež se s O'Neilem rozloučili a zamířili ven.

Detektiv si pohrával s klíčky od auta.

Odborník na kinezii ví, že silné pocity jednoduše nelze skrývat. Charles Darwin napsal: „Potlačené emoce téměř vždy vyplavou na povrch v nějaké formě tělesného pohybu.“ Obvykle člověka prozradí pohyby rukou či prstů, případně pleskání chodidel – slova, pohledy a mimiku obličeje možná dokážeme ovládat snadno, ale nad pohyby končetin máme daleko menší vědomou moc.

Michael O'Neil si vůbec neuvědomoval, že si hraje s klíči.

„Mají tu nejlepší lékaře široko daleko,“ řekla Danceová. „A navíc na ně dohlídne máma. Znáš ji. Jestli nabude přesvědčení, že Juan potřebuje zvláštní pozornost, klidně k němu do pokoje dostrká samotného primáře.“

Stoický úsměv. Na tohle byl Michael O'Neil dobrý.

„Dokážou dělat zázraky,“ dodala Danceová, přestože neměla tušení, co lékaři dokážou či nedokážou. V posledních letech s O'Neilem zažili řadu okamžiků, kdy se museli navzájem chlácholit – většinou profesionálně, ale někdy i lidsky, třeba když Danceové zemřel manžel nebo když se duševní stav O'Neilova otce začal zhoršovat. Ani jeden z nich ovšem nebyl v projevech účasti či útěchy příliš dobrý; oba měli pocit, že plytké fráze jejich vztah nahlodávají. Mnohem lépe obvykle zabírala pouhá přítomnost druhého.

„Doufejme.“

Když se blížili k východu, přijala Danceová hovor od agenta FBI Winstona Kellogga, dočasně přebývajícího v prostorách CBI. Zastavila se, zatímco O'Neil pokračoval v chůzi na parkoviště.

Řekla Kelloggovi o Millarovi a na oplátku se od něj dozvěděla, že FBI se v Bakersfieldu dotazovala místních obyvatel, ale neobjevila žádné svědky vloupání do kůlny či garáže Pellovy tety, odkud pachatel ukradl kladivo. A pokud jde o náprsní tašku s iniciálami R. H. nalezenou ve studni spolu s kladivem, federální experti ji nedokázali zpětně vystopovat k poslednímu kupci.

„A taky jsem, Kathryn, nechal doplnit palivo do tryskáče v Oaklandu, kdyby Linda Whitfieldová dostala shůry svolení. A ještě jedna věc. Co ta třetí žena?“

„Samantha McCoyová?“

„Přesně ta. Volala jste jí?“

Přesně v tom okamžiku se Danceová náhodou podívala přes parkoviště a všimla si, že se k Michaelu O'Neilovi, který právě zaklapoval telefon, blíží vysoká atraktivní blondýna. Usmála se na O'Neila, chytila ho kolem krku a políbila ho. Detektiv polibek opětoval.

„Kathryn,“ ozval se Kellogg, „jste tam?“

„Cože?“

„Co ta Samantha McCoyová?“

„Pardon.“ Danceová odhlédla od O'Neila a blondýny. „Ne. Zrovna vyrážím do San Jose. Jestli si dala takovou práci s potlačením vlastní totožnosti, tak ji chci raději vidět osobně. Myslím, že bude zapotřebí víc než jen jeden telefonát, abych ji přesvědčila, ať nám pomůže.“

Agentka ukončila hovor a zamířila k O'Neilovi a k ženě, se kterou se objímal.

„Kathryn.“

„Jak se máš, Anne?“ zeptala se Danceová O'Neilovy manželky.

„Dobře, díky.“

„A co děti?“

„V pátek měly poslední den školy, takže jsou v sedmém nebi. Co Maggie a Wes?“

„Ti už jsou na táboře.“

Anne O'Neilová kývla směrem k nemocnici. „Přišla jsem se podívat na Juana. Mike říkal, že to s ním není moc dobré.“

„Ne. Je to hodně zlé. Momentálně je v bezvědomí. Ale jsou tam jeho rodiče. Určitě budou vděční za společnost.“

Anne měla přes rameno přehozen malý fotoaparát Leica. Díky fotografovi zdejších krajin Anselu Adamsovi a klubu f/64 patřila severní a střední Kalifornie k nejslavnějším mekkám umělecké fotografie na světě. Anne provozovala v Carmelu galerii, která prodávala sběratelské fotografie – slovo „sběratelské“ přitom bylo obecně definováno tak, že snímky pořídili fotografové, kteří už nebyli mezi živými: Adams, Alfred Stieglitz, Edward Weston, Imogen Cunninghamová, Henri Cartier-Bresson. Anne zároveň externě spolupracovala s několika novinami včetně velkých deníků v San Jose a San Francisku.

„Říkal ti Michael o té dnešní oslavě?“ zeptala se Danceová. „Tatínek slaví narozeniny.“

„Říkal. Myslím, že nám to vyjde.“ Anne manžela znovu políbila a vyrazila k nemocnici. „Takže zatím, miláčku.“

„Ahoj, drahá.“

Danceová se kývnutím rozloučila, nasedla do auta a hodila si kabelku na vedlejší sedadlo. Zastavila se ještě u pumpy, aby dotankovala benzin a koupila si kávu a koláček, a pak už vyrazila po silnici 1 na sever. Během jízdy se jí naskytl nádherný pohled na Montereyský záliv. Po chvíli si všimla, že projíždí kolem areálu Kalifornské státní univerzity na pozemku někdejší vojenské základny Fort Ord (pravděpodobně to byla jediná univerzita v zemi, ze které bylo vidět na vojenský prostor plný nevybuchlé munice). Přitom si vzpomněla, že právě tato škola se stala příjemcem velké části hardwaru a softwaru z pozůstalosti Williama Croytona. Napadlo ji, že pokud počítačová experti dodnes provádějí výzkum založený na osm let starém příspěvku tohoto muže, pak to musel být opravdový génius. Programy, které používali Wes a Maggie, byly staré rok, maximálně dva. Kolik geniálních inovací odepřel Daniel Pell světu, když Williama Croytona zabil?

Danceová prolistovala diář, vyhledala číslo do zaměstnání Samantha McCoyové, zavolala na ně a požádala o přepojení. Byla připravena zavěsit, pokud by jí Samantha telefon zvedla. Recepční jí však oznámila, že Samantha dnes pracuje z domova. Danceová ukončila hovor a nechala si od Týdžerje poslat v textové zprávě popis trasy k ženinu domu.

O několik minut později jí zazvonil telefon právě ve chvíli, kdy si pustila přehrávač CD. Pohlédla na displej, přijala hovor a pozdravila Lindu Whitfieldovou, která jí volala z církevní kanceláře – z reproduktorů Kathrynina auta se přitom shodou okolností linul další gospel v podání Fairfield Four.

„Úžasná milost, jak sladký to zvuk...“

„Agentko Danceová...“

„Říkejte mi Kathryn. Prosím.“

„... jenž zachránil ubožáka, jako jsem já...“

„Chtěla jsem vám říct, že jestli mě pořád ještě chcete, tak můžu být ráno u vás a pomoci vám.“

„Ano, byla bych moc ráda, kdybyste přijela. Někdo z mé kanceláře se vám ozve ohledně organizačních věcí. Mockrát vám děkuji.“

„... kdysi jsem byl ztracen, ale zas jsem se našel...“

Linda na chvíli zaváhala a pak upjatým hlasem řekla: „Není zač.“

Dvě ze tří. Danceovou napadlo, že by tohle shledání mohlo nakonec přece jen vyjít.

23

Daniel Pell seděl před otevřeným oknem motelu Sea View a neohrabaně ťukal do klávesnice notebooku. V San Quentinu a Capitole se mu sice občas podařilo získat přístup k počítačům, ale nikdy neměl čas se v klidu posadit a poznat, jak vlastně fungují. A tak teď celé dopoledne bušil do Jenniina notebooku. Reklamy, zprávy, porno..., bylo to úžasné.

Ještě svůdnější než sex však byla možnost získat informace, dozvědět se o lidech různé věci. Pell tedy ignoroval prasečinky a pustil se pilně do práce. Nejprve si přečetl veškeré dostupné informace o Jennii – recepty (byla jich tuna), e-maily, internetové stránky uložené v adresáři „Oblíbené“ –, aby měl jistotu, že je Jennie opravdu tím, za koho se vydává (byla). Poté začal hledat některé lidi ze své minulosti – bylo důležité, aby je našel –, ale s velkým úspěchem se nesešel. Vyzkoušel tedy daňové záznamy, notářství, demografické statistiky. Brzy však zjistil, že téměř na všechno potřebuje člověk kreditní kartu. A kreditní karty podobně jako mobilní telefony zanechávaly nápadnou stopu.

Provedl tedy jakýsi vnitřní brainstorming a začal prohledávat archivy místních novin a televizních stanic.

Tohle už bylo mnohem užitečnější a on si mohl začít zapisovat informace. Byla jich spousta.

Na jeho seznamu figurovalo i jméno „Kathryn Danceová“.

Pell kolem něj s chutí nakreslil rámeček.

Nepodařilo se mu sice vypátrat veškeré potřebné informace, ale pro začátek to stačilo.

A protože si dával neustále pozor, co se děje v okolí, neunikla mu ani černá Toyota Camry, která vplula na parkoviště a zastavilo pod jeho oknem. Daniel Pell sevřel pistoli. A pak se usmál, když auto zaparkovalo přesně o sedm míst dál.

Vystoupila z něj Jennie.

To je moje holka.

Drží se pevně...

Jennie vkráčela dovnitř.

„Dokázalas to, miláčku.“ Pell se zadíval na toyotu. „Vypadá hezky.“

Jennie ho rychle políbila. Třásl se jí ruce. A nedokázala ovládat své vzrušení. „Šlo to skvěle! Vážně, miláčku. On byl nejdřív trochu vyjukaný a já už si myslela, že to neudělá. S těma poznávacíma značkama se mu to nelíbilo, ale já udělala všechno tak, jak jsi mi řekl, a on souhlasil.“

„Výborně, miláčku.“

Jennie sebrala část peněz – už před akcí vybrala devět tisíc dvě stě dolarů, aby mohla financovat Pellův útěk a aby měli něco pro začátek – a koupila za ně auto od jednoho muže z Mariny. Nechat vůz registrovat na její skutečné jméno by bylo příliš riskantní, a tak muže přesvědčila, aby na něm nechal původní poznávací značky. Nakukala mu, že její auto mělo v Modestu poruchu, takže bude mít nové značky až zítra nebo pozítří. Prý je pak prohodí a jeho značky mu pošle zpátky poštou. Bylo to nezákonné a navíc hrozně hloupé. Nic podobného by žádný chlap pro jiného chlapa neudělal, ani kdyby mu platil v hotovosti. Jenže Pell poslal pro auto Jennii – ženskou v přiléhavých džínkách, halenke rozepnuté do poloviny a odhalené červené podprsence pod ní. (Kdyby ten vůz naopak byla prodávala žena, Pell by oblékl Jennii fádňe, smyl by jí mejkap, dal jí čtyři děti, padlého vojáka za manžela a růžovou stužku boje proti rakovině prsu do klopy. Už dříve se naučil, že nápadnosti není nikdy příliš.)

„Prima. Eh, dáš mi ty klíčky od auta?“ Jennie mu je podala.

„A tady je to ostatní, cos chtěl.“ Položila na postel dvě nákupní tašky. Pell si je prohlédl a spokojeně pokýval hlavou.

Jennie vytáhla z minibaru minerálku. „Můžu se tě na něco zeptat, miláčku?“

Jeho přirozená neochota odpovídat na otázky – přinejmenším pravdivě – opět vyplavala na povrch.

Nakonec se však usmál. „Můžeš, na cokoliv.“

„Včera v noci jsi něco říkal ze spaní. Mluvil jsi o Bohu.“

„O Bohu. A co jsem říkal?“

„To jsem nepoznala. Ale rozhodně jsi říkal ‚Bůh‘.“

Pell k ní pomalu otočil hlavu. Všiml si, že se mu zvýšila tepová frekvence. A taky se přistihl, že pleská chodidlem o zem. Nechal toho.

„Docela jsi vyváděl. Chtěla jsem te probudit, jenže to není dobré. Někde jsem to četla. V Reader's Digestu. Nebo ve Zdraví. Už nevím. Ale když má někdo zlý sen, nikdy bys ho neměl probouzet. A pak jsi říkal něco jako: ‚Kurva, ne.‘“ „To že jsem říkal?“

Jennie pokývala hlavou. „Což bylo zvláštní. Protože ty nikdy nekleješ.“

To byla pravda. Lidé hovořící oplzlým jazykem mají mnohem méně moci než ti, kdo to nedělají.

„Takže co se ti zdálo?“ zeptala se Jennie. „Už si nevzpomínám.“

„Zajímalo by mě, proč se ti zdálo zrovna o Bohu.“ Pell na okamžik pocítil zvláštní nutkání vyprávět jí o svém otci. Ale pak si řekl: co tě to ksakru napadlo? „Nemám tušení.“

„Já jsem taky trochu na náboženství,“ prohlásila Jennie nejistě. „Trochu. Ale zajímají mě duchovnější věci než Ježíš, chápeš?“

„No, když už jsme u Ježíše, já si nemyslím, že to byl syn Boží nebo tak, ale řeknu ti, že ho uznávám.“

Dokázal každého přimět, aby udělal, co po něm chtěl. Vlastně ještě dneska stačí akorát zmínit jeho jméno a pic ho! Lidi začnou kmitat jako blázni. Tomu říkám moc. Jenže u těchhle těch organizovanejších náboženství se musíš spousty věcí vzdát, abys k nim mohla patřit. Nemůžeš uvažovat, jak chceš. Ovládají tě.“

Pohlédl na její halenku, na podprsenu. Vzdouvání začalo znovu – v jeho břichu vyrůstalo centrum vysokého tlaku.

Pokusil se tomu nevěnovat pozornost a opět se zadíval na mapu a na poznámky pořízené během hledání na internetu. Jennie se ho očividně chtěla zeptat, co má v plánu, ale nedokázala se k tomu přimět.

Doufala, že Pell hledá únikové trasy z města – silnice, které je nakonec dovedou do okresu Orange.

„Musím se ještě postarat o pár věcí, bejby. Budu potřebovat, abys mě někam svezla.“

„Jasně, jen mi řekni kdy.“

Pell si pozorně prohlížel mapu, a když zvedl hlavu, zjistil, že od něj Jennie odešla.

Vrátila se o chvíli později a v rukou nesla několik věcí, které vytáhla z tašky ve skříni. Rozprostřela je před sebe na postel a klekla si na podlahu. Působilo to, jako by pes přinesl pánovi míček a chtěl si s ním hrát. Pell zaváhal. Poté si však připomněl, že není na škodu se čas od času a podle okolností špetky kontroly dobrovolně vzdát.

Natáhl se k Jennii, ale ta si mezitím lehla na zem a naprosto dobrovolně se otočila na břicho.

Z Monterey vedou do San Jose dvě trasy. Za prvé se dá jet po silnici 1, která se vine podél pobřeží přes Santa Cruz, a pak to šmiknout na závrať vyvolávající sedmnáctku vedoucí přes rádobyumělecké Los Gatos, kde si člověk může koupit nejrůznější rukodělné výrobky, křišťál, kadidlo nebo batikované šaty ve stylu Janis Joplinové (jasně, a taky Roberta Cavalliho a D&G).

Anebo to můžete vzít po silnici 156, odbočit na sto jedničku, a pokud máte vládní poznávací značky, dupnout na plyn a za hodinku být ve městě.

Kathryn Danceová si vybrala druhou možnost.

Gospel dohrál a agentka nyní poslouchala latinskoamerickou hudbu – konkrétně mexickou zpěvačku Julietu Venegasovou. Z reproduktorů se právě linulo její procítěné „Verdad“.

Ford Taurus se téměř stopadesátkou prořítíl Gilroyem, světovou metropolí česneku. Nedaleko odtud se rozkládaly Castroville (rovněž světová metropole, pro změnu artyčoku) a Watsonville se širými lány malinových polí a houbových plantáží. Danceová měla tato městečka ráda a odsuzovala posměváčky, kteří shazovali místní akce typu vyhlašování artyčoková královny nebo dlouhé fronty u kontaktních akvárií na montereyské Slavnosti olihní. Právě tihle supersnobští měšťáci koneckonců platili nehorázné ceny za dovážený olivový olej a balzamikový ocet, aby si do nich místní artyčoky a kalamáry nakládali.

Zdejší městečka byla zkrátka domácká, poctivá a prodchnutá dějinami. A navíc představovala Kathrynin rajon, neboť spadala do středozápadní oblasti CBI.

Všimla si cedule lákající turisty na vinici v Morgan Hill a něco ji napadlo.

Zatelefonovala Michaelu O'Neilovi.

„Ahoj,“ řekl detektiv.

„Přemýšlela jsem o té kyselině, která se našla v Moss Landingu v jejich thunderbirdu. Víš něco nového?“

„Peterovi technici na tom dělají, ale žádné konkrétní stopy zatím nemáme.“

„A kolik lidí prohledává sady a vinice?“

„Asi patnáct členů dálniční hlídky, pět našich lidí a nějaké uniformy ze Salinasu. Jenže nic nenašli.“

„Něco mě napadlo. Co je to přesně za kyselinu?“

„Vydrž.“

Danceová těkala očima mezi silnicí a kusem papíru na koleně a postupně si zapsala několik nesrozumitelných termínů, které jí O'Neil nadiktoval.

„Takže kinezie ti už nestačí? Hodláš si osvojit i soudní kriminalistiku?“

„Moudrá žena zná své hranice. Za chvíli ti zavolám.“

Danceová stiskla tlačítko rychlého vytáčení a poslouchala, jak se o tři tisíce kilometrů dále ozývá volací tón.

Po chvíli se ozvalo cvaknutí. „Amélie Sachsová.“

„Ahoj, tady Kathryn.“

„Jak se máš?“

„No, už jsem se měla líp.“

„To si umím představit. Taky ten případ sledujeme. Jak je na tom ten detektiv? Ten popálený?“

Danceovou překvapilo, že věhlasný soudní kriminalista z New Yorku Lincoln Rhyme i jeho partnerka a detektivka newyorské policie Amélie Sachsová sledují případ Pellova útěku. „Obávám se, že moc dobře ne.“

„Bavili jsme se o Pellovi. Lincoln si na ten původní případ vzpomíná. Bylo to v devětatadesátém. Když povraždil tu rodinu. Pokročili jste někam?“

„Moc ne. Je chytrý. Příliš chytrý.“

„To jsme si ze zpráv domysleli. Jak se mají děti?“

„Dobře. Pořád čekáme na tu návštěvu. A moji rodiče taky. Chtějí vás oba poznat.“

Sachsová se zasmála. „Však já ho odsud vytáhnou. Je to výzva.“

Lincoln Rhyme nerad cestoval. A nebylo to dáno problémy spojenými s jeho postižením (byl kvadruplegik). Prostě nerad cestoval.

Danceová se s Rhymem a Sachsovou seznámila loni, když v New Yorku vyučovala na kurzu a oni ji požádali o pomoc s jedním případem. Od té doby spolu zůstali v kontaktu. Obzvláště se Sachsovou se Kathryn sblížila. Ženy v drsné policejní branži mají sklon držet při sobě.

„Nějaké zprávy o našem dalším společném příteli?“ zeptala se Sachsová.

Narážela přitom na pachatele, po kterém loni v New Yorku pátrali. Muž jim nakonec unikl a zmizel, dost možná do Kalifornie. Danceová tehdy otevřela na CBI spis, ale stopa postupně vychladla a nedalo se vyloučit, že pachatel zmizel za hranice.

„Bohužel ne. Naše pobočka v Los Angeles pořád sleduje jeho stopu. Ale já volám kvůli něčemu jinému. Je tam někde Lincoln?“

„Vydrž chvíličku. Je přímo tady.“

Ozvalo se cvaknutí a ve sluchátku zapraskal Rhymův hlas. „Kathryn.“

Rhyme rozhodně nebyl na dlouhé vybavování, ale s Danceovou přesto několik minut konverzoval.

Rozhovor se nicméně netýkal jejího osobního života ani dětí; kriminalista se zajímal jen o případy, na nichž agentka pracuje. Byl to vědec, který měl jen velmi malou trpělivost s „člověčí“ stránkou policejní práce, jak to sám nazýval. Při vyšetřování jejich společného případu však alespoň částečně pochopil význam kinezie a začal ji uznávat (přičemž si samozřejmě pospíšil s poznámkou, že tato věda je založena na vědecké metodologii, a nikoliv na – řekl tehdy pohrdavě – nějakých předtuchách).

„Škoda, že tady nejsi,“ prohlásil nyní. „Mám tu jednoho svědka, kterého bychom s radostí ugrilovali v případě jedné několikanásobné vraždy. Jestli chceš, můžeš si přivést gumovou hadici.“

Danceová si kriminalistu představila, jak sedí na motorizovaném invalidním vozíku červené barvy a dívá se na velkou plochou obrazovku propojenou s mikroskopem nebo s počítačem. Lincoln Rhyme miloval důkazy stejně jako ona výsledky. „To bych moc ráda. Jenže mám plné ruce práce.“

„Slyšel jsem. Kdo dělá labinu?“

„Peter Bennington.“

„Jo, jasně. Toho znám. Je odkojený L. A. Byl na jednom mém semináři. Prima chlap.“

„Měla bych otázku ohledně Pella.“

„Jasně. Povídej.“

„Máme nějaké důkazy, které by nám mohly naznačit, co má v plánu – případně kde se ukrývá. Jenže obojí by si vyžádalo nasazení řady policistů. Takže musím vědět, jestli má smysl je do toho angažovat. Docela by se nám totiž hodili jinde.“

„Co je to za důkazy?“

„Pokusím se to vyslovit nejlépe, jak umím.“ Agentčiny oči opět začaly těkat mezi vozovkou a zápisníkem.

„Kyselina karboxylová, etanol a kyselina jablečná, aminokyselina a glukóza.“

„Dej mi minutku.“

Danceová slyšela, jak se kriminalista baví se Sachsovou, která se pravděpodobně připojila na internet a otevřela některou z Rhymových databází. Veškerou konverzaci slyšela Danceová zřetelně; na rozdíl od většiny volajících si kriminalista během hovoru s někým dalším v místnosti nemohl zakrýt mluvítko rukou.

„Dobrá, vydrž, probírám se tu pár věcmi...“

„Jestli chceš, můžeš mi zavolat zpátky,“ řekla agentka. Nečekala, že jí Rhyme odpoví okamžitě.

„Ne..., počkej chvíli... Kde se ta látka našla?“

„Na podlaze Pellova auta.“

„Hm. Auto.“ Chvíli bylo ticho, pak si Rhyme něco sám pro sebe mumlal a nakonec se zeptal: „Není možné, že Pell krátce předtím jedl v restauraci? V nějaké restauraci s mořskými plody nebo v britské nálevně?“

Danceová se hlasitě rozesmála. „Ano, byl v mořské restauraci. Jak jsi to proboha zjistil?“

„Tou kyselinou je ocet – konkrétně sladový ocet, protože přítomnost aminokyselin a glukózy naznačuje karamelové zbarvení. Databáze mi říká, že tenhle typ octu je běžný v britské kuchyni, hospodském jídle a mořských plodech. Thome? Vzpomínáš si na něj? S touhle položkou mi pomohl on.“

„Samozřejmě. Že ho pozdravuju.“ Rhymův ošetřovatel fungoval současně jako kuchař. Loni v prosinci jí naservíroval nejlepší dušené hovězí na víně, jaké kdy jedla.

„Promiň, že jsem tě nepřivedl až k němu na práh.“

„Ne, ne, to je v pořádku, Lincolne. Alespoň můžu odvolat lidi z oblastí, kde pátrali. A poslat je někam, kde budou užitečnější.“

„Zavolej mi kdykoliv. Z tohoto pachatele bych si taky docela rád kousek urval.“

Rozloučili se.

Danceová poté zatelefonovala O'Neilovi a oznámila mu, že ta kyselina pravděpodobně pochází z restaurace Jack's Seafood, takže je nepřivede k Pellovi ani k cíli jeho zdejší mise. Zřejmě proto bude lepší, aby místo po kyselině začali policisté pátrat přímo po vrahovi.

Zavěsila a pokračovala v jízdě na sever po důvěrně známé silnici 101. Ta vedla až do San Franciska, kde se z původních osmi pruhů zúžila a přejmenovala na Van Ness Avenue. Danceová však sto třicet kilometrů severně od Monterey odbočila na západ a vyrazila do rozlehlého San Jose – města, které ve staré písni „Do You Know the Way to San Jose?“ v podání Burta Bacharacha a Hala Davida vystupovalo jako dokonalý protiklad losangeleského narcismu. Faktem ovšem bylo, že díky Silicon Valley dnes i této metropoli narostlo pořádné ego.

Danceová se pomocí satelitní navigace proplétala labyrintem rozsáhlých zástaveb, až dorazila ke komplexu tvořenému téměř totožnými domy; pokud byly symetricky rostoucí stromy zasazeny v době vzniku této zástavby, pak Danceová odhadovala její stáří na přibližně pětadvacet let. Skromná, nicneříkající, malá – ale i tak by se tu každý dům dal prodat za hodně přes milion dolarů.

Danceová našla hledanou adresu, projela kolem domu a zaparkovala na protější straně ulice o jeden blok dál. Poté se pěšky vrátila k domu, na jehož příjezdové cestě parkovaly červený džíp a tmavě modrá acura a na jehož trávníku se válela velká plastová trojkolka. Danceová zahlédla v domě rozsvícené světlo.

Vyrazila k přední terase a zazvonila za zvonek. Pro případ, že by jí otevřel Samanthin manžel nebo děti, měla připravenu náhradní historku. Zdálo se nepravděpodobné, že by Samantha McCoyová tajila svou minulost před současným mužem, ale bylo bezpečnější to pro začátek předpokládat. Danceová potřebovala přimět Samanthu ke spolupráci a nechtěla si ji znepřátelit.

Dveře se otevřely a před agentkou stála štíhlá žena s úzkým pohledným obličejem připomínajícím herečku Cate Blanchettovou. Měla kudrnaté hnědé vlasy a na očích módní brýle s modrými obroučkami. Stála ve dveřích s vystrčenou hlavou a kostnatou rukou svírající zárubeň. „Ano?“

„Paní Starkeyová?“

„To jsem já.“ Samanthin obličej se velice lišil od její podoby na osm let starých fotografiích; bezpochyby podstoupila rozsáhlou plastickou operaci. Její oči však Danceové okamžitě prozradily, že o její totožnosti nemůže být pochyb. Nešlo o celkové vzezření, nýbrž o záblesk hrůzy a poté úleku.

„Jsem Kathryn Danceová,“ řekla agentka klidně. „Z Kalifornského úřadu vyšetřování.“ Samanthin pohled na legitimaci, kterou Danceová držela diskrétně nízko u země, byl tak rychlý, že během něj nemohla Samantha přečíst ani slovo.

Zevnitř se ozval mužský hlas: „Kdo je to, miláčku?“ Samantha upřela oči pevně na Danceovou a odvětila:

„Ta žena z naší ulice. Ta, se kterou jsem se seznámila v Safeway – však víš, jak jsem ti o tom říkala.“

Což byla zároveň odpověď na otázku, nakolik je Samanthina minulost tajná. A Danceovou napadlo i něco jiného: že to Samantha zahrála bravurně. Dobří lháři mají vždy připravenou věrohodnou odpověď a znají člověka, kterému lžou. Samanthina replika Danceové prozradila, že její manžel má špatnou paměť na zdvořilostní konverzace a že si Samantha předem promyslela reakce na všechny pravděpodobné situace, v nichž bude potřebovat lhát.

Vyšla z domu, zavřela za sebou dveře a obě ženy poodstoupily až do poloviny ulice. Když teď Samanthu nezjemňovalo milosrdné přitímní vchodu, všimla si Danceová, jak zbědované tato žena vypadá. Pod zarudlýma očima se jí zračily tmavé pŕlměsíce, pleť měla suchou a rty rozpraskané. Jeden nehet měla utržený a také se zdálo, že vůbec nespala. Danceová pochopila, proč dnes Samantha „pracuje z domova“.

Žena se letmo ohlédla k domu, upřela pohled zpátky na Danceovou a s prosebnýma očima zašeptala:

„Přísahám, že jsem s tím neměla nic společného. Slyšela jsem, že mu někdo pomáhá, nějaká ženská – viděla jsem to ve zprávách, ale...“

„Ne, ne, kvůli tomu jsem nepřijela. Prověřila jsem si vás. Pracujete pro to vydavatelství na Figueroa Street. Včera jste tam byla celý den.“

Zděšení. „Vy jste...“

„Nikdo o tom neví. Volala jsem tam ohledně jedné vymyšlené zásilky.“

„Takže to... Toni říkal, že se mi někdo pokoušel něco doručit a ptal se po mně. Tak to jste byla vy.“ Žena si promnula obličej a zkřížila ruce na prsou. Gesta negace. Samantha McCoyová se utápěla ve stresu.

„To byl váš manžel?“ zeptala se Danceová.

Samantha přikývla.

„On o tom neví?“

„On ani nic netuší.“

Úžasné, pomyslela si Danceová. „Víš o tom vůbec někdo?“

„Pár úředníků u soudu, kde jsem si nechala změnit jméno. A můj probační úředník.“

„A co přátelé a rodina?“

„Moje matka zemřela. A otci jsem totálně volná. Nechtěli se mnou mít nic společného už předtím, než jsem poznala Pella. A po těch vraždách Croytonových mi přestali brát i telefony. A staří přátelé? Někteří se mnou nějakou dobu udržovali kontakt, ale když je člověk spojován s někým jako Daniel Pell...

Řekněme prostě, že si všichni našli výmluvy, aby mohli co nejrychleji zmizet z mého života. Se všemi současnými přáteli jsem se seznámila až poté, co se ze mě stala Sarah.“ Znovu se zadívala k domu a upřela nejisté oči zpátky na Danceovou. „Co ode mě chcete?“ zašeptala.

„Určitě se díváte na zprávy. Zatím jsme Pella nevypátrali. Ale zdržuje se někde v oblasti Monterey. A my nevíme proč. Rebecca a Linda nám přijíždějí na pomoc.“

„Vážně?“ Samantha se zatvářila užasle.

„A já bych ráda, abyste přijela i vy.“

„Já?“ Samanthě se roztřásla čelist. „Ne, ne, to nemůžu. Ach, prosím vás...“ Začal jí selhávat hlas.

Danceová rozpoznala první známky hysterie, a tak rychle řekla: „Nebojte se. Nezničím vám život. Nikomu o vás nic neřeknu. Jen vás žádám o pomoc. Nedokážeme tomu člověku přijít na kloub. A vy byste mohla vědět něco...“

„Já nic nevím. Vážně. Daniel Pell není něco jako manžel, bratr nebo přítel. Je to zrůda. Využíval nás. Tečka. Bydlela jsem s ním dva roky, a stejně bych vám ani zdaleka nedokázala říct, co se mu honilo hlavou. Musíte mi věřit. Přisáhám.“

Byly to klasické výrazy popírání, které ovšem nenaznačovaly lež, nýbrž stres z minulosti, jemuž Samantha nedokázala čelit.

„Budete mít naprostou ochranu, jestli vám...“

„Ne. Promiňte. Ráda bych vám pomohla. Ale musíte pochopit, že jsem si vybudovala nový život. Stál mě spoustu úsilí a je strašně křehký.“

Danceové stačil jediný pohled do ženiny tváře, do jejích vyděšených očí, na její třesoucí se čelist, aby pochopila, že neexistuje sebemenší naděje získat její souhlas. „Chápu.“

„Promiňte. Já prostě nemůžu.“

Samantha se otočila a vyrazila k domu. U dveří se ohlédla a věnovala agentce široký úsměv.

Že by si to přece jen rozmyslela? V Danceové vzplanula jiskřička naděje.

Žena jí však jen zamávala. „Ahoj!“ křikla. „Ráda jsem tě zas. viděla.“

Samantha McCoyová a její lež se vrátily do domu. Dveře se zavřely.

24

„Slyšel jste o tom?“ zeptala se Susan Pembertonová Césara Gutierreze usazeného naproti ní v hotelovém baru a nasypala si cukr do kávy s mlékem. Ukázala na televizor, z něhož právě jukala fotografie Daniela Pella opatřená místním telefonním číslem.

Horká linka – uprchnuvší.

„Nemá tam spíš být uprchlý?“ zeptal se Gutierrez.

Susan zamžourala. „Já nevím.“

Podnikatel pokračoval: „Nechtěl jsem to nějak zlehčovat. Je to strašné. Slyšel jsem, že ten člověk zabil dva lidi.“ Pohledný Hispánec si nasypal do cappuccina skořici, napil se a přitom si trochu kávy vybryndal na kalhoty. „Ale né. Jsem to ale nešika.“ Zasmál se. „Mě zkrátka nemůžete nikam vzít.“

Začal si otírat skvrnu, čímž ji však pouze zvětšil. „Ach jo.“

Schůzka měla ryze pracovní ráz – Susan pracovala pro agenturu zabývající se pořádáním akcí a nyní měla pro rodiče tohoto muže zorganizovat oslavu výročí svatby –, avšak protože byla tato devětatřicetiletá žena momentálně bez partnera, automaticky na Gutierreze pohlížela i z osobní perspektivy a přitom jí neuniklo, že je pouze o pár let starší než ona a nemá snubní prsten.

Rychle vyřídili podrobnosti oslavy – pult s placeným pitím, kuřecí a rybí maso, víno zdarma, patnáct minut na slavnostní zopakování manželského slibu a hudba s diskžokejem.

A tak se nyní mohli nenuceně bavit nad kávou, než se Susan vrátí do kanceláře a vypracuje cenový odhad.

„Člověk by řekl, že už ho budou mít,“ poznamenal Gutierrez. Vykoukl z okna a zamračil se.

„Děje se něco?“ zeptala se Susan.

„Já vím, že to zní zvláštně. Ale když jsem sem přicházel, všiml jsem si, že sem přijelo tohle auto. A vystoupil z něj někdo, kdo vypadal trochu jako on.“ Podnikatel ukázal na televizor.

„Kdo? Ten vrah?“

Gutierrez pokýval hlavou. „A za volantem seděla žena.“

Televizní hlasatelka právě zopakovala, že Pellovým komplicem je mladá žena.

„A kam šel?“

„Nevěnoval jsem mu pozornost. Ale myslím, že někam k té podzemní garáži u banky.“

Susan se tam zadívala.

Podnikatel se však jen usmál. „Vždyť je to šílenost. Tady se přece neukáže.“ Kývl za místo, na které se právě dívali. „Co je to za plakát? Už jsem ho někde viděl.“

„Eh, ten je na páteční koncert. Má to být součást oslav Johna Steinbecka. Četl jste od něj něco?“

„Samozřejmě,“ odpověděl podnikatel. „Na východ od ráje. A Údolí bez konce. Byla jste někdy v King City? Já to tam Zbožňuju. Steinbeckův dědeček tam míval ranč.“

Susan se uctivě dotkla dlaní hrudníku. „Hrozny hněvu... Nejlepší kniha, jaká kdy byla napsána.“

„A říkáte, že je tu v pátek koncert? Jaké hudby?“

„Jazzové. Chápete, v rámci montereyského jazzového festivalu. Jazz je můj oblíbený styl.“

„Já ho taky miluju,“ prohlásil Gutierrez. „Na tenhle festival jezdím pokaždé, když mám čas.“

„Vážně?“ Susan potlačila nutkání dotknout se jeho paže.

„Možná se na tom příštím potkáme.“

„Dělám si starosti...,“ řekla Susan. „Totiž, prostě bych si přála, aby tuhle hudbu poslouchalo více lidí. Skutečnou hudbu. Ale myslím, že děti o ni nemají zájem.“

„Tak na hudbu.“ Gutierrez si s ní ťukl kávovým šálkem. „Moje bývalá žena... nechává našeho syna poslouchat rap. Slyšela jste některé ty texty? Nechutné. A to je mu teprve dvanáct.“

„Tohle není hudba,“ prohlásila Susan. A pomyslela si: takže takhle je to. Má bývalou manželku. Fajn. Slíbila si, že nikdy nebude chodit s nikým přes čtyřicet, kdo ještě nebyl ženatý.

Podnikatel zaváhal a pak se zeptal: „Myslíte, že byste tam mohla být? Na tom pátečním koncertě?“

„Jo, budu tam.“

„Totiž, neznám vaši situaci, ale kdybyste tam šla, nechcete se se mnou spráhnout?“

„Ach, Césare, to by bylo prima.“

Spřáhnout se...

V dnešní době se i tohle rovnalo oficiálnímu pozvání.

Gutierrez se protáhl a řekl, že už musí vyrazit. Dodal, že ho setkání se Susan těšilo, a bez váhání jí sdělil svatou trojici telefonních čísel: do práce, domů a na mobil. Sebral kufík a oba společně vyrazili ke dveřím. Susan si nicméně všimla, že se Gutierrez každou chvíli zastavuje a jeho oči za brýlemi s tmavými obroučkami bedlivě pozorují vestibul. Znovu se zamračil.

„Děje se něco?“

„Myslím, že je to ten chlap,“ zašeptal Gutierrez. „Ten, kterého jsem viděl předtím. Tamhle, vidíte ho? Byl tady, v hotelu. A dívá se naším směrem.“

Vestibul byl plný tropických rostlin. Susan koutkem oka zahlédla, jak se někdo otáčí a vychází ze dveří.

„Daniel Pell?“

„To není možné. Je to hloupost... Prostě tu funguje síla sugesce nebo něco podobného.“

Došli až ke dveřím, zastavili se a Gutierrez vykoukl ven. „Je pryč.“

„Myslíte, že bychom to měli oznámit někomu na recepci?“

„Zavolám na policii. Pravděpodobně se pletu, ale co tím můžu zkazit?“ Vytáhl mobilní telefon a vytočil 911. Několik minut hovořil a pak ukončil hovor. „Říkali, že sem někoho pošlou, aby to prověřil. Ale moc nadšeně nepůsobili. Takových telefonátů mají nejspíš sto za hodinu. Jestli chcete, doprovodím vás k autu.“

„To bych přivítala.“ Susan se ani tak neobávala uprchlíka; spíše se jí líbila představa, že bude moci strávit s Gutierrezem ještě nějaký čas.

Kráčeli spolu po hlavní ulici Alvarado. Dnes zde sídlily restaurace, prodejny turistických suvenýrů a kavárny – ulice tak vypadala naprosto jinak než před sto lety, kdy to tu připomínalo Divoký západ. Vojáci a dělníci z „plecháreny“ tu tehdy popíjeli, váleli se v nevěstincích a čas od času se přímo uprostřed ulice postříleli.

Během chůze konverzace poněkud vázla a Gutierrez i Susan se rozhlíželi kolem sebe. Susan si uvědomila, že okolní ulice jsou neobvykle opuštěné. Je to kvůli tomu uprchlíkovi? Začala počítovat neklid. Její kancelář se nacházela vedle staveniště jeden blok od Alvarada. Válely se tam hromady stavebního materiálu a Susan si uvědomila, že kdyby Pell přišel z této strany, snadno by se za nimi mohl ukrýt a vyčkávat. Zpomalila.

„To je vaše auto?“ dotázal se Gutierrez.

Přikývla.

„Děje se něco?“

Susan se zašklebila a rozpačitě usmála. Svěřila se podnikateli, že má obavy, zda se Pell neukrývá na tom staveništi.

Gutierrez se usmál. „I kdyby tam byl, společně na nás dva nezaútočí. Pojdte.“

„Césare, počkejte,“ řekla Susan. Sáhla si do kabelky a podala mu malý červený válec. „Tady.“

„Co to je?“

„Pepřový sprej. Pro všechny případy.“

„Já myslím, že to bude v pořádku. Ale jak to funguje?“ Gutierrez se zasmál. „Nerad bych postříkal sám sebe.“

„Stačí namířit a tadyhle zmáčknout. Je připraven k použití.“

Pokračovali k autu, a ještě než k němu dorazili, začala si Susan připadat hloupě. Za hromadami cihel se samozřejmě neukrývali žádní šílení vrazi. Susan přemýšlela, zda se svou bojácností nepřipravila o několik bodů ve vztahu k potenciálnímu rande. Měla dojem, že ne. Gutierrez si svou roli galantního gentlemana očividně vychutnával.

Odemkla dveře auta.

„Tohle vám raději vrátím,“ řekl podnikatel a podal jí sprej.

Susan se po něm natáhla.

Gutierrez však učinil rychlý výpad, popadl ji za vlasy a hrubě jí zvrátil hlavu dozadu. Vzápětí jí zarazil ústí pepřového spreje do úst otevřených v přidušeném výkřiku.

Stiskl dávkovač.

Trýzeň, pomyslel si Daniel Pell, je možná nejrychlejším způsobem, jak někoho ovládnout.

Přestrojení za hispánského podnikatele evidentně fungovalo, a tak Pell v této roli ještě chvíli zůstal.

Momentálně směřoval v autě Susan Pembertonové na jedno opuštěné místo jižně od Carmelu a kousek od oceánu.

Trýzeň... Ošklivě jim ublížit, dát jim trochu času na vzpomínání a pak jim pohrozit další újmou. Experti tvrdí, že mučení není účinné. To je omyl. Není elegantní. Není hezké na pohled. Ale funguje opravdu dobře.

Průnik spreje do úst a nosu Susan Pembertonové netrval déle než vteřinu, ale Pell podle jejího tlumeného křiku a cukajících končetin poznal, že tahle žena trpí nesnesitelnou bolestí. Nechal ji, ať se trochu sebere, a pak jen zamával sprejem před jejíma panickými a usazenými očima. A okamžitě od ní získal přesně to, co chtěl.

S tím sprejem to samozřejmě neplánoval; místo něj měl v kufříku lepicí pásku a nůž. Když mu však Susan k jeho pobavení podala plechovku s pepřovým sprejem – tedy ne jemu, nýbrž jeho alter egu Césaru Gutierrezovi –, rozhodl se změnit plán.

Daniel Pell musel na veřejnosti zařídit pár věcí, a protože místní televize vysílaly každou půlhodinu jeho fotku, musel se stát někým jiným. Takže když Jennie Marstonová fikaně vymámila toyotu od toho naivního prodejce se zájmem o ženskou výstřihy, zaběhla koupit ještě i barvu na látku a opalovací krém, které si Pell namíchal podle receptu na ztmavnutí kůže. Načež si obarvil načerno vlasy a obočí. S očima nic dělat nemohl. Pokud vůbec existovaly kontaktní čočky, které měnily modrou na hnědou, Pell netušil, kde by je měl sehnat. Laciné brýle na čtení s tmavými obroučkami však snadno odvedly pozornost od jeho výrazně modrých očí.

Během dne zatelefonoval Pell do firmy Brock a spojil se s jistou Susan Pembertonovou, která souhlasila se schůzkou ohledně naplánování oslavy jednoho výročí svatby. Oblékl si laciný oblek, který mu Jennie koupila v Mervyns, setkal se se Susan v hotelu Doubletree a pustil se do práce, která mu šla ze všeho nejlépe.

Ach, to bylo krásné! Hrát si se Susan jako kočka s myší byl absolutní vrchol – ještě lepší než sledovat, jak si Jennie střihá vlasy, zahazuje halenky nebo cuká bolestí, když si na jejím úzkém zadku trochu zadováděl s ramínkem.

V duchu si nyní přehrával použité metody: najít společné obavy (uprchlý vrah) i společné vášně (John Steinbeck a jazz, o kterém sice věděl jen málo, ale uměl dobře blažovat), nechat rozeznít sexuální podtóny (její pohled na jeho holý prsteníček i její stoický úsměv, když se zmínil o dětech, mu o romantickém životě Susan Pembertonová prozradily vše), provést něco hloupého a pak se tomu zasmát (rozlitá káva), vzbudit její sympatie (ta jeho pitomá exmanželka, která mu kazí syna), hrát si na slušňáka (oslava pro milované rodiče, galantní nabídka doprovodu k autu), odvrátit podezření (falešný telefonát na policii).

Krůček po krůčku si získával důvěru – a tím i kontrolu.

Vyzkoušet si své umění znovu v reálném světě, to byla prostě totální slast.

Pell našel odbočku. Vedla přes husté stromořadí k oceánu. Jennie strávila sobotu před jeho útekem průzkumem terénu a přitom objevila tohle opuštěné místo. Pell jel dál po cestě plné navátého písku a po chvíli minul ceduli označující hranici soukromého pozemku. Na konci cesty zajel se Susaniným autem do písku, daleko mimo dohled ze silnice. Vystoupil z vozu a uslyšel, jak se o staré molo nedaleko odtud rozbíjí příboj. Slunce stálo nízko na obloze a vypadalo úchvatně.

Pell nemusel čekat dlouho; Jennie přijela dřív. Pella to potěšilo – lidé, kteří přijíždějí dřívě, jsou pod vaší kontrolou. Naopak je třeba mít se vždy na pozoru před lidmi, kteří vás nechávají čekat.

Jennie zaparkovala, vystoupila z auta a zamířila k němu. „Doufám, žes nemusel čekat dlouho, miláčku.“ Hladově mu sevřela ústa kolem rtů a vložila si jeho obličej do obou dlaní. Zoufale.

Pell zalapal po dechu.

Jennie se zasmála. „Je těžké si na tebe takhle zvyknout. Teda, já věděla, že jsi to ty, ale stejně jsem se musela podívat podruhé. Ale neboj, je to něco podobného jako s mými krátkými vlasy – prostě mi dorostou a ty budeš zase bílý.“

„Pojď sem.“ Pell ji vzal za ruku, posadil se na nízkou písčitou dunu a stáhl Jennii vedle sebe.

„My ještě neodjíždíme?“ zeptala se.

„Ne tak docela.“

Kývla na lexus. „Čí je to auto? Myslela jsem, že tě sem hodí ten tvůj přítel.“

Pell neřekl nic. Dívali se na západ na Tichý oceán. Slunce teď mělo podobu bledého disku klesajícího k obzoru – s každou minutou však vypadalo ohnivěji.

Jennie si teď určitě myslí: chce se se mnou bavit, chce mě ošoustat? Co se děje?

Nejistota... Pell ji nechal ještě vystupňovat. Určitě jí neuniklo, že se neusmíval.

Její tělo zaplavil příliv obav. Pell cítil v její dlani i paži napětí.

Nakonec se zeptal: „Jak moc mě miluješ?“

Jennie nezaváhala, ale Pell vycítil v její odpovědi cosi ostražitého. „Moje láska je stejně velká jako to slunce.“

„Odsud se zdá docela malé.“

„Já myslím stejně velká, jako je slunce ve skutečnosti. Ne, je velká jako vesmír,“ dodala Jennie rychle, jako by se ve škole snažila napravit špatnou odpověď.

Pell mlčel.

„Co se děje, Danieli?“

„Mám takový problém. A nevím, jak s ním naložit.“

Jennie ztuhla. „Problém, pusinko?“

Takže když je šťastná, říká „miláčku“, zatímco když ji něco trápí, používá „pusinko“. To bylo dobré vědět.

Pell si uložil tento poznatek do paměti.

„Ta dnešní schůzka...“ Pell neřekl Jennie nic jiného, než že se musí s někým setkat v jedné „obchodní záležitosti“.

„E-he.“

„Něco se zvtřlo. Měl jsem všechno pečlivě naplánováno. Ta žena mi měla vrátit spoustu peněz, které jsem jí kdysi půjčil. Jenže mi lhala.“

„A co se stalo?“

Pell se zadíval Jennii přímo do očí. Nakrátko mu blesklo hlavou, že jediným člověkem, který ho kdy usvědčil ze lži, byla Kathryn Danceová. Myšlenky na ni ho však rozptylovaly, a tak ji z nich vytěsnil. „Vyšlo najevo, že měla jiné plány. Chtěla mě využít. A tebe taky.“

„Mě? Ona mě zná?“

„Podle jména ne. Ale ze zpráv ví, že jsme spolu. Chtěla, abych tě opustil.“

„Proč?“

„Abych mohl být s ní. Chtěla se mnou odjet místo tebe.“

„Takže to byl někdo, koho jsi znával?“

„Přesně tak.“

„Aha.“ Jennie zmlkla.

Žárlivost...

„Já ji samozřejmě odmítl. Něco takového by mě nikdy ani nenapadlo.“

Pokus o předení. Nevyšel.

Miláčku...

„A Susan kvůli tomu začala třeštit. Říkala, že to ohlásí na policii. Že nás oba práskne.“ Pell zkroutil obličej bolestí. „Snažil jsem se jí to vymluvit. Jenže ona mě neposlouchala.“

„A co se stalo?“

Pell pohlédl k autu. „Přivezl jsem ji sem. Neměl jsem na vybranou. Chtěla zavolat policii.“

Jennie polekaně vzhledla, ale v autě nikoho neviděla.

„Je v kufru.“

„Proboha. Ona je...“

„Ne,“ odpověděl Pell pomalu, „nic jí není. Je jen svázaná. A v tom je právě ten problém. Nevím, co si s ní teď počít.“

„A pořád tě chce prásknout?“

„Věřila bys tomu?“ odvětil Pell se zatajeným dechem. „Prosil jsem ji na kolenou. Jenže ona to nemá v hlavě v pořádku. Něco jako tvůj manžel, vzpomínáš? Pořád ti ubližoval, i když věděl, že ho za to zatknou. Susan je stejná. Nedokáže se ovládat.“ Naštvaně si povzdechl. „Choval jsem se k ní férově. A ona mě podvedla. Všechny peníze utratila. Chtěl jsem ti z nich zaplatit. Za to auto. A za všechno, cos pro mě udělala.“

„S těmi penězi si nemusíš dělat starosti, zlatíčko. Chci je investovat do nás.“

„Ne, já ti je vrátím.“ Nikdy, za žádných okolností nedávej nikomu najevo, že o něj stojíš jen kvůli penězům. A nikdy, za žádných okolností nebuď nikomu dlužníkem.

Nepřítomně ji políbil. „Ale co teď budeme dělat?“

Jennie se vyhnula jeho pohledu a zadívala se do slunce. „Já... Já nevím, miláčku. Nejsem...“ Hlas se jí vytratil, stejně jako myšlenky.

Pell ji stiskl za nohu. „Nemůžu dopustit, aby nám cokoliv ublížilo. Strašně tě miluji.“

„A já miluju tebe, Danieli,“ ozvalo se slabě.

Vytáhl z kapsy nůž. A upřeně se na něj zadíval. „Já to nechci. Opravdu to nechci. Už včera kvůli nám trpěli lidé.“

Kvůli nám. Ne kvůli mně.

Jennie si téhle jemnůstky všimla. Pell to vycítil podle toho, jak jí ztuhla ramena.

„Já to neudělal záměrně,“ pokračoval. „Byla to nešťastná náhoda. Jenže tohle... Já nevím.“ Převracel nůž v ruce tam a zpátky.

Jennie se k němu přitiskla a civěla na čepel, která se leskla v západu slunce. Po celém těle se prudce třásla.

„Pomůžeš mi, miláčku? Sám to nedokážu.“

Pellova milénka se dala do pláče. „Já nevím. Miláčku. Myslím, že nemůžu.“ Její oči provrtávaly zadní část auta.

Pell ji políbil na hlavu. „Nemůžeme dopustit, aby nám něco ublížilo. Nemohl bych bez tebe žít.“

„Já bez tebe taky ne.“ Jennie se syčivě nadechla ústy. Brada se jí chvěla stejně jako prsty.

„Pomoz mi, prosím,“ zašeptal Pell. Vztyčil se, pomohl Jennii na nohy a oba společně vyrazili k lexusu. Pell jí podal nůž a sevřel dlaň kolem její ruky. „Sám na to nejsem dost silný,“ přiznal se. „Ale společně..., společně to dokážeme.“ S rozzářenýma očima na ni pohlédl. „Bude to něco jako pakt. Chápeš, jako smlouva mezi milenci. Bude to znamenat, že je mezi námi tak silné pouto, jaké jen mezi dvěma lidmi může být. Že jsme jako pokrevní bratři. Budeme pokrevní milenci.“

Natáhl se do auta a stiskl tlačítko otevírání kufru. Jennie při tom zvuku chabě vykřikla.

„Pomoz mi, miláčku. Prosím.“ Odvedl ji ke kufru.

Jennie se však zastavila.

Podala mu nůž a začala vzlykat. „Prosím tě... Mrzí mě to. Strašně mě to mrzí, pusinko. Nezlob se. Já to nedokážu. Prostě to nedokážu.“

Pell neřekl nic a jen pokýval hlavou. Ty její ubohé oči, ty její slzy, v nichž se rudě zrcadlilo roztékající se slunce.

Byl to opojný pohled.

„Nezlob se na mě, Danieli. Nevydržela bych to, kdyby ses zlobil.“

Pell zaváhal na dobu tří úderů srdce – což byl ideální interval pro přiživení nejistoty. „To je v pořádku.

Nezlobím se.“

„A jsem pořád tvůj miláček?“

Další odmlka. „Samozřejmě že jsi.“ Poručil Jennii, ať jde počkat do auta.

„Já...“

„Běž a počkej na mě. To je v pořádku.“ Nic dalšího nedodal. Jennie se odšourala zpátky k toyotě, zatímco

on pokračoval ke kufru lexusu.

Sklopil hlavu a zadíval se na bezvládné tělo Susan Pembertonové.

Zabil ji už před hodinou, na parkovišti před její kanceláří. Udusil ji lepicí páskou.

Pell ani na okamžik nepředpokládal, že mu Jennie pomůže tu ženu zabít. Věděl, že cukne. Celá tahle epizoda byla jen další lekcí ve výchově žákyně.

Jennie Marstonová se posunula o krok blíže ke stavu, do něhož ji potřeboval dostat. Smrt a násilí se pro ní staly realitou. Nejméně pět nebo deset vteřin se musela zaobírat myšlenkou, že vrazí nůž do lidského těla; musela se připravit, že z něj uvidí prýštit krev, že bude sledovat, jak z něj vyprchává život. Zatímco ještě minulý týden by ji něco podobného vůbec nenapadlo, příští týden se bude touto myšlenkou zabývat o poznání déle.

A později se možná doopravdy uvolí, že Pellovi pomůže někoho zabít. A ještě později? Třeba ji Pell dostane až do fáze, kdy spáchá nějakou vraždu sama. Dívky v „rodině“ kdysi dokázal přimět, aby dělaly i věci, které dělat nechtěly, jenže tehdy šlo jen o drobné zločiny. O nic násilného.

Daniel Pell nicméně věřil, že má dostatek talentu, aby proměnil Jennii Marstonovou v takovou osobu, v jakou ji proměnit chtěl.

Zabouchl kufr, zvedl borovou větev a zametl s ní šlépěje v písku. Také když se pak vracel k toyotě, zametl za sebou stopy. Poručil Jennii, ať vyjede na šterkovou silnici, a umetl i otisky pneumatik. Nasedl vedle ní. „Budu řídit,“ oznámil.

„Promiň, Danieli,“ řekla Jennie a otřela si tvář. „Vynahradím ti to.“

Prosila o ujištění.

Plán dnešní lekce však nařizoval, aby jí Pell nedal vůbec žádnou odpověď.

25

Je to podivín, myslela si Kathryn Danceová.

Morton Nagle si potáhl plandavé kalhoty, posadil se v její kanceláři za konferenční stůl a otevřel otlučenou aktovku.

Měl vzezření hajdaláka – rozčuchané řídnoucí vlasy, nerovnoměrně zastříhnutá bradka, roztřepené manžety u šedivé košile, houbovitě tělo –, ale Danceová jako kinezická analytička vytušila, že je se svou fyziognomií spokojen. Jeho chování, přesné a úsporné, nevykazovalo žádné známky stresu a jeho oči šibalsky pomrkávaly a neustále prováděly triáž – bleskurychle posuzovaly, co je podstatné, a co nikoliv. Když vstoupil do její kanceláře, naprosto ignoroval její vybavení, ale zato si dobře všiml, co prozrazuje obličej Kathryn Danceové (nejspíš to bylo vyčerpání), věnoval jeden přátelský, leč bezvýznamný pohled mladému Ryovi Carraneovi a okamžitě upřel pozornost na Winstona Kellogga.

A jakmile se dozvěděl, kdo je Kelloggův zaměstnavatel, přimhouřil oči ještě o trochu více a přemýšlel, co tady agent FBI dělá.

Oproti poslední schůzce byl dnes Kellogg oblečen „nefederálně“ – měl na sobě kostkovanou sportovní bundu běžové barvy, tmavé kalhoty a modrou košili bez kravaty. Jeho chování však stále odpovídalo zvyklostem FBI – choval se stejně neosobně jako všichni agenti. Nagleovi pouze sdělil, že zde „vypomáhá“ jako pozorovatel.

Spisovatel mu adresoval jedno ze svých uchechtnutí, které mělo zřejmě znamenat: Však já ti rozvážu jazyk.

„Rebecca s Lindou souhlasily, že nám pomohou,“ oznámila mu Danceová.

Nagle zvedl obočí. „Vážně? A co ta třetí, Samantha?“

„Ne, ta ne.“

Nagle vytáhl z aktovky tři archy papíru a položil je na stůl. „Moje miniveledílo, pokud to není protimluv. Stručné dějiny Daniela Pella.“

Kellogg si přisunul židličku vedle Danceové. Na rozdíl od O’Neila nevoněl vodou po holení.

Spisovatel zopakoval svá včerejší slova Danceové: jeho kniha prý nepojednává o samotném Pellovi, nýbrž o jeho obětech. „Zajímají mě všichni, které smrt Croytonových nějakým způsobem zasáhla.

Dokonce i jeho zaměstnanci. Croytonovu firmu nakonec koupila jedna velká softwarová firma a propustila stovky lidí. Kdyby Croyton nebyl zemřel, možná by se to nestalo. A co jeho profese? Ta se taky stala obětí. V té době patřil k nejnapaditějším vývojářům počítačového softwaru v Silicon Valley. Měl desítky patentů na programy i hardware, který předběhl svou dobu. Spousta jeho vynálezů byla tak pokročilých, že pro ně tehdy vůbec neexistovaly aplikace. A teď už je pozdě. Možná mezi nimi byly i revoluční programy v oblasti medicíny, vědy nebo telekomunikací.“

Danceová si vzpomněla, že když projížděla kolem areálu Kalifornské státní univerzity, které připadla velká

část Croytonovy pozůstalosti, napadlo ji totéž.

Nagle kývl na své poznámky a pokračoval: „Toto je skutečný příběh Daniela Pella, jak jsem ho dokázal poskládat dohromady. Je to zajímavé – Pell svůj životopis mění podle toho, s kým mluví. Řekněme, že potřebuje navázat bližší vztah s člověkem, jemuž v dětství zemřeli rodiče. A tak mu řekne, že v deseti letech osiřel. Nebo potřebuje využít někoho, jehož otec sloužil v armádě, a v takovém případě je synem vojáka zabitého ve válce. Když ho posloucháte, zjistíte, že existuje zhruba dvacet různých Pellů. Ale pravda je taková:

Narodil se v říjnu devatenáct set šedesát tři. Sedmého. Každému ovšem vykládá, že má narozeniny dvaadvacátého listopadu. Toho dne totiž Lee Harvey Oswald zastřelil Kennedyho.“

„On obdivuje prezidentova atentátníka?“ zeptal se Kellogg.

„Ne. Oswalda podle všeho pokládal za břídila. Zdál se mu příliš poddajný a prostoduchý. Obdivoval však skutečnost, že jediný člověk může jediným skutkem tolik věcí ovlivnit. Že může u tolika lidí vyvolat pláč a změnit směřování celé země – vlastně celého světa.

Daniel neprožil špatné dětství. Jeho otec Joseph Pell pracoval jako obchodní zástupce a matka jako recepční, pokud si dokázala tuhle práci udržet. Středostavovská rodina. Matka Elizabeth hodně pila a lze předpokládat, že měla k Danielovi odtažitý vztah, ale netýrала ho ani nevěznila. Zemřela na cirhózu, když mu bylo patnáct. Ovdovělý otec dělal, co bylo v jeho silách, aby chlapce vychoval, jenže Daniel už nesnesl, aby ho ovládal kdokoliv jiný. Nikdy nevycházel dobře s autoritami – s učiteli, nadřízenými a především s otcem.“

Danceová se zmínila o záznamu z výslechu, který sledovala s Michaellem O’Neilem – o Pellových tvrzeních, že ho otec nutil platit nájem, bil ho, poté odešel od rodiny a zemřel ve stejném roce jako Danielova matka.

„Snůška lží,“ prohlásil Nagle. „Ale otec byl pro Pella bezpochyby tvrdý oříšek. Byl pobožný – dokonce velmi pobožný a velmi přísný. Byl to vysvěcený pastor jakési konzervativní presbyteriánské sekty v Bakersfieldu, ale nikdy neměl vlastní církev. Působil tedy jako pastorační asistent, až ho nakonec propustili. Byla na něj spousta stížností, že je příliš netolerantní, že farníky soudí příliš přísně. Pokusil se tedy založit vlastní církev, ale presbyteriánský synod se s ním vůbec nebavil, takže nakonec skončil jako prodejce náboženských knih, ikon a podobných věcí. Můžeme ovšem předpokládat, že dělal synovi ze života peklo. Dokážu si živě představit, že i to manželčino pití nějak souviselo s ním.“

Náboženství nepatřilo ke stěžejním prvkům Kathrynina života. Slavili sice s Wesem a Maggií Velikonoce a Vánoce, ale hlavními ikonami víry pro ně byli velikonoční zajíček a ten veselý děda v červeném kostýmu. Danceová nicméně dětem vštěpovala vlastní etické zásady – pevná a nezvratná pravidla společná pro většinu velkých sekt. U policie ovšem působila dost dlouho na to, aby věděla, že náboženství hraje často významnou roli ve zločinu. A to nejen u předem promyšlených teroristických útoků, ale i u všednějších incidentů. Jednou strávila s Michaellem O’Neilem téměř deset hodin ve stěsnané garáži v nedalekém městečku Marina, kde vyjednávala s fundamentalistickým pastorem odhodlaným zabít ve jménu Ježíše manželku i dceru, protože dcera otěhotněla. (Nakonec se jim podařilo rodinu zachránit, ale Danceová si z tohoto incidentu odnesla znepokojivé vědomí, že duchovní zanícení se může proměnit v cosi velice nebezpečného.)

Nagle pokračoval: „Pellův otec pak odešel do důchodu, odstěhoval se do Phoenixu a znovu se oženil. Jeho druhá manželka zemřela předloni a on sám podlehl loni infarktu. Pell s ním podle všeho neudržoval žádný kontakt. Z otcovy ani matčiny strany neměl žádné strýce a jeho jedinou tetou je ta žena z Bakersfieldu.“

„Ta s Alzheimerovou chorobou?“

„Ano. Ale zato má Pell bratra.“

Takže není jedináček, jak tvrdil.

„Je starší než Pell. Před lety se odstěhoval do Londýna. Dělá šéfa prodeje u jedné americké dovozní a vývozní firmy. Rozhovory nedává. Mám jen jeho jméno. Richard Pell.“

„Pověřím někoho, ať ho vypátrá,“ řekla Danceová Kelloggovi.

„Co bratranci?“ dotázal se agent FBI.

„Jeho teta se nikdy nevdala.“ Nagle poklepal na životopis, který sepsal, a znovu se uchechtl. „Zhruba od patnácti let střídá Pell pobyty na svobodě s vězením pro mladistvé – většinou za pouliční krádeže, krádeže v obchodech a krádeže aut. Nemá však za sebou žádnou dlouhou násilnou minulost. Jeho trestní rejstřík z raných let je překvapivě nenásilný. Nikde nemá žádný záznam o pouličních rvačkách, násilných útocích nebo jakýchkoliv jiných příznacích, že by někdy ztratil nervy. Jak mi naznačil jeden policista, prý mu připadalo, že Pell by někomu ublížil pouze v případě, že by to pro něj bylo takticky přínosné, a násilí –

ani nenávisť – mu nepůsobilo žádné velké potěšení. Byl to pro něj pouhý nástroj.“

Danceová si vzpomněla na své předchozí hodnocení: bezcitně zabíjí, kdykoliv je to pro něj výhodné.

„Stejně tak nemá žádný záznam o užívání drog. Zdá se, že je Pell nikdy nebral. A taky nepije – nebo nepil – alkohol.“

„A co vzdělání?“

„To je velmi zajímavé. Je geniální. Na střední škole dosáhl výsledků mimo měřitelné rozmezí. Z předmětů vyžadujících samostatné studium měl vždycky jedničky, ale když po něm požadovali účast, nikdy se nedostavil. Ve vězení se sám naučil právo a odvolání v případě Croytonových si vypracoval taky sám.“

Danceová si vzpomněla na jeho poznámku o Hastingsově právnické fakultě během výslechu.

„A dotáhl to s ním až ke kalifornskému nejvyššímu soudu – teprve loni mu ho zamítli. Zjevně to pro něj byla velká rána. Byl přesvědčen, že se dostane ven.“

„No, možná je chytrý, ale ne dost chytrý, aby se vysekal z vězení.“ Kellogg poklepal na pasáž v životopisu, která popisovala přibližně sedmdesát pět zatčení. „Tomuhle říkám trestní rejstřík.“

„A to je jen špička ledovce; Pell obvykle nutil jiné lidi, aby páchali zločiny za něj. Existují stovky dalších trestných činů, za kterými stál a z nichž byl usvědčen někdo jiný. Loupeže, vloupání, krádeže v obchodech, kapesní krádeže. Takhle Pell žil. Špinavou práci za sebe nechával dělat ostatní.“

„Oliver,“ prohodil Kellogg.

„Cože?“

„Charles Dickens. Oliver Twist... Četla jste to někdy?“

„Viděla jsem film,“ odpověděla Danceová.

„Dobře srovnání. Fagin – chlap, který vede gang kapsářů. To je Pell.“

„Prosím, pane, já bych chtěl ještě trochu,“ řekl Kellogg s londýnským přízvukem. Zněl mizerně. Danceová se rozesmála a agent pokrčil rameny.

„Pell odešel z Bakersfieldu a zamířil do San Franciska. Pobýval tam s různými lidmi, párkrát ho sebrali, ale nic vážného. Nějakou dobu o něm nebylo slyšet – až do chvíle, kdy byl zatčen v severní Kalifornii v souvislosti s vyšetřováním jedné vraždy.“

„Vraždy?“

„Jo. Vraždy Charlese Pickeringa v Reddingu. Pickering pracoval pro okres. Zhruba hodinu poté, co byl viděn, jak se baví s někým, kdo vypadá jako Pell, byl ubodán v kopcích za městem. Brutální vražda. Utrpěl desítky bodných ran. Krvavý masakr. Jenže Pell měl alibi – byla s ním nějaká přítelkyně. A nenašly se žádné fyzické důkazy. Místní policie ho týden držela za potulku, ale nakonec ho pustila. Případ nebyl nikdy vyřešen.

A pak už v Seaside založil svou ‚rodinu‘. Následovalo několik let vyplněných krádežemi. Pár přepadení, jeden nebo dva žhářské útoky. Pell se ocitl v podezření, že zbil motorkáře, který bydlel nedaleko, ale muž na něj nepodal žalobu. Zhruba měsíc nato přišly vraždy Croytonových. Od té chvíle – tedy až do včerejška – seděl Pell ve vězení.“

„Co k tomu může říct ta holka?“

„Holka?“

„Ta Spící panna. Theresa Croytonová.“

„Co by k tomu mohla říct? V době těch vražd spala. To se prokázalo.“

„Vážně?“ zeptal se Kellogg. „Kdo to prokázal?“

„Předpokládám, že tehdejší vyšetřovatelé,“ odpověděl Nagle. Jeho hlas zněl nejistě. Zjevně o tom nikdy nepřemýšlel.

„Dneska jí bude, moment, sedmnáct let,“ vypočítala Danceová. „Ráda bych s ní mluvila. Mohla by vědět něco, co je pro nás užitečné. Žije s tetou a strýcem, vidíte?“

„Ano, adoptovali ji.“

„Mohl byste mi dát jejich číslo?“

Nagle zaváhal a zabodl oči do stolu. Jiskra se z nich vytratila.

„Je v tom nějaký problém?“

„Totiž, slíbil jsem tetě, že o té dívce nikomu nic neřeknu. Snaží se svou neteř velmi chránit. Dokonce ani já jsem se s tou dívkou ještě nesetkal. Zpočátku to vypadalo, že se k rozhovoru s ní dostanu jen přes tetinu mrtvolu. Myslím, že by se nakonec mohla nechat přesvědčit, ale kdybych jí dal vaše číslo, velice pochybuji, že by s vámi mluvila, a mám takové tušení, že ani já už bych pak o ní nikdy neslyšel.“

„Stačí, když nám řeknete, kde bydlí. Obstaráme si její jméno ze seznamu. O vás se nezmíníme.“

Spisovatel zavrtěl hlavou. „Změnili si příjmení a odstěhovali se odtud. Měli strach, že by po nich mohl jít někdo z ‚rodiny‘.“

„Jména těch žen jste Kathryn sdělil,“ poznamenal Kellogg.

„Ty byly v seznamu i ve veřejných záznamech. Mohli jste si je zjistit i sami. Zatímco Theresa s tetou a strýcem v žádné veřejné listině nefigurují.“

„Ale vy jste je vypátral,“ řekla Danceová.

„Přes některé důvěrné zdroje. Které budou chtít být po Pellově útěku ještě důvěrnější, za to vám ručím.

Ale zároveň vím, že je to důležité... Takže vám řeknu, co udělám. Zajedu za Theresinou tetou osobně a řeknu jí, že chcete s její neteří mluvit o Pellovi. Nebudu se je pokoušet přesvědčit. Jestli to odmítnou, nedá se nic dělat.“

Kellogg přikývl. „O nic víc vás nežádáme. Díky.“

Danceová si ještě jednou prohlédla životopis a řekla: „Čím víc se o něm dozvídám, tím méně toho vím.“

Spisovatel se zasmál a do očí se mu vrátila jiskra. „Ale, tak vy chcete přijít Pellovi na kloub?“ Zalovil v aktovce, vytáhl hromádku papírů a nalistoval na žlutou záložku. „Tady je přepis jednoho jeho rozhovoru s vězeňským psychologem. Alespoň jednou byl upřímný.“ Nagle začal číst:

„Pell: Vy mě chcete analyzovat, že jo? Chcete vědět, co mě k mému jednání vede? Ale na tohle přece odpověď znáte, doktore. Je to přesně totéž jako u všech ostatních lidí: samozřejmě rodina. Táta mě mlátil, táta mě zanedbával, máma mě nekojila a strejda Joe dělal bůhvíco. Vlohy i vychování, za obojí můžete poděkovat rodině. Jenže když o ní přemýšlíte příliš, tak brzo zjistíte, že všichni vaši příbuzní a předkové, které jste kdy měl, jsou vlastně pořád s váma, a to vás ochromí. Kdepak, jediný způsob, jak přežít, je pustit je všechny z hlavy a mít na paměti, že člověk je zkrátka tím, kým je, a to se nikdy nezmění.

Vyšetřovatel: Takže kým tedy jste, Danieli?

Pell (se smíchem): Eh, já? Já jsem ten, který tahá za nitky vaší duše a nutí vás dělat věci, o nichž jste nikdy nepředpokládali, že je dokážete. Jsem ten, který hraje na flétnu a vede vás na místa, z nichž máte strach. A něco vám povím, doktore: žasl byste, kolik lidí chce mít své loutkáře a své krysaře.“

„Musím jet domů,“ oznámila Danceová po Nagleově odchodu. Její matka s dětmi už ji netrpělivě očekávali na oslavě dědečkových narozenin.

Kellogg si odhrnul z čela pramínek vlasů. Spadly mu zpátky. Zkusil to ještě jednou. Danceová se na jeho gesto zaměřila a všimla si něčeho, co předtím nepostřehla – obvazu vykukujícího zpoza límce.

„Vy jste zraněný?“

Agent pokrčil rameny. „Postřelili mě. Při jednom nedávném zásahu v Chicagu.“

Řeč jeho těla Danceové prozradila, že o tom agent nechce mluvit, a tak na něj nenaléhala. On však po chvíli sám od sebe dodal: „Pachatel to nepřežil.“ Řekl to určitým tónem a ve tváři měl přitom určitý výraz. Právě takto oznamovala Kathryn Danceová lidem, že je vdova.

„Promiňte. Zvládáte to dobře?“

„V pohodě.“ Po chvíli Kellogg dodal: „Dobrá, moc v pohodě ne. Ale zvládám to. Někdy je to to nejlepší, co můžete udělat.“

Danceová se z náhlého popudu zeptala: „Poslyšte, máte na večer nějaké plány?“

„Podat hlášení zvláštnímu agentovi, pak sprcha v hotelu, skotská, hamburger a na kutě. No dobrá, tak dvě skotské.“

„Mám jednu otázku.“

Agent zvedl obočí.

„Máte rád narozeninový dort?“

Kellogg po kratoučké pauze řekl: „Je to jedna z mých oblíbených potravinových skupin.“

26

„Mami, koukej. Vyzdobili jsme palubu. Dáš nám za to palubek?“

Danceová dceru políbila. „To je vtipné, Mags.“

Věděla, že se dívka nemohla dočkat, až bude moci vyzkoušet tuhle slovní hříčku na mámě.

Paluba skutečně vypadala hezky. Děti měly celé odpoledne napilno, aby ji před oslavou náležitě vyzdobily. Plakáty, lampiony, všude samé svíčky. (Tohle se naučily od mámy: pokud šlo o zábavu, hosté Kathryn Danceové sice neobdrželi gurmánské jídlo, ale zato je vždy vítala skvělá atmosféra.)

„Kdy může děda rozbalit dárky?“ Wes a Maggie ušetřili z kapesného nějaké peníze a koupili za ně Stuartu Danceovi rybářské vybavení – vysoké gumové boty a síť. Danceová věděla, že její otec by měl radost z jakéhokoliv dárku, který by mu vnoučata koupila, ale tyto konkrétní předměty mu navíc rozhodně přijdou vhod.

„Dárky až po dortu,“ oznámila Edie Danceová. „A ten bude až po večeři.“

„Ahoj, mami.“ Kathryn se s matkou neobjímala pokaždé, ale dnes večer si ji Edie přivinula těsně k sobě, aby měla záminku jí zašepstat, že si s ní chce promluvit o Juanu Millarovi.

Obě ženy odešly do obývacího pokoje. Danceová okamžitě poznala, že je matka ustaraná.

„Co se děje?“

„Pořád je na intenzivce. Od tvé poslední návštěvy přišel ještě párkrát k sobě.“ Rozhlédla se, aby se o něčem ujistila – zřejmě o tom, že ji neposlouchají děti. „Jenže vždycky jen na pár vteřin. Nedokázal by vám dost dobře poskytnout výpověď. Ale...“

„Co ale, mami?“

Edie ještě více ztlumila hlas. „Stála jsem kousek od něj. Nikdo další v doslechu nebyl. Podívala jsem se dolů a on měl otevřené oči. Chci říct to oko, které nemá zafačované. A pohyboval rty. Sklonila jsem se. Řekl...“ Edie se znovu ohlédla. „Řekl: ‚Zabij mě.‘ Řekl to dvakrát. A pak zavřel oči.“

„To trpí takovými bolestmi?“

„Ne, je tak utlumený, že nemůže cítit nic. Ale může se dívat na obvazy. A vidí kolem sebe přístroje. Není hloupý.“

„Jeho rodina je tam s ním?“

„Většinou ano. Teda, ten jeho bratr je tam neustále. Sleduje nás jako ostříž. Je přesvědčen, že Juanovi nedopřáváme náležitou léčbu, protože je to Hispánec. A měl taky pár dalších nárazek na tebe.“

Danceová se zašklebila.

„Promiň, ale říkala jsem si, že bys to měla vědět.“

„Jsem ráda, žeš mi to řekla.“

Kathryn byla velice znepokojená – pochopitelně ne z Julia Millara. Toho dokázala zvládnout. Kdepak, spíše ji vadila bezmoc mladého detektiva.

Zabij mě...

„Neozvala se Betsey?“ zeptala se matky.

„Ále, tvoje sestra tady být nemůže,“ odpověděla Edie jadrným tónem, v němž se ozývala podrážděnost, že jejich mladší dcera nehodlá kvůli oslavě otcových narozenin absolvovat čtyřhodinovou jízdu ze Santa Barbary. Vzhledem k probíhající štvanci na Pella by samozřejmě ani Danceová pravděpodobně necestovala do Santa Barbary, pokud by byly karty rozdány obráceně. Důležité rodinné pravidlo však znělo, že hypotetické prohřešky se nepočítají, a jelikož Kathryn byla na oslavě přítomna – byť by to bylo jaksi z podstaty věci –, vysloužila si tentokrát černý puntík Betsey.

Vrátily se na Palubu a Maggie se zeptala: „Mami, můžeme pustit Dylana s Patsy ven?“

„Uvidíme.“ Psi se někdy při oslavách začali chovat příliš hlučně. A měli sklon sežrat víc lidského jídla, než pro ně bylo zdravo.

„Kde je Wes?“

„U sebe v pokoji.“

„Co tam dělá?“

„Ták.“

Danceová šla do ložnice a zamkla pistoli do sejfu – před domem koneckonců parkoval ozbrojený strážce z úřadu šerifa. Rychle se Vysprchovala a převlékla.

Wese zastihla na chodbě. „Žádné tričko. Dědeček slaví narozeniny.“

„Mami. Vždyť je čisté.“

„Rolák. Anebo tu modrobílou košili.“ Danceová znala obsah jeho šatníku lépe než on.

„No jó.“

Bedlivě si prohlédla jeho skleslé oči. Jeho chování se změnou úboru nijak nesouviselo. „Co se děje?“

„Nic.“

„No tak, sypej to.“

„Sypej?“

„To je výraz z mé éry. Pověz mi, co tě trápí.“

„Nic.“

„Tak se běž převlíknout.“

O deset minut později už servírovala hromady lákavých předkrmů a v duchu odříkávala modlitbu díky lahůdkářství Trader Joe's.

Wes oděný do slavnostní košile se zapnutými manžetovými knoflíčky a zastrčenými podolky se prohnal kolem ní a nabral si do dlaně hrst oříšků. Za ním se táhla vůně vody po holení. Slušelo mu to. Být rodičem je těžký úkol, ale taky může být člověk na spoustu věcí hrdý.

„Mami?“ Wes vyhodil do vzduchu kešu a chytil ho do úst. „Nedělej to. Mohl by ses udusit.“

„Mami?“

„Co je?“

„Kdo dneska večer přijde?“

Chlapec náhle zabloudil pohledem jinam a natočil k ní rameno. To znamenalo, že se za otázkou skrývá něco dalšího. Danceová věděla, co chlapce trápí – totéž co předešlou noc. Nyní však byl čas si o tom popovídat.

„Jen my a pár dalších lidí.“ V neděli večer se měla v Marine Clubu nedaleko od montereyského akvária konat větší oslava za účasti řady Stuartových přátel. Její otec však měl narozeniny dnes a na večeri pozval jen asi osm lidí. Danceová je začala vyjmenovávat: „Michael a jeho žena, Steve a Martine, Barberovi... To je zhruba všechno. Jo, a ještě někdo, kdo s námi pracuje na jednom případu. Je z Washingtonu.“

Wes pokýval hlavou. „A to je všechno? Nikdo další?“

„To je všechno.“ Danceová mu hodila sáček s preclíky a Wes ho jednou rukou zachytil. „Nalož je do ošatek. A ať nějaké zbudou i pro hosty.“

Viditelně ulehčený Wes vyrazil plnit ošatky.

Chlapce znepokojovala možnost, že Danceová pozvala na oslavu i Briana Gundersona. Toho Briana, kvůli němuž ležela významně opodál ta kniha, toho Briana, jehož telefonát na ústředí CBI jí Maryellen Kresbachová tak příčinlivě ohlásila.

Volal Brian...

Se čtyřicetiletým investičním bankéřem Brianem Gundersonem si dala Danceová před časem schůzku naslepo. Stalo se tak s laskavým přispěním Maryellen, která k dohazování partnerů přistupovala se stejnou bezprostředností a nadáním jako k pečení, vaření kávy a organizování profesního života agentů CBI.

Brian byl bystrý, bezstarostný a také vtipný; na první schůzce si vyslechl její popis kinezie a rychle si sedl na ruce. „To abys nemohla vytušit mé záměry.“ Tahle večere byla nakonec dlouhá a veskrze příjemná. Brian se před časem rozvedl a neměl žádné děti (přestože je chtěl). Investiční bankovníctví je však poměrně hektické, a protože i Danceová měla nabitý program, vyvíjel se jejich vztah zákonitě pomalu. Danceové to nevadilo. Ovdověla po dlouhém manželství a neměla kam spěchat.

Po měsíci společných večerí, posezení v kavárnách a návštěv kin se spolu vypravili na dlouhý výlet a skončili na pláži v Asilomaru. Zlatavý úsvit, houf vyder mořských hrajících si u pobřeží... Kdo by odolal polibku či dvěma? Oni dva rozhodně ne. Danceová si pamatovala, že se jí to líbilo. A že kvůli tomu měla výčitky svědomí. Příjemné pocity však byly silnější než výčitky.

Bez této součásti života se člověk nějakou dobu obejde, ale ne navždycky.

Danceová si budoucnost s Brianem nijak konkrétně neplánovala. Vyhovovalo jí nebrat vztah příliš vážně a počkat, co se z něj vyvine.

Poté však zasáhl Wes. Nikdy se nechoval hrubě či rozpačitě, ale přesto dal matce desítkou různých způsobů jasně najevo, že se mu na Brianovi pranic nelíbí. Danceová se dokázala vyrovnat s manželovým úmrtím tak dobře, že už nedocházela z psychiatrovi, nicméně stále tu a tam navštívila psychoterapeutku. Ta jí poradila, ať nadnese možnost romantického vztahu před dětmi, a Danceová provedla vše podle jejích pokynů. Na Wese to však neplatilo. Kdykoliv přišel Brian na přetřes nebo se vrátila ze schůzky s ním, začal být syn mrzutý a jeho chování mělo pasivně-agresivní ráz.

Právě na toto se chtěl zeptat včera večer, když si četl Pána prstenů.

A také když se dnes nenuceně dotázal, kdo bude na oslavě přítomen, ve skutečnosti ho zajímalo jediné:

Přijde i Brian? Plus doprovodná otázka: Opravdu jste se vy dva rozešli? Ano, rozešli.

Přestože si Danceová kladla otázku, zda to Brian necítí jinak. Koneckonců jí od jejich rozchodu několikrát volal.

Terapeutka řekla, že Wesovo chování je normální a že ho Danceová dokáže zvládnout, pokud si zachová trpělivost a odhodlání. Ze všeho nejdůležitější prý je, aby se jím nenechala ovládat. Kathryn však nakonec dospěla k závěru, že není dost trpělivá ani odhodlaná, a před dvěma týdny se s Brianem rozešla. Taktně mu vysvětlila, že je to na ni po manželově smrti ještě příliš brzy; že zkrátka není na další vztah připravena. Briana to rozrušilo, ale jinak tu zprávu přijal dobře. Žádný rozchod po italsku. Navíc celou věc nechali otevřenou. Dejme tomu trochu času...

Ve skutečnosti však byl rozchod pro Kathryn úlevou – rodiče si musí vybrat, na které frontě chtějí bojovat, a ona nakonec usoudila, že rodinné rozmršky kvůli milostnému vztahu jí právě te+d nestojí za to. Přesto ji těšilo, že jí Brian stále volá, a občas se přistihla, že se jí po něm stýská.

Když Danceová vyvezla vozík s vínem na Palubu, zastihla tam svého otce s Maggií. Stuart držel v ruce

knihu a ukazoval na obrázek zářící mořské ryby.

„Hele, Mags, ta vypadá chutně,“ poznamenala Danceová. „Fuj, mami.“

„Všechno nejlepší k narozeninám, tati.“ Objala otce.

„Děkuji ti, drahoušku.“

Danceová nachystala talíře, vložila do ledničky piva, odešla do kuchyně, vytáhla mobilní telefon a spojila se s Týdžejem a Carraneem, kteří ji informovali o vývoji situace. Přímé pátrání po Pellovi se nesešlo s úspěchem a stejně tak nenarazila policie na žádné stopy po pohřešovaném Fordu Focus, na lidi se jménem či přezdívkou Nimue nebo Alison ani na hotel, motel či penzion, v němž by se mohli zdržovat Pell a jeho pomocníci.

Danceová cítila pokušení zatelefonovat i Winstonu Kelloggovi pro případ, že by si chtěl návštěvu rozmyslet, ale nakonec se rozhodla to neudělat. Agent měl k dispozici veškeré potřebné informace; bu+dto se objeví, anebo ne.

Ještě chvíli pomáhala matce s jídlem, načež se vrátila na Palubu a přivítala se se sousedy Tomem a Sarah Barberovými, kteří jí přinesli víno a Stuartovi dárek k narozeninám. Vzali s sebou i svého nepřírozně vychrtlého podvratáka jménem Fawltý.

„Mami, prosím tě!“ zavolala Maggie. Bylo jasné, o co jí jde.

„Dobrá, dobrá, vypuť je z psiho vězení.“

Maggie vysvobodila Patsy a Dylana z ložnice a trojice psů radostně vycválala na dvorek, kde se začala pošťuchovat a kontrolovat čerstvé pachy.

O pár minut později se na Palubě objevila další dvojice. Čtyřicátník Steven Cahill by se klidně uživil jako reklama na korkové sandály; doplňoval je manšestrovými kalhotami a prošedivělým copem. Jeho manželka Martine Christensenová vypadala úplně jinak, než napovídalo její severské přísloví: byla smyslná, snědá a požitkářská. Člověk by si myslel, že jí v žilách koluje španělská či mexická krev, ale její předkové žili v Kalifornii dávno před všemi pozdějšími osadníky. Martine totiž pocházela z kmene ohloneských Indiánů, což bylo jakési volné sdružení nepočetných skupin lovců a sběračů žijících na území rozkládajícím se od Big Suru po Sanfranciský záliv. Stovky, možná i tisíce let byli Ohloni v tomto koutu země jedinými obyvateli.

Kdysi před lety se Danceová seznámila s Martine během koncertu na jedné místní univerzitě v Monterey – koncert byl pokračovatelem slavného Montereyského folkového festivalu, kde si

Bob Dylan odbyl v roce 1965 premiérové vystoupení na západním pobřeží, a po pár letech se přeměnil v ještě slavnější Montereyský popový festival, kde si světovou pozornost poprvé vysloužily takové hvězdy jako Jimi Hendrix a Janis Joplinová.

Koncert, na němž se Danceová seznámila s Martine, měl sice z kulturního hlediska méně převratný význam než předešlé ročníky, ale pro ni osobně byl mnohem důležitější. Obě ženy si okamžitě padly do oka, zůstaly v hledišti dlouho po posledním vystoupení a zapáleně se bavily o hudbě. Netrvalo dlouho a staly se nejlepšími kamarádkami. A byla to Martine, kdo po Billově smrti v několika případech prakticky vyrazil dveře Kathrynina domu. Vedla neúnavný boj za to, aby její přítelkyně nezabředla do vábívého světa samotářského vdovství. A zatímco někteří lidé se Danceové vyhýbali a jiní (včetně její matky) ji zahrnovali vyčerpávajícími projevy účasti a podpory, Martine zvolila taktiku, která by se dala označit za ignorování žalu. Lichotila, vtipkovala, hádala se a kula pikle. Až si nakonec Danceová navzdory dočasné zádumčivosti uvědomila, že – marná sláva – tahle taktika zabrala. Martine měla zřejmě největší zásluhu na tom, že se její život vrátil zpět do zajetých kolejí.

Steve a Martine měli dvojčata, chlapce o rok mladší než Maggie. Oba nyní vyšli za rodiči do schodů – jeden nesl matčino pouzdro od kytary, druhý dárek pro Stuarta. Když se všichni pozdravili, Maggie chlapce nahnala na zahradu, kde jim Wes předal svého gameboye.

Dospělí se shlukli u rozhrkaného stolu osvětleného svíčkami. Danceová si všimla, že takhle spokojeně už Wes dlouho nevypadal. Měl přirozený organizační talent a momentálně pořádal pro všechny děti turnaj. Kathryn si znovu vzpomněla na Briana, ale vzápětí ho pustila z hlavy.

„Co ten útěk? Nemáš...“ Martinin melodický hlas ztichl, když bylo jasné, že Danceová ví, nač se jí chce přítelkyně zeptat.

„Jo. Mám ho pod palcem já.“

„Takže to schytáš jako první,“ poznamenala Martine.

„Přímo do zubů. Jestli budu muset odjet dříve, než dojde na dort a svíčky, tak aspoň znáš důvod.“

„To je zvláštní,“ poznamenal Tom Barber, regionální novinář a spisovatel na volné noze, „neustále přemýšlíme o teroristech. To oni jsou teď v módě coby novodobí padouchové. A pak se zčistajasna přímo za vámi objeví někdo jako Pell. Člověk má sklon zapomínat, že největší hrozbu pro nás všechny možná

představují spíše lidé jako on.“

„Nikdo nevychází ven,“ dodala Barberova žena. „Na celém poloostrově. Lidé mají strach.“

„I já jsem přišel jen díky tomu,“ přisadil si Steven Cahill, „že jsem věděl, že tu někteří budou mít bambitku.“ Danceová se zasmála.

Po chvíli dorazili Michael a Anne O'Neilovi se dvěma dětmi, devítiletou Amandou a desetiletým Tylerem. Maggie znovu vyběhla do schodů, doplnila zásoby limonád a bramborových lupínek a doprovodila nově příchozí mládež na zahradu.

Danceová nabídla hostům víno a pivo a zamířila do kuchyně pomoci matce. Ta ji ovšem odmítla. „Máš dalšího hosta,“ řekla a ukázala k hlavnímu vchodu, kde Danceová spatřila Winstona Kellogga.

„Jdu s prázdnýma rukama,“ přiznal.

„Mám tu toho víc, než dokážeme sníst. Jestli chcete, můžete si vzít domů výslužku. Mimochodem: jste alergický?“

„Na pyl ano. Na psy ne.“

Kellogg se opět stačil převléci. Měl sice na sobě stejnou sportovní bundu, ale tentokrát ji doplnil rolákem, džínсами, mokasínami a žlutými ponožkami.

Všiml si jejího pohledu. „Já vím. Na federála se až překvapivě podobám tatkově, co miluje fotbal.“

Danceová ho nasměrovala do kuchyně a představila matce. Poté pokračovali na Palubu, kde agenta čekala záplava dalšího představování. Otázku jeho zdejšího působení Danceová nerozváděla a také Kellogg se omezil na sdělení, že přijel z Washingtonu a „momentálně s Kathryn pracuji na několika projektech“.

Danceová ho pak odvedla ke schodům na zahradu a představila ho dětem. Přitom si všimla, že si ho Wes s Tylerem bedlivě prohlížejí a cosi si šuškájí – bezpochyby u něj hledali zbraň. O'Neil se k oběma agentům připojil.

Wes mu nadšeně zamával, znovu se podíval na Kellogga a vrátil se ke hře, jejíž pravidla podle všeho průběžně domýšlel. Zdálo se, že se odehrává ve vesmíru a vystupují v ní neviditelní draci. Psi měli hrát mimozemšťany, dvojčata dostala roli členů jakési královské rodiny a borová šiška byla buďto magickou koulí, anebo ručním granátem – možná obojím.

„Řekla jsi Michaelovi o Nagleovi?“ dotázal se Kellogg. Danceová detektiva stručně informovala, co zjistili o Pellově minulosti, a dodala, že se jim spisovatel pokusí zajistit rozhovor s Theresou Croytonovou.

„Takže ty si myslíš, že se Pell zdržuje tady kvůli těm tehdejšími vraždám?“ zeptal se O'Neil.

„Nevím,“ odpověděla agentka. „Ale potřebuji veškeré informace, které se dají získat.“

Detektiv se usmál a řekl Kelloggovi: „Nenechat kámen na kameni. Nějak takhle bych označil její policejní styl.“

„Který jsem se naučila od něj,“ dodala Danceová a zasmála se. Detektiv zvažněl. „Ale napadlo mě ještě něco jiného. Jeden Pellův telefonát z Capitoly se týkal peněz, vzpomínáte?“

„Ano, těch devíti tisíc dvou set dolarů,“ řekl Kellogg a Danceová žasla nad jeho paměť.

„A tak jsem si řekl: víme, že ten thunderbird byl odcizen v Los Angeles. Je tedy logické předpokládat, že Pellova holka pochází právě odtamtud. Takže co kdybychom kontaktovali banky v okrese Los Angeles a pokusili se zjistit, jestli nějaká jejich zákaznice nevybrala v posledním měsíci či dvou hotovost ve zmíněné výši?“ Danceové se ten nápad líbil, i když by znamenal spoustu práce. O'Neil se obrátil ke Kelloggovi. „Ale tomu byste museli dát zelenou vy na federální úrovni: zřejmě ministerstvo financí, berní úřad nebo ministerstvo vnitřní bezpečnosti.“

„Je to dobrý nápad. Ale mám takové tušení, že by nám pak vznikl personální problém.“ Agent jen potvrdil Kathryniny obavy. „Potenciálních zákazníků jsou miliony. Víme, že losangeleská pobočka FBI by to nezvládla, o ministerstvu vnitřní bezpečnosti ani nemluvě. Navíc jestli byla ta žena chytrá, vybírala hotovost dlouhodobě po malých částkách. Případně si nechávala proplácet cizí šeky a peníze si ukládala stranou.“

„Jo, jasně. To je možné. Ale bylo by skvělé, kdyby se tu jeho holku podařilo identifikovat. Však to znáte: Druhý podezřelý...“

„... exponenciálně zvyšuje pravděpodobnost odhalení a zatčení,“ dokončil Kellogg citát z jedné staré učebnice o policejních postupech. Danceová s O'Neilem si z ní často citovali.

Kellogg se usmál a upřeně se na O'Neila zadíval. „My federálové nemáme takové prostředky, jak si lidé myslí. Určitě bychom nemohli zajistit ani dostatek lidí, kteří by ty banky obvolávali. Udělat z toho velkou akci.“

„To je zvláštní. Člověk by si myslel, že prověřit databáze je docela snadné, přinejmenším u velkých bankovních domů.“ Michael O'Neil dokázal být docela neústupný.

„Nepotřeboval bys na to soudní povolení?“ zeptala se Danceová.

„Pokud bys chtěla zveřejnit jméno, tak zřejmě ano,“ připustil O'Neil. „Ale kdyby banka chtěla spolupracovat, ověřila by hotovostní operace a sdělila nám, jestli našla shodu. A pak už bychom povolení na jméno i adresu dostali za půl hodiny.“

Kellogg usrkl vína. „Jenže je tu další problém. Mám strach, že kdybychom se s něčím takovým – tak chatrným – obrátili na šéfa FBI nebo ministerstvo vnitřní bezpečnosti, mohli bychom ztratit podporu, kterou možná budeme později potřebovat pro něco solidnějšího.“

„Jako že bychom si vystříleli náboje, jo?“ O'Neil přitakal. „Koukám, že na téhle úrovni musíte hrát větší politiku než my.“

„Nicméně o tom zkusme přemýšlet. Zavolám na pár míst.“

O'Neil se podíval Danceové za rameno. „Všechno nejlepší k narozeninám, mladý muži.“

Stuart Dance vyšňořený odznakem s nápisem „Mladý oslavenec“, který mu ručně vyrobili Maggie s Wesem, si podal s přítomnými ruku, dolil O'Neilovi a Danceové víno a řekl Kelloggovi: „Vy se bavíte o práci. To není dovoleno. Takže vás teď odvedu od těchtole capartů a půjdete si hrát s dospělými.“

Kellogg se plaše zasmál a vyrazil za Stuartem Dancem ke stolu osvětlenému svíci, kde už seděla Martine s otlučenou kytarou Gibson v ruce a organizovala společné zpívání. Danceová s O'Neilem osaměli. Agentka si všimla, že Wes na chvíli zvedl hlavu. Očividně si prohlížel dospělé. Po chvíli se znovu otočil a vrátil se k improvizovaným Hvězdným válkám.

„Vypadá dobře,“ poznamenal O'Neil a pohodil hlavou Kelloggovým směrem. „Winston? Ano.“

O'Neil obvykle necítil žádnou nevraživost, když někdo odmítl jeho návrh. Byl protikladem ješitnosti.

„Někdo ho nedávno zranil?“ Detektiv si poklepal na krk.

„Jak jsi to poznal?“ Obvaz dnes večer nebyl vidět.

„Dotýkal se krku tak, jako se člověk dotýká zranění.“

Danceová se zasmála. „Dobrá kinezická analýza. Jo, nedávno ho postřelili. V Chicagu. Pachatel zřejmě vystřelil jako první a Win ho pak zneškodnil. Do podrobností nezacházel.“

Oba detektivové zmlkli. Dívali se na zahradu, na děti, na psy, na stále jasnější světla v houstnoucím soumraku. „Však my ho dopadneme.“

„Dopadneme?“ zeptala se Danceová.

„Jo. Udělá chybu. Každý udělá chybu.“

„Když já nevím. On je jiný případ. Nemáš ten pocit?“

„Ne. Není jiný případ. Jen se toho u něj sešlo víc.“ Michael O'Neil – nejsečtější člověk, jakého Danceová znala – měl překvapivě jednoduchou životní filozofii. Nevěřil ve zlo ani v dobro, tím méně v Boha či satana. Tohle všechno pokládal za abstrakce, které člověka odvádějí od práce – tedy od chytání lidí porušujících pravidla, která si ostatní lidé stanovili v zájmu vlastního zdraví a bezpečí.

Žádné dobro, žádné zlo. Jen ničivé síly, které je třeba zastavit. Pro Michaela O'Neila byl Daniel Pell cunami, zemětřesení, tornádo. Chvilí se díval na hrající se děti a pak řekl: „Ten muž, se kterým ses vídala... To už skončilo?“

Volal Brian...

„Tak ty sis toho všiml, hm? Prozradila mě vlastní sekretářka.“

„To mě mrzí. Opravdu.“

„Víš, jak to chodí,“ řekla Danceová a uvědomila si, že právě vyslovila jednu z oněch vět, které slouží při konverzaci jako bezvýznamná vycpávka.

„Jasně.“

Danceová se otočila, aby se podívala, jak si matka stojí s večerí. A všimla si také, že se na ně dívá O'Neilova manželka.

Anne se usmála, Danceová úsměv opětovala a řekla O'Neilovi: „Tak jo, pojďme se přidat k tomu zpěvu.“

„Musím taky zpívat?“

„Rozhodně ne,“ pospíšila si Kathryn s odpovědí. O'Neil měl nádherný hlas, hluboký a s přirozeným vibratem. Ani pod hrozbou mučení však nedokázal udržet tón.

Po půl hodině hudby, klábosení a smíchu naservírovala Edie Danceová za pomoci své dcery a vnučky steak marinovaný ve worcestrové omáčce se salátem, asparágusem a gratinovanými bramborami. Kathryn usedla vedle Winstona Kellogga, který si ve společnosti samých neznámých lidí vedl velmi dobře.

Dokonce přidal k lepšímu pár vtipů, jež pronesl s tak kamenným výrazem, že tím Danceové bezděky připomněl jejího zesnulého manžela, jenž zjevně nemíval s Kelloggem společného pouze zaměstnavatele, ale i bezstarostnou povahu – tedy alespoň ve chvílích, kdy dočasně uložil k ledu legitimaci FBI.

Rozhovor se vedl na všechna možná témata, od hudby přes kritiku sanfranciského umění ze strany Anne

O'Neilové, politiku na Blízkém východě, ve Washingtonu i v Sacramentu až po daleko důležitější příběh mláděte vydry mořské, které se především narodilo v montereyském akváriu.

Bylo to příjemné setkání: přátelé, smích, jídlo, víno, hudba.

K úplné spokojenosti to však Kathryn Danceové samozřejmě nestačilo. Protože tímto jinak příjemným večerem se jako basová linka Martininy staré kytary táhlo tíživé vědomí, že Daniel Pell je stále na svobodě.

STŘEDA

27

Kathryn Danceová seděla v chatce tvořící součást hotelového komplexu Point Lobos Inn – v tomto drahém objektu byla vůbec poprvé. Jednalo se o luxusní komplex několika soukromých chatek zasazených v tichém prostředí jižně od Carmelu kousek od silnice 1, který sousedil s nedotčeným a nádherným státním parkem, po němž dostal jméno. Řadu domků v tudorovském slohu oddělovala od silnice dlouhá příjezdová cesta – a policista z montereyského úřadu šerifa, který parkoval před komplexem, měl díky tomu dokonalý přehled o okolním dění. Právě proto zvolila Danceová tento objekt. Zatelefonovala O'Neilovi, který právě prošetřoval jedno hlášení o pohřešované osobě v Monterey. A spojila se i s Týdžejem a Carraneem. Týdžej pro ni neměl nic nového a také hispánský agent jí sdělil, že stále nemůže najít laciný hotel či penzion, v němž by se Pell mohl zdržovat. „Vyzkoušel jsem všechno až po Gilroy a...“

„Levné hotely?“

Chvilí ticha. „Přesně tak, agentko Danceová. S drahými jsem se neobtěžoval. Měl jsem dojem, že uprchlík na ně nemůže mít dost peněz.“

Danceová si vzpomněla na Pellův tajný telefonát v Capitole a na zmínku o 9200 dolarech. „Pell si pravděpodobně myslí, že přesně takhle uvažuješ. Což znamená...“ Nechala Carranea dokončit myšlenku. „Že by od něj bylo chytřejší, kdyby si vybral drahý hotel. Hm. Dobře. Pustím se do toho. Vlastně moment. Kde zrovna jste, agentko Danceová? Myslíte, že by...“

„Tady už jsem všechny prověřila,“ ujistila ho Danceová. Zavěsila, znovu se podívala na hodinky a položila si v duchu otázku: bude tenhle pošetilý plán vůbec k něčemu dobrý?

O pět minut později se ozvalo zaklepání na dveře. Danceová je otevřela, do pokoje vstoupil mohutný agent CBI Albert Stemple a v těsném závěsu za ním i žena mezi pětadvaceti a třiceti lety. Linda Whitfieldová měla podsaditou postavu, pohledný obličej nedotčený líčením a krátké zrzavé vlasy. Její oděv byl poněkud ošuntělý: černé strečové kalhoty s prosvítajícími koleny a červený svetr, z něhož visely nitě. Výstřih ve tvaru „V“ odhaloval cínový křížek. Danceová z ní necítila žádný parfém a také nehty měla Linda nenalakované a ostříhané nakrátko.

Obě ženy si podaly ruce. Linda měla pevný stisk.

Stemple zvedl obočí, což mělo znamenat: potřebuješ ještě něco?

Danceová mu poděkovala, urostlý agent postavil Lindin kufr na zem a odporoučel se. Danceová zamkla dveře a obě ženy zamířily do obývací dvoupokojové chatky. Linda si elegantní budovu prohlížela, jako by nikdy nebydlela v ničem lepším než v Days Inn. „Panečku.“

„Už vám vařím kávu.“ Agentka ukázala k malé kuchyňce.

„Raději čaj, jestli máte.“

Danceová jí připravila šálek. „Doufám, že se tu nebudete muset zdržet dlouho. Třeba ani ne přes noc.“

„Nějaké zprávy o Danielovi?“

„Zatím nic nového.“

Linda se dívala na pokoje, jako by si nechtěla žádný vybrat, protože by tím připustila, že se tu zdrží déle, než si přeje. Na okamžik znervózněla, ale pak se opět uklidnila. Vybrala si pokoj, odnesla si do něj kufr, po chvíli se vrátila, přijala šálek čaje, nalila si do něj mléko a posadila se. „Letadlem jsem neletěla už celá léta,“ řekla. „A ten tryskáč..., to bylo úžasné. Byl strašně malý, ale když jsme startovali, zarazil člověka hluboko do sedadla. Letěla se mnou jedna agentka FBI. Byla moc milá.“

Seděly na pohodlných pohovkách a mezi sebou měly velký konferenční stůl. Linda se ještě jednou rozhlédla po chatce. „Panečku, tady je to hezké.“

Rozhodně nepřeháněla. Danceová si kladla otázku, co řeknou účetní FBI, až uvidí účet. Jedna noc tu stála téměř šest set dolarů.

„Rebecca už je na cestě. Takže bychom zatím mohly začít spolu.“

„A Samantha?“

„Ta nepřijede.“

„Takže jste s ní mluvili?“

„Zajela jsem za ní.“

„Kde je...? Ne, moment, tohle mi říct nemůžete.“

Danceová se usmála.

„Slyšela jsem, že si nechala udělat plastickou operaci, změnila si jméno a všechno.“

„Ano, to je pravda.“

„Na letišti jsem si koupila noviny, abych věděla, co se děje...“

Danceová se stále podívala nad absencí televizoru v bratrově domě, kde Linda bydlela: bylo to etické, anebo kulturní rozhodnutí? Nebo snad ekonomické? Kabelová přípojka se přece dnes dala zřídit za pár set babek. Danceové nicméně neuniklo, že podrážky Lindiných bot jsou doslova prošlapané.

„Píše se tam, že ty dozorce bezpochyby zavraždil on.“ Linda odložila šálek s čajem. „To mě překvapilo.“

Daniel se nechoval násilně. Lidem ubližoval jen v sebeobraně.

Ačkoliv když se na to člověk díval z Pellova hlediska, tak ty dozorce zavraždil také v sebeobraně.

„A navíc,“ pokračovala Linda, „někoho přece jen pustil. Toho řidiče.“

Jen proto, že to posloužilo jeho zájmům.

Danceová se zeptala na vraždu toho státního zaměstnance v Reddingu.

„Charlese Pickeringa?“ Žena se zamyslela a nepřítomně si prohlížela kuchyňské spotřebiče. „Nikdy jsem neslyšela, že by se o něm Daniel zmiňoval. Ale jestli ho policie pustila, tak to asi znamená, že to neudělal.“

Zajímavá logika. „Jak jste se s Pellem seznámila?“

„To bylo asi před deseti lety. V Golden Gate Parku. V San Francisku. Byla jsem na útěku z domova a přespávala jsem tam. A Daniel, Samantha a Jimmy tehdy bydleli s několika dalšími lidmi v Seaside. Cestovali po pobřeží jako cikáni a prodávali věci, které koupili nebo vyrobili. Sam a Jimmy byli velice šikovní; vyráběli rámečky na fotky, boxy na cedéčka, stojany na kravaty a podobné věci.“

Víkend předtím jsem utekla z domu – nic na tom nebylo, tohle jsem dělala pořád – a kousek od Japonské zahrady si mě všiml Daniel. Posadil se ke mně a dali jsme se do řeči. Daniel má takový talent. Poslouchá vás. Jako byste byla středem vesmíru. Je to strašně..., jak to říct..., podmanivé.“

„A vy jste se už pak domů nikdy nevrátila?“

„Ale ano, vrátila. Vždycky jsem chtěla utéct a už zůstat na cestách. Bratr to tak udělal. V osmnácti odešel z domu a už se nikdy nevrátil. Jenže já na to neměla dost kuráže. Moji rodiče – bydleli jsme v San Mateu – byli strašně přísní. Jako výcvikovní instruktoři. Otec dělal šéfa v Santa Clara Bank and Trust a...“

„Cože, váš otec je ten Whitfield?“

„Jo. Multimilionář Whitfield. Ten, který financoval velkou část Silicon Valley a podařilo se mu přežít jeho krach. A ten, který pak zamířil do politiky – dokud se jedna jeho nejmenovaná dcera dostala do všech novinových titulků.“ Linda se kysele usmála. „Už jste se někdy setkala s někým, koho rodiče vydělali? Tak teď máte příležitost...“

Když jsem vyrůstala, byli oba velmi pánovití. Musela jsem dělat všechno tak, jak si to vymínili. Zařizovat si pokoj podle jejich představ, oblékat se podle jejich vkusu, vybírat si podle nich předměty ve škole, nosit takové známky, jaké mi určili. Až do čtrnácti jsem dostávala výprasky a myslím, že otec i pak přestal jen díky matce, která mu řekla, že u holky v tomhle věku to už snad není vhodné... Tvrdili, že to dělají, protože mě mají rádi a chtějí, abych byla úspěšná a šťastná. Jenže kdepak: byli to prostě blázni, kteří museli mít vždycky všechno pod kontrolou. Snažili se ze mě udělat panenku, které budou moct oblékat šatičky a hrát si s ní.

Přesto jsem se nakonec vrátila domů, ale celou dobu, co jsem tam byla, jsem musela pořád myslet na Daniela. Bavili jsme se jen asi pár hodin, ale bylo to báječné. Choval se ke mně jako ke skutečné osobnosti. Řekl mi, že mám věřit svému úsudku. Že jsem chytrá a pohledná.“ Linda se zašklebila. „Což jsem teda nebyla – ani jedno z toho. Jenže když mi to řekl, tak jsem mu to věřila.“

Jednoho rána přišla do mého pokoje matka a nařídila mi, ať vstanu a obléknu se. Měli jsme jet na návštěvu k tetě nebo k nějakému příbuznému. A já si měla obléknout sukni. Jenže jsem chtěla jet v džínkách. Na té návštěvě nebylo nic oficiálního – prostě jsme byli pozvaní na oběd. Jenže ona z toho udělala aféru. Ječela na mě. „Moje dcera nikdy...“ Znáte to. Tak jsem popadla batůžek a jednoduše odešla z domu. Bála jsem se, že už Daniela nikdy nenajdu, ale pak jsem si vzpomněla, že mi říkal, že bude příští týden na bleším trhu v Santa Cruz, na Prkenném chodníku.“

„Prkenný chodník“ byl slavný zábavní park na pláži. Ve dne v noci se tam zdržovala spousta mladých lidí. Danceovou napadlo, že pokud Daniel Pell hledal potenciální oběti, byl pro něj „Prkenný chodník“ ideálním

lovištěm.

„Trávil tam hodně času. Právě tam se seznámil s Jimmym a později i s Rebeccou. A tak jsem to vzala stopem po jedničce a opravdu jsem ho tam našla. Připadlo mi, že mě rád vidí. Což se, myslím, o mých rodičích nikdy říct nedalo.“ Linda se zasmála. „Zeptala jsem se ho, jestli neví o něčem, kde bych mohla bydlet. Byla jsem nervózní, že se mu takhle odhaluju. Ale on řekl: Jasně že jo. U nás.““

„V Seaside?“

„E-he. Měli jsme tam takový malý bungalov. Bylo to hezké.“

„Vy, Samantha, Jimmy a Pell?“

„Jo.“

Řeč jejího těla Danceové prozradila, že ji ta vzpomínka naplňuje radostí: přirozená poloha ramen, vrásky vedle očí a ilustrační pohyby rukou, které zdůrazňují obsah slov a prozrazují intenzitu řečnickovy reakce na vlastní sdělení.

Linda znovu zvedla šálek čaje a upila z něj. „Ať o tom noviny psaly, co chtěly – sekta, drogové orgie –, tak se pletly. Panovala tam domácká a příjemná atmosféra. Žádné drogy ani alkohol. Jen občas trocha vína u večeře. Ach, to bylo hezké. K smrti ráda jsem byla mezi lidmi, kteří ve mně viděli toho, kým opravdu jsem, nesnažili se mě změnit, respektovali mě. Starala jsem se o dům. Asi by se dalo říct, že jsem jim dělala něco jako mámu. Bylo strašně příjemné mít pro změnu něco pod kontrolou. A ne aby na mě někdo ječel, že jsem si dovolila mít vlastní názor.“

„A co ty zločiny?“

Linda ztuhla. „Ty tam byly taky. Některé. Ale ne tolik, jak lidé tvrdí. Pár krádeží v obchodech a podobných věcí. Ale mně se to nikdy nelíbilo. Nikdy.“

Linda použila několik negačních gest, ale Danceová vycítila, že žena nelže; kinezický stres byl v tomto případě způsoben tím, že Linda podvědomě snižovala závažnost zločinů. Danceová věděla, že se „rodina“ dopouštěla mnohem horších věcí než jen krádeží v obchodech. Páchala vloupačky a velké krádeže, ale nezastavila se ani před kapsářstvím a vytrháváním kabelek ženám – posledně dva jmenované zločiny přitom páchala na lidech, takže byly závažnější než majetkové delikty.

„Jenže jsme neměli na vybranou. Když chtěl být člověk v rodině, musel se na tom podílet.“

„Jaký byl život s Danielem?“

„Nebyl tak špatný, jak by si člověk myslel. Akorát jste musela dělat, co chtěl.“

„A když jste to nedělala?“

„Nikdy nám neubližoval. Fyzicky určitě ne. Většinou se prostě... stáhl.“

Danceová si vzpomněla na Kelloggův profil vůdce sekty.

Vůdce vyhrožuje, že se od nich odvrátí – je to jeho nejsilnější zbraň.

„Odvrátil se od vás a vy jste dostala strach. Nikdy jste nevěděla, jestli jste tím u něj neskončila a on vás nevyhodí. Někdo od nás z církevní kanceláře mi vyprávěl o takových těch reality show. Big Brother, Trosečník!“

Danceová přikývla.

„Prý jsou velmi populární. Myslím, že právě kvůli tomuhle jsou jimi lidé tak posedlí. Na představě, že vás vykopnou z rodiny, je něco děsivého.“ Linda pokrčila rameny a začala si hrát s křížkem na krku.

„Dostala jste delší trest než ostatní. Za ničení důkazů. Jak to přesně bylo?“

Linda semkla rty. „Byla to hloupost. Propadla jsem panice. Věděla jsem jen, že mi volal Daniel, aby mi oznámil, že Jimmy je mrtvý a v tom domě se něco zvtlo. Měly jsme se sbalit a připravit k odjezdu, protože by po něm brzy mohla začít pátrat policie. Daniel měl v pokoji spoustu knih, výstřižků a dalších věcí týkajících se Charlese Mansona. Před příjezdem policie jsem některé spálila. Napadlo mě, že by nepůsobilo dobře, kdyby se policie dozvěděla, že má Daniel pro Mansona slabost.“

Což opravdu měl, pomyslela si Danceová, když si vzpomněla, jak státní zástupce použil Mansonův motiv, aby dosáhl Pellova usvědčení.

Vyptávala se dál a Linda jí postupně prozradila více o svém současném životě. Ve vězení se stala vroucně věřícím člověkem a po propuštění se odstěhovala do Portlandu, kde začala pracovat pro jednu místní protestantskou církev. Vstoupila do ní, protože její bratr v ní působil jako jáhen.

V Portlandu sice chodila s jedním mužem, ale celý její život dnes představovala církev – a také péče o bratrovy adoptivní děti, jimž fakticky dělala chůvu. Také ona se chtěla stát adoptivní matkou – vzhledem ke zdravotním problémům vlastní děti mít nemohla –, ale kvůli předchozímu odsouzení to bylo těžké.

„Mnoho materiálních věcí nemám,“ dodala shrnujícím tónem, „ale můj život se mi líbí. Je to bohatý život, v kladném slova smyslu.“

Vtom ji přerušilo zaklepání na dveře. Agentčina ruka zabloudila k těžké pistoli.

„Tady Týdžej, šéfová. Zapomněl jsem tajné heslo.“

Danceová otevřela dveře a do pokoje vstoupil mladý agent s další ženou. Ta byla vysoká a štíhlá, bylo jí kolem pětatřiceti let a přes rameno měla přehozen kožený batůžek.

Kathryn Danceová vstala a přivítala se s druhou členkou „rodiny“.

28

Rebecca Sheffieldová byla o několik let starší než její kolegyně z „rodiny“. Měla sportovní postavu a byla velmi pohledná, i když měla Danceová pocit, že nakrátko ostříhané a předčasně prošedivělé vlasy, titěrné šperky a nepřítomnost mejkapu propůjčují jejímu vzezření určitou strohost. Na sobě měla Rebecca džínsy, bílé hedvábné tričko a hnědé semišové sako.

Pevně stiskla Danceové ruku, ale pak okamžitě upřela pozornost na Lindu, která vstala a se širokým úsměvem na ni upřeně hleděla.

„Koukejme, koho to tu máme,“ řekla Rebecca, vykročila k Lindě a objala jí.

„Po tolika letech.“ Lindě se zadrhával hlas. „Panečku, myslím, že se rozpláču.“ Což také udělala.

Po chvíli uvolnily objetí, ale Rebecca dál pevně držela druhou ženu za ruku. „Moc ráda tě vidím, Lindo.“

„Ach, Rebecca... Hodně jsem se za tebe modlila.“

„Ty ses teď dala na tohle? Kdysi jsi nerozeznala kříž od Davidovy hvězdy. Tak díky za ty modlitby. I když si nejsem jistá, jestli zabraly.“

„Ne, ne, děláš přece užitečnou věc. Opravdu! V kanceláři v církvi máme počítač. Viděla jsem tvou webovou stránku. Ženy zakládají vlastní firmy. To je báječné. Určitě tím vykonáš spoustu dobrého.“

Rebecca se zdála překvapená, že má o ní Linda aktuální informace.

Danceová ukázala na volný pokoj, Rebecca si do něj odnesla batůžek a odskočila si na záchod.

„Když mě budeš potřebovat, šéfová, tak prostě zařvi.“ Týdžej odešel a Danceová za ním zamkla dveře.

Linda sebrala šálek s čajem, pohrála si s ním, ale nenapila se. Zvláštní, jak lidé ve stresujících situacích milují své rekvizity, pomyslela si Danceová. Během let už vyslýchala podezřelé, kteří svírali pera, popelníky, obaly od jídel, a dokonce i vlastní boty, jen aby utlumili stres.

Rebecca se vrátila a Danceová jí nabídla kávu.

„Jasně že jo.“

Agentka jí nalila a položila před ni mléko a cukr. „Není tu žádná veřejná restaurace, ale mají tu pokojovou službu. Takže si objednejte, nač máte chuť.“

Rebecca usrkla kávu a prohodila: „Musím říct, Lindo, že vypadáš dobře.“

Její přítelkyně zčervenala. „No, já nevím. Nejsem v takové formě, jakou bych si přála. Ale ty jsi přímo úchvatná. A štíhlá. Strašně se mi líbí tvoje vlasy.“

Rebecca se zasmála. „No jo, na zešedivění není nic lepšího než pár let ve vězení, co? Hele, nevidím žádný prstýnek. Ty nejsi vdaná?“

„Ne.“

„Já taky ne.“

„To si děláš legraci. Vždyť sis měla brát nějakého prima italského sochaře. Byla jsem stoprocentně přesvědčena, že už budeš pod čepcem.“

„Není snadné najít toho pravého, když se každý doslechne, že tvým milencem byl Daniel Pell. Četla jsem o tvém otci v BusinessWeeku. Něco o tom, že jeho banka expanduje.“

„Vážně? O tom já nic nevím.“

„Pořád se spolu nebavíte?“

Linda zavrtěla hlavou. „A můj bratr taky ne. Oba jsme chudí jako kostelní myši. Ale věř mi, že je to tak nejlepší. A co ty, maluješ ještě?“

„Trochu. Ale profesionálně ne.“

„Ne? Vážně ne?“ Linda se obrátila k Danceové. Oči jí zářily. „Rebecca byla strašně dobrá! Měla byste vidět její práci. Je to jednička.“

„Ted už jen tak čmárám pro zábavu.“

Obě ženy se ještě několik minut svěřovaly jedna druhé. Danceovou překvapovalo, že spolu od procesu nekomunikovaly, přestože obě žily na západním pobřeží.

Rebecca pak pohlédla na Danceovou. „Připojí se k téhle naší drbárně i Samantha? Nebo jakže se to teď jmenuje?“

„Ne, jste tu jen vy dvě.“

„Sam byla vždycky bázlivá.“ „Myš“, pamatuješ?“ poznamenala Linda. „Jo, jasně. Takhle jí říkal Pell. Byla to jeho myš.“ Obě ženy si dolily šálky a Danceová se pustila do práce – položila Rebecce stejné základní

otázky, jaké před chvílí adresovala Lindě.

„Já byla poslední, která se panem Pellem nechala zmanipulovat,“ odpověděla štíhlá žena. „Bylo to až..., kdy vlastně?“ Pohlédla na Lindu, která za ni řekla: „V lednu. Jen čtyři měsíce před tou věcí s Croytonovými.“

„Před tou věcí“. Ne „před vraždami“. „Jak jste se s Pellem seznámila?“ zeptala se Danceová. „V té době jsem se poflakovala po západním pobřeží a vydělávala si kreslením portrétů na pouličních trzích a na plážích. Jednou jsem si rozložila stojan a vtom se u mě objevil Pell. Chtěl, abych mu nakreslila portrét.“ Linda se stydlivě usmála. „Nějak si vzpomínám, že z toho portrétu nakonec nic moc nebylo. Skončili jste vzadu v dodávce. A byli tam hodně, hodně dlouho.“

Rebečin úsměv byl spíše rozpačitý. „No, jasně, Daniel měl v sobě i tuhle stránku... Každopádně jsme se spolu taky dlouho bavili. A on se mě zeptal, jestli s nimi nechci jít bydlet do Seaside. Zpočátku jsem si nebyla jistá – všichni jsme koneckonců znali Pellovu pověst, věděli jsme o těch krádežích a tak. Jenže pak jsem si řekla: ále co, jsem přece bohémka, jsem rebelka a umělkyně. Čert vem moji bezvadnou předměstskou výchovu..., já jdu do toho. A šla jsem do toho. Klapalo to docela dobře. Byla jsem obklopena dobrými lidmi, třeba Lindou a Sam. Nemusela jsem někde pracovat od devíti do pěti a mohla jsem malovat, jak se mi zlíbí. Kdo by mohl po životě žádat více? I když se samozřejmě po čase ukázalo, že jsem se spřáhla s Bonnií a Clydem, s bandou zlodějů. A to už tak dobré nebylo.“

Danceová si všimla, že Lindin mírný obličej při této poznámce potemněl.

Rebecca dále vysvětlila, že když ji propustili z vězení, začala se angažovat v hnutí za práva žen. „Napadlo mě, že to naše klanění Pellovi – chovaly jsme se k němu jako ke králi kurníku – posunulo feministické hnutí o několik let zpátky, a tak jsem to chtěla ženám vynahradit.“

Nakonec si po spoustě návštěv u psychologa otevřela poradenskou agenturu, která pomáhá ženám zakládat a financovat malé firmy. Pracuje v ní dodnes. Danceová si pomyslela, že se jí asi daří dobře, tedy alespoň podle šperků, oblečení a italských bot, které – pokud byl agentčin odhad správný (a Danceová by mohla svědčit u soudu jako specialistka na obuv) – stály tolik co její nejlepší dva páry bot dohromady.

Ozvalo se další zaklepání na dveře. Do chatky dorazil Winston Kellogg. Danceová byla ráda, že ho vidí – z profesionálních i osobních důvodů. Jejich včerejší seznámení na Palubě bylo velmi příjemné. Na supertvrďého federála byl překvapivě společenský. Danceová kdysi s manželem absolvovala řadu společenských akcí, při nichž zjistila, že mnozí jeho spolupracovníci z FBI jsou tiší, soustředění a zdráhají se mluvit. Win Kellogg však spolu s jejími rodiči odešel z oslavy až jako poslední.

Nyní se agent přivítal s oběma ženami a přesně podle protokolu jim ukázal legitimaci. Poté si nalil kávu. Danceová se až do této chvíle ptala obou žen na věci z jejich minulosti, ale jakmile přišel Kellogg, byl čas přejít k jádru rozhovorů.

„Takže věc se má tak: Pell se pravděpodobně stále zdržuje v okolí. Nemůžeme přijít na to kde nebo proč. Nemá to žádnou logiku; většina uprchlíků se snaží dostat co nejdál od vězení, z něhož utekla.“

Danceová jim detailně vylíčila Pellův plán v soudní budově i dosavadní vývoj událostí. Obě ženy se zájmem – a také s úžasem či s odporem – poslouchaly detailní informace.

„Nejprve se vás chci zeptat na tu jeho partnerku.“

„Na tu ženu, o které jsem četla?“ dotázala se Linda. „Kdo to je?“

„To právě nevíme. Podle všeho je světlovlasá a mladá. Zhruba kolem pětadvaceti let.“

„Takže má novou holku,“ utrousila Rebecca. „To je náš Daniel.“

„Přesnou povahu jejich vztahu neznáme,“ řekl Kellogg. „Pravděpodobně je to jeho fanyнка. Vězni, dokonce i ti nejhorší, přitahují spoustu žen, které se jim vrhají k nohám.“

Rebecca se zasmála a pohlédla na Lindu. „Tys v base dostávala milostné dopisy? Já teda ne.“ Linda se zdvořile usmála.

„Ale existuje určitá pravděpodobnost,“ pokračovala Danceová, „že to není cizí osoba. V době, kdy byla ‚rodina‘ pohromadě, musela být velice mladá, ale napadlo mě, jestli ji náhodou přece jen neznáte.“

Linda se zamračila. „Jestli je jí dnes kolem pětadvaceti..., tak to musela být v té době teenagerka. Na nikoho takového si nevzpomínám.“

„Když jsem byla v ‚rodině‘ já,“ dodala Rebecca, „bylo nás tam jen nás pět.“

Danceová si to poznamenala. „A teď chci s vámi mluvit o tom, jak tehdy vypadal váš život. Co Pell říkal a dělal, co ho zajímalo, jaké měl plány. Doufám, že některá z věcí, na něž si vzpomenete, nás nakonec dovede až k tomu, co má za lubem.“

„Krok jedna, definovat problém. Krok dvě, identifikovat fakta.“ Rebecca upírala oči na Danceovou.

Linda i Kellogg se tvářili bezvýrazně. Danceová samozřejmě věděla, o čem Rebecca mluví. (A byla

vděčná, že dnes tato žena nemá náladu na další přednášku podobnou té včerejší.) „Ať vás napadne cokoliv,“ řekla, „klidně mi skočte do řeči. I kdyby vám ta myšlenka připadala bizarní, nestyďte se a sdělte nám ji. Vezmeme zavděk čímkoliv.“

„Jsem připravená,“ řekla Linda. „Spustíte,“ nadhodila Rebecca. Danceová se zeptala na strukturu života v „rodině“. „Byla to taková komuna,“ prohlásila Rebecca, „což pro mě bylo dost zvláštní, protože jsem vyrostla na předměstí jako vystřiženém ze sitcomu.“

Když však obě ženy začaly „rodinu“ popisovat detailněji, ukázalo se, že život v ní byl o trochu jiný, než by očekávaly komunistické kádry. Zdálo se, že hlavní zásada zněla nějak takto: každý podle toho, co od něj Daniel Pell žádá; každému to, co se mu Daniel Pell rozhodne dát.

Přesto „rodina“ fungovala docela dobře, tedy alespoň na praktické úrovni. Linda se starala o to, aby domácnost hladce běžela, a ostatní do ní přispívali. Jedli kvalitní stravu a udržovali bungalov v čistotě a pořádku. Samantha i Jimmy Newberg byli manuálně zruční a všechny opravy v domě zvládali sami. Pell ze zřejmých důvodů – v jednom pokoji přechovávali kradené věci – nechtěl, aby rozbité vybavení docházel opravovat majitel, a tak museli být zcela soběstační.

„Tohle byla jedna z Danielových životních filozofií,“ poznamenala Rebecca. „Samostatnost – tak se jmenoval esej Ralpha Walda Emersona. Četla jsem ho nahlas snad desetkrát. Daniel ho k smrti rád poslouchal.“ Rebecca se usmívala. „Vzpomínáš, jak jsme si četli po nocích?“

Linda vysvětlila, že Pell knihám věřil. „Miloval je. Když vyhazoval televizor, udělal z toho obřad. Skoro každý večer jsem něco nahlas četla, zatímco všichni ostatní se kolem mě sesedli na podlaže. Byly to příjemné večery.“

„Měli jste v Seaside nějaké sousedy nebo přátele, s nimiž udržoval zvláštní vztah?“

„Žádné přátele jsme neměli,“ řekla Rebecca. „Pell takový nebyl.“

„Ale někdy k nám přišli lidé, se kterými se seznámil, nějakou dobu s námi pobýli a pak zase odešli. Pell si lidi vždycky vybíral.“

„Ztroskotance jako my.“

Linda lehce ztuhla a poté řekla: „No, řekla bych spíše lidi, kterým nepřálo štěstí. Daniel byl štědrý. Dal jim jídlo, někdy i peníze.“

Když dále hladovému najíst, udělá, co budete chtít, pomyslela si Danceová a vzpomněla si na Kelloggův profil vůdce sekty a jeho podřízených.

Ženy vzpomínaly dál, ale z jejich rozhovoru nevzešla žádná konkrétní informace o totožnosti hostů v domě. Danceová tedy pokračovala: „Nedávno hledal na internetu určité věci. Zajímalo by mě, jestli vám něco říkají. Jednou z nich je ‚Nimue‘. Říkala jsem si, že by to mohlo být nějaké jméno. Třeba přezdívka nebo uživatelské jméno na počítači.“

„Ne. O tom jsem nikdy neslyšela. Co to znamená?“

„Je to jedna postava z legendy o králi Artušovi.“

Rebecca pohlédla na mladší přítelkyni. „Hele, četlas nám někdy některý z těch příběhů?“

Linda však zavrtěla hlavou. A jméno „Alison“ ženám také nic neříkalo.

Danceová tedy změnila téma. „Popište mi typický den v rodině.“

Rebecca jako by se náhle nedostávalo slov. „Vstali jsme, dali si snídani..., já nevím.“

Linda pokrčila rameny a dodala: „Byli jsme prostě ‚rodina‘. Takže jsme se bavili o tom, o čem se rodiny baví. O počasí, plánech, výletech, které se chystáme podniknout. O finančních problémech. O tom, kdo bude kde pracovat. Někdy jsem po snídani stála v kuchyni, myla nádobí a jen tak plakala – protože jsem byla tak šťastná. Konečně jsem měla opravdovou rodinu.“

Rebecca souhlasila, že se jejich život příliš nelišil od života jiných rodin, ačkoliv očividně nebyla tak sentimentální jako její partnerka ve zločinu.

Diskuse se točila dál, avšak stále neodhalovala nic užitečného. Při rozhovorech a výsleších platí známé pravidlo, že abstrakce zatemňují paměť, zatímco konkrétní údaje ji oživují. Danceová tedy řekla: „O něco vás teď požádám: vyberte si kterýkoliv konkrétní den a něco mi o něm povězte. Den, na který si obě vzpomínáte.“

Žádná z žen si však nedokázala vybavit jediný den, který by něčím vyčníval z řady.

„Tak třeba nějaký svátek,“ nadhodila Danceová. „Den díkůvzdání, Vánoce.“

„Co třeba ty Velikonoce?“ chytila se konečně Linda.

„Moje první tamní svátky. Vlastně moje jediné svátky. Jasně. To bylo prima.“

Linda popsala, jak tehdy připravila bohatou večeři z potravin, které „sehnali“ Sam, Jimmy a Rebecca. Danceová si eufemismu okamžitě povšimla; ve skutečnosti trojice potraviny ukradla.

„Udělala jsem krocana,“ řekla Linda. „Celý den jsem ho udila na zahradě. Panečku, to byla legrace.“

Danceová ji pobídla: „Takže jste tam byly vy dvě, Samantha – ta tichá dívka, jak jste říkaly...”

„Myš.”

„... a pak ten mladík, který byl s Pellem u Croytonových,” dodal Kellogg. „Jimmy Newberg. Povězte nám o něm něco.”

„Jasně,” ujala se slova Rebecca. „To byl takový legrační malý hejsek. Taky utekl z domova. Myslím, že ze Seattlu.”

„Byl hezký. Ale neměl to úplně v pořádku tady.” Linda si poklepala na čelo.

Její bývalá kolegyně se zasmála. „Protože hulil trávu.”

„Ovšem na manuální věci byl geniální. Tesařina, elektronika, všechno. Byl hotový blázen do počítačů, a dokonce psal vlastní programy. Pak nám o nich vyprávěl, ale nikdo z nás pořádně nevěděl, o čem mluví. Chtěl si vytvořit nějakou webovou stránku – nezapomeňte, že to bylo ještě předtím, než už ji měl každý. Zkrátka si myslím, že byl velmi tvořivý. Bylo mi ho líto. Daniel ho neměl tak úplně v lásce. Ztrácel s ním trpělivost. Dokonce si myslím, že ho chtěl vyhodit.”

„Navíc byl Daniel spíš typ pro ženský. Když měl kolem sebe nějaké další chlapy, nebylo to už ono.”

Danceová vrátila téma hovoru zpět k Velikonocím.

„Bylo tehdy krásně,” pokračovala Linda. „Svítilo slunce a bylo teplo. Měli jsme puštěnou hudbu. Jimmy dal dohromady opravdu kvalitní aparaturu.”

„Modlili jste se před jídlem?”

„Ne.”

„Přestože byly Velikonoce?”

„Já to navrhla,” ozvala se Rebecca. „Ale Pell řekl, že ne.”

„Přesně tak,” přidala se Linda. „Rozčililo ho to.”

Zřejmě si vzpomněl na otce, předpokládala Danceová.

„Hráli jsme na zahradě různé hry. Házení talířem, badminton. A já pak prostřela večeři.”

„Já někde šlohla dobrý kabernet,” řekla Rebecca, „a tak jsme s Jimmym pili víno – Pell nepil. Parádně jsem se tehdy sřála. A Sam jakbysmet.”

„Taky jsme toho spoustu snědli.” Linda se chytla za opasek.

Danceová sondovala dál. Uvědomila si, že se Winston Kellogg stáhl do pozadí. Možná byl expertem na sekty, ale nyní dal prostor jejím odborným schopnostem. Agentka to oceňovala.

„Po večeři jsme jen tak seděli a bavili se,” řekla Linda. „Sam a já jsme zpívaly, Jimmy si hrál s počítačem a Daniel si něco četl.”

Vzpomínky se teď oběma ženám vybavovaly častěji, jako řetězová reakce.

„Prostě jsme popíjeli a bavili se jako na normální rodinné oslavě.”

„Jo.”

„Vzpomínáte si, o čem jste se bavili?”

„No, prostě tak, že jo...” Linda zmlkla, ale vzápětí řekla: „Počkejte. To mi připomíná jednu věc, kterou byste možná chtěla vědět.” Lehce naklonila hlavu. Byla to reakce prozrazující poznání, ačkoliv podle pohledu Lindiných očí – upíraly se na nedalekou vázu s umělým hvězdíčkem – bylo zřejmé, že se příslušná myšlenka ještě nestačila zcela zformovat. Danceová neříkala nic: přímý dotaz mnohdy prchavou myšlenku nadobro zaplaší.

„Tohle se nestalo o Velikonocích,” pokračovala Linda. „Bylo to u jiné večeře. Ale když jsme se teď bavili o Velikonocích, tak jsem si na to vzpomněla. Byli jsme s Danielem v kuchyni a on se díval, jak vařím. A pak se najednou odvedle ozvala strašná rána. Sousedí se prali. A Daniel prohlásil, že se nemůže dočkat, až vypadne ze Seaside. Na svůj vrchol hory.”

„Na vrchol hory?”

„Jo.”

„Na svůj vrchol?” zeptal se Kellogg.

„Takhle to říkal.”

„On vlastnil nějaký pozemek?”

„Nikdy se o ničem konkrétním nezmiňoval. Možná to ‚svůj‘ myslel tak, že je to něco, co by jednou chtěl mít.”

Rebecca také o ničem nevěděla.

„Zřetelně si na to vzpomínám,” řekla Linda. „Chtěl ode všech pryč. Zůstali bychom jen my, jen ‚rodina‘. Nikdo jiný by kolem nás nebyl. Myslím, že nikdy předtím ani potom už o tom nemluvil.”

„Ale nemělo to být v Utahu, že ne? Obě jste říkaly, že se o něm nikdy nezmiňoval.”

„Ne,” souhlasila Rebecca. „I když počkejte. Víte, když o tom tak přemýšlím... Nevím, jestli je to užitečný,

ale taky jsem si na něco vzpomněla. Na něco ve stejném duchu. Jednou jsme leželi v posteli a on říká: potřebuju něco velkého. Sehnat dost peněz, abych mohl ode všech pryč.' Na tohle si vzpomínám. Doslova řekl: 'něco velkého'."

„Co tím měl na mysli? Nějakou loupež, za kterou by si mohl koupit pozemek?“

„Možné to je.“

„Lindo?“

Linda Whitfieldová však musela přiznat, že o ničem neví. Zdálo se, že ji trápí, že se jí Pell nesvěřil se vším.

Danceová položila ženám zřejmou otázku: „Mohlo být tou velkou věcí vloupání ke Croytonovým?“

„To já nevím,“ odpověděla Rebecca. „Nikdy nám neřekl, že mají té noci s Jimmym namířeno zrovna tam.“

Danceová začala spekulovat: možná přece jen ukradl z Croytonova domu něco cenného. A když jim začala být policie v patách, ukryl to. Vzpomněla si na automobil, v němž Pell k domu přijel. Prohledala ho policie důkladně? A kde je teď? Možná je zničený, možná ho vlastní někdo jiný. Agentka si poznamenala, aby se pokusili vůz najít. A také aby prověřili katastr nemovitostí a zjistili, zda Pell nevlastní nějaký pozemek.

Vrchol hory... Mohl by to být cíl jeho hledání na webová stránce Visual-Earth v Capitole?

Stále přetrvávala řada otázek, ale Danceová byla s dnešním pokrokem spokojena. Konečně jí dal někdo nahlédnout do mysli Daniela Pella. Chtěla oběma ženám položit další otázky, ale vtom jí zazvonil telefon.

„Omluvte mě.“

Přijala hovor.

„Kathryn. To jsem já.“

Danceová si přitiskla přístroj těsněji na ucho. „Co se děje, Týdžeji?“ Obrnila se proti nejhoršímu.

Skutečnost, že ji Týdžej neoslovil „šéfová“, věstila špatné zprávy.

29

Kathryn Danceová s Winstonem Kelloggem kráčeli po silnici pokryté jemnou vrstvou vlhkého písku k Týdžejovi a Michaelu O'Neilovi, kteří stáli nad otevřeným kufrem nejnovějšího modelu lexusu. Byl s nimi i třetí muž, jeden ze zaměstnanců soudní patologie, která v okrese Monterey patří pod úřad šerifa.

Holohlavý a obtloustlý patolog se s ní pozdravil. „Kathryn.“

Danceová ho představila Kelloggovi a nakoukla do kufru. Oběť, žena středního věku, ležela na boku.

Nohy měla ohnuté a ruce i ústa stažené lepicí páskou. Její nos a tvář měly sytě červenou barvu od popraskaných vlasečnic.

„Susan Pembertonová,“ řekl O'Neil. „Bydlela v Monterey. Svobodná, devětadvacet let.“

„Pravděpodobnou příčinou smrti je udušení?“

„A taky tu máme rozšíření vlasečnic se zánětem a roztažením membrán,“ dodal soudní patolog. „A tady to reziduum? Jsem si jist, že je to capsicum oleoresin.“

„Takže jí nastříkal do tváře pepřový plyn a pak ji svázal páskou.“

Soudní patolog přikývl.

„Strašné,“ zamumlal O'Neil.

Sama, v bolestech, uvnitř kufru proměněného v nedůstojnou rakev. Danceovou projela vlna vzteku na Daniela Pella.

O'Neil jí vysvětlil, že onou pohřešovanou osobou, jejíž zmizení prošetřoval, je právě Susan.

„Víme jistě, že to udělal Pell?“

„Byl to on,“ odpověděl soudní patolog. „Otisky odpovídají.“

„Nařídil jsem prověřit otisky prstů ze všech vražd spáchaných v oblasti,“ dodal O'Neil.

„Napadá tě něco k motivu?“

„Možná. Susan pracovala pro agenturu zabývající se pořádáním akcí. Pell jí zřejmě využil k tomu, aby pronikl do kanceláří agentury a zjistil, kde jsou písemnosti. Všechny ukradl. Ohledávka už celou agenturu prohledala. Zatím nic průkazného, tedy kromě těch otisků.“

„Cože?“ zeptal se Kellogg.

„Všechno ukradl.“

„Máme ponětí proč?“

„Ne.“

„Jak ji vůbec našel?“

„Vedoucí agentury uvedla, že Susan včera odešla z práce kolem páté na skleničku s jedním potenciálním klientem.“

„Myslíte, že to byl Pell?“

O'Neil pokrčil rameny. „Nemám tušení. Vedoucí neví, kdo to byl. Možná si jich Pell jen všiml a sledoval je.“

„Co příbuzní?“

„Zdá se, že tady nikoho neměla,“ řekl soudní patolog. „Její rodiče bydlí v Denveru. Zavolám jim, až se vrátím do kanceláře.“

„Doba úmrtí?“

„Včera večer, snad mezi sedmou a devátou. Víc budu vědět po pitvě.“

Pell po sobě zanechal jen málo důkazů s výjimkou několika jemných šlápějí v písku, které jako by vedly k pláži, ale pak se ztrácely ve vybledlé trávě rostoucí na dunách. Žádné další otisky bot ani pneumatik nikde vidět nebyly.

Co bylo v těch ukradených spisech? Co nechtěl, aby se policie dozvěděla?

Kellogg se procházel po okolí – snad chtěl nasát atmosféru místa činu, snad o něm přemýšlel ve světle své specializace, mentality sekt.

Danceová sdělila O'Neilovi, že Pell podle Rebeky usiloval o „něco velkého“, snad proto, aby si mohl někde koupit nějakou izolovanou výspu.

„Linda doslova říkala ‚vrchol hory‘. A tou velkou akcí mohlo být vloupání ke Croytonovým.“ Danceová dodala, že podle jejího názoru mohl Pell ukrýt nějakou Croytonovu cennost do automobilu, v němž hodlali z místa činu odjet.

„Myslím, že právě proto hledal něco na Visual-Earth. Aby to místo prověřil.“

„Zajímavá teorie,“ připustil O'Neil. Když s Danceovou spolupracovali na případech, často společně provozovali brainstorming. Čas od času je přitom napadaly vskutku bizarní hypotézy, které se kupodivu někdy ukázaly jako správné.

Danceová řekla Týdžejovi, aby ověřil, co se stalo s vozidlem, které Pell řídil v den, kdy zavraždil Croytonovy, a aby zjistil, zda někdo pořídil soupis jeho obsahu. „A taky se podívej, jestli Pell vlastní někde ve státě nějakou nemovitost.“

„Provedu, šéfová.“

Danceová se rozhlédla kolem sebe. „Proč to auto nechával tady? Mohl s ním zajet do lesa, kde by ho nikdo několik dní nenašel. Tady je přece mnohem víc vidět.“

Michael O'Neil ukázal na úzké molo táhnoucí se do oceánu. „Ten thunderbird je na odpis. Toho ukradeného Fordu Focus se už taky zbavil. Takže možná odplul na člunu.“

„Na člunu?“ zeptala se Danceová.

„Jeho stopy tam míří. Zatímco k silnici nevedou žádné.“

Kellogg kýval hlavou, ale činil tak pomalu, takže jeho gesto říkalo: já si to nemyslím. „Nemáte dojem, že tady se s člunem kotví dost těžko?“

„Pro člověka, který se vyzná, to není problém.“

„Vy byste to dokázal?“

„Já? Jasné. Podle toho, jaký by byl vítr.“

Nastala chvíle ticha, během níž si Winston Kellogg prohlížel místo činu. Z oblohy se začal snášet vytrvalý déšť. Agent jako by si toho nevšiml. „Já si myslím, že tím směrem z nějakého důvodu vyrazil – snad aby nás svedl ze stopy. Ale pak se otočil a zamířil zpátky přes duny k silnici, přičemž se někde tady setkal se svou partnerkou.“

Výrazům „já si myslím“ nebo „jsem toho názoru“ říkala Danceová verbální anestetika. Jejich smyslem bylo otupit ostří řečnickova kritického či odporujícího konstatování. Jejich nový kolega se zdráhal s O'Neilem souhlasit, ale očividně měl dojem, že se detektiv s teorií o člunu mýlí.

„Proč si to myslíte?“ zeptala se Danceová.

„Ten starý větrný mlýn.“

U odbočky, kde se plážová cesta stýkala s hlavní silnicí, stála opuštěná čerpací stanice, nad níž se tyčil ozdobný dvoupodlažní větrný mlýn.

„Jak dlouho už tu je?“

„Řekl bych tak čtyřicet, padesát let. Ty pumpy mají na stojanech jen dvě okýnka pro cenu – jako by nikdo nevěřil, že benzin může stát někdy víc než 99 centů.“

„Pell se vyzná v okolí,“ pokračoval Kellogg. „Zatímco jeho partnerka pravděpodobně pochází odjinud. Vybral si tohle místo, protože je opuštěné, ale taky proto, že si je nemůžete s ničím splést. U větrného mlýna odbočíš doprava.“

O'Neilův obličej prozrazoval, že se detektiv nenechal zviklat. „To je možné. Jenže jestli to byl jediný důvod, pak samozřejmě vzniká otázka, proč nevybral něco blíže u města. Navést tam partnerku by bylo

snazší a navíc se tam nachází spousta vhodných opuštěných míst. A když o tom tak přemýšlíte, ten člověk jel v ukradeném lexusu s mrtvolou v kufru. Rozhodně bylo v jeho zájmu se ho co nejrychleji zbavit.“ „Možná, to má logiku,“ připustil Kellogg. Rozhlédl se kolem sebe a přimhouřil oči do mlhy. „Ovšem já se přikláním ještě k jiné teorii. Myslím, že ho to sem přitahovalo nejen kvůli tomu molu, ale i proto, že je tohle místo opuštěné a že je tu pláž. Pell sice není rituální vrah, ale většina vůdců sekt v sobě má cosi mystického – a v mnoha případech v tom hraje roli voda. Něco se tady stalo, něco téměř obřadného. Mohlo to souviset s tou ženou, která mu pomáhá. Možná spolu měli po vraždě pohlavní styk. Nebo něco jiného.“

„Co?“

„To nedokážu říct. Ale každopádně bych řekl, že tady spolu měli sraz. Ať už měl v plánu cokoli.“

„Jenže,“ namítl O’Neil, „nikde tu nejsou stopy přítomnosti dalšího auta ani důkazy, že by se otočil a vrátil se na silnici. Nějaké otisky by se tu přece musely najít.“

„Mohl je po sobě zakrýt,“ řekl Kellogg a ukázal na kus silnice s navátým pískem. „Tehle úsek nevypadá přirozeně. Mohl tu zametat větvičkami nebo velkými listy. Anebo i koštětem. Rozhodně bych celou tuhle oblast prošťáral.“

Na to O’Neil: „A já myslím, že nemůže uškodit, když se zaměříme na odcizená plavidla. A taky bych nechal ohledat to molo.“

Slovní ping-pong pokračoval Kelloggovými slovy: „Ovšem vzhledem k tomuhle větru a dešti... si opravdu myslím, že by se silnice měla ohledat jako první.“

„Víte, Wine, já myslím, že nejdřív půjdem na to molo.“

Kellogg naklonil hlavu, což mělo znamenat: Je to váš ohledávací tým. Dávám se poddat. „No dobrá. Takže jestli vám to nevadí, ohledám silnici sám.“

„Jistě. Klidně běžte.“

Agent FBI nepohlédl na Danceovou – neměl v úmyslu testovat, na čí straně stojí – a odešel k místu s podezřele navrstveným pískem.

Danceová se otočila a vrátila se přes již ohledanou zónu k autu. Byla ráda, že nechává místo činu za sebou. Soudní kriminalistika nebyla její doménou.

Stejně jako souboje sveřepých trkajících beranů.

Obraz zármutku.

Kathryn Danceová ho dobře znala. Už od dob, kdy jako novinářka zpovídala osoby, jimž se podařilo přežít zločiny či nehody. Už od dob, kdy jako poradkyně pro výběr porotců sledovala obličej svědků a obětí popisujících křivdy a bezpráví spáchané proti nim.

A znala ho i z vlastního života. To když se jako vdova dívala do zrcadla a upřeně hleděla na velice odlišnou Kathryn Danceovou, to když nad svými rty chvíli držela rtěnku, ale pak ji opět odtáhla od svého obličej proměněného ve staženou masku.

Proč se obtěžovat, proč se obtěžovat?

Nyní seděla v kanceláři Susan Pembertonové, dívala se na její nadřizenou Eve Brockovou a viděla před sebou tentýž obraz.

„Pořád mi to připadá neskutečné.“

Ano, takhle je to vždycky.

Pláč ustal, ale Danceová vycítila, že pouze dočasně. Zavalitá žena středního věku působila nesmírně napjatě. Seděla v předklonu, nohy měla zasunuté pod židličkou, ramena tuhá a čelist zaťatou. Kinezie zármutku odpovídala i výrazu v její tváři.

„Pořád nechápu ten počítač a spisy. Proč to pachatel udělal?“

„Předpokládám, že v nich bylo něco, co chtěl udržet v tajnosti. Možná se před lety zúčastnil nějaké společenské události a nepřál si, aby se to někdo dozvěděl.“ Když sem Danceová přišla, ze všeho nejdříve se této ženy zeptala: „Fungovala vaše firma ještě předtím, než Pell putoval do vězení?“ Ano, fungovala.

Žena opět propukla v pláč. „Chci vědět jednu věc. Jestli ji taky...“

Danceová rozpoznala jistý tón a odpověděla na nedopovězenou otázku: „K žádnému sexuálnímu kontaktu nedošlo.“ Zeptala se na klienta, s nímž měla Susan osudného dne schůzku, ale Eve Brocková žádné podrobnosti neznala.

„Omluvila byste mě na okamžik?“ Eve se chtěla na chvíli poddat slzám.

„Samozřejmě.“

Vedoucí agentury sebrala ze stolu klíč a zamířila na dámskou toaletu.

Danceová si prohlédla stěny kanceláře Susan Pembertonové, na nichž visela spousta fotografií z dříve realizovaných akcí: ze svateb, svátků bar micva i bat micva, oslav výročí sňatku, výletů, společenských akcí místních firem, bank a univerzitních klubů, sponzorských večeří politických stran a středoškolských i vysokoškolských slavností. Agentura spolupracovala také s pohřebními ústavy a zajišťovala pohřební hostiny.

Danceová ke svému překvapení spatřila na jednom snímku také jméno pohřebního ústavu, který zajišťoval pohřeb jejího muže.

Eve Brocková se mezitím vrátila. Obličej měla rudý a oči nateklé. „Omlouvám se.“

„To vůbec nevadí. Takže se po práci sešla s tím klientem?“

„Ano.“

„Šla s ním někam na skleničku nebo na kávu?“

„Pravděpodobně ano.“

„Někam poblíž?“

„Obvykle chodila na Alvarado.“ To byla hlavní ulice v centru Monterey. „Anebo někdy do Del Monte Center nebo Fisherman's Wharf.“

„Měla nějaký oblíbený lokál.“

„Ne. Záleželo, kam chtěl jít klient.“

„Omluvte mě.“ Danceová vytáhla mobilní telefon a zavolala Reyovi Carraneovi.

„Agentko Danceová,“ ozval se detektiv.

„Kde jsi?“

„Kousek od Mariny. Pořád ověřuji detektivu O'Neilovi ty ukradené čluny. Zatím nic. A s těmi motely jsem taky neuspěl.“

„Dobrá. Pokračuj.“ Danceová ukončila hovor a zavolala Týdžejovi. „A kde jsi ty?“

„Tvůj důraz na poslední slovo prozrazuje, že jsem až druhý v pořadí.“

„A odpověď zní...?“

„Kousek od centra. V Monterey.“

„Fajn.“ Agentka mu sdělila adresu firmy Eve Brockové a řekla, ať na ni za deset minut čeká na ulici.

Čtěl mu předat fotografii Susan Pembertonové a nechat ho obejít všechny bary a restaurace v rozumné vzdálenosti od agentury. Vynechat neměl ani nákupní centrum, Fisherman's Wharf a „plecháru“.

„Ty mě máš stejně nejradši, šéfová. Bary a restaurace. To je úkol pro mě.“

Danceová ho rovněž požádala, aby zatelefonoval telefonnímu operátorovi a nechal si vypsát všechny příchozí telefonáty na Susanin telefon. Agentka nepředpokládala, že by Pell mohl být přímo jejím klientem; jistě, měl kuráž, ale do centra Monterey by se za denního světla neodvážil. Susanin potenciální klient však mohl disponovat hodnotnými informacemi – například o tom, kam měla Susan po schůzce s ním namířeno.

Danceová odříkala Týdžejovi Susanino číslo, které získala od Eve.

Jakmile dohovorela, obrátila se zpět k vedoucí agentury: „Co bylo v těch ukradených spisech?“

„No, všechno o našem podnikání. Klienti, hotely, dodavatelé, církve, pekárny, cateringové firmy, restaurace, prodejny alkoholu, květinářství, fotografové, PR oddělení firem, které si nás najímaly..., prostě všechno...“ Zdálo se, že ji tento výčet vyčerpal.

Čeho se Pell obával tak silně, že všechny spisy zničil?

„Pracovali jste někdy pro Williama Croytona nebo jeho firmu?“

„Pro..., jo, to je ten muž, kterého Pell zavraždil i s rodinou. Ne, pro toho nikdy.“

„Ani pro nějakou pobočku jeho firmy nebo některého dodavatele?“

„Předpokládám, že je to možné. Děláme spoustu firemních akcí.“

„Zálohujete si veškeré materiály?“

„Některé jsou archivované. Daňová přiznání, stornované šeky. Věci tohoto typu. Nejspíš tam budou i kopie faktur. Ale se spoustou věcí se neobtěžuji. Nikdy mě nenapadlo, že by je mohl někdo ukrást.“

„Veškeré kopie budou u mého účetního. Bydlí v San Jose.“

„Mohla byste mi jich co nejvíce obstarat?“

„Je toho tolik...“ Její myšlenky se zasekly.

„Omezme to na osm let zpátky, až po květen devadesát devět.“

V tu chvíli se v mysli Kathryn Danceové opět něco secvaklo. Nemohl se Pell zajímat o něco, co měla Susan v plánu do budoucna? „A chci i všechny vaše budoucí zakázky.“

„Jistě, udělám, co bude v mých silách.“

Zdálo se, že ta tragédie Eve Brockovou zdrtila, ochromila.

Danceová si vzpomněla na knihu Mortona Naglea Spící panna a uvědomila si, že se právě dívá na další z mnoha obětí Daniela Pella.

Podle mého názoru se násilný trestný čin podobá vhození kamene do rybníka. Kruhy na vodě v podobě následků se mohou šířit skoro věčně.

Danceová sebrala Susaninu fotografii, kterou hodlala předat Týdžejovi, a vyšla na ulici za ním. Cestou jí zazvonil telefon.

Na displeji se zobrazilo O'Neilovo mobilní číslo.

„Ahoj,“ řekla a byla ráda, že jí volá právě on.

„Musím ti něco říct.“

„Povídej.“

Detektiv hovořil tiše a Danceová jeho zprávu přijala bez jediného afektovaného projevu, bez jediné prozrazené emoce.

„Budu tam, co nejdříve to půjde.“

„Vlastně je to požehnání,“ sdělila matka Juana Millara skrz příval slz Danceové.

Ta stála vedle zachmuřeného Michaela O'Neila na chodbě nemocnice Monterey Bay a sledovala, jak se Juanova matka ze všech sil snaží ukonejšit je a odrážet jejich projevy účasti.

Po chvíli dorazil i Winston Kellogg. Přistoupil k pozůstalým, vyjádřil jim soustrast a pak podal ruku

O'Neilovi, přičemž druhou rukou sevřel detektivovi biceps v upřímném gestu používaném mezi

podnikateli, politiky a truhlíci. „Moc mě to mrzí.“

Stáli před jednotkou intenzivní péče při oddělení popálenin. Za oknem viděli komplikované lůžko a kolem něj vybavení hodící se spíše do kosmické lodi: kabely, ventily, měřidla, přístroje. V centru toho všeho ležela nehybná hrouda zakrytá zeleným prostěradlem.

Prostěradlo stejné barvy kdysi zakrývalo i mrtvolu Kathrynina muže. Agentka si dodnes vzpomínala, jak ji tehdy napadla šílená myšlenka: kam ten život odešel, kam šel? Tehdy, v onom jediném okamžiku začala tento odstín zelené bytostně nenávidět.

Upřeně hleděla na Juanovo tělo a v uších jí zněla matčina šeptavá slova.

Řekl: „Zabij mě.“ Řekl to dvakrát. A pak zavřel oči...

Millarův otec byl přímo na pokoji a kladl lékaři otázky, jejichž odpovědi pravděpodobně nedokázal vnímat. Jeho role rodiče, který přežil vlastního syna, to nicméně vyžadovala – a v následujících dnech měla vyžadovat ještě mnoho dalších věcí.

Kellogg vyjádřil soustrast i Juanově matce, která odvedla řeč jinam a znovu zopakovala, že smrt byla pro syna vzhledem k vyhlídce mnoha let léčby a mnoha let plastických operací nakonec to nejlepší.

„To nejlepší, absolutně,“ reagoval agent oblíbenou slovní berličkou Charlese Overbyho.

Na chodbě se objevila Edie Danceová, která měla neplánovanou odpolední službu. Tvářila se rozrušeně a odhodlaně zároveň – její dcera tento výraz zřetelně poznávala. Někdy byl předstíraný, jindy nefalšovaný, ale rozhodně jí v minulosti dobře posloužil. Dnes se v něm samozřejmě odrážel skutečný stav jejího srdce.

Edie zamířila přímo k Millarově matce, uchopila ji za paži, a když rozpoznala blížící se hysterii, zahrnula ji několika otázkami – o jejím duševním rozpoložení, ale zejména o jejím manželovi a ostatních dětech. To vše mělo odpoutat pozornost Juanovy matky od této nevýslovné tragédie. V umění projevovat soucit byla Edie Danceová geniální. Snad proto byla jako zdravotní sestra tak oblíbená.

Rosa Millarová se postupně začala uklidňovat a pak se dala do pláče – Danceová zřetelně viděla, jak se ochromující hrůza postupně rozplývá ve zvládnutelný zármutek. Po chvíli se k nim připojil Juanův otec a Edie mu manželku předala jako akrobatka na visuté hrazdě, která ve vzduchu přehazuje jinou akrobatku kolegovi.

„Paní Millarová,“ začala Danceová. „Ráda bych jen...“

V tu chvíli odletěla stranou tak rychle, že jen krátce vykřikla, a místo aby vytasila zbraň, stačila sotva zvednout ruce, aby nenarazila hlavou do opodál stojícího vozíku.

Jak se Daniel Pell dostal do nemocnice? napadlo ji ze všeho nejdříve.

„Ne!“ vykřikl O'Neil. Anebo Kellogg. Anebo nejspíš oba. Danceová dopadla na jedno koleno a shodila na podlahu kotouče žlutých hadiček a plastové kelímky.

Také lékař vyrazil z pokoje, ale nakonec to byl Winston Kellogg, který popadl rozběsněného Julia Millara kolem pasu, odtáhl ho od Danceové, nasadil mu páku a bez větších problémů ho držel v sevření. Jeho manévry byl rychlý a zdánlivě snadný.

„Ne, chlapče!“ vykřikl Millarův otec, zatímco matka se rozplakala ještě usedavěji.

O'Neil pomohl Danceové vstát. Agentka odhadovala, že kromě několika modřin neutrpěla žádné zranění. Julio se pokusil Kelloggovi vytrhnout, avšak agent byl očividně mnohem silnější, než se zdál, a tak mu jen lehce zapáčil za paži. „Klid, ať nepříjdeš k úrazu. Jenom klid.“

„Ty štětko, ty zasraná štětko! Tys ho zabila! Zabílas mého bratra!“

„Poslouchej, Julio,“ řekl O'Neil. „Tvoji rodiče jsou už tak dost rozrušení. Nedělej jim to horší.“

„Horší? Jak by to mohlo být ještě horší?“ Pokusil se vykopnout nohy.

Kellogg se mu však dovedně vyhnul a lehce mu nadzvedl zápěstí. Mladík se zašklebil a zaúpěl. „Uklidni se. Neuškodí ti, když se trochu uklidníš.“ Agent FBI pohlédl na Juliovy rodiče, na jejich bezmocné oči.

„Omlouvám se.“

„Julio,“ oslovil mladíka otec, „tys jí ublížil. A ona je policistka. Posadí tě do vězení.“

„Měli by tam posadit ji! To ona je vrah.“

„Ne, přestaň!“ vykřikl Millar starší. „Co máma, myslí na mámu. Přestaň s tím!“

O'Neil elegantním pohybem vytáhl pouta. Váhal. Pohlédl na Kellogga a oba muži chvíli zvažovali možnosti. Julio se mezitím začal uklidňovat.

„Dobrá, dobrá, tak už ze mě slezte.“

„Pokud se nedokážete kontrolovat, budeme vám muset nasadit pouta,“ řekl O'Neil. „Rozumíte?“

„Jo, jo, rozumím.“

Kellogg mladíka pustil a pomohl mu vstát.

Všichni upírali pohledy na Danceovou. Ta však nehodlala hnát tuto záležitost před soud. „To je v pořádku. Nic se nestalo.“

Julio hleděl Danceové přímo do očí. „Ale stalo. Stalo se toho hodně,“ utrousil a vyřítil se pryč.

„Moc mě to mrzí,“ řekla Rosa Millarová skrz slzy.

Danceová ji chvíli chlácholila. „Bydlí Julio s vámi?“

„Ne, má byt kousek od nás.“

„Tak zařídte, aby byl dnes v noci s vámi. Řekněte mu, že potřebujete jeho pomoc. S pohřbem, s vyřízením Juanových věcí, cokoliv vás napadne. On trpí stejně jako my všichni tady. Pouze neví, jak se svým zármutkem naložit.“

Juliova matka přistoupila k lůžku, na němž ležel její syn, a cosi zamumlala. Edie Danceová k ní opět přistoupila, zašeptala jí cosi do ucha a dotkla se její paže. Bylo to intimní gesto dvou žen, které si byly ještě před pár dny naprosto neznámé.

Po chvíli se Edie vrátila k dceři. „Chceš, aby dnes děti přespaly u nás?“

Danceová zaváhala. Na jednu stranu zoufale chtěla mít Wese a Maggie u sebe. Když se však podívala na výsledek Pellova zlovolného běsnění přikrytý tím zeleným prostěradlem – tím hnusně zeleným prostěradlem –, připadala si poskvrněná. Nechtěla, aby byly její děti takové hrůze vystaveny, byť by to bylo nepřímo. Dobře věděla, že by jim stačil jediný pohled, aby poznaly, jak je rozrušená. Vzpomněla si na své úsilí uchránit Wese před světem násilí. „Díky. Asi to tak bude nejlepší.“

Rozloučila se s Millarovými. „Můžeme pro vás ještě něco udělat? Cokoliv?“

Juanův otec odpověděl zvláštním hlasem, jako by ho otázka vyvedla z míry: „Ne, ne.“ A poté dodal: „Co se tady dá ještě dělat?“

30

Městečko Vallejo Springs v kalifornské Napě má hned několik důvodů ke slávě.

Stojí zde muzeum vystavující řadu děl Eduarda Muybridge, fotografa devatenáctého století, který je pokládán za vynálezce pohyblivých obrázků (přičemž ještě mnohem zajímavější než jeho umění je skutečnost, že zavraždil milence své manželky, přiznal se k tomu u soudu a vyvázl bez trestu).

Dalším lákadlem jsou místní vinice, na kterých roste mimořádně jemná verze odrůdy merlot – jedné z nejslavnějších odrůd, z nichž se vyrábí červené víno. Na rozdíl od špatného rapu, jehož rozmach vyvolal před několika lety nejmenovaný film, není merlot mezi vinnými odrůdami chudým příbuzným. Stačí se podívat na Pétrus, víno z oblasti Pomerol nedaleko od Bordeaux, které se vyrábí téměř výlučně z merlotu a dost možná je trvale nejdražším vínem na světě.

Morton Nagle však nyní míjel ceduli označující začátek Vallejo Springs kvůli třetí atrakci tohoto města, o které ovšem vědělo jen velmi málo lidí.

U tety a strýce zde bydlela Theresa Croytonová – Spící panna.

Nagle měl za sebou pečlivou přípravu. Po měsíci ověřování zašmodrchaných stop objevil jakéhosi reportéra v Sonomě, který mu sdělil jméno jakéhosi právníka, který kdysi dělal pro dívčinu tetu jakési právní úkony. Právník se sice zdráhal poskytnout Nagleovi jakékoliv informace, avšak vyslovil názor, že

jeho klientka je nadutá, protivná – a z laciného kraje. Před časem se s ním prý handrkovala o výši jakéhosi honoráře. Jakmile právník nabyl přesvědčení, že Nagle je doopravdy spisovatel, prozradil mu pod příslibem anonymity název města, kde rodina bydlela, i nové příjmení jejích členů.

„Důvěrný zdroj“ je vlastně jen synonymum bezpáteřnosti.

Nagle byl ve Vallejo Springs několikrát a pokaždé se zde setkal s tetičkou Spící panny, aby se od ní pokusil získat souhlas s rozhovorem s dívkou (jak zjistil, strýc v této rovnici nefiguroval).

Tetička se chovala zdráhavě, ale Nagle věřil, že na jeho nabídku nakonec přistoupí.

Nyní se do tohoto malebného města vrátil. Zaparkoval poblíž prostorného domu a čekal, až se mu naskytne příležitost pohovořit si s tetou o samotě. Samozřejmě jí mohl zavolat. Nagle však měl pocit, že telefonáty – podobně jako e-maily – jsou jako komunikační prostředek neúčinné. Hovoříte-li s někým po telefonu, jste si oba rovni. Máte rozhovor mnohem méně pod kontrolou, než když s ním mluvíte osobně, a také vaše přesvědčovací schopnost je nižší.

Navíc vám to protějšek může jednoduše položit.

Nagle musel být opatrný. Všiml si totiž, že kolem domu v krátkých intervalech projíždějí policejní vozy. To samo o sobě nic neznamenal – Vallejo Springs bylo bohaté město s velkým a dobře financovaným policejním sborem –, ale Nagleovi rovněž neuniklo, že když policejní automobily projíždějí kolem domu Toda a Mary Bollingových (jak se nyní strýc a teta Spící panny jmenovali), vždy o trochu zpomalí.

Všiml si také, že policejních aut je teď v ulicích mnohem více než minulý týden, což potvrzovalo jeho dřívější tušení: totiž že Theresa je ve městě hýčkanou osobou. A že policisté budou mít nejvyšší pohotovost, aby zajistili, že se jí nic nestane. Pokud tedy Nagle překročí přípustnou mez, vyvezou ho za město a hodí do prachu jako nevídaného pistolníka ve špatném westernu.

Opřel se o sedadlo, zabodl oči do hlavních dveří domu a začal promýšlet úvodní řádky své knihy.

Carmel by the Sea je městečko plné rozporů. Turistická mekka, klenot v koruně centrálního pobřeží – jenže za tímhle svěžím a líbezným pozlátkem najdete tajnůstkářský svět bohatých a krutých lidí ze San Franciska, Silicon Valley a Hollywoodu.

Hm. Ještě na tom zapracuj.

Nagle se uchechtl.

A pak uviděl, jak po příjezdové cestě vyjíždí od domu Bollingových bílý Cadillac Escalade. Za volantem seděla dívčina teta Mary a nikdo jiný. Fajn. Kdyby s ní byla i Theresa, nikdy by se do její blízkosti nedostal.

Nastartoval auto – buicka, jehož cena se rovnala ceně převodovky cadillaku – a vyrazil za Theresinou tetou. Mary Bollingová zastavila na čerpací stanici, natankovala vysokooktanový benzin a přitom zdvořilostně konverzovala se ženou u vedlejšího stojanu. Zdálo se, že ji něco trápí. Šedé vlasy měla rozčuchané a působila unaveně. I z okraje parkoviště rozeznával Nagle pod jejíma očima tmavé kruhy. Vyrázila ze stanice a projela pitoreskním a nezaměnitelně kalifornským centrem: ulicí ozdobenou rostlinami, květinami a nekonvenčními sochami, po jejíchž stranách se táhly kavárny, decentní restaurace, zahradní centrum, nezávislé knihkupectví, centrum jógy a cvičení pilates a také drobná maloobchodní prodejna, kde člověk mohl koupit víno, křišťál, suvenýry a oblečení ve stylu L. L. Bean.

O pár set metrů dál se rozkládalo nákupní centrum, kam chodili místní a kterému vévodily prodejna potravin Albertsons a drogerie RiteAid. Mary Bollingová zaparkovala před prodejnou potravin a zamířila dovnitř. Nagle se postavil vedle jejího SUV a protáhl se. Zatoužil po cigaretě, přestože už dvacet let nekouřil.

Pokračoval v nekonečné debatě sám se sebou.

Zatím se žádného poklesku nedopustil. Neporušil žádná pravidla.

Ještě pořád může odjet domů, aniž napáchá morální škody.

Jenže měl by?

Nebyl si jistý.

Morton Nagle věřil, že jeho život má cíl a tím cílem je odhalovat zlo. Bylo to důležité poslání, které v něm vzbuzovalo vášeň. Noblesní poslání.

Jeho cíl však zněl odhalovat zlo a pak nechávat na druhých, aby si úsudek o něm vytvořili sami – ne aby proti němu sám bojoval. Protože jakmile jednou překročíte hranici a vaším cílem se stane boj za spravedlnost namísto jejího odkrývání, vystanou jistá rizika. Nagle na rozdíl od policie nedisponoval ústavou, která by mu přesně popsala, co smí, a co nesmí, což znamenalo, že u něj vždy existoval potenciál ke zneužívání vlastních pravidel. Pokud požádá Theresu Croytonovou, aby mu pomohla najít vraha, vystavuje ji i její rodinu – a koneckonců také sám sebe s rodinou – velmi reálnému nebezpečí. Danielu Pellovi očividně nedělalo problém zabíjet i děti.

Bylo tedy mnohem lepší psát o lidských bytostech a konfliktech v jejich životech, než tyto konflikty soudit. Ať čtenáři sami rozhodnou, co je dobré nebo špatné, a podle toho jednají. Jenže na druhou stranu: je správné, aby Nagle seděl se založenýma rukama a nechal Pella pokračovat ve vraždění, když toho může udělat víc?

Čas na tuto neuchopitelnou vnitřní debatu nicméně vypršel: z prodejny vycházela Mary Bollingová a tlačila před sebou plný nákupní vozík.

Ano, nebo ne?

Morton Nagle zaváhal jen na několik vteřin, pak otevřel dveře, vystoupil, potáhl si kalhoty a vyrazil vpřed.

„Promiňte. Dobrý den, paní Bollingová. To jsem já.“

Mary Bollingová se zarazila, zamžourala a vytřeštila na něj oči. „Co tady děláte?“

„Já...“

„Nedala jsem vám svolení, abyste mluvil s Theresou.“

„Já vím, já vím... O to mi...“

„Jak se opovažujete na mě takhle vybafnout? Vy nás šmírujete!“

V její ruce se objevil mobilní telefon.

„Prosím vás,“ řekl Nagle a náhle pocítil zoufalou touhu ji zviklat. „Tohle je něco jiného. Jsem tady v zájmu někoho jiného. O knize si můžeme promluvit později.“

„V zájmu někoho jiného?“

„Přijel jsem z Monterey, abych vás o něco požádal. Chtěl jsem s vámi mluvit osobně.“

„O čem to mluvíte?“

„Vy víte o Danielu Pellovi.“

„Samozřejmě že o něm vím.“ Mary to řekla tak, jako by byl Nagle obecní blb.

„Jedna policistka by v této věci ráda mluvila s vaší neterí. Myslí si, že by jí Theresa mohla pomoci Pella vypátrat.“

„Cože?“

„Nebojte se. Nic jí nehrozí...Je...“

„Že nehrozí? Zbláznil jste se? Vždyť jste ho k ní právě mohl dovést!“

„Ne. On je někde v Monterey.“

„Řekl jste jim, kde bydlíme?“

„Ne! Ta policistka se s vámi sejde, kdekoliv řeknete. Tady. Nebo kdekoliv jinde. Chce se jen Theresy zeptat na...“

„Nikdo s ní mluvit nebude. Nikdo ji neuvidí.“ Žena se předklonila. „A jestli okamžitě neodjedete, bude to pro vás mít velmi vážné důsledky.“

„Paní Bollingová, Daniel Pell zavraždil...“

„Taky se dívám na zprávy, sakra. Vyřídte té policistce – ať je to, kdo chce –, že Theresa jí nemůže říct ani ň. A vám říkám, že můžete rovnou zapomenout na to, že byste do té své pitomé knihy někdy sehnal její vyjádření.“

„Ne, počkejte, prosím vás...“

Mary Bollingová se otočila a rozběhla se zpátky ke cadillaku, zatímco její opuštěný nákupní vozík šikmo sjížděl z mírného svahu opačným směrem. Než ho užaslý Nagle stačil zachytit, aby vzápětí nenarazil do mini cooperu, Maryinu sportovně užitkovému autu se již protáčela kola a po chvíli zmizelo z parkoviště.

Jeden dnes už bývalý agent CBI to kdysi označil za „holčíčí křídlo“.

Měl na mysli tu část ústředí CBI v Monterey, v níž shodou okolností seděly dvě vyšetřovací agentky – Danceová s Connií Ramirezovou – a také Maryellen Kresbachová a strohá správkyně pobočky Grace Yuanová.

Oním nešťastníkem, jenž zmíněný termín vymyslel, byl jeden agent-padesátník, který – jak už to tak v kancelářích po celém světě bývá – se postupně stal téměř součástí inventáře a jenž snad od dvaceti let odpočítával dny do důchodu. Jistě, v dobách, kdy sloužil u dálniční hlídky, si i on připsal na své konto slušný počet dopadení, ale jeho příchod na CBI byl chybou. Na úkoly spojené s tímto zaměstnáním jednoduše nestačil.

A také zjevně postrádal instinkt přežití.

„A tohleto je holčíčí křídlo,“ prohlásil během jedné polední přestávky, kdy po ústředí provázel jakousi mladou ženu, které se dvořil, a řekl to natolik nahlas, že to všichni slyšeli.

Danceová s Connií Ramirezovou se na sebe podívaly.

Toho večera vyrazily na punčocháčovou jízdu, a když onen nebohý agent přišel nazítří ráno do

zaměstnání, zjistil, že je celá jeho kancelář protkána pavučinou síťovaných i nesíťovaných punčoch a punčocháčů třpytivých barev. Výzdobu kanceláře doplňovaly také předměty osobní hygieny. Agent si okamžitě běžel stěžovat tehdejšímu šéfovi CBI Stanu Fishburneovi, který – a budiž mu za to dík – jen stěží dokázal během vyšetřování zachovávat vážnou tvář. „Jak to myslíš, že jsi jenom řekl: ‚Holčičí křídlo‘, Bartone? Tys doopravdy vyslovil takovou věc? Zbláznil ses?“

Agent vyhrožoval, že podá stížnost do Sacramento, ale nakonec na CBI nevydržel dostatečně dlouho na to, aby se celá věc dotáhla do konce. Ironií osudu bylo, že jakmile onen výtečník z CBI odešel, osazenstvo zmíněného křídla začalo jeho termín okamžitě používat a dnes této části ústředí nikdo neřekl jinak než „hákáčko“.

Jehož chodbou postrádající jakoukoliv výzdobu nyní Kathryn Danceová kráčela.

„Ahoj, Maryellen.“

„Ach, Kathryn, moc mě to s Juanem mrzí. Všichni na něj určitě přispějeme. Nevíte, kam by chtěli jeho rodiče ty peníze poslat?“

„Michael o tom s nimi zrovna mluví.“

„Volala vaše matka. Později se tu zastaví i s dětmi, jestli vám to nevadí.“

Danceová dbala na to, aby se s dětmi viděla, kdykoliv to bylo jen trochu možné – dokonce i v práci, pokud jí nějaký případ zabral příliš mnoho času a ona musela pracovat přesčas. „Dobře. Jak to vypadá s Daveym?“

„Je o něj postaráno,“ řekla asistentka rozhodně. Otázka mířila na Maryellenina syna, který byl zhruba ve Wesově věku a měl problémy ve škole, protože se před časem dostal do sporu s několika spolužáky, z nichž se nakonec vyklubali členové mladistvého gangu. Maryellen nyní Danceové popsala, jak se celá situace vyřešila, a její spokojeně zlomyslný výraz Danceové prozradil, že její asistentka podnikla mimořádná opatření, aby si vynutila přeložení pachatelů na jinou školu či jinou formu neutralizace.

Danceová byla přesvědčena, že z Maryellen Kresbachové by byla skvělá policistka.

V kanceláři si přehodila sako přes židli, odsunula překážející pistoli na stranu, posadila se a začala pročítat e-maily. S Pellovým případem souvisel pouze jediný: z Londýna se jí ozval Pellův bratr Richard.

Policistka Danceová, obdržel jsem Váš e-mail, který mi přeposlalo zdejší americké velvyslanectví. Ano, slyšel jsem o tom útěku, který se i zde dostal do zpráv. S bratrem jsem byl naposledy v kontaktu před 12 lety, kdy přijel navštívit mne a mou manželku do Bakersfieldu ve stejné době, kdy k nám z New Yorku přicestovala také manželčina tříadvacetiletá sestra. Jednou v sobotu nám telefonovali z policie, že moje švagrová byla zadržena v klenotnictví v centru města, kde se prý dopustila krádeže.

Dívka přitom studovala na univerzitě s vyznamenáním a silně se angažovala ve své církvi. Nikdy předtím se nedostala do žádných problémů.

Vše nasvědčovalo tomu, že se „flákala“ s mým bratrem, který ji přemluvil, aby pro něj odcizila „pár věcí“. Prohledal jsem jeho pokoj a našel šperky v hodnotě téměř 10 000 dolarů. Moje švagrová dostala podmíněný trest a moje manželka mě v důsledku toho téměř opustila.

Od té doby jsem s ním nikdy neměl nic společného. Slyšel jsem o něm pouze jednou. A po těch vraždách v Carmelu v devětatadesátém jsem se rozhodl, že se i s rodinou odstěhuji do Evropy.

Pokud se mi ozve, rozhodně Vám dám vědět, i když je to nepravděpodobné. Nejvýstižněji lze náš vzájemný vztah popsat zřejmě takto: obrátil jsem se na londýnskou policii, aby mi nechali střežit dům.

Tolik tahle stopa.

Danceové zazvonil mobilní telefon. Volajícím byl Morton Nagle, který se zděšeným hlasem tázal: „On zabil někoho dalšího? Zrovna jsem viděl zprávy.“

„Obávám se, že ano.“ Danceová mu sdělila podrobnosti. „A taky zemřel Juan Millar, ten popálený policista.“

„To mě moc mrzí. A něco nového v případě?“

„Ani ne.“ Danceová mu sdělila, že již hovořila s Rebeccou a Lindou. Prozradily jí sice pár informací, které by se mohly ukázat jako užitečné, ale žádná z nich nevedla přímo k Pellovu prahu. Rovněž Nagle neměl ve svých podkladech ke knize nic, co by vysvětlovalo slova „něco velkého“ nebo „vrchol hory“.

Informoval tedy Danceovou o svém úsilí, i když ani ono nebylo úspěšné. Podařilo se mu sice promluvit s tetou Theresy Croytonové, ale ta nadále odmítala pustit k dívce jeho i policii.

„Dokonce mi vyhrožovala.“ Spisovatelův hlas zněl ztrápeně a Danceová si byla jistá, že jeho oči teď postrádají jakoukoliv jiskru.

„Kde jste?“

Nagle neodpověděl.

„Vy mi to nechcete říct, vidíte?“ dovtípila se Danceová.

„Obávám se, že nemůžu.“

Agentka pohlédla na displej, ale spisovatel jí podle čísla volal ze svého mobilu, nikoliv z hotelového telefonu nebo z automatu.

„Rozmyslí si to ještě?“

„O tom vážně pochybuji. Měla jste ji vidět. Nechala jen tak ležet nákup za sto dolarů a jednoduše ujela.“

Danceová pocítila zklamání. Daniel Pell byl pro ni záhadou a ona teď byla posedlá touhou dozvědět se o něm všechno, co bude moci. Když loni pomáhala v New Yorku s oním případem Lincolnu Rhymovi, dobře si všimla kriminalistovy posedlé fascinace všemi jemnostkami každého fyzického důkazu. Ona sama byla úplně stejná – pouze s tím rozdílem, že ji zajímala lidská stránka zločinu.

Nutkové touhy však mohou mít různou podobu: nutkání dvakrát ověřovat každou podrobnost ve výpovědi subjektu, anebo nutkání nešlapat cestou domů na spáry mezi dlaždicemi. Člověk musí rozpoznat, co je důležité, a co ne.

Danceová dospěla k závěru, že stopu vedoucí ke Spící panně budou muset opustit.

„Děkuji vám za pomoc.“

„Snažil jsem se. Opravdu.“

Agentka ukončila hovor a znovu zatelefonovala Reyovi Carraneovi. Pátrání po motelech stále nevedlo k úspěchu a z místních přístavišť nebyl hlášen žádný odcizený člun.

Sotva Danceová zavěsila, volal jí Týdžej. Ozvali se mu z databáze motorových vozidel. Automobil, který Pell řídil v den vraždy Croytonových, prý není už celá léta registrován, což znamenalo, že byl nejspíš prodán do šrotu. Pokud Pell odcizil po vraždách z domu Croytonových něco cenného, s největší pravděpodobností se to ztratilo nebo upadlo v zapomnění. Týdžej navíc znovu prošel soupis položek nalezených v autě v době jeho zabavení. Seznam byl krátký a nic nenavštěvovalo tomu, že by některý předmět pocházel z podnikatelského domu.

Danceová Týdžejovi sdělila také zprávu o Juanu Millarovi a mladý agent reagoval naprostým mlčením – což prozrazovalo, že je zcela otřesen.

O chvíli později jí telefon zazvonil znovu. Byl to Michael O'Neil se svým neodmyslitelným: „Ahoj. To jsem já.“ Jeho hlas byl poznamenán vyčerpáním a také žalem. Millarova smrt na něj těžce doléhala.

„Ať už na tom molu, u kterého jsme našli tu Pembertonovou, bylo cokoli, tak je to pryč – tedy jestli tam vůbec něco bylo. Zrovna jsem mluvil s Reym. Prý zatím nikdo nehlásil krádež plavidla. Takže jsem byl možná mimo mísu. Našel ten tvůj přítel něco na opačné straně – směrem k té silnici?“

Danceová si dobře všimla, že detektiv použil mnohoznačný výraz „přítel“. „Zatím nevolal,“ odvětila. „Takže předpokládám, že na žádný Pellův diář ani hotelový klíč nenarazil.“

„Pátrání po zdroji té lepicí pásky vyznělo taky naprázdno a ten pepřový sprej se prodává v desítkách prodejen a zásilkových služeb.“

Agentka O'Neilovi sdělila, že Nagleův pokus kontaktovat Theresu se nezdařil.

„Takže nechce spolupracovat?“

„Její teta nechce. A u té všechno začíná a končí. Navíc stejně nevím, jestli by to vůbec k něčemu vedlo.“

„Mně se ten nápad líbil,“ přiznal se O'Neil. „Ona je jediným přímým spojením na Pella a na tu noc.“

„Budeme se muset více snažit bez ní,“ řekla Danceová.

„A jak se daří tobě?“

„Dobře,“ odpověděla.

Stoický postoj...

Pár minut poté, co ukončila hovor, dorazil Winston Kellogg a Danceová se ho zeptala: „Našli jste něco na tom místě činu – na silnici, u které jsme objevili Pembertonovou?“

„Ne. Prohledávali jsme to tam hodinu. Žádné stopy pneumatik, žádné odhozené předměty. Možná měl Michael pravdu a Pell skutečně odplul z toho mola na člunu.“

Danceová se musela v duchu zasmát. Oba znesváření samci nakonec nezávisle na sobě připustili, že pravdu mohl mít ten druhý – i když agentka pochybovala, že by si to řekli z očí do očí.

Informovala Kellogga o ztracených spisech z kanceláře Susan Pembertonové i o Nagleově neúspěšném pokusu dohodnout rozhovor s Theresou Croytonovou. Vysvětlila mu, že Týdžej nyní pátrá po klientovi, s nímž měla Susan těsně před svým zavražděním schůzku – tedy pokud to nebyl pachatel sám.

Nakonec se podívala na hodinky. „Mám teď důležité jednání. Chcete jít se mnou?“

„Souvisí to s Pellem?“

„Ne. Souvisí to se svačinou.“

Když kráčeli chodbami ústředí CBI, zeptala se Danceová Kellogga, kde bydlí.

„V Districtu – takhle říkáme Washingtonu, D. C. Případně se říká ‚uvnitř Beltway‘, pokud se v neděli dopoledne díváte na ty politické rozumbrady v televizi. Vyrosl jsem na severozápadě – konkrétně v Seattlu –, ale stěhování na východ mi ani trochu nevadilo. Ta spousta deštivých dní mi příliš nevyhovovala.“

Konverzace se točila kolem jejich osobního života a Kellogg dobrovolně přiznal, že je rozvedený a bezdětný, přestože sám pochází z početné rodiny. Jeho rodiče prý stále žijí a bydlí na východním pobřeží.

„Mám čtyři bratry. Byl jsem z nich nejmladší. Myslím, že rodičům už došla jména a přešli na spotřební výrobky. A tak je ze mě Winston, podle těch cigaret. Což je dost špatné řešení, pokud se vaše příjmení shoduje se značkou kukuřičných vloček. Kdyby moji rodiče bývali ještě o něco sadističtější, dali by mi prostřední jméno Oldsmobile.“

Danceová se zasmála. „Já jsem zase dodnes přesvědčena, že mě na střední škole nepozvali na promenádní koncert, protože nikdo nechtěl tančit s ‚Danceovou‘.“

Kellogg vystudoval psychologii na Washingtonské univerzitě a poté odešel do armády.

„Na DTV?“ Danceová si vzpomněla, že její zesnulý manžel sloužil v armádě jako důstojník Divize trestního vyšetřování.

„Ne. Na taktickém plánování. Což znamenalo papíry, papíry, papíry. Nebo vlastně počítače, počítače, počítače. Byl jsem tam jako na jehlách. Chtěl jsem do terénu, a tak jsem odtamtud odešel a nastoupil k seattleské policii. Tam se ze mě stal detektiv a začal jsem se zabývat profilováním a vyjednáváním.

Přitom jsem zjistil, že mě zajímá mentalita sekt. A tak jsem si řekl, že se na ni začnu specializovat. Víím, že to zní lacině, ale prostě se mi nelíbila představa, jak tyrani kořistí na zranitelných lidech.“

Danceové to vůbec nepřipadalo laciné.

Prošli dalších pár chodeb.

„A jak jste se dostala k téhle branži vy?“ dotázal se agent.

Danceová mu nastínila stručnou verzi svého příběhu. Několik let pracovala jako reportérka specializovaná na kriminalitu (a při sledování jednoho trestního procesu se seznámila s manželem, který jí výměnou za rande poskytl exkluzivní interview). Když ji novinářina začala unavovat, vrátila se do školy a získala diplomy z psychologie a komunikace, čímž zároveň zdokonalila svůj přirozený pozorovací talent a schopnost instinktivně vytušit, co si lidé myslí a cítí. Po nějaké době se stala poradkyní pro výběr porotců. Trvalá nespokojenost s tímto zaměstnáním a pocit, že její talent by se dal smysluplněji zúročit v řadách policie, ji však přivedly do CBI.

„A váš manžel byl jako já, federál?“

„Vy jste se na mě připravoval?“ Její zesnulý manžel William Swenson byl spolehlivým zvláštním agentem FBI, ale v tom se ničím nelišil od desetitisíců jiných kolegů. Neexistoval důvod, proč by o něm měl specialista jako Kellogg někdy slyšet – ledaže by si dal tu práci a ověřil si to.

Kellogg se stydlivě zašklebil. „Vždycky mám rád jasno, do čeho jdu. A s kým se tam potkám. Doufám, že jsem vás neurazil.“

„Vůbec ne. Když vyslyším nějaký subjekt, taky se snažím získat co nejvíce informací o jeho ‚teráriu‘.“

Danceová už Kelloggovi neprozradila, že i ona požádala Týdžeje, aby prostřednictvím svého přítele v chicagské pobočce nechal agenta „proklepnout“.

Nastalé ticho přerušil po chvíli Kellogg. „Můžu se zeptat, co se vašemu muži stalo? Bylo to při výkonu služby?“

Bušení, které tato otázka vyvolávala v jejím břiše, se postupem let zmírňovalo. „Byla to dopravní nehoda.“

„To je mi líto.“

„Děkuji... A teď už vítejte ‚U CBI‘.“ Danceová mu ukázala jídelnu.

Nalili si kávu a posadili se k jednomu lacinému stolu.

Agentce zacvrlikal telefon. Byl to Týdžej. „Mám špatné zprávy. Z mého vymetání barů nakonec nic nebude. Sotva jsem je začal obrážet, už jsem našel lokál, kde před svým zavražděním seděla ta Pembertonová.“

„A kde to bylo?“

„Sešla se s nějakým Hispáncem v baru hotelu Doubletree. Měli tam spolu obchodní schůzku – podle servírky měla Pembertonová tomu muži něco zařídit. Odešli kolem půl sedmé.“

„Máš stvrzenku z kreditní karty?“

„Jo, jenže útratu platila ona. Firemní výdaje. Hele, šéfová, myslím, že my bysme to měli začít dělat taky

tak.“

„Zjistils o něm něco dalšího?“

„Nic. Ale její fotka se objeví ve zprávách, takže by si jí mohl všimnout a přihlásit se.“

„Co Susaniny telefonní výpisy?“

„Včera měla nějakých čtyřicet hovorů. Proklepnu je, až se vrátím do kanceláře. Jo, a pokud jde o ten katastr nemovitostí, tak Pell v Kalifornii nevlastní žádné vrcholy hor ani nic jiného. Mrkl jsem se i na Utah. Tam taky nic nemá.“

„Dobře. Na tohle jsem zapomněla.“

„Stejně jako v Oregonu, Nevadě a Arizoně. Teda, ne že bych byl tak důkladnej. Akorát jsem se snažil co nejvíc natáhnout čas strávený v baru.“

Když domluvili, tlumočila Danceová detektivovy informace Kelloggovi, který se zašklebil. „Takže svědek, hm? Který uvidí její fotku v televizi a usoudí, že tohle je ideální doba odjet na nedobrovolnou dovolenou na Aljašku,“ dodal ironicky.

„A já mu to těžko můžu vyčítat.“

Agent FBI se náhle usmál a pohlédl Danceové přes rameno. Kathryn se ohlédla za ním. Do jídelny vcházela její matka s dětmi.

„Ahoj, miláčku,“ řekla Danceová Maggie a objala syna. Brzy bezpochyby nastane den, kdy jí Wes objímání na veřejnosti zakáže, a ona se chtěla na tento půst předzásobit. Dnes to syn snášel docela dobře.

Edie Danceová s dcerou si vyměnily pohledy – obě očividně myslely na Millarovu smrt, ale ničím konkrétním se o ní nezmínily. Edie se pak pozdravila s Kelloggem a vyměnila si s ním podobný pohled.

„Mami, Carly posunula panu Bledsoeovi odpadkový koš!“ svěřila se Maggie nadšeně matce. „A když chtěl pak pan Bledsoe něco vyhodit, tak to pokaždé dopadlo na podlahu.“

„Ale nehihňala ses, že ne?“

„Chvíli ne. Jenže pak se začal řehtat Brendon a my už se nedokázali udržet.“

„Pozdrav se s agentem Kelloggem.“

Maggie poslechla. Wes mu však pouze pokynul a jeho oči uhuly stranou. Danceová okamžitě rozpoznala averzi.

„Chcete horkou čokoládu?“ zeptala se.

„Jupí!“ vykřikla Maggie. Wes ji chtěl taky.

Danceová si propleskala kapsy saka. Káva byla zdarma, ale za všechny ostatní pochutiny se muselo platit a Danceová si nechala peníze v kabelce v kanceláři. Ani Edie neměla drobné.

„Já to zatáhnů,“ řekl Kellogg a sáhl si do kapsy.

„Mami, já chci radši kávu,“ prohlásil Wes rychle. V životě ochutnal kávu jen jednou nebo dvakrát a vůbec mu nechutnala.

„Já chci taky kávu,“ přidala se Maggie.

„Žádnou kávu. Bud horkou čokoládu, anebo sodovku.“ Danceová předpokládala, že Wes nebude chtít nic, co by musel zaplatit agent Kellogg. Co se tady děje? Pak si ovšem vzpomněla, jak si včera večer na Palubě měřil Kellogga pohledem. V tu chvíli si myslela, že u něj syn hledá služební pistoli, avšak nyní pochopila, že ho Wes hodnotil jako muže, kterého máma pozvala na oslavu dědečkových narozenin. Viděl snad ve Winstonu Kelloggovi druhého Briana?

„No dobře,“ řekla Maggie, „tak tu čokoládu.“

„Já teda nechci nic,“ zamumlal Wes.

„No ták, já ty peníze mámě jen půjčím,“ řekl Kellogg a podal Wesovi s Maggií mince.

Děti si je od něj vzaly – Wes zdráhavě a až po své sestře.

„Díky,“ řekl.

„Mockrát díky,“ vyhrkla Maggie.

Edie si nalila kávu a posadila se k jejich rozviklanému stolku. Kellogg ještě jednou poděkoval Kathrynině matce za včerejší večeři a zeptal se, jak se má Stuart. Poté se otočil k dětem a hlasitě se zeptal, jestli chodí rády na ryby.

Maggie odpověděla, že tak trochu. Ve skutečnosti na ryby nechodila.

Wes naopak rybaření miloval, nicméně odpověděl: „Ani ne. Je to nuda, víte?“

Danceová věděla, že agent nemá žádný motiv prolamovat ledy a že ho k této otázce pravděpodobně inspiroval včerejší rozhovor o rybaření v Montereyském zálivu, který na oslavě vedl se Stuartem. Přesto si u něj všimla některých stresových reakcí – zdálo se, že se usilovně snaží na děti zapůsobit.

Wes zmlkl a začal upíjet horkou čokoládu, zatímco Maggie zahrnula dospělé výčtem dopoledních událostí v hudebním táboře, a to včetně reprízy dopodrobna líčené historky o posunutém odpadkovém koši.

Danceovou však v duchu dráždilo, že problém s Wesem opět vyplaval na povrch... a navíc bezdůvodně. Vždyť s Kelloggem ani nechodila.

Dobře však znala rodičovské triky, a tak Wes už za pár minut nadšeně popisoval svůj dnešní tenisový zápas. Kellogg přitom jednou či dvakrát změnil držení těla a jeho gesta Danceové prozradila, že také on je tenista a rád by do hovoru přispěl nějakým postřehem. Dovtípil se však, že Wes má vůči němu nějaké zábrany, a tak se jen usmíval, poslouchal a nic dalšího nedodával.

Nakonec jim Danceová řekla, že se musí vrátit do práce, a vyprovodila je ven. Kellogg jí sdělil, že se musí spojit se sanfranciskou pobočkou. „Rád jsem vás všechny viděl,“ řekl a zamával.

Edie a Maggie mu rovněž zamávaly na rozloučenou. Po chvíli se k nim přidal i Wes – ale jen proto, aby ho sestra nezahanbila, vycítila Danceová.

Agent vyšel na chodbu a zamířil do své dočasné kanceláře.

„Přijedeš domů na večeři?“ zeptala se Maggie matky.

„Pokusím se, Mags.“ Nikdy nic neslibujte, pokud existuje možnost, že svůj slib nedokážete splnit.

„Ale kdyby nemohla,“ řekla Edie, „tak na co máte chuť?“

„Na pizzu,“ odpověděla Maggie rychle. „S česnekovým chlebem. A mátovou čokoládovou sušenkou jako zákusek.“

„A já zase chci pár Ferragamos,“ řekla Danceová.

„Co to je?“

„Boty. Jenže to, co chceme, se někdy velmi liší od toho, co dostaneme.“

Edie položila na stůl další nabídku. „Co takhle salátovou mísu? S krevetami?“

„Jasan.“

„To by bylo skvělé,“ přidal se Wes. Děti byly na prarodiče bezmezně zdvořilé.

„Ale myslím, že ten česnekový chleba by se zařídít dal,“ dodala Danceová, čímž ze syna konečně vypáchla úsměv.

Před pobočkou CBI se právě jeden z administrativních pracovníků chystal doručit jakési dokumenty na úřad šerifa okresu Monterey v Salinasu.

Přitom si všiml, jak na parkoviště vjíždí tmavé auto. Mladá žena za jeho volantem měla na očích sluneční brýle, přestože byla venku mlha, a pozorně si celé parkoviště prohlížela. Jako by ji cosi zneklidňovalo, pomyslel si úředník. Podobné výjevy zde však byly na denním pořádku: neustále sem jezdili lidé, kteří se přišli dobrovolně udat, anebo zdráhaví svědkové. Žena se na sebe podívala v zrcátku, nasadila si kšiltovku a vystoupila z auta. Nezamířila však k hlavnímu vchodu, nýbrž k úředníkovi. „Promiňte.“

„Ano, paní?“

„Je tohle Kalifornský úřad vyšetřování?“

Kdyby se podívala na budovu, spatřila by obrovský nápis doslovně opakující název z její otázky. Úředník však byl úslušným státním zaměstnancem, a tak zdvořile odpověděl. „Přesně tak. Mohu vám s něčím pomoci?“

„Pracuje tady agentka Danceová?“

„Kathryn Danceová. Ano.“

„A je teď v kanceláři?“

„To opravdu...“ Úředník se podíval přes parkoviště a uchechtl se. „Ale víte co, slečno? Tamhle zrovna jde, je to ta mladší žena.“ Danceová právě doprovázela k autu svou matku s oběma dětmi, s nimiž se úředník při několika příležitostech rovněž setkal.

„Dobře. Děkuji vám, detektive.“

Úředník ji neopravil. Rád se nechával pokládat za skutečného policejního důstojníka. Nasedl do auta a vyjel z parkoviště. Přitom se podíval do zpětného zrcátka a zjistil, že žena stále stojí přesně na místě, kde ji opustil. Vypadala ztrápeně.

Taky jí mohl říct, ať si nedělá starosti. Protože Kathryn Danceová byla podle jeho názoru jedním z nejpříjemnějších lidí na celém CBI.

Danceová zavřela dveře matčiny Toyoty Prius s hybridním pohonem. Vůz bublavě vyjel z parkoviště a agentka všem zamávala na rozloučenou. Ještě chvíli se dívala, jak stříbrné auto projíždí klikatou příjezdovou cestu a míří na silnici 68. Byla ustaraná. V hlavě jí stále zněl hlas Juana Millara.

Zabij mě...

Chudák.

Běsnění Juanova bratra s tím sice nemělo nic společného, ale Kathryn Danceová skutečně cítila výčitky

svědomí, že vybrala právě tohoto mladého detektiva, aby se šel podívat, co se v zadržovací cele děje. Juan představoval logickou volbu, ale Danceová si přesto kladla otázku, jestli si mladík nepočínal neopatrněji, než by si byl na jeho místě počínal zkušenější policista. Nedokázala si představit, že by se Pellem nechal odzbrojit Michael O'Neil, urostlý Albert Stemple nebo koneckonců i ona sama. Otočila se zpátky k budově a přemýšlela o prvních okamžicích požáru a Pellova útěku. Museli reagovat velmi rychle. Ale co kdyby tehdy byla chvíli počkala a promyslela svou strategii lépe? Dodatečné pochybnosti. Nedílná součást práce policisty.

Kráčela k hlavnímu vchodu a broukala si přitom jednu píseň Juliety Venegasové. Noty se jí proplétaly s myšlenkami a měly na ně opojný účinek – postupně je odvedly od strašných zranění a strašných slov Juana Millara i od smrti Susan Pembertonové... a také od synových očí, z nichž v okamžiku, kdy chlapec zahlédl vedle matky Winstona Kellogga, vyprchala veškerá radost a nahradil ji kámen.

Co budu dělat s tímhle?

Danceová dál kráčela přes opuštěné parkoviště k hlavnímu vchodu CBI a byla ráda, že déšť konečně ustal.

Pomalou se blížila ke schodišti, když vtom za sebou na asfaltu zaslechla šoupané kroky. Rychle se otočila a všimla si, že se za ní náhle objevila žena, která se až dosud chovala naprosto tiše. Byla jen asi dva metry od Danceové a dál kráčela jejím směrem.

Danceová se rychle zastavila.

Žena také. Přeshlápla z nohy na nohu. „Agentko Danceová..., já...“

Nikdo chvíli nepromluvil.

A pak Samantha McCoyová dodala: „Rozmyslela jsem si to. Chci vám pomoci.“

32

„Když jste za mnou přijela, nemohla jsem spát. A když jsem pak slyšela, že zabil někoho dalšího – tu ženu, o které mluvili ve zprávách –, věděla jsem, že musím přijet.“

Samantha, Danceová a Kellogg se nacházeli v agentčině kanceláři. Žena seděla vzpřímeně, pevně se držela opěradla židle a tékala očima mezi oběma policisty. Na žádného z nich se přitom nevydržela dívat déle než vteřinu.

„To je dobře,“ řekl Kellogg.

„Proč?“

„Protože pořád nic nevíme. Momentálně vyšetřujeme smrt té ženy. Jmenovala se Susan Pembertonová. A pracovala pro Eve Brockovou. Říkají vám něco ta jména?“

„Ne.“

„Brocková je majitelkou agentury zabývající se pořádáním akcí. Pell si odtamtud odnesl všechny písemnosti a zřejmě je zničil. Musely obsahovat něco, co chtěl ukrýt. Případně agentura teprve chystala nějakou akci, o kterou má zájem. Napadá vás, co by to mohlo být?“

„Ne, je mi líto.“

Danceová se k ní obrátila. „Chci, abyste se co nejdříve sešla s Lindou a Rebeccou.“

„Ony jsou obě tady?“

„Přesně tak.“

Samantha pomalu kývla.

„Musím ještě vyřídit pár dalších věcí,“ řekl Kellogg. „Připojím se k vám později.“

Danceová sdělila Maryellen Kresbachové, kde bude, a obě ženy opustily budovu CBI. Agentka dovolila Samanthě zaparkovat auto ve střežené garáži pod budovou, aby si ho nikdo nevšiml, a pak už nasedly do agentčina fordu.

Samantha si zapnula bezpečnostní pás a zadívala se přímo před sebe. Po chvíli náhle vyhrkla: „Je tu jedna věc. Můj manžel, jeho rodina..., moji přátelé. Pořád to nevědí.“

„Jak jste mu svůj odjezd zdůvodnila?“

„Že máme vydavatelskou konferenci... A pokud jde o Lindu a Rebeccu..., byla bych moc ráda, kdyby se nedozvěděly moje nové jméno ani nic o mé rodině.“

„S tím nemám problém. Neuvedla jsem jim žádné podrobnosti, které by už neznaly. Takže jste připravena?“

Samantha se třaslavě usmála. „Ne. Nejsem ani v nejmenším připravena. Ale dobrá, pojďme do toho.“

Když dorazily do hotelu, zamířila Danceová za policistou z okresního úřadu šerifa a dozvěděla se, že se v chatce ani jejím okolí nedělo nic neobvyklého. Gestem tedy vybídla Samanthu, ať vystoupí z auta. Žena chvíli váhala, pak se vysoukala z vozu, přimhouřila oči a začala pohledem vstřebávat všechno kolem

sebe. Její bedlivost byla za daných okolností logická, avšak Danceová vycítila za touto ostražitostí ještě něco dalšího.

Samantha se chabě usmála. „Ty vůně, ten zvuk oceánu... Od procesu jsem na poloostrově nebyla. Manžel mě pořád prosí, abychom sem na víkend zajeli. Jenže já si vždycky vymyslím nějakou praštěnou výmluvu. Alergii, nevolnost při dlouhé jízdě autem, hořící termíny rukopisů.“ Její úsměv povadl. Podívala se na chatku. „Hezká.“

„Ale má jen dva pokoje. Nečekala jsem vás.“

„Jestli je tam gauč, můžu spát na něm. Nechci někoho obtěžovat.“

Plachá a skromná Samantha, vzpomněla si Danceová.

Myš.

„Doufám, že to bude jen na jednu noc,“ řekla Kathryn Danceová, vykročila kupředu a zaklepala na dveře vedoucí do minulosti.

V toyotě to smrdělo o cigaretovým kouřem, který Daniel Pell nesnášel.

On sám nikdy nekouřil, i když v „kvěčku“ i v Capitole směňoval cigarety jako makléř na parketu akciové burzy. Členům „rodiny“ by sice kouření umožnil – závislosti někoho jiného lze samozřejmě využít –, ale jemu samotnému se tabákový kouř protivil. Připomínal mu jeho dospívání, kdy jeho otec seděl ve velkém křesle, pročítal bibli, zapisoval si poznámky pro kázání, která nikdy nikdo neuslyší, a připaloval si jednu od druhé. Matka byla v pokoji také, ale ta kromě kouření a pití nic jiného nedělala. Jeho bratr sice nekouřil a neholdoval ani žádným jiným neřestem, ale zato malého Daniela neustále vytahoval z jeho aktuálních skrýší: ze skříně, z úkrytu na stromě, ze záchodu ve sklepe. „Nebudu všechnu tuhle pitomou práci dělat sám.“

Nakonec to vždycky dopadlo tak, že nedělal žádnou práci: jednoduše Danielovi předal kbelík, záchodovou štetku nebo utěrku a vyrazil za kamarády. Čas od času se přitom vrátil domů, a pokud nebyl celý dům jako ze škatulky, dal Danielovi co proto.

Čistota, hochu, jde ruku v ruce se zbožností. Na tomhle je hodně pravdy. Takže teď nalešti ty popelníky. Chci, aby se blyštily.

Pell s Jennii tak nyní jeli v autě se staženými okénky; do vozu pronikala borová vůně a studený slaný mořský vzduch.

Jennie si opět promnula nos, jako by si chtěla rozmasírovat hrbolek, a neříkala nic. Vypadala spokojeně – nepředla už, ale zjevně se dokázala ze včerejška vzpamatovat. Jeho odtahité chování poté, co mu na pláži odmítla pomoci „zabít“ Susan Pembertonovou, dokonale zabralo. Vrátili se do motelu Sea View a ona učinila to jediné, co uměla, aby si jeho lásku získala zpět – přičinlivě se o to snažila plné dvě hodiny. On se k ní zpočátku choval zdrženlivě a dával jí najevo rozmrzelost, na což Jennie reagovala ještě větším úsilím. Dokonce se jí ta bolest začínala líbit. Pellovi to připomnělo dobu před několika lety, kdy se „rodina“ zastavila v carmelském misijním centru. Dozvěděl se tam o mniších, kteří se bijí do krve, a ve jménu Boha tak v sobě vyvolávají náboženské zanícení.

To mu však zase připomnělo obtloustlého otce, jak na něj skrz clonu cigaretového kouře tupě zírá od bible, a raději tu myšlenku zaplašil.

Včera večer se k ní po sexu začal chovat vřeleji. Později však vyšel ven a předstíral, že někomu telefonuje.

Jen proto, aby ji udržel v nejistotě.

Když se vrátil, Jennie se ho na telefonát nevyptávala, a on tak mohl v klidu prolístovat písemnosti sebrané z kanceláře Susan Pembertonové a poté se znovu připojit na internet.

Dnes ráno jí oznámil, že musí jet někoho navštívit. Nechal větu viset ve vzduchu, chvíli sledoval, jak v Jennii kolotá nejistota – chytala se za hrbolatý nos, nejméně šestkrát ho oslovila „pusinko“ –, a nakonec řekl: „Chtěl bych, abys jela se mnou.“

„Vážně?“ Jako když žíznavý pes chlemtá vodu.

„Jo. Ale nevím... Možná to pro tebe bude trochu tvrdé.“

„Ne, já chci. Prosím.“

„Uvidíme.“

Jennie si ho přitáhla zpátky do postele a oba pokračovali ve hře na mocenskou rovnováhu. Pell se nechal dočasně vtáhnout do jejího tábora.

Nyní už však o její tělo nejevil sebemenší zájem; opět měl věci pevně pod kontrolou.

„Víš, ten včerejšek na pláži... Měl jsem takovou divnou náladu. Když je ohroženo něco, co je pro mě drahocenné, tak takový bývám.“ Byla to nepřímá omluva – kdo by jí mohl odolat? – a současně

připomínka, že by se něco podobného mohlo stát znovu.

„A právě tohle na tobě miluju, miláčku.“

Takže už žádné „pusinko“. Fajn.

Když ještě Pell bydlel v útulném nenápadném domku v Seaside se svou „rodinou“, používal řadu metod, jak ovládat dívky a Jimmyho. Kladl jim společné cíle, rovnoměrně jim rozděloval odměny, dával jim úkoly, aniž jim sděloval jejich důvod, udržoval je v napětí tak dlouho, až je začala zažívat nejistota.

A také – což byl vůbec nejlepší způsob, jak upevnit jejich loajalitu a vyhnout se nešvárům – jim vytvářel společného nepřítele.

„Je tu ještě jeden problém,“ řekl nyní Jennii.

„Aha. A my teď jedeme za ním?“ Jennie se znovu podrbala na nose. Byl to výtečný barometr.

„Přesně tak.“

„Řekla jsem ti, zlatíčko, že mně na penězích nezáleží. Nemusíš mi nic vracet.“

„Tohle s penězi nesouvisí. Je to něco důležitějšího. Mnohem důležitějšího. Nežádám tě, abys udělala totéž, co já včera večer. Nežádám tě, abys někomu ublížila. Ale potřebuju trochu pomoci. A doufám, že ty mi pomůžeš.“

Pell opatrně položil důraz na zájmeno.

Jennie si teď vzpomene na jeho včerejší falešný telefonát. S kým se to bavil? Má snad někoho dalšího, komu by mohl zavolat a angažovat ho.

„Jasně, udělám, co budu moci.“

Projeli kolem krásné, ještě ne dvacetileté tmavovlásky. Pell si okamžitě všiml jejího držení těla i vizáže – odhodlaná chůze po chodníku, zlostná zachmuřená tvář, neučesané vlasy. Všechno nasvědčovalo tomu, že odněkud po hádce spěšně odešla. Možná od rodičů, možná od přítele. Byla tak nádherně zranitelná. Stačilo by na ní jeden den zapracovat a Daniel Pell by ji mohl mít při útěku po svém boku.

Krysař...

Jenže teď na to samozřejmě nebyl čas, a tak ji Pell nechal plavat, přičemž ovšem pociťoval rozčarování lovce, který nemůže zastavit na okraji silnice a sejmut dokonalého jelena v nedalekém poli. Nenechal se tím však vyvést z míry; podobných mladých lidí bude mít v budoucnu spoustu.

A kromě toho cítil Daniel Pell u pasu pistoli i nůž a dobře věděl, že také jeho lovecká vášeň bude v brzké době ukojena.

33

Rebecca Sheffieldová stála v otevřených dveřích chatky komplexu Point Lobos Inn. „Vítejte zpátky,“ řekla Danceová. „Zrovna tady drbeme a utrácíme vaše peníze za pokojovou službu.“ Ukázala na lahev kabernetu Jordan, který pila pouze ona.

Pohlédla na Samantha, ale nepoznala ji. „Dobrý den,“ řekla. Zřejmě si myslela, že je to další policistka angažující se v případu.

Všechny tři ženy vstoupily dovnitř, Danceová zavřela dveře a uzamkla je na dva zámky.

Samantha si střídavě prohlížela obě někdejší kolegyně. Zdálo se, že přišla o hlas, a Danceová byla chvíli přesvědčena, že se žena otočí na podpatku a uteče.

Rovněž Rebecca zpozorněla a přimhouřila oči. „Počkat... Proboha.“

Linda to stále nechápala a tvářila se zachmuřeně.

„Copak ty ji nepoznáváš?“ zeptala se Rebecca.

„Jak tom...? Moment. To jsi ty, Sam?“

„Ahoj.“ Štíhlou ženou zmítal neklid. Nedokázala udržet soustředěný pohled déle než pár vteřin.

„Tvůj obličej,“ řekla Linda. „Vypadáš úplně jinak. Panečku.“

Samantha pokrčila rameny a zčervenala.

„E-he, jsi hezčí. A taky máš na kostech konečně trochu masa. Bývala jsi strašlivě vychrtlá.“ Rebecca přistoupila k Samanthě a pevně ji objala. Spočinula rukama na jejích ramenou a zaklonila se. „Skvělá práce... Co s tebou provedli?“

„Implantáty do čelisti a tváří. Ale hlavně si hráli se rty a očima. A samozřejmě taky s nosem. A pak...“

Samantha pohlédla na svůj kyprý hrudník. Chabě se usmála. „Ale tohle jsem chtěla už několik let předtím.“

Linda se rozplakala. „Pořád tomu nemůžu uvěřit.“ Znovu Sam objala.

„A jakže se teď jmenuješ?“

Samantha se přítelkyním nepodívala do očí. „To bych raději neříkala. A poslouchajte mě, obě dvě. Prosím vás. Nikomu o mně nesmíte nic říct. Jestli dopadnou Daniela a vy budete mluvit s reportéry, o mně se,

prosím vás, nezmiňujte.“

„To není problém.“

„Takže to neví ani tvůj manžel?“ zeptala se Linda a pohlédla na Samanthin zasnubní a snubní prsten. Zavrtění hlavou.

„Jak jsi tohle dokázala?“ zeptala se Rebecca.

Samantha polkla. „Prostě lžu. Tak jsem to dokázala.“

Danceová věděla, že sežadané páry si navzájem s určitou frekvencí lžou, ale že jejich lži jsou mnohem méně četné než u mileneckých dvojic, které se dosud nevzaly. Většina lží bývá ovšem triviální; jen málokterá se týká něčeho tak zásadního jako ta Samanthina.

„To musí být strašná otrava,“ prohodila Rebecca. „Potřebuješ dobrou paměť.“

„Nic jiného mi nezbývá,“ dodala Samantha. Danceová u ní rozpoznala kinezické atributy obranného postoje: některé tělesné partie se krčily, tělesná výška se snižovala, objevilo se křížení rukou, projevy averze. Samantha byla učiněnou sopkou stresu.

„Ale musíš přece vědět, že jsi seděla ve vězení, ne?“ vyzvídala Rebecca.

„To ano.“

„Takže jak...“

„Řekla jsem mu, že to souvisí se zločinností bílých límečků. Že jsem šéfovi pomohla zpronevěřit akcie, protože jeho manželka potřebovala operaci.“

„A tomuhle on uvěřil?“

Samantha na Rebeccu bázlivě pohlédla. „Je to hodný člověk. Ale kdyby se dozvěděl pravdu, odešel by ode mě. To, že jsem byla v sektě...“

„To nebyla sekta,“ řekla Linda rychle.

„Ať to bylo cokoli, stál za tím Daniel Pell. A to by mu stačilo, aby mě opustil. A já bych mu nemohla nic vyčítat.“

„A co tvoji rodiče?“ zeptala se Rebecca. „Ti něco vědí?“

„Máma umřela a táta hraje v mém životě úplně stejnou roli jako vždycky. Čili vůbec žádnou. Ale na to si vzpomínáte. Promiňte, radši bych se už o tom nebavila.“

„Jasně, Sam,“ řekla Rebecca.

Danceová se nyní vrátila ke konkrétním informacím o případu. Ze všeho nejdříve ženám detailně popsala vraždu Susan Pembertonové a krádež spisů z agentury.

„A víte jistě, že to udělal on?“ zeptala se Linda.

„Ano. Ty otisky jsou jeho.“

Linda zavřela oči a mumlavě odříkala modlitbu. Rebečin obličej se napjal vztekem.

Žádná z trojice žen nikdy neslyšela jméno Pembertonová ani název agentury Eve Brockové.

Nevzpomínaly si ani na žádné oficiální společenské akce, které by zařizovala agentura a jichž by se účastnil Pell.

„Tehdy jsme moc společenský život nevedli,“ vysvětlila Rebecca.

Danceová se dotázala Samanthy na současnou Pellovu partnerku, ale stejně jako její dvě kolegyně netušila ani třetí členka „rodiny“, o koho by mohlo jít. Stejně tak si nevybavovala žádné informace o Charlesu Pickeringovi v Reddingu. Danceová jim následně řekla o e-mailu Richarda Pella a položila jim otázku, zda s tímto mužem někdy přišly do styku.

„Kdo to je?“ zeptala se Rebecca.

Danceová jim to vysvětlila.

„Starší bratr?“ skočila jí do řeči Linda. „Ne, Scotty byl mladší. A zemřel rok předtím, než jsem se s Danielem seznámila.“

„On měl bratra?“ podivila se Rebecca. „Vždyť říkal, že je jedináček.“

Danceová jim tlumočila historku o zločinech, které Pell spáchal s bratrovou švagrovou.

Linda zavrtěla hlavou. „Ne, ne. To se pletete. Jeho bratr se jmenoval Scott a byl mentálně postižený. Byl to jeden z důvodů, proč jsme si tak padli do noty. Mého bratrance postihla mozková mrtvice.“

„A mně zase říkal, že je jedináček jako já,“ poznamenala Rebecca a zasmála se. „Lhal nám, aby v nás vzbudil sympatie. Co nakukal tobě, Sam?“

Samantha se nejprve zdráhala odpovědět a poté řekla: „Richard byl starší. Moc dobře s Danielem ne vycházel. Terorizoval ho. Jejich matka byla neustále opilá a nikdy v domě neuklízela, a tak jejich otec trval na tom, aby to dělali oni. Jenže Richard vždycky přinutil Daniela, aby veškerou práci udělal za něj. A když Daniel neposlechl, zmlátil ho.“

„Takže tobě řekl pravdu?“ zeptala se Linda škrobeně. „No, prostě se o tom zmínil.“

„Myš boduje.“ Rebecca se zasmála.

„Řekl mi, že nechce, aby o jeho bratrovi věděl kterýkoliv jiný člen ‚rodiny‘,“ vysvětlila Linda. „Že věří jenom mně.“

„Já se taky neměla zmiňovat, že je jedináček,“ přidala se Rebecca.

Linda se zatvářila znepokojeně. „Všichni někdy někomu věšíme bulíky na nos. Vsadím se, že ten incident se švagrovou, o kterém vám psal v e-mailu jeho bratr, se vůbec nestal nebo nebyl tak hrozný a jeho bratr ho použil jen jako záminku, aby se od Daniela mohl odříznout.“

Rebeccu to však očividně nepřesvědčilo. Danceová předpokládala, že Pell vyhodnotil Lindu i Rebeccu jako větší hrozbu pro sebe než Samanthu. Linda byla matkou „rodiny“ a mohla disponovat určitou autoritou. Rebecca byla zase na první pohled smělá a výřečná. Zatímco Samantha..., tu mohl Pell ovládat mnohem lépe a věděl, že jí může svěřit pravdu – tedy, do jisté míry.

Danceová byla ráda, že se rozhodla přizvat ženy na pomoc. Všimla si, že se Samantha dívá na konvici s kávou. „Dáte si?“

„Jsem trochu unavená. Poslední dny jsem toho moc nenaspala.“

„Tak to jsme dvě,“ řekla Rebecca.

Samantha napůl vstala, ale Danceová ji gestem usadila. „Mléko, cukr?“

„Ó, nedělejte si se mnou starosti. Opravdu.“ Agentka si všimla, že Linda s Rebeccou se na sebe při tomto projevu Samanthiny vrozené bázlivosti zlehka usmály. Myš... „Tak díky. Mléko.“

Danceová pokračovala: „Linda se zmínila, že Pell se možná toužil odstěhovat někam na venkov, někam ‚na vrchol hory‘. Máte tušení, o čem to mohl mluvit?“

„No, Daniel mi mnohokrát říkal, že chce odjet na venkov. A přestěhovat tam i ‚rodinu‘. Bylo pro něj opravdu důležité odpoutat se od všech lidí. Neměl rád sousedy, neměl rád vládu. Přál si prostor pro další lidi. Chtěl, aby se ‚rodina‘ rozrůstala.“

„Vážně?“ zeptala se Rebecca.

Linda neříkala nic.

„Zmiňoval se někdy o Utahu?“ Ne“

„Ne.“

„Tak jaké místo mohl mít na mysli?“

„To neříkal. Ale vypadalo to, že o tom opravdu vážně uvažuje.“

Danceová si vzpomněla, že Pell možná uprchl z místa vraždy Susan Pembertonové na člunu, a něco ji napadlo. „Nezmiňoval se někdy o nějakém ostrově?“ zeptala se.

Samantha se zasmála. „O ostrově? To ani nápad.“

„Jak to?“

„Protože má z vody hrůzu. Nevleze do ničeho, co plave.“

Linda zamžourala. „To jsem nevěděla.“

Rebecca to také netušila. Nasadila pokroucený úsměv. „Jasně že ne. Se svýma obavama se svěřoval jen Myši.“

„Daniel říkal, že oceán je svět pro někoho jiného. Že tam lidé nemají co dělat. Že by se člověk neměl pohybovat na místě, nad nímž nemůže být pánem. Totéž platilo i o létání. Nedůvěřoval pilotům ani letadlům.“

„Mysleli jsme si, že z dnešního místa činu uprchl na člunu.“

„To je vyloučeno.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto.“

Danceová se na okamžik omluvila, zatelefonovala Reyovi Carraneovi a nechala ho odvolat pátrání po odcizených člunech. Zavěsila a pomyslela si, že O’Neilova teorie byla pomýlená, zatímco Kelloggova správná.

„A teď bych se ráda zamyslela nad jeho motivem, proč se stále zdržuje v okolí. Co třeba peníze?“ Zmínila se o Rebečině poznámce o „něčem velkém“ – loupeži, vloupání nebo velké krádeži. „Napadlo mě, že zůstává tady, protože v okolí ukrýl peníze nebo něco hodnotného. Případně tu má nějaké nedořešené záležitosti. Třeba něco, co souvisí s vraždou Croytonových.“

„Peníze?“ Samantha zavrtěla hlavou. „Ne, já si opravdu myslím, že o ty tady nejde.“

„Alespoň já vím, že to říkal,“ prohlásila Rebecca rozhodně. „Pozor, já netvrdím, že to neříkal,“ dodala Myš rychle. „Já jen, že nemusel slovo ‚velký‘ myslet v tom smyslu, v jakém bychom ho použili my. Neraď páchal zločiny, které byly příliš viditelné. Vloupávali jsme se do domů...“

„Zas tolik jich snad nebylo,“ opravila ji Linda. Rebecca si povzddechla. „No..., bylo jich dost, Lindo. Navíc

jste to dělali už předtím, než jsem k vám přišla já.“

„Zveličovalo se to.“

Samantha neřekla nic, čím by podpořila tu či onu ženu, a působila neklidným dojmem, jako by se bála, že ji opět vyzvou, aby jejich spor rozsoudila. „Říkal, že jestli se dopustíme něčeho příliš nezákonného,“ pokračovala, „chytne se toho tisk a policie se do nás pak obuje ve velkém stylu. A tak jsme se vyhýbali bankám a směnárnám. Byly příliš dobře střežené a příliš riskantní.“ Pokrčila rameny. „Navíc při těch krádežích... nikdy nešlo o peníze.“

„Ne?“ zeptala se Danceová.

„Ne. Kdybychom měli řádné zaměstnání, mohli jsme si vydělat stejně. Ale tohle Daniela neoslovovalo. Dělal mu radost, když dokázal člověka přimět, aby provedl něco, co nechtěl. To byla jeho droga.“

„Ty to líčíš tak, jako bychom nic jiného nedělali,“ ozvala se Linda.

„Takhle jsem to nemyslela...“

„Nebyli jsme přece žádná banda hrdlořezů.“

Rebecca si Lindy nevšímalá. „Já myslím, že mu o peníze rozhodně šlo.“

Samantha se nejistě usmála. „No, já prostě měla takový pocit, že ho víc zajímala manipulace s lidmi.

Nepotřeboval mít spousty peněz. Nechtěl je.“

„Za ten svůj vrchol hory by přece musel zaplatit,“ poznamenala Rebecca.

„To je asi pravda. Můžu se plést.“

Danceová vycítila, že toto je důležitý klíč k pochopení Daniela Pella, a tak se žen zeptala na jejich kriminální aktivitu v naději, že by tím u nich mohla probudit konkrétní vzpomínky.

„Daniel byl opravdu dobrý, to se musí nechat,“ řekla Samantha. „I když jsem věděla, že to, co děláme, je špatné, nemohla jsem ho neobdivovat. Věděl, která místa jsou nejlepší pro kapsářské útoky nebo pro vloupačky. Věděl, jak v obchodních domech funguje ostraha, které značkové zboží je elektronicky chráněno, a které ne, jaký typ prodavače vám vezme zboží zpátky bez stvrzenky.“

„Každý z něj pořád dělá nějakého strašlivého zločince,“ vzala si slovo Linda. „Jenže pro něj to všechno byla opravdu jen hra. Jako když jsme třeba byli v přestrojení. Vzpomínáte? Paruky, jiné oblečení, falešné brýle. Všechno to byla jen neškodná zábava.“

Rebecca se Samanthou popsaly agentce jejich tehdejší zlodějské operace podrobněji. Vesměs šlo o drobné zločiny, které jim vynášely několik set dolarů týdně. Danceová měla sklon uvěřit Samanthině teorii, že vysílání členů „rodiny“ na tyto mise souviselo spíše s pocitem moci než s penězi.

„A co spojitost s Charlesem Mansonem?“

„Ach jo,“ řekla Samantha. „Žádná spojitost s Mansonem neexistovala.“

Danceová byla překvapena. „Ale v tisku se psalo, že ano.“

„No jo, znáte novináře.“

Samantha se obvykle zdráhala projevovat nesouhlas, ale očividně si byla svým názorem jistá. „On všechny ty knihy opravdu přečetl a dělal si z nich poznámky. Jenže Mansona pokládal za příklad, jak se to dělat nemá.“

Linda však zavrtěla hlavou. „Ne, ne, vždyť si o něm schovával všechny ty knihy a články.“

Danceová si vzpomněla, že právě Linda dostala delší trest, protože v noc vražd Croytonových zničila část usvědčujících materiálů o Mansonovi. Zřejmě ji dodnes trápilo, že tento její hrdinský čin byl možná zbytečný.

„Jediné paralely spočívaly v tom, že oba žili s několika ženami a nechávali je za sebe páchat zločiny.

Jenže Manson sám sebe nekontroloval. Tvrdil, že je Ježíš, vytetoval si na čelo hákový kříž, myslel si, že má okultní schopnosti, řečnil o politice a rasových otázkách. To byl jen další příklad toho, jak se člověk nechává ovládat emocemi. Stejně jako tetování, piercingy na těle nebo prapodivné účesy. Tím vším na sebe prozrazujete informace. A informace znamenají kontrolu. Kdepak, Pell byl přesvědčen, že Manson dělal všechno špatně. Jeho hrdiny byli Hitler...“

„Hitler?“ zeptala se Danceová Samanthu.

„Jo. S tím rozdílem, že mu vyčítal ‚židovskou otázku‘. To prý byl projev slabosti. Pell tvrdil, že kdyby Hitler dokázal zatnout zuby a žít se Židy, nebo je dokonce vzít k sobě do vlády, stal by se nejmocnějším mužem v dějinách. Jenže se nedokázal ovládnout, a tak si zasloužil válku prohrát. A kromě toho obdivoval Pell Rasputina.“

„Toho ruského mnicha?“

„Přesně tak. Dotáhl to až na dvůr cara Mikuláše a carevny Alexandry. Pellovi se líbilo, jak Rasputin pomocí sexu kontroloval lidi.“ Na poslední větu reagovala Rebecca smíchem a Linda zčervenáním. „A pak taky obdivoval Svengaliho.“

„Z románu Trilby?“ dotázala se Danceová.

„Ó,“ reagovala Samantha. „Vy ho znáte? Pell ten příběh miloval. Linda nám ho četla nejmíň desetkrát.“

„A upřímně řečeno,“ vložila se do hovoru Rebecca, „nestál za nic. Byl psaný ve starém stylu. Strašně melodramaticky, víte?“

Agentka nahlédla do zápisků a zeptala se nově přichozí členky „rodiny“ na hesla, která Pell ve vězení zadal do vyhledávače.

„Nimue?“ zopakovala Samantha. „To mi nic neříká. Ale kdysi míval přítelkyni jménem Alison.“

„Koho?“ zeptala se Linda.

„Seznámil se s ní, když byl v San Francisku. Ještě před náma. Byla s ním v jedné skupině, která trochu připomínala ‚rodinu‘.“

„O čem to mluvíš?“ divila se Linda.

Samantha pokývala hlavou a nejistě na Lindu pohlédla. „Jenže to nebyla jeho skupina. On se kolem ní jen tak motal, seznámil se s Alison a přitom poznal i pár dalších lidí z téhle sekty nebo co to bylo. Sám k jejím členům nepatřil – nikdy by od nikoho nepřijímal rozkazy –, ale byl tou sektou fascinován a trávil v ní čas. Hodně se tam naučil o tom, jak kontrolovat lidi, ale protože do ní nechtěl vstoupit, začal členům připadat podezřelý. A tak s Alison odešli a jezdili stopem po Kalifornii. Jeho pak policie za něco sebrala a Alison se vrátila do San Franciska. Snažil se ji najít ještě i v době, kdy jsme spolu byli my. Proto tehdy občas jezdil do Montereyského zálivu. Ale nevím, proč by se o to měl snažit te.“

„Jak se jmenovala příjmením?“

„Neruším.“

Danceová si nahlas položila otázku, zda by Pell nemohl tuhle Alison – případně člověka jménem Nimue – hledat kvůli pomstě. „Koneckonců musel mít velmi pádný důvod, aby kvůli vypátrání této osoby riskoval v Capitole přístup na internet.“

„No jo,“ řekla Samantha, „jenže Daniel na pomstu nevěřil.“

„Když já nevím, Sam,“ namítla Rebecca. „A co ten motorkář? Ten pobuda na ulici? Vždyť ho Daniel málem zabil.“

„Tak za prvé,“ ozvala se Linda, „to vůbec neudělal Daniel. Byl za tím někdo jiný.“

„To teda ne, vymlátíl z něj duši. A málem ho zabil.“

„Jenže policie ho pustila.“

Lindin oblíbený důkaz nevinu, pomyslela si Danceová.

„Jen proto, že ten chlap neměl kuráž podat na něj trestní oznámení.“

Rebecca pohlédla na Samanthu. „Tak co, udělal to náš Daniel?“

Samantha pokrčila rameny a vyhnula se jejich pohledu. „Myslím, že ano. Chci říct určitě ano, udělal to on.“ Lindu to však stále nepřesvědčilo.

„Jenže to nebylo kvůli pomstě... Ten motorkář si myslel, že je kápo celé čtvrti. Snažil se Daniela vydírat, vyhrožoval mu, že ho praskne na policii za něco, co se vůbec nestalo. A tak ho šel Daniel navštívit a začal na něj zkoušet ty svoje psychologické triky. Jenže motorkář se mu jen vysmál a řekl mu, že má den na to, aby sehnal peníze.“

No, a pak už před dům toho motorkáře přijela sanitka. Měl zlámaná zápěstí a kotníky. Jenže to nebylo z pomsty. Bylo to proto, že byl vůči Danielovi imunní. Pokud jste totiž imunní, pak vás Daniel nemůže ovládat a stáváte se pro něj hrozbou. A on nám neustále vštěpoval, že ‚hrozby se musí eliminovat‘.“

„Ovládání druhých,“ poznamenala Danceová. „Daniela Pella v podstatě vystihují tahle dvě slova, je to tak?“

Zdálo se, že je to z jejich minulosti jediný závěr, na němž se všechny tři členky „rodiny“ dokážou shodnout.

44

Policista z okresního úřadu šerifa seděl v hlídkovém voze a bedlivým zrakem sledoval vymezené území: pozemek, stromy, zahrady, silnici.

Strážní služba představuje nejnudnější součást policejní práce, to je bez debat. Na druhém místě je v těsném závěsu sledování, ale v takovém případě má člověk alespoň jistotu, že sledovaný je padouch. Což znamená, že existuje alespoň malá šance, že se budou tasit zbraně a srážet hlavy.

Že se zkrátka bude něco dít.

Zatímco dělat chuťu svědkům a kladasům – zvláště když padouši nevědí, kde se kladasové nacházejí – je prostě nůůůůůůda.

Jediné, co z toho člověk má, jsou bolavá záda a nohy a navíc musí najít nějaký kompromis mezi počtem

vypitých káv a počtem přestávek na záchod a navíc...

A sakra, zamumlal si policista v duchu. Že jsem na to vůbec myslel. Uvědomil si, že se potřebuje vymočít. Může risknout křoví? Vzhledem k tomu, jak je tu všechno upravené, to asi nebude moc dobrý nápad.

Raději se zeptá, jestli může použít toaletu uvnitř. Ale ještě předtím rychle obejde rajon, aby měl jistotu, že nikde nehrozí žádné nebezpečí.

Vystoupil z auta, prošel hlavní silnici a díval se přitom mezi stromy a keře. Nikde nic zvláštního, jen obvyklý obrázek, jaký tu bývá k vidění často: pomalu projíždějící limuzína, jejíž řidič měl na hlavě přesně takovou čepici, jakou mívají šoféři ve filmech. Jakási panička na protější straně ulice, která si na záhonu pod poštovní schránkou nechávala zahradníkem aranžovat květiny, než si je nechá zasadit, a její nerozhodnost chudáka zahradníka viditelně deptala.

Panička nyní zvedla hlavu, spatřila policistu a kývla jeho směrem.

Policista kývnutí opětoval a oddal se mlhavé představě, jak k němu žena přistupuje a říká, že má pro muže v uniformě slabost. Policista už slyšel několik historek o kolezích, kteří při silniční kontrole zastavili vozidlo a řidička pak „zaplatila pokutu“ za skupinkou stromů u cesty nebo na zadním sedadle policejního auta (v některých verzích to bylo sedadlo Harley Davidsona). Vždycky to však byly povídačky typu „já znám někoho, kdo zná někoho, kdo...“ Nikdy se to nestalo jeho přátelům. Policista se navíc nemohl zbavit dojmu, že kdyby mu někdo – třeba i tahle zoufalá manželka – navrhl skotačení, nedokázal by se mu ani postavit.

Což vrátilo jeho myšlenky k partiím pod opaskem a k tomu, jak silně si potřebuje ulevit.

Vtom si všiml, že na něj panička skutečně mává a blíží se k němu. Zastavil se.

„Je tady všechno v pořádku, pane?“

„Ano, paní.“ Vyhýbavost především.

„Vy jste tu kvůli tomu autu?“ zeptala se žena.

„Kvůli autu?“

Žena mávla rukou. „Tamhle nahoře. Zhruba před deseti minutama jsem ho viděla parkovat, ale řidič s ním pak zajel někam mezi stromy. Říkala jsem si, že je trochu zvláštní parkovat takhle. Víte, v poslední době jsme tu měli několik vloupání.“

Polekaný policista přistoupil blíže k místu, na které žena ukazovala. V křoví opravdu zahlédl záblesk chromu či skla. Pokud řidič zaparkoval vůz takto daleko od silnice, nemohl pro to mít jiný důvod než snahu ho ukrýt.

Pell, napadlo policistu.

Hmátl po služební zbrani a vyrazil po ulici do svahu.

Šššššš.

Policista se za zvláštním zvukem ohlédl právě ve chvíli, kdy mu rýč v zahradnickových rukou zajel do ramenou a krku a s tupým zazvoněním narazil na kost.

Ozvalo se zachroptění. Policista padl na kolena a jeho zorné pole se zatáhlo kalně žlutým světlem, v němž se rozstříkávaly černé výbuchy. „Prosím vás, ne!“ zaječel prosebně.

Odpovědí mu však byla jen další rána rýčem, tentokrát lépe mířená.

Daniel Pell v zahradnické kombinéze umazané od hlíny odvlékl policistu do křoví, kde na něj nebylo vidět. Muž nebyl mrtvý, jen omráčený a zraněný.

Pell mu rychle svlékl uniformu, nasoukal se do ní a ohrnul si záložky příliš dlouhých kalhot. Přelepil policistovi ústa páskou a nasadil mu jeho vlastní pouta. Zasunul si do kapsy policistovu služební zbraň i náhradní zásobníky a zastrčil do pouzdra glocka, který si přinesl s sebou; byl s touto zbraní dobře obeznámen a nasucho z ní již vystřelil tolikrát, že přesně znal potřebný tlak na spoušť.

Ohlédl se a viděl, že Jennie sebrala ze záhonu pod sousedovou poštovní schránkou květiny a hodila je do nákupní tašky. V roli domácí paničky odvedla dobrou práci. Dokonale rozptýlila policistovu pozornost a téměř nehnula brvou, když pak Pell přetáhl toho ubohého blbečka rýčem.

Lekce v podobě „zavraždění“ Susan Pembertonové se vyplatila; Jennie se opět o kousek přiblížila k temnému jádru ve svém nitru. Pell si přesto musel počínat obezřetně. Zabití policisty by pro ni stále bylo příliš. Jinak to ovšem zvládala dobře a Pella to naplňovalo nadšením. Nikdy se necítil šťastnější, než když někoho proměňoval v člověka podle svých představ.

„Přistav auto, miláčku.“ Pell jí podal zahradnický převlek.

Na její tváři vykvetl rozzářený úsměv. „Hned ho připravím.“ Otočila se a spěšně vyrazila po ulici se šaty, nákupní taškou a rýčem v ruce. Ohlédla se a naznačila ústy: „Miluju tě.“

Pell ji sledoval a vychutnával si její sebevědomou chůzi.

Poté se otočil a pomalu zamířil na příjezdovou cestu vedoucí k domu muže, který na něm spáchal neopustitelný hřích – bývalého státního zástupce Jamese Reynoldse.

Daniel Pell nakukoval dovnitř přes mezeru v zácloně předního okna. Viděl, jak Reynolds drží v jedné ruce bezšňůrový telefon, ve druhé lahev vína a přechází z pokoje do pokoje. Jakási žena – Pell odhadoval, že Reynoldsova manželka – vstoupila do místnosti, která vypadala jako kuchyň. Smála se.

Pell si vždycky myslel, že v dnešní době počítačů, internetu a googlu lze snadno vypátrat prakticky kohokoliv. Podařilo se mu získat nějaké informace o Kathryn Danceové, které mu později přijdou vhod. James Reynolds byl ovšem neviditelný. Žádné telefonní číslo, žádné daňové záznamy, žádné adresy ve starých dobrých státních a okresních seznamech, žádné údaje v rejstříku advokátní komory.

Pell předpokládal, že by státního zástupce nakonec ve veřejných záznamech našel, ale nemohl se dost dobře vracet do stejné okresní budovy, ze které právě uprchl. A kromě toho měl velmi málo času.

Potřeboval dokončit úkoly v Monterey a odjet.

Pak si ovšem udělal malý brainstorming a zabrousil do internetového archivu místních novin. Po chvíli hledání našel v Peninsula Times článek o svatbě Reynoldsovy dcery. Zavolał do letoviska Del Monte Spa and Resort, kde se sňatek konal, a zjistil, že svatební hostinu organizovala firma Brock Company. A pak už stačila jen trocha kávy – a pepřového spreje – se Susan Pembertonovou, aby se Pell dostal ke spisům obsahujícím jméno a adresu muže, který svatební hostinu platil: Jamese Reynoldse. A tak teď byl zde.

Uvnitř se mihl další pohyb.

Zdálo se, že se v domě nachází také muž krátce před třicítkou. Možná to byl Reynoldsův syn – bratr nevěsty – nebo přímo zeť. Pell ho samozřejmě musel zabít také, stejně jako všechny ostatní lidi v domě.

K nutnosti povraždit rovněž členy Reynoldsovy rodiny se nestavěl pozitivně, ani negativně – prostě nemohl nechat nikoho naživu. Jejich smrt měla ryze pragmatický důvod: potřebovali s Jennií co nejvíce času na útěk. Nejprve je tedy pod pohrůžkou zastřelení nažene do nějakého uzavřeného prostoru – třeba do koupelny nebo do pracovny – a pak je postupně ubodá, aby nikdo v okolí neslyšel výstřely. Při troše štěstí se jejich těla najdou až poté, co vyřídí svůj druhý úkol zde na poloostrově a bude dávno pryč.

Pell nyní viděl, že bývalý státní zástupce pokládá telefon a začíná se otáčet. Ustoupil, zkontroloval pistoli a zazvonil na zvonek. Zevnitř se ozval šramot a zdálo se, že se v kukátku mihl stín. Pell stál na místě, kde byla vidět jeho policejní uniforma, ale ve tváři si zachovával nenucený výraz. „Ano? Kdo je tam?“

„Pane Reynoldsi, tady policista Ramos.“

„Kdo?“

„

„Jsem asistenční důstojník. Rád bych s vámi hovořil.“

„Vteřinku. Mám něco na sporáku.“

Pell sevřel pistoli. Cítil, že z něj každou chvíli spadne obrovská zatřpklost. Náhle ho zaplavilo vzrušení. Nemohl se dočkat, až odveze Jennii zpět do motelu Sea View. Možná až do motelu nedojedou. Možná si ji vezme už na zadním sedadle. Ustoupil do stínu velkého a košatého stromu vedle dveří a vychutnával si tíhu pistole ve své ruce. Uplynula minuta. A pak další. Pell zaklepal znovu. „Pane Reynoldsi?“

„Pelle, ani hnout!“ křikl jakýsi hlas. Vycházel zvenku, odkudsi za ním. „Odhod zbraň.“ Hlas patřil Reynoldsovi. „Jsem ozbrojen.“

Ne! Co se stalo? Pell se zachvěl vztekem. Málem se pozvracel, jak byl otřesený a rozrušený.

„Poslouchej mě, Pelle. Jestli se pohneš třeba jen o centimetr, zastřelím tě. Uchop pistoli levou rukou za hlaveň a polož ji. Dělejl!“

„Cože? O čem to mluvíte, pane?“

Ne, ne! Vždyť to tak dokonale naplánoval! Zajíkal se zlostí. Za ním stál Reynolds a v obou rukou držel velký revolver. Věděl, co dělá, a ani v nejmenším se nezdál nervózní.

„Počkejte, počkejte, pane Reynoldsi. Jmenuji se Hector Ramos. A jsem asistenční...“

Pell zaslechl cvaknutí, jak Reynolds natáhl kohoutek.

„Dobře! Nevím, co to má všechno znamenat. Ale dobře. Prokrista.“ Pell uchopil levou rukou hlaveň pistole, přikrčil se a položil zbraň na terasu.

Vtom na příjezdovou cestu se smykem a kvílením brzd vlétla černá toyota, zastavila a začala troubit.

Pell se vrhl na břicho, popadl pistoli a začal pálit Reynoldsovým směrem. Bývalý státní zástupce se přikrčil a rovněž vystřelil několik ran, jenže v panice minul cíl. Vzápětí zaslechl Pell vzdálené houkání sirén. Na okamžik zaváhal, neboť v něm pud sebezáchovy soupeřil se syrovou touhou zabít Reynoldse. Nakonec však zvítězil instinkt přežití. Sprintem vyrazil po příjezdové cestě k Jennii, která mu otevřela dveře na straně spolujezdce.

Vsoukal se dovnitř a oba vyrazili pryč. Pell našel alespoň chabé zadostiučinění v tom, že namířil pistoli na dům a vyprázdnil tím směrem celý zásobník v dychtivé touze zasadit Reynoldsovi alespoň jednu smrtelnou ránu.

35

Danceová, Kellogg a James Reynolds stáli na oroseném trávníku před Reynoldsovým domem, jehož svěží terénní úpravy ozařovala pestrobarevná světla.

Bývalý státní zástupce vysvětlil, že se ze všeho nejdříve zajímal o to, zda jeho či Pellovy kulky někoho nezasáhly. Střílel v panické sebeobraně – dosud byl z incidentu celý otřesený –, a ještě předtím, než automobil vyrazil se smykem pryč, ho začala znepokojovat obava, že některá z kulek mohla poranit souseda. Vyběhl na ulici, aby se podíval na poznávací značku vozu, ale ten už byl dávno pryč, a tak Reynolds sprintem vyrazil k okolním domům. Zbloudilé kulky našťestí nikoho neporanily. Policista v křovi před domem měl sice ošklivé podlitiny, otřes mozku a silně zhmožděné svaly, ale podle lékařů žádné vážnější zranění neutrpěl.

Když zazvonil zvonek a „policista Ramos“ ohlásil svou přítomnost u hlavních dveří, telefonoval právě Reynolds s Kathryn Danceovou, která mu naléhavě sdělovala, že Pell – který teď dost možná vystupuje v přestrojení za Hispánce – ví, kde bydlí, a má v plánu ho zabít. Reynolds tedy vytáhl zbraň a poslal manželku se synem do sklepa, odkud měli přivolat policii. Poté vyšel z domu bočními dveřmi a obešel Pella ze zadu. Chybělo pár vteřin a byl by uprchlíka zastřelil; nakonec Pella zachránil jen zásah jeho partnerky.

Státní zástupce nyní odešel, aby se podíval, jak se daří manželce, a o chvíli později se vrátil. „Takže Pell podstupoval všechno tohle riziko pouze kvůli odplatě? Tak to jsem se v něm zatraceně mýlil.“

„Ne, Jamesi, to nebyla odplata.“ Danceová tlumočila bývalému státnímu zástupci Samanthiny postřehy o Pellových duševních pochodech – přičemž samozřejmě nezmínila její jméno, protože se sem již začali sjíždět reportéři – a zmínila se také o incidentu v Seaside, kde se Pellovi vysmál onen motorkář. „A vy jste u soudu učinil totéž. Když se vás snažil ovládnout, vzpomínáte? To znamenalo, že jste vůči němu imunní. Ba co hůř, dokonce jste ovládal vy jeho – proměnil jste ho v Mansona, v někoho jiného. Stal se vaší loutkou. A něco takového Pell nemohl dopustit. Představoval jste pro něj příliš velké nebezpečí.“

„A to není pomsta?“

„Ne, tohle souviselo s jeho budoucími plány,“ řekla Danceová. „Věděl, že se nenecháte zastrašit a že disponujete postřehy a informacemi o jeho osobě – něco podstatného se možná nachází i ve vašich poznámkách k případu. A také věděl, že jste typem člověka, který nepoleví v úsilí, dokud zločinec jako on nebude znovu dopaden. Přestože už jste ve výslužbě.“

Vzpomněla si na Reynoldsův odhodlaný výraz, když u něj byla na návštěvě.

Udělám, co bude v mých silách...

„Nebál byste se nám ho pomoci vypátrat. Proto pro něj představujete hrozbu. A jak sám říkal, hrozby je třeba eliminovat.“

„A co myslíte těmi ‚budoucími plány‘? Co má v úmyslu?“

„To je velká otázka. Zatím to nevíme.“

„Ale jak se vám ksakru podařilo zavolat mi dvě minuty předtím, než se tu objevil?“

Danceová pokrčila rameny. „Díky Susan Pembertonové.“

„To je ta jeho včerejší oběť?“

„Pracovala pro Eve Brockovou.“

V Reynoldsových očích se zablesklo pochopení. „To je šéfka té cateringové firmy, totiž té organizační agentury, která měla na starosti Juliinu svatbu. Takže on mě našel přes ni? Geniální.“

„Zpočátku jsem si myslela, že Pell využil Susan k tomu, aby pronikl do agentury a zničil tam nějaké důkazy. Nebo aby získal informace o některé budoucí zakázce. Pořád mi vrtalo hlavou, proč ji zavraždil. A přitom se mi neustále vybavovala její kancelář se všemi těmi fotografiemi na stěnách. Některé zachycovaly místní politiky, jiné byly pořízeny na svatbě. A pak jsem si vzpomněla, že jsem u vás v obývacím pokoji zahlédla svatební fotografie vaší dcery. Spojila jsem si ty dvě věci dohromady a zatelefonovala Eve Brockové. Ta mi potvrdila, že jste byl skutečně jejich klientem.“

„A jak jste věděla, že se vydává za Hispánce?“ Danceová vysvětlila, že Susan byla krátce před svým zavražděním spatřena ve společnosti štíhlého muže hispánského původu.

A Linda jim prozradila, že Pell používal přestrojení. „Možnost, že by mohl vystupovat jako Hispánec, mi připadala trochu přitažená za vlasy. Jenže očividně nebyla,“ dodala agentka a ukázala na shluk děr po kulkách ve fasádě Reynoldsova domu.

Týdžej s Reyem Carraneem dokončili výsledky lidí v okolí a podali Danceové zprávu, že si pachatelova nového automobilu nikdo nevšiml.

Po chvíli se k nim připojil i Michael O'Neil, jenž dosud pobýval mezi specialisty ohledávajícími ulici a zahradu před domem. Zdvohlým kývnutím hlavy se pozdravil s Kelloggem, jako by jejich předchozí neshody byly dávno zapomenuty, a oznámil, že ohledávačka toho moc neobjevila. Technici objevili jen několik nábojnic z devítimilimetrové pistole Glock, pár bezcenných otisků pneumatik (byly tak sjeté, že technici nedokázali identifikovat značku) a „zhruba milion stopových důkazů, které nás nikam nedovedou“. Poslední informaci pronesl O'Neil v zatrpklé nadsázce, kterou používal vždy, když ho něco deptalo. Zraněný policista se navíc podle něj zmožil jen na nejistý a nesouvislý popis útočníka a jeho partnerky, přičemž detektivům nesdělil nic, co by už sami nevěděli.

Reynolds zatelefonoval dceři a řekl jí, ať až do Pellova dopadení odjede z města, neboť vrah teď zná její i manželovo jméno. Reynoldsova manželka a syn se k ní prý brzy připojí – avšak on sám odjet odmítl. Hodlal zůstat nablízku – byť by to bylo ve zvláštním hotelu a pod policejní ochranou –, dokud nebude mít možnost prohlédnout spisy o Croytonově vraždě, které by měly zanedlouho dorazit z archivu okresního soudu. Byl odhodlanější než kdykoliv dříve pomoci policii s Pellovým dopadením.

Většina policistů postupně odjížděla – zůstat tu měly jen dvě dvojice, z nichž jedna měla střežit Reynoldse s rodinou a druhá držet reportéry v patřičném odstupu –, a Kellogg s O'Neilem a Danceovou tak zanedlouho na provoněné trávě osaměli.

„Vrátím se do Point Lobos,“ řekla Danceová oběma mužům. Obrátila se na Kellogga: „Chcete, abych vás hodila k autu na ústředí?“

„Pojeďte s vámi do hotelu,“ odpověděl Kellogg. „Jestli vám to nevádí.“

„Vůbec ne.“

„Auto si vyzvednu později.“

„A co ty, Michael? Chceš jet s námi?“ Danceová viděla, že Millarova smrt na detektiva stále těžce doléhá.

O'Neil pohlédl na Kellogga s Danceovou, kteří stáli vedle sebe jako manželský pár, který se před svým předměstským domem loučí po večírku s hosty. „Myslím, že raději ne. Sepíšu prohlášení pro tisk a pak se zastavím u Juanovy rodiny.“ Povzdechl si a vyfoukl do chladné noci obláček páry. „Byl to dlouhý den.“

Cítil se vyčerpan.

Jeho kulaté břicho navíc obsahovalo téměř celou lahev jemného merlotu z Vallejo Springs. Nepřipadalo v úvahu, že by Morton Nagle cestoval dnes večer domů v hustém agresivním provozu panujícím v celém okrese Contra Costa a poté po neméně odrazujících silnicích kolem San Jose. Našel tedy motel nedaleko od vinic, v nichž se Nagle celý den bezcílně potloukal, a ubytoval se v něm. Umyl si obličej a ruce, objednal si přes pokojovou službu trojitý sendvič a odzátkoval víno.

Během čekání na jídlo zatelefonoval manželce, promluvil si s ní a s dětmi, a pak se spojil s Kathryn Danceovou.

Ta mu řekla, že se Pell pokusil zavraždit státního zástupce, který ho kdysi stíhal za vraždu Croytonových.

„Reynoldse? Ne!“

„Nikomu se nic nestalo,“ řekla Danceová. „Ale Pell uprchl.“

„Myslíte, že tohle byl jeho cíl? Že se v okolí zdržoval kvůli tomu?“

Agentka mu vysvětlila, že si to nemyslí. Byla přesvědčena, že Pell chtěl Reynoldse zavraždit v rámci předešlého k jeho skutečnému plánu, protože měl z někdejšího státního zástupce hrůzu. Co by mohlo oním skutečným plánem být, to však policii stále unikalo. Danceová působila unaveně a odrazeně.

On očividně také.

„Mortone,“ zeptala se ho Danceová, „jste v pořádku?“

„Jen si kladu otázku, jak hodně mě zítra ráno bude bolet hlava.“

Na dveře zaklepala pokojová služba. Nagle se rozloučil s Danceovou a zavěsil.

Bez velké chuti do sebe naházel jídlo a chvíli přepínal televizní kanály tak rychle, že z míhání na obrazovce prakticky nic neviděl.

Lehl si zpátky do postele a zul si boty. Uskrával z plastového kelímku víno a přemýšlel přitom o barevné fotografii Daniela Pella, která vyšla předloni v časopise Time. Zabijákova hlava byla lehce natočena stranou, ale jeho neskutečně modré oči zíraly přímo do objektivu. Zdálo se, že člověka pronásledují, kamkoliv se hne, a člověk se nemohl zbavit dojmu, že i kdyby časopis zavřel, Daniel Pell by mu dál pronikavě hleděl do duše.

Nagle měl vztek, že se jeho snaha získat souhlas tety Spící panny nesešla s úspěchem, že celý tento

výlet byl jen ztrátou času.

Pak si ovšem řekl, že se alespoň nezpronevěřil své novinářské etice, ochránil své zdroje a ochránil i tu dívku. Snažil se tetu přesvědčit, seč mohl, ale nepřestoupil žádné morální hranice a nesdělil Kathryn Danceové dívčino nové jméno a adresu.

Kdepak, řekl si Nagle, v obtížné situaci jsem se zachoval naprosto správně.

Navzdory sílící otupělosti si uvědomil, že se cítí lépe. Zítra vyrazí domů, zpátky k manželce a dětem. A při psaní té knihy ze sebe vydá to nejlepší. Už se mu ozvala Rebecca Sheffieldová a neměla nic proti osobní schůzce. Během života v „rodině“ si psala spoustu poznámek a po jeho návratu si s ním o nich chtěla pohovořit. Navíc si byla jistá, že dokáže k rozhovoru přesvědčit i Lindu Whitfieldovou. V případě Daniela Pella nebyla nikdy nouze o oběti, o kterých stálo za to psát. Nagle měl ovšem dojem, že název Spící panna nebude moci použít.

Možná by se kniha mohla jmenovat Rodina. Vlastně ne, to zní příliš mafiánsky, příliš „kmotrovsky“. Ale co, však on už něco vymyslí. Vždycky něco vymyslel.

Opilý a víceméně spokojený Morton Nagle se konečně zvolna pohroužil do spánku.

36

Seděly kolem televizoru, předkláněly se a sledovaly zprávy jako tři znovunalezené sestry. Jimiž vlastně svým způsobem jsme, pomyslela si Samantha McCoyová.

„Věřily byste tomu?“ zeptala se Rebecca hlubokým a vzteklým hlasem.

Linda, která s ní uklízela zbytky po objednané večeři, zděšeně zavrtěla hlavou.

Cílem Daniela Pella se stal bývalý státní zástupce James Reynolds.

Samanthu tento útok velmi znepokojil. Na Reynoldse si pamatovala dobře. Tento přísný, ale rozumný muž s ní kdysi sjednal dohodu za přiznání, kterou její advokát označil za férovou. Samantha ji tehdy pokládala za docela mírnou. Neexistovaly sice žádné důkazy, že by byla některá z dívek zapletená do vražd Croytonových – Samanthu i ostatní dvě dívky tehdy ta zpráva ohromila a zděsila –, ale seznam drobných zločinů spáchaných „rodinou“ byl sáhodlouhý, a kdyby James Reynolds chtěl, mohl trvat na procesu a porota by dívkám pravděpodobně napařila mnohem vyšší tresty.

Státní zástupce však s jejich údělem soucetil; uvědomoval si, že dívky podlehly kouzlu Daniela Pella.

Označoval to za „stockholmský syndrom“. Sam si tento pojem později vyhledala a zjistila, že znamená citový vztah unesené osoby k vlastnímu únosci. S radostí přijala Reynoldsovu shovívavost, ale nehodlala se vyhnout zodpovědnosti tím, že své jednání svede na nějakou psychologickou pohnutku. Každý den cítila výčitky za krádeže i za to, že připustila, aby její život řídil Pell. Ona přece nebyla unesena; s „rodinou“ žila dobrovolně.

Na obrazovce se objevil policejní portrét Daniela Pella: měl tmavší pleť, černé vlasy, brýle a nicneříkající hispánský kukuč. Jeho převlek.

„To je teda bizáro,“ nadhodila Rebecca.

Náhle je vylekalo zaklepání na dveře. Naštěstí se zvenčí vzápětí ozval hlas Kathryn Danceové. Linda vstala a pustila ji dovnitř.

Samanthě se agentka líbila – měla široký úsměv, iPod nosila jako zbraň a její boty měly na páskách smělý motiv kopretin. Takový pár bot by taky chtěla. Legrační nebo rozpustilé věci si však Sam kupovala jen zřídka. Někdy šla jen tak okukovat výlohy a říkala si: krásné, tohle bych si taky přála. Jenže pak ji zahryzalo svědomí a ona dospěla k závěru, že si to nezaslouží.

Winston Kellogg byl také usměvavý, ale jeho úsměv se od Danceové lišil. Působil trochu jako jeho odznak – byl blýskavý a jako by oznamoval: já jsem ve skutečnosti jiný, než si myslíte. Jsem sice federální agent, ale taky jsem člověk. Přesto byl Kellogg přitažlivý, byť se nedal označit za krasavce, rozhodně ne podle klasických měřítek. Dělal se mu druhá brada a měl lehce soudkovitou postavu. Jeho chování, hlas a oči ho však dělaly sexy.

Danceová pohlédla na televizní obrazovku a zeptala se: „Slyšely jste to?“

„Já jsem tak šťastná, že se mu nic nestalo,“ řekla Linda. „Jeho rodina tam byla taky?“

„Všichni jsou v pořádku.“

„Vé zprávách se zmiňovali, že byl zraněn nějaký policista...“, řekla Rebecca.

„Bude v pořádku,“ odpověděl Kellogg a vysvětlil, jak Pell s partnerkou naplánovali Reynoldsovu vraždu a zavraždili včera Susan Pembertonovou, aby zjistili, kde bývalý státní zástupce bydlí.

Sam si vzpomněla na něco, co ji fascinovalo už před lety: na posedlou a nezastavitelnou mysl Daniela Pella.

„Vlastně jsem vám chtěla poděkovat,“ řekla Danceová. „Vaše informace zachránily Reynoldsovi život.“

„Naše?“ zeptala se Linda.

„Jo.“ Agentka jim vysvětlila, že jejich předchozí postřehy – zejména ten o Pellově reakci na výsměch a o převlecích – jí umožnily vydedukovat, co by mohl mít zabiják v plánu.

Rebecca vrtěla hlavou a výrazné rty měla sevřené. „Ale jestli jsem si všimla, tak vám nakonec utekl,“ řekla.

Samanthu uvedla Rebečina neomalená poznámka do rozpaků. Vždycky ji ohromovalo, jak lidé neváhají kritizovat nebo urážet, i když to nemá žádný smysl.

„To je pravda,“ řekla Danceová a pohlédla vysoké ženě do očí. „Nedorazili jsme tam včas.“

„Moderátor říkal, že se ho Reynolds pokusil zneškodnit sám,“ pokračovala Rebecca.

„To je pravda,“ souhlasil Kellogg.

„Tak to možná Pell unikl kvůli němu.“

Danceová ji hravě dokázala fixovat pohledem. Samantha jí tuhle schopnost záviděla. Její manžel často říkal: „Hej, co se děje? Podívej se na mě.“ Sam někdy mívala pocit, že její osmnáctiměsíční syn je jediným člověkem na světě, kterému se dokáže dívat do očí.

„Možná,“ řekla nyní Danceová Rebecca. „Ale Pell stál u hlavních dveří a byl ozbrojen. Reynolds opravdu neměl na vybranou.“

Rebecca pokrčila rameny. „Ale stejně. On sám proti vám všem...“

„No tak,“ obořila se na ni Linda. „Oni dělají, co je v jejich silách. Ale znáš Daniela. Všechno má předem promyšleno, je nemožné dostat se mu na kobytku.“

„Ne, máte pravdu, Rebecca,“ řekl agent FBI. „Musíme pracovat usilovněji. Jsme v defenzivě. Ale slibuji vám, že ho dopadneme.“

Samantha si všimla, jak se přitom Kellogg podíval na Kathryn Danceovou, a pomyslela si: Jéjdanánku, ten se k ní má! Tento obrat si Samantha osvojila ze stovek knih o starých časech, které jako dívka přes léto čítávala. A ta policistka? Hm, možná by si dala říct. Sam to nedokázala posoudit. Nemarnila však čas přemýšlením o citovém životě dvou lidí, jež znala jediný den. Oba byli součástí světa, který chtěla co nejrychleji opustit.

Rebecca zmírnila tón. „No, jestli jste se teď k němu dostali tak blízko, možná příště dorazíte o pět minut dřív.“

Danceová přikývla. „Děkuji vám za to. A za všechno. Opravdu si toho ceníme. A teď ještě pár věcí. Jen pro vaši jistotu jsem ven nechala postavit dalšího policistu. Není důvod předpokládat, že má Pell sebemenší tušení o vaší zdejší přítomnosti, ale říkála jsem si, že se tím nic nezkaží.“

„Tohle neodmítneme,“ prohlásila Rebecca.

Agentka se podívala na hodinky. Bylo čtvrt na jedenáct. „Navrhuji, abychom to pro dnešek odpískali. Pokud vás o Pellovi nebo o tom případu napadne cokoliv dalšího a budete si o tom chtít promluvit, můžu tady být za dvacet minut. Jinak se sejdeme ráno. Musíte už být vyčerpané.“

„Setkání po letech člověka vyčerpají,“ poznamenala Samantha.

Jennie zaparkovala toyotu za motelem Sea View a vypnula motor. Daniel Pell nevystoupil. Cítil se otupělý a všechno mu připadalo neskutečné – světla měnící se v mlze v přízračně svatozáře, zpomalené šumění vln tříštících se na pláži Asilomar.

Alternativní svět, jako vystřižený z jednoho ujetého filmu, na který se dívali vězni v Capitole a pak si o něm měsíce vyprávěli.

A to vše kvůli tomu bizarnímu incidentu před domem státního zástupce.

„Jsi v pořádku, pusinko?“

Pell neřekl nic.

„Nelíbí se mi, že jsi nešťastný.“ Jennie mu položila ruku na stehno. „Mrzí mě, že ti nevyšly plány.“

Pell přemýšlel o té situaci před osmi lety, kdy během procesu upřel na státního zástupce Jamese Reynoldse své modré oči, modré jako led, aby ho zastrašil a přinutil ho ke ztrátě koncentrace. Reynolds však tehdy jen letmo pohlédl jeho směrem, uchechtl se, otočil se k porotě a mrkl.

A porotci se zasmáli také.

Veškeré jeho úsilí přišlo vniveč. Kouzlo bylo porušeno. Pell byl přitom až do té chvíle přesvědčen, že dokáže silou vůle dosáhnout zproštění obžaloby, když přesvědčí porotu, že Croytonovy zavraždil Jimmy Newberg, zatímco on byl také jednou z obětí. Že vše, čeho se dopustil, byla ryzí sebeobrana.

Reynolds se mu však vysmál, jako by byl Pell nějaký spratek, který dělá na dospělé grimasy.

Nazval ho Mansonovým synem...

On ovládal měl

Teprve toto byl neodpuštělný hřích. Ne skutečnost, že Pella soudil – to už dělalo mnoho lidí –, ale že ho ovládal. Že s ním cukal jako s loutkou, které se každý vysmívá.

A nedlouho poté přednesl předseda poroty rozsudek. Pell tehdy viděl, jak se mu před očima rozplývá jeho drahocenný vrchol hory, jeho svoboda, jeho nezávislost, jeho „rodina“. Všechno bylo pryč. Celý jeho život zničilo jedno zasmání.

A teď se Reynolds – jenž pro Pella představoval stejně vážnou hrozbu jako Kathryn Danceová – zahrabe pod zem a vypátrat ho bude ještě obtížnější.

Daniel Pell se otrásl vztekem.

„Je ti něco, bejby? Vypadáš rozrušeně. Můžeš mi to říct?“

Pell, který si stále připadal jako v jiné dimenzi, popsal Jennii, jaké nebezpečí jim ze strany bývalého státního zástupce hrozí, a vylíčil jí historku o Reynoldsovi u soudu, kterou zatím nikdo jiný neznal.

Jennii to kupodivu zas tak zvláštní nepřipadalo.

„To je strašné. Moje máma to dělávala taky – smála se mi před jinými lidmi. A taky mě bila. Jenže ten smích mi připadal horší. Mnohem horší.“

Pella její projev sympatií skutečně dojal.

„Hele, miláčku... Dneska večer ses držela pevně.“

Jennie se usmála a zařala ruce v pěsti – jako by ukazovala vytetovaná písmena P-E-V-N-Ě S-E D-R-Ž.

„Jsem na tebe pyšný. Pojď, jdeme dovnitř.“

Jennie se však ani nehnula. Její úsměv se vytratil. „O něčem jsem přemýšlela.“

„O čem?“

„Jak to zjistil?“

„Kdo?“

„Ten chlap dneska večer, Reynolds.“ Jennie se otočila. Ve tváři měla vážný výraz.

„Předpokládám, že mě viděl. A poznal mě.“

„Ne, já myslím, že ne. Ty sirény se podle mě ozvaly ještě předtím, než jsi zaklepal na dveře.“

„Vážně?“

„Já myslím, že jo.“

Kathryn... S očima stejně zelenýma, jako já mám modré, s krátkými růžovými nehty, copem staženým červenou gumičkou, s perlou na prstu a leštěnou lasturou na krku. S propíchnutými ušními lalůčky, ale bez náušnic.

Pell si ji uměl dokonale vybavit. Jako by agentku vedle sebe téměř cítil. Bublina se v něm začala vzdouvat.

„Totiž, je tu jedna policistka. A ta dělá problémy.“

„Pověz mi o ní něco,“ vybídla ho Jennie.

Pell ji políbil a sjel jí rukou po kostnaté páteři. Minul přezku podprsenky a spouštěl ruku hlouběji k jejímu pasu, až nahnatal krajku. „Tady ne. Pojďme dovnitř. Povím ti o ní tam.“

37

„Už toho mám po krk,“ prohlásila Linda Whitfieldová a kývla směrem k televizoru, kde stále dokola běžely reportáže o Pellovi.

Samantha s ní souhlasila.

Linda odešla do kuchyně a uvařila kávu bez kofeinu a čaj. Po chvíli přinesla do pokoje šálky, mléko, cukr a také trochu cukroví. Rebecca od ní kávu převzala, ale postavila ji na stůl a dál popíjela víno.

„To bylo hezké, cos říkala u večeře,“ prohodila Sam.

Linda před jídlem pronesla modlitbu – zjevně improvizovanou, ale dostatečně výmluvnou. Samantha sice nebyla pobožná, ale Lindina slova ji dojala: byla adresována duším lidí, které Daniel Pell zavraždil, a jejich rodinám. Linda poté vyjádřila vděčnost za příležitost sejít se po letech se svými sestrami a poprosila o mírumilovné vyřešení této politováníhodné situace. Dokonce i Rebecca – chladná květina mezi nimi – se zdála dojatá.

V mládí si Samantha často přála, aby ji rodiče vzali do kostela. O žádnou konkrétní církev se nezajímala, ale mnoho jejích kamarádek chodilo do kostela s rodinami a Samanthě to připadalo jako něco, co by mohli rodiče a dcera dělat společně. Jenže ona by tehdy bývala šťastná, i kdyby ji vzali třeba jen na nákup nebo s ní zajeli na letiště, koupili si u karavanu zaparkovaného kousek od plotu párek v rohlíku a dívali se, jak startují a přistávají letadla – tak jako to s rodiči dělávali Ellie a Tim Schwimmerovi odvedle.

Strašně rád bych s tebou jel, Samantho, ale víš, jak je tahle schůzka důležitá. Tady nejde jen o Walnut Creek. Mohlo by to mít vliv na celou Contra Costu. I ty můžeš něco obětovat. Svět se netočí jen kolem

tebe, drahoušku...

Tak to by stačilo, poručila si Samantha.

Konverzace u večeře měla jen povrchní ráz: politika, počasí, názory na Kathryn Danceovou. Nyní se Rebecca, která už v sobě měla spoustu vína, pokusila vytáhnout z Lindy něco dalšího – zjistit, co se jí ve vězení stalo, že začala být tak nábožensky založená. Linda však zřejmě stejně jako Sam vycítila, že se v jejích otázkách skrývá cosi vyzývavého, a odrazila je. Rebecca vždy bývala z celé trojice nejnezávislejší a také nejvíce prostořeká.

Svůj každodenní život jim Linda nicméně popsala. Vedla místní církevní centrum, které – jak Sam vydedukovala – v podstatě sloužilo jako vývařovna pro chudé, a pomáhala bratrovi a švagrové pečovat o děti. Z jejich rozhovoru – nemluvě o ošuntělém oblečení – bylo patrné, že má Linda finanční potíže. Přesto o sobě prohlásila, že v duchovním slova smyslu vede „bohatý život“, a tuto frázi poté zopakovala několikrát.

„A s rodiči už vůbec nemluvíš?“ zeptala se Sam.

„Ne,“ odpověděla Linda tiše. „Bratr se s nimi jednou za čas baví. Ale já ne.“ Sam nedokázala posoudit, zda tato slova vyznívají vzdorovitě, anebo spíš toužebně. (Vzpomínala si však, že Lindin otec kandidoval v nějakých volbách a prohrál, poněvadž jeho protikandidát nechal vyvěsit plakáty s konstatováním, že pokud Lyman Whitfield nedokáže udržet právo a pořádek ve vlastní rodině, těžko může být dobrým zástupcem veřejnosti.)

Linda ještě dodala, že udržuje vztah s jedním mužem z církve, kterého popsala slovem „milý“. „Pracuje v Macy's,“ dodala ještě. Do podrobností nezacházela a Samantha si kladla otázku, zda s ním Linda skutečně chodí. Ženské žijící v bratrově domě se dají balit jen těžko.

Rebecca byla ve vyprávění o svém životě mnohem otevřenější. Firmě Ženské iniciativy se dařilo dobře, takže v ní dnes pracovali čtyři zaměstnanci na plný úvazek a Rebecca bydlela v družstevním domě s výhledem na vodu. Pokud šlo o její citový život, popsala přítelkyním svého nejnovějšího přítele, zahradního architekta, který byl sice o patnáct let starší, ale pohledný a pořádně zazobaný. Rebecca se vždy chtěla vdát, ale Sam z její řeči vyrozuměla, že je to spojeno s jistými překážkami a rozvod Rebečina přítele zdaleka není hotovou věcí (pokud vůbec příslušnou žádost podal). Navíc se Rebecca kromě něj zmínila i o dalších mužských přátelích.

V Samanthě to vyvolalo jistou závist. Po propuštění z vězení si změnila identitu a odstěhovala se do San Franciska, neboť doufala, že se ztratí v anonymitě velkoměsta. Společenskému životu se vyhýbala ze strachu, že jí mimoděk unikne nějaká poznámka o její skutečné totožnosti, případně že ji někdo navzdory plastické operaci pozná.

Nakonec ji však samota omrzela a ona začala chodit mezi lidi. Její třetí známostí se stal jistý Ron Storkey, absolvent elektrotechnické fakulty Stanfordovy univerzity. Byl milý, plachý a trochu nesvůj – klasický technický založený pošuk. O její minulost nejevil žádný velký zájem; dokonce se zdálo, že ho nezajímá nic kromě leteckých navigačních přístrojů, filmů, restaurací a nyní i jejich syna.

Nebyl typem osobnosti, po jakém většina žen touží, ale Samantha dospěla k závěru, že pro ni je to ten pravý.

O šest měsíců později se vzali a za další rok se jim narodil Peter. Samantha byla spokojená. Ron byl dobrý otec a solidní muž. Sam pouze litovala, že se s ním neseznámila o něco později – až poté, co by si prožila a vyzkoušela o něco více života po „rodině“ a po vězení. Měla pocit, že setkání s Danielem Pellem vytvořilo v jejím životě obrovskou díru, která se už nikdy nedala vyplnit.

Linda i Rebecca se ji snažily přimět, aby se o svém životě rozpovídala. Ona však stále váhala. Nepřála si, aby se kdokoli – a ze všeho nejméně tyto dvě ženy – dostal na stopu jejího života pod jménem Sarah Starkeyová. Kdyby se to rozkřiklo, Ron by ji opustil. Věděla to. Už od ní jednou na několik měsíců odešel, když se mu celá usazená „přiznala“ k té falešné zpronevěře. Pokud by zjistil, že měla něco společného s Danielem Pellem a že mu po celá léta lhala, sebral by se a zamířil nejkratší cestou ke dveřím – přičemž syna by vzal bezpochyby s sebou.

Linda jí znovu nabídla cukroví.

„Ne, ne,“ řekla Samantha. „Mám dost. Tolik jsem toho k večeři nespořádala celý měsíc.“

Linda usedla opodál a snědla půl kousku cukroví. „Víš, Sam, než jsi sem dorazila, vyprávěly jsme Kathryn o té velikonoční večeři. Jak jsme byly naposledy spolu. Vzpomínáš si na ni?“

„Jápak bych si nevzpomínala? Bylo to fantastické.“

Sam si pamatovala, že to tehdy byl opravdu nádherný den. Všichni tehdy seděli u dřevěného stolu, který vyrobila spolu s Jimmym Newbergem. Stůl se prohýbal jídlem, z Jimmyho složité poskládané aparatury se spoustou trčících drátů se linula hudba. Barvili tehdy velikonoční vajíčka a celý dům provoněli octem. Sam

namalovala všechny svá vajíčka namodro. Barvou Danielových očí.

„Rodina“ pak už dlouho pospolu nevydržela. O šest týdnů později byla Croytonova rodina mrtvá, Jimmy také a ostatní ve vězení.

Velikonoční večeře se ovšem vydařila.

„Ten krocán,“ prohodila Sam a zavrtěla nad tou vzpomínkou hlavou. „Toho jsi udila ty, vid?“

Linda přikývla. „Asi osm hodin. V té udírně, kterou mi vyrobil Daniel.“

„V čem?“ zeptala se Rebecca.

„V té udírně tam vzadu. V té, kterou vyrobil.“

„Na tu si vzpomínám. Jenže ji nevyrobil on.“

Linda se zasmála. „Ale ano, vyrobil. Řekla jsem mu, že jsem si vždycky udírnu přála. Rodiče jednu měli a otec v ní udil šunku, kuřata a kachny. Chtěla jsem mu pomáhat, ale oni mi to nedovolili. A tak mi Daniel takovou vyrobil.“

Rebecca byla zmatená. „Ne, ne. Sehnal ji od té holky, co bydlela v naší ulici.“

„V naší ulici?“ Linda se zamračila. „To se teda pleteš. Půjčil si náradí a vyrobil ji ze starého sudu.“

Překvapil mě tím.“

„Počkej, to byla... Rachel. Jo, tak se jmenovala. Vzpomínáš si na ni? Nevypadala moc dobře – měla sytě červené vlasy s odrostlými šedými kořínkami.“ Rebecca se zatvářila zmateně. „Musíš si na ni pamatovat.“

„Na Rachel si pamatuju,“ odpověděla Linda škrobeně. „Ale co ta s tím má společného?“

Rachel byla kuřačka marihuany, která vyvolala uvnitř rodiny vážné rozbroje, protože Pell trávil v jejím domě spoustu času děláním..., zkrátka děláním toho, co Daniel Pell dělal ze všeho nejraději. Samanthě to bylo jedno – cokoliv, co Pella odvádělo od nechutných projevů v ložnici, jí plně vyhovovalo. Linda však na Rachel žárlila. A když se tato dívka jednou během jejich posledních společných Vánoc zastavila pod nějakou záminkou u nich v domě a Daniel byl právě pryč, Linda ji vyhodila. Pell se o tom doslechl a slíbil, že už se s Rachel nebude stýkat.

„Dostal ten udák od ní,“ vložila se do věci Rebecca, která do „rodiny“ přišla až po tomto vánočním extempore a o Lindině žárlivosti nevěděla.

Sam rozpoznala blížící se pohromu a rychle řekla: „No, ať je to, jak chce, toho krocana jsi tehdy udělala opravdu dobře. Myslím, že jsme z něj měli sendviče ještě dva týdny.“

Ženy si jí však nevšímalý. Rebecca se znovu napila vína. „Lindo, on ti ho dal k narozeninám, protože byl toho dne ráno s ní a ona ho dala jemu. Vyrobil ho pro ni nějaký surfař, jenže ona v něm nic neudila.“

„Takže on byl s ní?“ zašeptala Linda. „Na moje narozeniny?“

Pell se Lindě dušoval, že se s Rachel od toho vánočního incidentu neviděl. A Linda měla narozeniny v dubnu.

„Jo. Vídal se s ní zhruba třikrát týdně. Chceš říct, žeš o tom nevěděla?“

„Na tom přece nezáleží,“ řekla Samantha. „Je to už dávno...“

„Mlč,“ utrhla se na ni Linda a otočila se zpátky k Rebecce. „To se teda pleteš.“

„Copak, tebe překvapuje, že ti Daniel lhal?“ Rebecca se rozesmála. „Vždyť tobě řekl, že má mentálně postiženého bratra, a mně zase nakukal, že žádného nemá. Tak se zeptejme nestranné autority. Sam, vídal se Daniel toho jara s Rachel?“

„Já nevím.“

„Nesprávná odpověď... Ale ano, ty to víš,“ oznámila Rebecca.

„Hele, nech toho,“ řekla Sam, „změní se tím snad něco?“

„Heleďte, pojďme si zahrát hru na to, kdo zná Daniela nejlíp. Říkal ti o tom něco? Své Myši se přece svěroval se vším.“

„Nepotřebujeme se...“

„Odpověz mi na otázku!“

„Já opravdu netuším. No tak, Rebecco. Nech to plavat.“

„Tak říkal?“

Ano, Pell jí o tom opravdu říkal. Sam však trvala na svém. „Už si nevzpomínám.“

„Kecy.“

„Proč by mi lhal?“ zaúpěla Linda.

„Protožeš mu prozradila, že tě máma s tátou nikdy k udírně nepustili. S touhle informací už mohl pracovat. A využil toho. Ne že by ti prostě nějakou udírnu koupil. On rovnou tvrdil, že ti ji sám vyrobil. Učiněnej svatoušek!“

„To ty tady lžeš.“

„Proč myslíš?“

„Protože tobě Daniel nikdy nic nevyrobil.“

„Ale prosím tě. Copak jsme zpátky na střední škole?“ Rebecca si Lindu změřila pohledem. „No jo, už tomu rozumím. Tys žálila na mě! Proto jsi tehdy byla tak našťvaná. A proto jsi našťvaná i teď.“

Samantha si pomyslela, že je to pravda. Když se k „rodině“ přidala Rebecca, Daniel trávil s ostatními ženami mnohem méně času. Sam se s tím dokázala vyrovnat – snesla by od něj cokoliv, hlavně když byl šťastný a nevykázal ji z „rodiny“. Lindu v roli matky ovšem užíral pocit, že ji Rebecca vystrnadila.

Linda to nicméně popřela. „Nežálila jsem. Jak by si mohl člověk žijící v takových podmínkách vůbec žárlivost dovolit? Když spolu žili jeden muž a tři ženy?“

„Jak? Prostě tak, že jsme jenom lidi. Ztraceně, vždyť jsi žálila i na Rachel“

„To bylo něco jiného. Rachel byla štětka. Nepatřila k nám, nebyla součástí ‚rodiny‘.“

„Heleďte,“ ozvala se Samantha, „my tady přece nejsme kvůli sobě. Jsme tu, abychom pomohly policii.“

Rebecca se ušklíbala. „Jak bysme tu mohly nebýt kvůli sobě? Když je to poprvé po osmi letech, co jsme se všechny tři sešly? Nebo sis snad myslela, že prostě přijedem, sepíšem seznam ‚Deset věcí, které si o Danielu Pellovi pamatuju‘ a pomažem domů? Tohle se nás týká stejně jako jeho.“

Linda, se kterou nyní lomcoval i vztek, se k Samanthě otočila. „A ty mě nemusíš hájit.“ Pohrdlivě kývla Rebečiným směrem. „Ona za to nestojí. Nebyla u toho od začátku tak jako my. Nebyla toho součástí, přišla až k hotovému.“ Otočila se k Rebece. „Já s ním byla více než rok. A ty? Pár měsíců.“

„Daniel mě k vám pozval. Nevnucovala jsem se mu.“

„Vycházeli jsme spolu dobře, a pak ses objevila ty.“

„Vycházeli jste dobře?“ Rebecca odložila sklenici s vínem a poposedla si dopředu. „Slyšíš se vůbec?“

„Rebecco, prosím tě,“ řekla Samantha. Srdce jí silně tlouklo. Myslela si, že se rozpláče, když se dívala, jak se obě brunátné ženy zpražují pohledy přes konferenční stůl vyrobený z lakovaných dřevěných špalků.

„Nech toho.“

Rebecca si jí však nevšímalá. „Lindo, já tě tu poslouchám už od chvíle, kdy jsem přišla. Jak ho obhajuješ, jak říkáš, že to nebylo tak špatné, že jsme zas tolik nekradli. Že toho a toho Daniel možná nezabil... Jenže to jsou všechno žvásty. Vzpamatuj se. A podívej se pravdě do očí: ‚rodina‘ byla zvrácená, totálně zvrácená.“

„Tohle neříkej! To není pravda.“

„Ztracená práce, to víš, že je to pravda. A Daniel Pell je zrůda. Přemýšlej o tom. Přemýšlej o tom, co nám provedl...“ Rebecce planuly oči a třásla se jí čelist. „Podíval se na tebe a uviděl v tobě někoho, komu rodiče nikdy nedopřáli ani centimetr svobody. Co teda udělal? Řekl ti, že jsi báječná a nezávislá osobnost, ale že tě okolí dusí. A svěřil ti vedení domácnosti. Udělal z tebe mámu. Dal ti moc, kterou jsi nikdy předtím neměla. A na tohle tě dostal.“ Lindě se do očí nahrnuly slzy. „Já taková nebyla.“

„Máš pravdu. Bylo to ještě horší. Protože se podívej, co se stalo pak. Rodina se rozpadla, všichni jsme šli do basy a kde jsi skončila? Přesně tam, kde jsi začala. Zase máš nad sebou dominantní mužskou postavu – až na to, že tentokrát je to pantáta Bůh. A jestli sis někdy myslela, že se nedokážeš vzepřít svému skutečnému otci, tak si to zkus představit se svým otcem novým.“

„Neříkej to,“ začala Sam. „Ona je...“

Rebecca se k ní obrátila. „A ty jakbysmet. Přesně jako za starých časů. Linda a já se do sebe pustíme a ty si zase hraješ na miss Spojených národů – nechceš, aby se někdo rozčiloval, nechceš, aby někdo dělal vlny. A proč? Je to snad proto, že ti na nás záleží, drahoušku? Anebo tě jen děsí představa, že zničíme samy sebe a ty pak budeš ještě osamělejší, než jsi teď?“

„Nemusíš být taková,“ zamumlala Samantha. „Ne, já myslím, že musím. Jen se koukni na ten svůj příběh, Myšičko. Tvoji rodiče ani nevěděli, že existuješ. Běž a dělej si, co chceš, Sammy. Máma s tátou teď mají příliš napilno s Greenpeace nebo s Národní organizací za práva žen nebo s pochodem proti rakovině, takže tě večer nemůžou uložit do postýlky.“ A co udělá

Daniel? Prostě ti začne dělat pozorného rodiče, jakého jsi nikdy neměla. Dává na tebe pozor, říká ti, co máš dělat, kdy si máš vyčistit zuby, kdy máš vymalovat kuchyň, kdy si v posteli kleknout na pejska..., a podle tebe to znamená, že tě miluje. Takže co se nestane? Dostane na udičku i tebe.

A dneska? Dneska jsi zase tam, kdes byla na začátku – stejně jako Linda. Předtím jsi neexistovala pro svoje rodiče, zatímco teď neexistuješ pro nikoho. Protože už nejsi Samantha McCoyová. Stala ses někým jiným.“

„Přestaň!“ Samantha teď usedavě plakala. Tvrdá slova popisující tvrdou pravdu se jí hluboce dotýkala. I ona mohla poukázat na pár věcí – na Rebečinu sobeckost, na její neomalenost hraničící s krutostí –, ale nechala si je pro sebe. Nedokázala být ostrá, dokonce ani v sebeobraně.

Myš...

Linda však Samanthinu zdráhavost nesdílela. „A co dává tobě právo takhle mluvit? Vždyť jsi byla jen coura vydávající se za bohémskou umělkyni.“ Lindin hlas se třásl hněvem a po tváři se jí kutálely slzy.

„Jasně, měly jsme se Sam nějaké problémy, ale nám na sobě aspoň záleželo. Zatímco tys byla jen obyčejná šlapka. A teď si najednou přijdeš a chceš nás soudit. Sama jsi nebyla o nic lepší!“

Rebecca se s kamennou tváří opřela o židli. Sam téměř viděla, jak z ní vyprchává hněv. Nakonec zabodla oči do stolu a řekla tichým hlasem: „Máš pravdu, Lindo. Máš naprostou pravdu. Já nejsem vůbec o nic lepší. Taky jsem se jím nechala podmanit. Provedl se mnou totéž co s vámi.“

„S tebou?“ osopila se na ni Linda. „Vždyť tys na Daniela žádnou vazbu neměla! Bylas tam jenom kvůli šoustání.“

„Přesně tak,“ řekla Rebecca a nasadila smutný úsměv, jeden z nejsmutnějších, jaké kdy Samantha McCoyová viděla.

„Jak to myslíš, Rebecco?“ zeptala se.

Štíhlá žena se znovu napila vína. „Jak si myslíte, že zaháčkoval mě!“ Další hlt vína. „Nikdy jsem vám neřekla, že než jsem se s ním seznámila, tři roky jsem s nikým nespala.“

„Ty?“

„Legrační, co? Já sexbomba. Umělecká femme fatale centrálního pobřeží. Jenže pravda byla úplně jiná. A co pro mě Daniel Pell udělal? Probudil ve mně hezký pocit z vlastního těla. Naučil mě, že sex je dobrý. Že to není špinavost.“ Rebecca odložila sklenici s vínem. „O čemž jsem po pravdě řečeno byla přesvědčena vždy, když se otec vrátil domů z práce.“

„Jejda,“ zašeptala Sam.

Linda neříkala nic.

Rebecca dopila víno. „Dělo se to dvakrát až třikrát týdně. Na střední a na vysoké... Chcete slyšet, jaký dárek jsem dostala k promoci?“

„Rebecco... To je mi strašně líto,“ pípla Sam. „Nikdy ses o tom nezmínila.“

„A jak ses dneska zmiňovala o tom našem pobytu v dodávce, když jsme se seznámili...“ Rebecca se otočila k Lindě, která si stále zachovávala kamennou tvář. „Jo, byli jsme tam tři hodiny. Ty sis myslela, že tam pícháme. Jenže my jsme se jenom bavili. Daniel mě utěšoval, protože jsem byla strašně vyděšená. Stalo se mi to už mnohokrát předtím – byla jsem s mužem, který chtěl mě, já jsem chtěla jeho, jenže jsem se nedokázala přemoci. Nedokázala jsem snést jediný dotek. Sexy obal – ale bez vášně uvnitř. Ovšem Daniel? Ten přesně věděl, co má říct, abych se cítila příjemně.“

A podívejte se na mě dneska – je mi třiatřicet a letos už jsem vystřídala čtyři různé chlapy. Navíc si na jméno toho druhého ani nevzpomínám. Jo, a každý z nich byl nejmíň o patnáct let starší než já... Takže ne, nejsem na tom o nic líp než vy, holky. A všechno, co jsem řekla o vás, platí o mně dvojnásob.

Ale ty už se konečně vzpamatuj, Lindo, a podívej se, jaký doopravdy je a co nám udělal. Daniel Pell je to nejhorší, co si vůbec dokážeš představit. Ano, bylo to všechno tak špatné... Omlouvám se, jsem opilá a ten chlast ze mě vyrazil víc keců, než jsem byla připravena zvládnout.“

Linda neřekla nic. Sam jí však viděla ve tváři, jaký se v ní odehrává vnitřní souboj. Po chvíli se Linda otočila k Rebece a řekla: „Mrzí mě, že tě potkal tak smutný osud. Budu se za tebe modlit. A teď mě prosím omluvte, jdu do postele.“

Sevřela bibli a odešla do ložnice.

„Tohle moc dobře neskončilo,“ poznamenala Rebecca. „Promiň, Myšáku.“ Opřela se o židli, zavřela oči a povzddechla si. „Je zvláštní, jak se člověk snaží uniknout vlastní minulosti. Připomíná tím psa na vodítku. I když se sebevíc snaží utéct, prostě to nejde.“

38

Danceová seděla s Kelloggem ve své kanceláři na ústředí CBI. Podali zprávu o událostech před Reynoldsovým domem Overbymu, který pro změnu pracoval přesčas, a dozvěděli se od Týdžeje s Carraneem, že nemají nic nového. Hodiny ukazovaly jedenáct pryč.

Danceová přeplula počítač do režimu spánku. „Dobrá, to už by stačilo,“ řekla. „Pro dnešek mám padla.“

„V tom jsem s vámi zajedno.“

Když kráčeli potměnou chodbou k východu, Kellogg řekl: „Napadlo mě, že ony jsou opravdu rodina.“

„Ty ženy v hotelu?“

„Přesně tak. Ty tři. Nejsou příbuzné. Dokonce se ani nemají nijak zvlášť v lásce. Ale jsou rodina.“

Agent to pronesl tónem, který naznačoval, že on definuje slovo rodina z perspektivy faktu, že ji sám nemá. Vzájemné souznění tří žen, které Danceová vyhodnocovala z klinického hlediska a shledávala

podnětným, ba téměř i zábavným, na Kellogga nějakým způsobem zapůsobilo. Danceová neznala agenta dost dobře na to, aby si domyslela proč nebo aby se ho na to zeptala. Všimla si však, že má malinko zvednutá ramena a tře o sebe dvěma nehty na levé ruce, což byl obecný projev stresu.

„Pojedete vyzvednout děti?“ zeptal se. „Ne, ty zůstanou dnes večer u prarodičů.“

„Jsou skvělé, opravdu.“

„A vy jste nikdy o dětech neuvažoval?“

„Ani ne.“ Jeho hlas povadl. „Oba jsme pracovali. A já byl hodně na cestách. Znáte to. Dvoukariérová manželství.“

Při výslechu a kinezické analýze je obsah řeči obvykle podružný a hlavní roli hraje tón – „verbální kvalita“ –, jímž jsou slova pronášena. Danceová už slyšela řadu lidí, kteří jí říkali, že nikdy neměli děti, a rezonance jejich slov jí přitom prozradila, zda je pro ně tato skutečnost bezvýznamnou okolností, pohodlnou volbou, nebo trvalým zdrojem žalu.

V Kelloggově konstatování vycítila něco podstatného. Zároveň si všimla dalších indikátorů stresu, drobných vzplanutí řeči těla. Možná je na jeho či manželčině straně nějaký fyzický problém. Možná to mezi nimi bylo velké jablko sváru, zdroj jejich rozchodu.

„Wes má o mně jisté pochybnosti.“

„Ále, je jen citlivý na to, když se máma seznamuje s jinými muži.“

„Jednou si na to bude muset zvyknout, ne?“

„To jistě. Ale zrovna teď...“

„Rozumím,“ řekl Kellogg. „I když se mi zdálo, že když jste s Michaellem, tak mu to nevadí.“

„Ech, to je něco jiného. Michael je rodinný přítel. A je ženatý. Nepředstavuje hrozbu.“

Kellogg před odpovědí krátce zaváhal. „Jistě, to chápu.“

Danceová na něj letmo pohlédla, aby odhalila zdroj jeho odmlky. Jeho obličej však nic neprozrazoval.

„Neberte si Wesovu reakci osobně.“

Další pauza. „Možná je to lichotka.“

I po této zkoumavé replice zůstal v jeho tváři neutrální výraz.

Vyšli ven. Vzduch byl tak svěží, že by v kterékoliv jiné oblasti věstil blížící se podzim. Danceové se chvěly prsty zimou, ale současně jí byl tento pocit příjemný. Pomyslela si, že působí jako led na její zraněnost.

Mlha se vysrážela v déšť. „Odvezu vás k vašemu autu,“ řekla agentka. Kelloggův vůz stál za budovou.

Nasedli do jejího auta a Danceová odjela k jeho vozu z půjčovny. Nikdo z nich se minutku ani nepohnul.

Danceová zařadila parkovací režim. Zavřela oči, protáhla se a položila si hlavu na opěrku. Bylo to příjemné.

Otevřela oči a viděla, jak se k ní Kellogg otáčí, jednu ruku ponechává na palubní desce a druhou se dotýká jejího ramena – pevně, ale zároveň jakoby zkusmo. Čekal na nějaký signál. Danceová mu žádný neposkytla, ale zadívala se mu do očí a setrvala v mlčení. Což byly samozřejmě také signály.

Kellogg už každopádně neváhal; naklonil se nad ni a políbil ji, přičemž mířil přímo na její rty. Danceová ucítila mátu; když se nedívala, zřejmě si nenápadně strčil do úst tic tac nebo altoid. Elegantní, pomyslela si a v duchu se zasmála. Toho dne na pláži s Brianem, kdy jim publikum dělaly mořské vydry a lachtani, učinila ona sama totéž. Kellogg se nyní lehce odtáhl, přeskupil síly a čekal na zpravodajské informace o prvním střetu.

Danceová tím získala čas na přemýšlení, jak se k tomuto útoku postaví.

Dospěla k rozhodnutí, a když se k ní agent znovu naklonil, otevřela ústa a vyšla mu do půli cesty vstříc.

Vroucně ho políbila a ovinula mu ruce kolem ramenou, která byla přesně tak svalnatá, jak předpokládala.

Jeho strniště ji škrábalo na tváři.

Kellogg jí zasunul ruku za krk a přitáhl si ji silněji k sobě. Danceová cítila, jak se v ní cosi rozevírá, jak její srdce přidává na tempu. S ohledem na jeho ovázanou ránu přitiskla nos a rty na kost pod jeho uchem – na místo, kam pokládala obličej, když se s manželem milovali. Líbil se jí ten hladký pás kůže, ta vůně holicího krému a mýdla, ta tepající krev.

Kelloggova ruka se pak oddělila od jejího krku, našla její bradu a znovu přitáhla její obličej blíže. Do líbání se teď zapojila celá jejich ústa a jejich dech se zrychlil. U obou. Jeho prsty se zkusmo přesunuly k jejím ramenům, vyhledaly saténové ramínko podprsenky a začaly se podél něj spouštět za její halenku, jako by to byla automapa. Jejich pohyb byl ovšem pomalý – Kellogg byl připraven se při sebemenší známce zdráhavosti stáhnout.

Danceová však reagovala tím, že ho políbila ještě vášnivěji. Její paže spočívala kousek od jeho klína a ona cítila, jak s jejím loktem flirtuje jeho erekce. Odsunul se lehce stranou, snad aby nepůsobil příliš dychtivě, příliš hrr, příliš pubertácky.

Kathryn Danceová si ho však přitáhla blíže a zaklonila se – z kinezického hlediska to byla povolná, submisivní poloha. Jednou či dvakrát jí před očima bleskly obrázky jejího muže, ale ona je sledovala zpovzdálí. V tomto okamžiku byla výlučně s Winstonem Kelloggem.

Po chvíli jeho ruka dospěla až k drobnému kovovému kroužku, kde řemínek podprsenky z Victoria's Secret přecházel v bílý košíček.

A zastavila se.

Začala ustupovat, ačkoliv důkaz jeho vzrušení vedle jejího lokte se nezmenšoval. Frekvence polibků se snížila, jako když po vypnutí proudu začne zpomalovat kolotoč.

Danceové to však připadalo jako naprosto správné rozhodnutí. Dospěli k nejvyššímu vrcholu, který byl za daných okolností možný – mezi tyto okolnosti patřilo vyčerpávající pátrání po vrahovi, krátká doba, po kterou se znají, i strašlivá úmrtí, k nimž v posledních hodinách došlo.

„Myslím...“ zašeptal Kellogg.

„Ne, to je v pořádku.“

„Já...“

Danceová se usmála a zlehka odbyla další slova polibkem.

Kellogg si odsedl a stiskl jí ruku. Danceová se k němu přivinula. Cítila, jak se jí zpomaluje tep, a zároveň v sobě našla jakousi zvláštní rovnováhu, dokonalou směs zdráhavosti a úlevy. Do čelního skla bubnovaly dešťové kapky. Kathryn si pomyslela, že se vždy nejraději milovala za deště.

„Ale je tu jedna věc,“ řekl.

Danceová na něj pohlédla.

Kellogg pokračoval: „Ten případ nepotrvá věčně.“

Co na srdci, to na jazyku...

„Když budeš mít zájem, můžeme se potom stýkat dál. Co ty na to?“

„Slovo ‚potom‘ zní hezky. Opravdu hezky.“

O půl hodiny později Danceová zaparkovala před svým domem.

Načež absolvovala všechny obvyklé procedury: kontrola zabezpečení domu, sklenice rulandského šedého, dva kousky studeného stejku ze včerejšího večera a hrst oříškové směsi za zvukové kulisy vzkazů na telefonním záznamníku. Následovalo krmení psů, úklid zahrady a uložení služební pistole – když děti nebyly doma, nechávala sejf otevřený, ale přesto do něj zbraň vložila, protože v případě náhlého probuzení byla naučená po ní zautomatizovaným pohybem hmátnout – bez ohledu na to, jak byl její spánek hluboký. Nakonec aktivovala poplašné zařízení.

Pootevřela okna po zarážky a vpustila patnácticentimetrovými škvírami dovnitř chladný a voňavý noční vzduch. Vysprchovala se, oblékla si čisté tričko a kraťasy, vklouzla do postele a ochránila se před šíleným světem palcovou příkryvkou.

Zatraceně, holka, napadlo ji, takhle se muchlovat v autě – její vůz měl spojené přední sedadlo, jako stvořené pro polohu ležmo s mužem vyvoleným pro tento okamžik. Vybavila si chuť máty, vybavila si jeho ruce, jeho čupřinu, nepřítomnost vůně kolínské.

A také uslyšela synův hlas a spatřila jeho oči při odpoledním setkání. Byly ostražitě, žárlivé. Danceová si vzpomněla na Lindinu předchozí poznámku.

Na představě, že vás vykopnou z rodiny, je něco děsivého...

Právě tato představa byla prazákadem Wesových obav. Jeho strach neměl samozřejmě žádné opodstatnění, ale na tom nezáleželo. Pro něj to byl skutečný strach. Danceová si předsevzala, že si dá tentokrát větší pozor. Bude držet Wese a Kellogga od sebe, nebude používat slovo „rande“, pokusí se synovi vštípit myšlenku, že stejně jako on má i ona přátele nejen mezi ženami, ale i mezi muži. Děti jsou jako podezřelí při výslechu: není chytré jim lhát, ale zároveň se jim nemusí říkat všechno.

Spousta práce, spousta kejklování.

Čas a úsilí...

Anebo, přemýšlela Danceová a hlavou se jí teď rychle honily myšlenky, je snad lepší na Kellogga jednoduše zapomenout a počkat s dalším vztahem rok nebo dva? Třináct či čtrnáct let je úplně jiný věk než dvanáct. Wes už na tom v té době bude mnohem líp.

Danceová si to však nepřála. Nemohla zapomenout na komplikovanou směsici Kelloggovy vůně a doteků. A také si vzpomněla, jak reagoval na otázku o dětech, na projevovaný stres. Přemýšlela, zda je to tím, že se ve společnosti mladých lidí necítí dobře, a přitom nyní navazuje vztah se ženou, která má doma hned dva. Jak se s tím dokáže vyrovnat? Možná...

Ale počkej, hlavně nepředbíhej.

Prostě jste se mazlili. Líbilo se vám to. Ale svatbu ještě organizovat nemusíš. Danceová dlouze ležela v posteli a naslouchala zvukům přírody. V tomto kraji od nich člověk nikdy nebyl příliš daleko – od hrdelních zvuků mořských živočichů, od temperamentního zpěvu ptáků a uklidňujícího šumu příbuje. Do života Kathryn Danceové často vstupovala osamělost a útočila na ni jako podrážděný had. A právě ve chvílích, jako byla tato – v pozdní hodinu, kdy ležela v posteli a naslouchala soundtrack noci –, se Kathryn cítila vůči osamělosti nejzranitelnější. Jak příjemné by bylo cítit vedle sebe milencovo stehno, slyšet adagio jeho mělkého dechu, probouzet se za úsvitu šustěním a úderem jeho vstávání: všechny tyto jinak nepodstatné zvuky se rázem měnily v konejšivý tep společného života. Kathryn Danceová předpokládala, že touha po těchto drobnostech odhaluje slabost a je známkou závislosti. Bylo však na tom něco špatného? Proboha, jen se podívejte, jaká jsme všichni křehká stvoření. My přece musíme být na někoho odkázáni. Proč tedy nezaplnit tuto závislost někým, jehož společnost nám dělá radost, k jehož tělu se můžeme pozdě v noci spokojeně přitisknout, kdo v nás vyvolává úsměv...? Proč prostě nevydržet a nedoufat v nejlepší? Ach, Bille... Danceová si vzpomněla na zesnulého manžela. Bille... Ocitla se ve vleku vzdálených vzpomínek. Ale i těch čerstvých, které ji táhly téměř stejnou silou. Potom. Co ty na to?

ČTVRTEK

39

Už zase byly na dvorku za domem.

Její Kraj, její Narnie, její Bradavice, její Tajná zahrada.

Sedmnáctiletá Theresa Croytonová-Bollingová seděla na šedé týkové houpací lavici, v ruce držela útlou knížku a pomalu obracela stránky. Dnes byl nádherný den. Vzduch voněl sladce jako parfumerie v Macy's a z nedalekých kopců Napy vyzařoval stejný klid jako kdykoliv předtím – na svazích rostly jetel a tráva, svěže zelené vinné keře, borovice i sukovité cypřiše.

Theresa byla naladěna na lyrickou notu i díky tomu, co právě četla: nádherně sepsanou, procítěnou, pronikavou...

... a totálně nudnou poezii.

Hlasitě si povzdechla a přála si, aby tu byla její teta a mohla ji slyšet. Svěsila ruku s knížkou a opět se zahleděla přes zahradu. Na tomto místě trávil polovinu života; někdy mu říkala zelené vězení.

Jindy ovšem toto místo milovala. Bylo nádherné – dokonalé prostředí pro četbu nebo pro nácvik hry na kytaru (Theresa se chtěla stát pediatričkou, autorkou cestopisů anebo v úplně nejlepším případě slavnou klasickou kytaristkou Sharon Isbinovou.)

Důvodem, proč dnes neseseděla ve škole, nýbrž zde, byla neplánovaná cesta, kterou se s tetou a strýcem právě chystali podniknout.

Určitě si to krásně užijeme, Tare. Roger má na Manhattanu nějaké povinnosti – projev nebo výzkum, já vlastně ani nevím. Nedávala jsem pozor. Ale pořád dokola o tom mluvil. Znáš strýčka. No nebude to skvělé, prostě si jen tak z rozmaru někam vyrazit? Prima dobrodružství.

A právě proto ji teta vyzvedla v pondělí ze školy už v deset hodin. Až na to, že ještě pořád nikam neodjeli, což bylo trochu divné. Teta jí vysvětlila, že nastaly nějaké „logické potíže. Chápeš, co chci říct?“

Theresa měla z 257 studentů střední školy ve Vallejo Springs osmý nejlepší prospěch. „Ano, chápu,“ odpověděla. „Chceš říct ‚logistické‘.“

Co však Theresa nechápala, byla otázka, proč – když už teda nesesí v tom pitomém letadle do New Yorku – nemůže chodit do školy, než se ty „logistické potíže“ vyřeší.

„A kromě toho,“ poznamenala její teta, „je studijní týden. Takže studuj.“

Což neznamenalo „studuj“. Znamenalo to „žádná televize“.

A taky to znamenalo „žádné flákání se Sunny, s Travisem nebo Kaitlin“.

A taky to znamenalo, že Theresa nepojede do Tiburonu na velký benefiční večírek za boj s negramotností, který sponzorovala firma jejího strýce (Theresa si na něj dokonce koupila nové šaty). Samozřejmě to byly všechno žvásty. Žádný výlet do New Yorku se nikdy neměl konat a žádné potíže – logické, logistické ani jiné – se nikdy nevyskytly. Byla to jen záminka, proč ji držet v zeleném vězení.

Ale proč ty lži?

Protože muž, který zabil její rodiče, jejího bratra a její sestru, uprchl z vězení. A teta si zřejmě doopravdy myslela, že to před Theresou dokáže udržet v tajnosti.

Svatá prostoto... Vždyť tahle zpráva byla první, co člověk uviděl na úvodní stránce Yahoo. A celá Kalifornie se o tom bavila na stránkách MySpace a Facebook. (Teta sice nějakým způsobem vyřadila z chodu rodinný bezdrátový směrovač, ale Theresa se jednoduše napojila na sousedův nezajištěný systém.)

Dívka hodila knihu na laťky houpáčky a začala se kolébat sem a tam. Stáhla si z hnědých vlasů s červenými pramínky gumičku a znovu si uvázala cop.

Theresa byla tetě rozhodně vděčná za všechno, co pro ni během let udělala, a hodně si ji za to cenila, opravdu. Po těch příšerných dnech před osmi lety v Carmelu, kdy Therese všichni začali říkat „Spící panna“, se jí teta ujala. Adoptovala ji, přestěhovala, přejmenovala (Theresa Bollingová; mohlo to být horší) a posadila na židle desítek terapeutů, z nichž všichni byli bystří a sympatičtí a všichni jí „nastiňovali cesty k psychologické pohodě zkoumáním procesu truchlení s mimořádným přihlédnutím k hodnotě transference s rodičovskými postavami v průběhu terapie“. (Koneckonců byla osmá v ročníku.)

Některé terapie pomohly, jiné ne. Nejdůležitější faktor ze všech – čas – však nakonec zapůsobil svým trpělivým kouzlem a z Theresy se stal i někdo jiný než Spící panna, přeživší oběť tragédie z dětství. Byla také studentkou, kamarádkou, příležitostnou milenkou, veterinární asistentkou, slušnou sprinterkou na padesátku a na stovku nebo kytaristkou, která dokázala zahrát skladbu „The Entertainer“ od Scotta Joplina a závěrečný zmenšený kvintakord vystříhnout bez jediného zaskřípění strun.

Nyní však přišel zvrát. Jistě, ten vrah utekl z vězení. Ale skutečný problém byl v něčem jiném. Skutečný problém vězel v tom, že o všem rozhodovala její teta. Jako by se hodiny posunuly zpátky v čase a poslaly ji o šest, o sedm, ach ne, o osm let do minulosti. Theresa si připadala, jako by byla opět Spící pannou a vše, co za ta léta vybudovala, jako by se rázem zhroutilo.

Drahoušku, drahoušku, vzbud' se, něměj strach. Já jsem policistka. Vidiš ten odznak? Co kdyby ses teď oblékla, odešla do koupelny a převlékla se?

Její teta teď propadala panice, byla nervózní a paranoidní. Bylo to jako v tom seriálu HBO, na který se loni dívala během návštěv u Bradleyho. Odehrával se ve vězeňském prostředí, a pokud se stalo něco špatného, dozorci vždy celý objekt uzamkli.

A pod zámek teď byla i Theresa, Spící panna. Vězela v Bradavicích, ve Středozemí..., v Oz...

V zeleném vězení.

No to je paráda, pomyslela si hořce: Daniel Pell utekl z vězení a já jsem se do něj dostala.

Znovu sebrala knihu poezie a pomyslela na zkoušku z angličtiny. Přečetla další dva řádky.

Nnůůůůůůda.

Vtom si Theresa skrz drátěný plot na konci pozemku všimla, že kolem projelo auto a rychle zabrzdilo, jako by se řidič díval přes kroví jejím směrem. Po chvilce váhání pokračoval vůz v jízdě.

Theresa položila nohy na zem a houpání ustalo.

To auto mohlo patřit komukoliv. Sousedům, některému ze studentů, který má zrovna přestávku... Theresa neměla strach – teda ne moc velký. Vzhledem k tetině mediální prohibici samozřejmě neměla tušení, zda už Daniela Pella zatkli nebo zda byl naposledy spatřen, jak míří do Napy. Taková představa však byla naprosto šílená. Díky tetě se přece Theresin život fakticky rovnal programu ochrany svědka. Jak by ji vůbec mohl Pell najít?

Přesto se bude muset tajně mrknout na počítač a zjistit, co se děje.

Pocítila slabé chvění v žaludku.

Vstala a zamířila k domu.

Dobrá, možná mám trochu pocuchané nervy.

Theresa se ohlédla do škvíry mezi keři na protějším konci pozemku. Žádné auto. Nic.

Otočila se zpátky k domu a zkoprněla.

Ten muž přelezl vysoký plot stojící asi šest metrů daleko mezi ní a domem. Nyní zvedl hlavu a po dopadu na kolena mezi dvě velké azalky ztěžka hekl námahou. Krvácěla mu ruka, kterou si roztrhl o ostrou horní hranu dvoumetrového pletivového plotu.

Byl to on. Byl to Daniel Pell!

Theresa zalapala po dechu.

Takže on sem přece jen přišel. Hodlal dokončit vyvraždění rodiny Croytonových.

S úsměvem na tváři se škrobeně postavil a vyrazil jejím směrem.

Theresa Croytonová se dala do pláče.

„Ne, to je v pořádku,“ řekl ten muž šepem a dál se k ní blížil. „Já ti neublížím. Šššš.“

Theresa se naježila. Přesvědčovala se, že musí utéct. No tak, mazej!

Její nohy se však ani nepohnuly; strach ji zcela ochromil. Muž stál mezi ní a domem a Theresa věděla, že ona dvoumetrový plot nepřeleze. Napadlo ji, že uteče opačným směrem na zahradu, jenže on by ji mohl chytit a zatáhnout do křoví, kde by ji...

Ne, to bylo příliš strašné.

Lapala po dechu, doslova ochutnávala strach a pomalu vrtěla hlavou. Cítila, jak z ní vyprchává veškerá síla. Začala hledat nějakou zbraň. Jenže nikde nic: jen cihlová obruba záhonu, krmítko na ptáky a Sebrané básně Emily Dickensonové.

Ohlédl se zpátky na Pella.

„Zabil jsi mi rodiče. Ty..., neublížuj mi!“

Muž se zamračil. „Ne, proboha,“ řekl s vytřeštěnými očima. „Ale ne, já si s tebou chci jen promluvit.“

Nejsem Daniel Pell. Přísahám. Podívej.“

Hodil cosi jejím směrem, asi tři metry od ní. „Podívej se na to. Na hřbet. Otoč to.“

Theresa pohlédla na dům. Když tetu jednou potřebuje, tak zrovna není k nalezení.

„Tam,“ řekl muž.

Dívka vykročila kupředu, zatímco on ustupoval, aby měla co nejvíce prostoru.

Přistoupila k předmětu blíže a pohlédla na něj. Byla to kniha. Cizinec v noci od Mortona Naglea.

„To jsem já. Podívej.“

Theresa knihu nesebrala, pouze ji obrátila chodidlem. Vzadu na obálce byla fotografie mladší verze muže před ní.

Je to pravda?

Theresa si náhle uvědomila, že v životě viděla jen pár fotek Daniela Pella, navíc pořízených před osmi lety. Bude se muset potají mrknout na pár článků na internetu – přestože jí teta říkala, že kdyby si o těch vraždách něco přečetla, psychologicky by ji to vrátilo o několik let zpátky. Při pohledu na spisovatelovu fotografii bylo přesto zřejmé, že toto není onen vyzáblý a děsivý muž, na kterého si pamatovala.

Otřela si obličej. A vzápětí v ní vybuchl vztek, jako když praskne balonek. „Co tady děláte? Polekal jste mě, sakra!“

Muž si povytáhl volné kalhoty, jako by měl v plánu přistoupit k ní blíže. Očividně si to však rozmyslel.

„Neexistoval jiný způsob, jak si s tebou promluvit. Včera jsem se viděl s tvou tetou, když byla nakupovat.“

Chtěl jsem se jí na něco zeptat.“

Theresa pohlédla na plot.

„Já vím, už sem jede policie,“ prohlásil Nagle. „Všiml jsem si alarmu na plotě. Za tři, čtyři minuty tu budou a zatknou mě. To je v pořádku. Ale musím ti něco říct. Muž, který zavraždil tvé rodiče, uprchl z vězení.“

„Já vím.“

„Ty to víš? Ale tvoje teta...“

„Nechte mě na pokoji!“

„V Monterey je jedna policistka, která se ho snaží dopadnout, ale potřebuje pomoc. Tvoje teta by ti to neřekla, a kdyby ti bylo jedenáct nebo dvanáct, nikdy bych neudělal, co jsem právě udělal. Jenže ty už jsi dost stará, abys rozhodovala sama za sebe. Ta policistka s tebou chce mluvit.“

Theresa se zmohla na pouhé zamžourání. „Policistka?“

„Prosím tě, zavolej jí. Je v Monterey. Můžeš... Probůh.“

Výstřel, který se ozval za Theresou, byl neskutečně hlasitý, mnohem hlasitější než ve filmech. Zatřásl okny a vyslal všechny ptáky na průzračnou oblohu.

Theresa se při tom zvuku přikrčila, padla na kolena a dívala se, jak Morton Nagle padá dozadu na vlhký trávník a mává přitom rukama ve vzduchu.

S očima vytřeštěnými hrůzou se ohlédl na terasu za domem.

Zvláštní. Vůbec nevěděla, že teta vlastní zbraň. A už vůbec ne, že z ní umí střílet.

Přestože T. J. Scanlon důkladně vyslechl všechny sousedy Jamese Reynoldse, neobjevil žádné užitečné svědky ani důkazy.

„Žádná auta. Nic,“ telefonoval z ulice nedaleko od Reynoldsova domu.

Danceová se ve své kanceláři protáhla a pohrála si bosými chodidly s jedním z trojice párů bot pod stolem. Zoufale toužila po nějaké identifikaci Pellova nového auta, když už se jim nepodaří zjistit číslo jeho poznávací značky; Reynolds pouze uvedl, že to byl tmavý sedan, a policista přetažený rýčem si vůbec nepamatoval, že by vůz kdy viděl. Ohledávací tým okresního úřadu šerifa nenalezl žádné stopové ani jiné důkazy, které by třeba jen naznačovaly, kam může mít Pell nyní namířeno.

Danceová poděkovala Týdžejovi, ukončila hovor a zamířila za O'Neilem a Kelloggem do zasedacího sálu

CBI, kam měl každou chvíli dorazit i Charles Overby, aby požádal o omáčku pro příští tiskovou konferenci – a také pro své každodenní hlášení Amy Grabeové z FBI a šéfovi CBI v Sacramentu, které mimořádně znepokojovalo, že je Daniel Pell stále na svobodě. Dnešní Overbyho brífink se měl bohužel týkat zejména plánů na pohřeb Juana Millara.

Danceová se střetla očima s Kelloggem a oba se zadívali jinam. Agentka zatím neměla příležitost promluvit si s ním o včerejším večeru v autě.

Ale pak ji napadlo: o čem bychom se vlastně měli bavit?

Potom. Co ty na to?

Právě v tu chvíli strčil dokonale kulatou hlavu do dveří zasedacího sálu mladý Rey Carraneo a s vytřeštěnými očima zadýchaně řekl: „Agentko Danceová, promiňte, že vyrušuji.“

„Copak je, Rey?“

„Myslím... Hlas se mu vytratil. Očividně sprintoval. Po tmavém obličejí mu stékaly krůpěje potu.“

„Co je? Co se stalo?“

„Stalo se to, agentko Danceová,“ řekl vychrtlý agent, „že jsem ho asi našel.“

„Koho?“

„Pella.“

40

Mladý agent vysvětlil, že telefonoval do „lepšího“ motelu Sea View v Pacific Grove – pouhých pár kilometrů od bydliště Kathryn Danceové – a dozvěděl se, že se tam v sobotu ubytovala jakási žena. Bylo to atraktivní štíhlá blondýna ve věku kolem pětadvaceti let. A v úterý večer ji prý recepční viděl vcházet do pokoje s nějakým Hispánцем.

„Ale skutečná trefa je teprve to auto,“ prohlásil Carraneo. „V registrační kartě uvedla ta ženská mazdu. S falešnou poznávací značkou – právě jsem to ověřil. Jenže vedoucí motelu si byl jistý, že tam den nebo dva viděl parkovat tyrkysového thunderbirda. Už tam nestojí.“

„A oni ještě v tom motelu jsou?“

„On si myslí, že ano. Závěsy jsou zatažené, ale on zahlédl uvnitř pohyb a rozsvícená světla.“

„Jak se ta žena jmenuje?“

„Carrie Madisonová. Nezanechala však žádné informace z kreditní karty. Platila hotově a prokázala se armádním průkazem, který však byl zatavený v plastu a poškrábaný. Klidně mohl být falešný.“

Danceová se opřela o okraj stolu a upřeně se zadívala na mapu. „Jakou mají obsazenost?“

„Žádné volné pokoje.“

Agentka se zašklebila. V motelu pobývala spousta nevinných lidí.

„Zkusme napláňovat zásah,“ řekl Kellogg a obrátil se k Michaelovi: „Máte v pohotovosti taktické jednotky?“

O'Neil se právě díval na ustaraný obličej Kathryn Danceové, takže Kellogg musel otázku zopakovat.

Nakonec detektiv odpověděl: „Během dvaceti minut tam můžeme vyslat týmy.“ Jeho hlas zněl zdráhavě.

Hlas Danceové ostatně také: „Když já nevím.“

„Co nevíš?“ dotázal se agent FBI.

„Víme, že je ozbrojen a že si neváhá vybírat za cíl civilisty. A navíc ten motel znám. Z pokojů je výhled na parkoviště a dvůr. Není se tam kde ukrýt. Mohl by náš příchod zaregistrovat. Pokud se pokusíme vyklidit vedlejší a protější pokoje, tak si nás všimne. Pokud ne, odskáčou to nevinní lidé. Tyhle zdi dvaadvacítku nezastaví.“

„Takže co navrhuješ?“ zeptal se Kellogg.

„Sledovat ho. Rozestavit kolem budovy tým a nepřetržitě ji sledovat. A jakmile Pell vyjde z motelu, sebrat ho na ulici.“

O'Neil pokýval hlavou. „Taky bych pro to hlasoval.“

„Pro co byste hlasoval?“ dotázal se Charles Overby, který se k nim právě připojil.

Danceová mu nastínila situaci.

„Tak my jsme ho našli? No výborně!“ Otočil se ke Kelloggovi. „Takže zásahovka FBI?“

„Ta sem nedorazí včas. Budeme se muset obrátit na okresní taktický tým.“

„Už jste jim volal, Michael?“

„Ještě ne. Kathryn a já máme proti zásahu určité námitky.“

„Jaké?“ dotázal se Overby popudlivě.

Danceová mu vysvětlila riziko. Šéf CBI je chápal, ale přesto zavrtěl hlavou. „To jsou jenom spekulace.“

Kellogg se k němu připojil. „Já si opravdu myslím, že nemůžeme riskovat čekání. Vždyť už nám dvakrát unikl.“

„Ale pokud začne tušit, že se chystáme k zásahu – a k tomu mu stačí, aby se podíval z okna –, tak se tam zabarikádjuje. A jestli vedou do sousedního pokoje dveře...”

„Vedou,” řekl Carraneo. „Ptal jsem se.”

Danceová jeho iniciativu odměnila kývnutím a pokračovala: „V tom případě by mohl vzít rukojmí. Takže navrhuji, abychom poslali jeden tým na střechu protějšího domu a případně vyslali do motelu ženu v uniformě pokojské. Budeme čekat a sledovat ho. Jakmile z motelu odejde, nalepíme se na něj a na nějaké opuštěné křižovatce mu zablokujeme cestu a dostaneme ho pod křížovou palbu. Takže se vzdá sám.”

Případně bude zabít v přestřelce. Tak, či tak...

„Na to je příliš kluzký,” opáčil Kellogg. „Jestli ho překvapíme přímo v motelu a budeme postupovat rychle, vzdá se sám.”

Naše první rozmíška, pomyslela si Danceová jízlivě. „S vyhlídkou návratu do Capitoly? To si nemyslím. Bude bojovat. Zuby nehty. Všechno, co mi o něm ty ženy řekly, mě vede k tomuhle přesvědčení. On nesnese, aby ho někdo kontroloval nebo omezoval.”

„Já znám ten motel taky,” prohlásil Michael O’Neil. „Velice snadno by se to tam mohlo proměnit v zákopovou válku. A navíc si nemyslím, že Pell je typem člověka, se kterým by se dalo úspěšně vyjednávat.”

Danceová se ocitla ve zvláštní situaci. Měla silný instinktivní pocit, že postupovat příliš rychle by byla chyba. Ale v případě Daniela Pella si musela dávat pozor, zda svému instinktu důvěřovat.

„Něco mě napadlo,” řekl Overby. „Pokud se tam opravdu nakonec zakope, co ty ženy z ‚rodiny‘? Ty by nebyly ochotné pomoci nám ho přemluvit, ať vyleze ven?”

„A proč by je měl Pell poslouchat?” trvala na svém Danceová. „Před osmi lety na něj neměly sebemenší vliv. A rozhodně ho nemají ani dnes.”

„Přesto jsou pro Pella nejbližší náhražkou rodiny.” Overby vyrazil k jejímu telefonu. „Zavolám jim.”

Danceová si teď ze všeho nejméně přála, aby je Overby vyplašil.

„Ne, udělám to sama.” Danceová zatelefonovala do hotelu, promluvila se Samanthou a vysvětlila jí situaci. Žena začala agentku úpěnlivě prosit, aby ji do této věci nezatahovala; riziko, že by se její jméno objevilo v novinách, bylo příliš vysoké. Rebecca s Lindou však vyjádřily ochotu udělat, co bude v jejich silách, pokud se Pell v motelu zabarikádjuje.

Danceová zavěsila a tlumočila přítomným, co se od trojice žen dozvěděla.

„No, tak tomu říkám záložní plán,” prohlásil Overby. „Dobře.”

Danceová nebyla přesvědčena, že by se Pell nechal zvíkat soucitnými prosbami, aby se vzdal, a to ani kdyby mu je adresovaly příslušnice jeho někdejší zástupné rodiny – možná dokonce tím spíše ne. „Ale já přesto navrhuji, abychom ho sledovali. On nakonec musí vyjít ven.”

„Souhlasím,” řekl O’Neil rozhodně.

Kellogg se nepřítomně zadíval na mapu na stěně a otočil se k Danceové. „Pokud jsi opravdu proti tomu, budiž. Je to tvoje rozhodnutí. Ale pamatuj si, co jsem ti říkal o profilu sekty. Jakmile Pell vyjde na ulici, bude ve střehu, bude očekávat, že se něco strhne. Bude mít naplánované únikové varianty. Zatímco v motelu nebude připraven tak dobře. Uvnitř své pevnosti podléhá uspokojení. U všech vůdců sekt je to stejné.”

„Ve Waku to moc dobře nevyšlo,” poznamenal O’Neil.

„Ve Waku došlo na obléhání. Koresh a jeho lidé věděli, že je tam policie. Zatímco Pell nebude mít o našem příchodu ponětí.”

To je pravda, pomyslela si Danceová.

„Tohle je Winstonova specialita, Kathryn,” řekl Overby. „Od toho tady je. Opravdu si myslím, že bychom do toho měli jít.”

Možná že si to agentčin šéf skutečně myslel, ale pravdou také bylo, že se nemohl dost dobře stavět proti názoru specialisty, kterého chtěl mít on sám v týmu.

Svalit vinu...

Danceová se zadívala na mapu Monterey.

„Kathryn?” dotázal se Overby nedůtklivě.

Danceová to chvíli zvažovala. „Dobře. Pojdme na to.”

O’Neil ztuhl. „Můžeme si přece dopřát trochu času.”

Agentka znovu zaváhala. Pohlédla na Kelloggovy sebevědomé oči, které si rovněž prohlížely mapu. „Ne, myslím, že bychom do toho měli jít.”

„Dobře,” řekl Overby. „Proaktivní přístup je nejlepší. Rozhodně.”

Proaktivní, pomyslela si Danceová zatrpkle. Tohle slovo se na tiskové konferenci hodí. Nezbyvalo jí než

doufat, že prohlášení pro média bude obsahovat zprávu o úspěšném zatčení Daniela Pella, nikoliv o dalších civilních obětech.

„Micheale?“ zeptal se Overby. „Chcete kontaktovat své lidi?“

O'Neil chvíli váhal a pak zatelefonoval na okresní úřad šerifa a požádal o velitele taktického a zásahového týmu.

Daniel Pell ležel za kalného ranního světla v posteli a myslel na to, že teď musí postupovat obzvláště opatrně. Policie se dozví, jak jeho přestrojení za Hispánce vypadá. Mohl by se sice nechat odbarvit a znovu si změnit sestřih, jenže policie bude čekat i to.

Odjet však ještě nemůže. Na Montereyském poloostrově ho čeká ještě jeden úkol – vlastně hlavní důvod, proč tu stále setrvává.

Uvařil kávu, a když se vrátil se dvěma šálky do postele, zjistil, že se na něj Jennie dívá. Stejně jako včera večer měla i dnes ve tváři odlišný výraz. Připadala mu zralejší, než když se setkali poprvé. „Copak, miláčku?“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Ty nepůjdeš bydlet ke mně do Anaheimu, že?“

Její slova ho tvrdě zasáhla. Zaváhal, protože si nebyl jist, co by měl odpovědět, a pak se zeptal: „Proč si to myslíš?“

„Prostě to cítím.“

Pell položil kávu na stůl a dal se do lhaní – lži mu šly snadno a navíc mu procházely. „Mám pro nás jiné plány, miláčku. Ještě jsem ti to neřekl.“

„Já vím.“

„Ty to víš?“ Pell byl překvapen.

„Věděla jsem to celou dobu. Teda, ne že bych to přímo věděla. Ale měla jsem takový pocit.“

„Jakmile tady zařídíme pár věcí, pojedem někam jinam.“

„Kam?“

„Na jedno místo, které mám. Není to blízko u ničeho. Kolem nikdo není. Je tam báječně, nádherně. Nikdo nás tam nebude rušit. Je to na jedné hoře. Máš ráda hory?“

„Jasně, asi jo.“

To bylo dobře. Protože Daniel Pell jednu horu vlastnil.

Pokud mu bylo známo, byla jeho teta z Bakersfieldu jediným slušným členem rodiny. Svého bratra a Pellova otce považovala tetička Barbara za šílence, za nenapravitelného kuřáka a zkrachovalého pastora posedlého snahou dělat přesně to, co mu bible řekne, děsícího se Boha a děsícího se činit vlastní rozhodnutí, jako by tím mohl Boha urazit. Teta se proto usilovně snažila přivést Pellovy chlapce na jiné myšlenky. Richard s ní nechtěl mít nic společného, ale s Danielem trávil spoustu času. Nedržela ho doma, necepovala ho. Nechávala ho odcházet a přicházet dle vlastního uvážení, investovala do něj peníze, vyptávala se ho, co dělal, když ji přijel navštívit. Brávala ho na různá místa. Pell si vzpomínal, jak jezdili do hor na piknik, do zoo nebo do kina – vždycky tam seděl, cítil smíšenou vůni popcornu a jejího těžkého parfému a nechával se fascinovat neomylnou troufalostí hollywoodských padouchů i hrdinů na plátně.

Jeho vztah s tetou Barbarou ho inspiroval k založení „rodiny“.

Teta se mu také svěřovala s názory. Jedním z nich bylo i přesvědčení, že v Americe v některém okamžiku naplno propukne rasová válka (ona sama tipovala přelom tisíciletí – což se teda sekla). A tak šla a koupila přibližně 80 hektarů lesa v severní Kalifornii, na jedné hoře nedaleko od Shasty. Daniel Pell nikdy nebyl rasista, ale taky nebyl hlupák, a tak když teta začala řečnit o blížící se velké válce černých a bílých, stoprocentně jí dával za pravdu.

Teta nakonec převedla pozemek na synovce, aby mohl on i další „slušní, dobří a správně uvažující lidé“ (rozuměj běloši) kam uprchnout, kdyby se začalo střílet.

Pell byl tehdy mladý, takže o pozemek nejevila žádný velký zájem. Pak si tam ale jednou udělal výlet a okamžitě věděl, že je to místo jako stvořené pro něj. Zamíloval si tamní výhled a vzduch, ale ze všeho nejvíce se mu líbila představa, že je tam takové soukromí; pro vládu i nevídané sousedy tam bude prakticky nedostupný. (Na pozemku se dokonce nacházely i rozsáhlé jeskyně a Pell si často představoval – balon v jeho nitru se přitom vždy nafoukl –, jak se tam jednou vypraví.) Nakonec na pozemku sám vykácel pár stromů a postavil chatku.

Věděl, že to jednoho dne bude jeho království, konečný cíl, k němuž Krysař dovede své děti a založí

novou „rodinu“.

Pell se však musel ujistit, že pozemek zůstane neviditelný – nikoliv pro běsnící menšiny, nýbrž pro strážce zákona vzhledem k Pellově minulosti a náchylnosti ke zločinnému jednání. A tak si koupil knihy napsané specialisty na přežití a protivládními ultrapravičáky, kteří v nich radili, jak utajit vlastnictví pozemku – bylo to až překvapivě snadné, pokud člověk řádně platil pozemkovou daň (k čemuž si stačilo založit trust a spořicí účet). Celý systém navíc fungoval automaticky, což se Danielu Pellovi velmi líbilo; nebyl na nikoho odkázán.

Pellův vrchol hory.

Jeho plány narušil jen jeden zádrhel. Poté, co s dívkou jménem Alison, se kterou se seznámil v San Francisku, odjel stopem na svůj pozemek, náhodou tam narazil na okresního daňového odhadce Charlese Pickeringa. Pell již dříve zaslechl, že se k pozemku naváží stavební materiál. Chystá se tam snad nějaké zlepšení? Které se odrazí i ve zvýšení daně? To by samo o sobě nebyl žádný problém; Pell mohl jednoduše nalít do trustu další peníze. Nepříjemnou shodou okolností však měl Pickering v okrese Marin rodinu a poznal Pella na základě jednoho článku o jeho zatčení za vloupačku, který otiskly místní noviny.

„Hej, já vás znám,“ oslovil ho odhadce.

Což byla jeho poslední slova. Zableskl se nůž a Pickering byl mrtev třicet vteřin poté, co se celý zkrvavený skácel na zem.

Nic nesmělo ohrozit Pellovu enklávu.

Trestu za tuhle vraždu se nakonec vyhnul, přestože ho policie nějaký čas zadržovala – dost dlouho na to, aby Alison dospěla k závěru, že je mezi nimi konec, a zamířila zpátky na jih. (Pell ji od té doby hledal; samozřejmě musela zemřít, protože věděla, kde jeho pozemek leží.)

Vrchol hory byl tím, co ho drželo při životě, když putoval nejprve do San Quentinu a pak do Capitoly. Neustále o něm snil. Právě on ho motivoval ke studiu odvolacího práva i k sepsání solidního odvolání v případě vražd Croytonových, o němž byl upřímně přesvědčen, že ho nakonec vyhraje a dosáhne snížení trestu – možná i na dobu, kterou si již odseděl.

Loni mu však odvolání zamítli.

A tak musel Pell začít přemýšlet o útěku.

Nyní byl svobodný, a jakmile v Monterey zařídí, co potřebuje, co nejrychleji se na svou horu přesune.

Když ho ten idiotský bachař vpustil v neděli do vězeňské kanceláře, podařilo se Pellovi vyhledat svůj pozemek na webové stránce Visual-Earth. Neznal jeho přesné souřadnice, ale dostal se docela blízko. A byl doslova nadšen, když viděl, že celá oblast vypadá stejně opuštěně jako kdykoliv předtím, že v okruhu několika kilometrů nestojí žádné stavby a že do jeskyní nedohlédne ani všetečné oko satelitu.

Když nyní ležel v motelu Sea View, zmínil se o pozemku Jennii – samozřejmě jen obecně, bylo proti jeho přirozenosti svěřovat se příliš. Například jí neřekl, že ona nebude jediná, kdo tam bude bydlet. A už vůbec jí nemohl říct, jaký osud uchystal všem lidem, kteří budou na jeho vrcholu hory žít. Dobře si uvědomoval chyby, jichž se před deseti lety v Seaside dopustil. Byl tehdy příliš shovívavý, příliš zdráhavě se uchyloval k násilí.

Tentokrát budou veškeré hrozby eliminovány.

Jennie však jevila s těmi několika málo fakty, která jí prozradil, spokojenost – dokonce jako by ji vzrušovala. „Myslím to vážně. Půjdu, kamkoliv budeš chtít, miláčku...“ Vzala mu z rukou šálek kávy, postavila ho bokem a ulehla. „Pomiluj mě, Danieli. Prosím.“

„Pomiluj,“ všiml si Pell. Žádné „vyšoustej“.

Byla to známka, že jeho studentka postoupila na další úroveň. Právě tato skutečnost v něm začala nafukovat bublinu více než její tělo.

Odhrnul jí z čela pramen nabarvených vlasů a políbil ji. Jeho ruce se vydaly na důvěrně známou, leč přesto vždy novou průzkumnou výpravu.

Tu však vzápětí přerušilo pronikavé drnění. Pell se zašklebil, zvedl telefon, chvíli poslouchal volajícího, položil ruku na mluvítko a řekl: „To je pokojská. Viděla na dveřích ceduli ‚Nerušit‘ a chce vědět, kdy bude moct přijít uklidit pokoj.“

Jennie se plaše usmála. „Řekni jí, že potřebujem nejméně hodinu.“

„Řeknu jí, že dvě. Pro jistotu.“

rozhodnutí, začala automaticky platit určitá pravidla. A jedno z nich znělo, že se musí posadit do druhé řady. Toto nebyla její specializace, takže jí nezbyvalo, než se stát načas divákem.

Albert Stemple a Týdžej měli zastupovat CBI v zásahových týmech, které se jinak skládaly převážně z příslušníků taktické a zásahové jednotky okresu Monterey a několika policistů z dálniční hlídky. Skupina osmi mužů a dvou žen se shromáždila vedle nenápadného nákladáku, který obsahoval tolik zbraní a munice, že by to stačilo i na potlačení menšího pouličního nepokoje.

Pell byl stále v pokoji, který si s tou ženou rezervovali; měli zhasnutá světla, ale sledovací policista v zadní části budovy přiložil na zeď mikrofon a ohlásil, že se z pokoje ozývají zvuky. Nebyl si zcela jist, ale znělo to, jako by měl Pell se svou partnerkou sex.

Danceovou napadlo, že je to dobrá zpráva. Nahý podezřelý je zranitelný podezřelý.

Agentka měla právě na telefonu vedoucího motelu, a tak se ho zeptala na pokoje sousedící s Pellem.

Pokoj nalevo od něj byl momentálně prázdný; hosté před chvílí odešli s rybářským náčiním, což znamenalo, že se vrátí až za dlouhou dobu. V případě pokoje na opačné straně se bohužel zdálo, že jsou hosté – jedna rodina – stále uvnitř.

První reakcí Kathryn Danceové bylo zavolat jim, aby se přesunuli do zadní části pokoje a lehli si na podlahu. Jenže oni by to samozřejmě neudělali. Místo toho by rozrazili dveře a začali prchat, přičemž rodiče by popoháněli děti pryč. Pell by se díky tomu přesně dozvěděl, co se děje. Měl instinkty kočky. Když si Danceová představila všechny tyhle lidi – ostatní hosty v okolních pokojích a úklidový personál –, zničehonic ji napadlo: odvolej to. Udělej, co ti napovídá intuice. Tuhle pravomoc přece máš. Overbymu by se to nelíbilo – čekala by ji úporná bitva –, ale dokázala by ho zvládnout. Zvlášť když by se za ni postavil O'Neil a okresní úřad šerifa.

V tomto okamžiku však svému instinktu důvěřovat nemohla. Ona lidi jako Pell neznala, zatímco Winston Kellogg ano.

Agent FBI shodou okolností právě dorazil na místo. Přistoupil k taktickým agentům, potřásl jim rukou a představil se. Znovu měl na sobě jiné šaty. Momentálně však na jeho vzezření nebylo nic countryovského: měl na sobě černé džínsy, černé tričko a tlustou neprůstřelnou vestu. Na krku mu byl vidět obvaz.

Danceové se vybavila Týdžejova slova.

Je to trochu slušňák, ale nebojí se ušpinit si ruce...

Díky tomuto úboru a svým pozorným očím jí ještě více připomínal zesnulého muže. Bill se sice většinu času věnoval rutinnímu vyšetřování, ale čas od času se i on oblékl na taktickou operaci. Danceová ho takto jednou či dvakrát viděla: tvářil se sebejistě a v ruce držel složitý samopal.

Dívala se, jak Kellogg nabíjí velkou stříbrnou automatickou pistoli a vsunuje náboj do komory.

„Tak tomu říkám zbraň hromadného ničení,“ poznamenal Týdžej. „Schweizerische Industrie Gesellschaft.“

„Cože?“ zeptala se Danceová netrpělivě.

„S-I-G jako SIG-Sauer. Tohle je nový model ‚Pé dvě stě dvacet‘. Pětačtyřicítka.“

„To jako ráže čtyřicet pět?“

„Jo,“ přitakal Týdžej. „FBI zřejmě začala vyznávat filozofii ‚hlavně ať už nikdy nikdy nevstanou‘. Nemůžu říct, že by mi nebyla sympatická.“

Danceová i všichni ostatní agenti z CBI nosili pouze devítimilimetrové glocky – měli obavu, že větší ráže by mohla napáchat větší vedlejší škody.

Kellogg si oblékl větrovku, která ho identifikovala jako agenta FBI, a připojil se k Danceové s O'Neilem, jenž byl dnes v khaki uniformě velícího policisty. Také on měl na sobě neprůstřelnou vestu.

Danceová oba informovala, jak to vypadá v pokojích vedle Pella. Kellogg prohlásil, že vyčlení někoho, kdo současně se samotným zásahem pronikne do vedlejšího pokoje, nechá rodinu lehnout na podlahu a bude ji krýt.

Nic moc, ale aspoň něco.

Ve vysílačce se ohlásil Rey Carraneo. Byl na pozorovacím stanovišti na protější straně parkoviště – ukrýval se za popelnici, takže na něj nebylo vidět. Navzdory velkému počtu aut se momentálně na parkovišti nepohybovali žádní lidé a personál motelu se nerušeně věnoval své práci – přesně jak Kellogg nařídil. Zaměstnanci měli být ukryti do bezpečí teprve na poslední chvíli, jakmile budou zásahové týmy na cestě.

Během pěti minut se zásahoví agenti převlékli do neprůstřelné výstroje a zkontrolovali si zbraně. Všichni se choulili na malém prostranství kousek od hlavní kanceláře. Dívali se na O'Neila a Danceovou, ale místo nich promluvil jako první Kellogg: „Provedeme střídavý průnik – jeden tým proběhne dveřmi, druhý se bude držet těsně za ním a krýt mu záda.“ Zvedl plánec pokoje, který jim nakreslil vedoucí motelu.

„První tým se přesune tady k posteli. Druhý zajistí skříně a koupelnu. Potřebuju pár flešek.“

Měl na mysli hlasité a oslepující ruční granáty, které se používají k dezorientaci podezřelých, aniž by jim způsobovaly vážná zranění. Jeden z policistů úřadu šerifa mu jich několik podal. Kellogg si je strčil do kapsy a řekl: „Povedu první tým. Budu na špičce.“

Danceová si to nepřála; v zásahovém týmu úřadu šerifa byli daleko mladší agenti a většina z nich navíc před nedávnem odešla z armády a měla za sebou bojové zkušenosti.

Agent FBI nicméně pokračoval: „Bude mít vedle sebe tu ženskou. Ta na vás možná bude působit jako jeho rukojmí, ale je stejně nebezpečná jako on. Nezapomeňte, že to ona zapálila soudní budovu a zabila Juana Millara.“

Všichni vědouce pokývali hlavami.

„Takže se rozmístíme po stranách budovy a pak rychle pronikneme zepředu dovnitř. Ti, kdo budou mít jeho okno, se budou plazit. Přikrčit se nestačí. Chceme se dostat co nejbližší k budově. Předpokládejme, že se dívá ven. Agenti v neprůstřelných vestách ukryjí personál za auta. Teprve pak vpadneme dovnitř. A nepředpokládejte, že jsou uvnitř pouze dva pachatelé.“

Jeho slova připomněla Danceové rozhovor s Rebeccou Sheffieldovou.

Strukturovat řešení...

Kellogg se otočil k Danceové. „Souhlasíš s tím takhle?“

Ve skutečnosti se jí ptal na něco jiného.

Na něco konkrétnějšího: dáváš mi plnou pravomoc?

Kellogg byl natolik velkomyslný, že jí dával poslední příležitost celou operaci zastavit. Danceová to zvažovala jen chvíli a pak řekla: „V pořádku. Provedte to.“ Chtěla něco říci O'Neilovi, ale nenapadla ji žádná slova, jimiž by se daly její myšlenky vyjádřit – vlastně si ani nebyla jistá, co si přesně myslí. O'Neil se na ni nedíval; pouze vytasil glocka a spolu s Týdžejem a Stemplem vyrazil se záložním týmem kupředu.

„Jdeme na pozice,“ řekl Kellogg taktickým agentům.

Danceová přistoupila ke Carraneovi vedle popelnice a nasadila si sluchátka s mikrofonom na tyčince.

O pár minut později jí ve vysílačce zapraskalo a ozval se Kelloggův hlas: „Vyrážíme, až napočítám do pěti.“ Velitelé různých týmů reagovali souhlasnými odpověďmi.

„Takže jdeme na to. Jedna..., dvě...“

Danceová si otřela dlaň do kalhot a sevřela pažbu pistole.

„... tři..., čtyři..., pět..., jdeme!“

Agenti a agentky vyrazili za roh a Danceová těkala očima mezi Kelloggem a O'Neilem.

Prosím, pomyslela si. Už žádná další úmrtí...

Strukturovali akci správně?

Odhadli vzorce Pellova chování?

Jako první dorazil ke dveřím Kellogg. Kývl na agenta z úřadu šerifa, který nesl beranidlo, ten bouchl těžkým válcem do zdobených dveří a vyrazil je. Kellogg vzápětí vhodil dovnitř jeden z granátů. Dva policisté se nahnuli do pokoje vedle Pella a další ukryli pokojské za zaparkovaná auta. Když oslepující granáty v oslnivém záblesku vybuchly, Kelloggův i O'Neilův tým se nahnul dovnitř.

A pak... ticho.

Žádné výstřely, žádný křik.

Konečně Danceová uslyšela ve vysílačce Kelloggův hlas utápějící se v praskavém šumu. Rozeznala jen poslední slovo: „... ho.“

„Opakujte,“ řekla naléhavě. „Zopakuj to, Wine. Máte ho?“ Zapraskání. „Nemáme. Je pryč.“

Její Daniel byl geniální, její Daniel věděl všechno.

Během jízdy z motelu – rychlé, ale nepřekračující povolenou rychlost – se Jennie Marstonová ohlédla.

Zatím žádná policejní auta, žádné majáčky, žádné sirény.

Andělské písně, odříkávala si v duchu. Andělské písně, ochraňte nás.

Její Daniel byl génius.

Když se před dvaceti minutami začali milovat, zničehonic ztuhl a posadil se na posteli.

„Copak, miláčku?“ zeptala se ho polekaně Jennie.

„Pokojské. Volaly sem někdy kvůli úklidu?“

„Myslím, že ne.“

„Tak proč volaly dneska? Navíc je ještě brzo. Mohly zavolat později. Někdo chtěl vědět, jestli jsme uvnitř.“

Policie! Obleč se. Dělej.“

„Ty chceš...“

„Obleč se!“

Jennie vyskočila z postele.

„Popadni, co můžeš. Seber počítač a nenechávej tu žádné osobní věci.“ Pell naházel do tašky oblečení a pár dalších věcí. Vykoukl z okna, přistoupil k sousednímu pokoji, zvedl pistoli, rozkopř spojovací dveře a vyděsil dva mladé muže uvnitř.

Jennie si zprvu myslela, že je zabije, ale on jim pouze řekl, aby vstali a otočili se, svázal jim ruce rybářským vlasem a ucpal jim ústa utěrkami. Nato jim sebral náprsní tašky a změřil si je pohledem. „Mám vaše jména a adresy. Zůstaňte tu a buďte zticha. Jestli někomu něco ceknete, jsou vaše rodiny mrtvé. Jasné?“

Muži přikýkli, Jennie přenesla do pokoje rybářů narychlo sbalené věci, Daniel zavřel spojovací dveře a zatarasil je židlí. Vysypal na zem obsah přenosné ledničky a beden s rybářským náčiním a napěchoval dovnitř jejich vlastní bágly. Oblékli si s Jennií žluté nepromokavé pláště, nasadili si baseballové kšiltovky a vyšli ven obtěžkáni rybářskými potřebami a udicemi.

„Nerozhlížej se. Běž rovnou k našemu autu. Ale pomalu.“ Zamířili přes parkoviště. Několik minut nakládali věci do auta a snažili se vypadat nenuceně. Poté nastoupili dovnitř a odjeli. Jennie se usilovně snažila zachovat klid. Chtěla se jí plakat, jak byla nervózní.

Musela si však přiznat, že je také úžasně vzrušená. Tohle byl totální odvaz. Nikdy v životě se necítila tak živá, jako když ujížděla z toho motelu. Přemýšlela o svém choti, o bývalých milencích, o matce..., ale žádný její prožitek s těmito lidmi se ani neblížil tomu, co zažívala právě v tomto okamžiku.

Minuli čtyři policejní vozy uhánějící k motelu. Bez houkaček.

Andělské písně...

Její modlitba zabrala. Momentálně se nacházeli několik kilometrů od motelu a nikdo za nimi nejel.

Konečně se Pell rozesmál a dlouze vydechl. „Tak co ty na to, drahoušku?“

„Dokázali jsme to, miláčku!“ Jennie zavýskla a začala divoce škubat hlavou, jako by byla na rockovém koncertě. Přitiskla mu rty na krk a rozpustila ho kousla.

Zanedlouho už zajížděli na parkoviště před malým zavšiveným motelem Butterfly Inn, který stál na nákupní ulici Lighthou-se v Monterey. „Běž sehnat pokoj,“ řekl jí Daniel. „Už brzy tady budeme hotovi, ale možná se budeme muset zdržet do zítřka. Ale pokoj objednej na týden; bude to vypadat míň podezřelě.“

Zase něco vzadu. Třeba tamhleto chatku.“

Jennie se zaregistrovala, vrátila se k autu a Pell odnesl dovnitř chladničku a bedny.

V chatce si lehl na postel a založil si ruce pod hlavu. Jennie se k němu přivinula.

„Budem se tu muset skrývat,“ řekl Pell. „O kousek dál na ulici je koloniál. Neskočila bys pro nějaké jídlo, miláčku?“

„Mám vzít i barvu na vlasy?“

Pell se usmál. „To není špatný nápad.“

„Můžu být zrzka?“

„Jestli chceš, klidně můžeš bejt zelená. Budu tě milovat i tak.“

Bože, ten je perfektní...

Když Jennie vyšla ze dveří a nasadila si kšiltovku, zaslechla cvaknutí zapínaného televizoru. Ještě před pár dny by ji vůbec nenapadlo, že jí nebude vadit ani Danielovo ubližování lidem, že se klidně vzdá svého domu v Anaheimu i pohledu na kolibříky, kardinály a špačky na své zahradě.

Všechno se jí teď zdálo dokonale přirozené. Vlastně přímo nádherné.

Pro tebe cokoliv, Danieli. Cokoliv.

42

„A jak se dozvěděl, že jste tam?“ zeptal se Overby, který stál právě v kanceláři Danceové. Choval se nedůtklivě. Nejenže to byl on, kdo zařídil, aby po Pellovi pátrala právě CBI, ale nyní měl na krku i souhlas se špatným taktickým rozhodnutím v motelu. Danceová poznala jeho nervozitu nejen podle řeči jeho těla, ale i z verbálního obsahu jeho sdělení: použil druhou osobu množného čísla, zatímco Danceová s O'Neilem by použili osobu první.

Svalit vinu...

„Musel vycítit, že je něco v tom hotelu jinak, třeba že se personál chová podivně,“ odpověděl Kellogg. „Tak jako v té restauraci v Moss Landingu. Ten člověk má instinkty kočky.“

Čímž jen zopakoval, co Danceovou napadlo už dříve.

„Ale já myslel, že ho uvnitř vaši lidé slyší, Michaela.“

„Porno,“ řekla Danceová.

Detektiv to Overbymu vysvětlil. „Měl na placeném kanále zapnuté porno. To byly ty zvuky, které sledovačka slyšela.“

Dodatečná analýza akce byla deprimující, ne-li přímo zahanbující. Ukázalo se, že vedoucí motelu viděl Pella s partnerkou odcházet. Netušil však, že jsou to oni, poněvadž se vydávali za dva rybáře ze sousedního pokoje, kteří jedou do Montereyského zálivu lovit olivně a lososy. Oba muži, spoutaní a s úcty zacpanými roubíkem, ve skutečnosti seděli ve vedlejším pokoji a odmítali hovořit; Danceová z nich vypáčila jen to, že si Pell zjistil jejich adresy a pohrozil jim, že budou-li volat o pomoc, vyvraždí jejich rodiny.

Vzorce..., zatracené vzorce.

Winstona Kellogga Pellův útěk rozrušil, ale nevyvolal v něm kajícínost. Agent se zkrátka rozhodl podle svého nejlepšího úsudku, podobně jako Danceová v Moss Landingu. Jeho plán mohl vyjít, ale zasáhl osud a Danceová respektovala, že se k tomu agent nestaví zatrpkle nebo ufnukaně; prostě se soustředil na příští kroky.

Do místnosti vstoupila Overbyho asistentka a sdělila šéfovi, že mu volají ze Sacramento a na lince dvě s ním chce hovořit Amy

Grabeová, zvláštní agentka pověřená řízením sanfranciské pobočky FBI. Rozhodně prý nepůsobila spokojeně.

Šéf CBI cosi vztekle zavrčel, otočil se a následoval asistentku zpět do své kanceláře.

Danceové zatelefonoval Carraneo a oznámil jí, že spolu s několika dalšími policisty vyslechl lidi v okolí, ale nic užitečného zatím nezjistil. Jen jedné uklízečce se prý zdálo, že zahlédla chvíli před razíí zajíždět k zadní části parkoviště tmavé auto. Poznávací značku si nezapamatovala. Jinak nikdo nic neviděl.

Tmavý sedan. Stejně bezcenný popis jako v případě vozu před domem Jamese Reynoldse.

Do kanceláře dorazil policista z montereyského úřadu šerifa. V ruce nesl velký balík, který podal O'Neilovi. „Ohledávačka, pane.“ Detektiv rozložil na stůl fotografie a seznam fyzických důkazů. Otisky prstů odhalily, že v pokoji skutečně bydlel Pell se svou partnerkou. V pokoji se dále našly šaty, obaly od jídel, noviny, předměty osobní hygieny a nějaká kosmetika. A také kolíčky na prádlo, předmět připomínající bič vyrobený z ramínka na šaty a potřísněný krví, punčocháče přivázané k nohám postele, desítky kondomů – nových i použitých – a tuba s lubrikačním prostředkem.

„Pro vůdce sekt typické,“ poznamenal Kellogg. „Třeba takový Jim Jones v Guyaně měl sex třikrát nebo čtyřikrát denně.“

„Proč to dělají tak často?“ zeptala se Danceová.

„Protože můžou. Můžou si dělat prakticky všechno, co chtějí.“

O'Neilovi zazvonil telefon. Detektiv přijal hovor a na chvíli se zaposlouchal. „Dobře. Pošlete to agentce Danceové. Máte její e-mail...? Díky.“

Pohlédl na Danceovou. „Ohledávačka našla v kapse džínsů té ženy e-mail.“

O pár minut později otevřela Danceová elektronickou zprávu a vytiskla přílohu ve formátu.pdf.

Od: CentralAdmin2235@Capitolacorrectional.com Komu: JMSUNGIRL@Euroserve.co.uk. Předmět: Jennie, miláčku můj...

Usmlouvat jsem přístup do kanceláře, abych Ti napsal tohle. Musel jsem. Chci Ti něco říct. Probudil jsem se s myšlenkami na Tebe – na naše plány vyrazit si na pláž, zajet si do pouště a dívat se každou noc na ohňostroj na Tvé zahradě. Napadlo mě, že jsi chytrá a nádherná a romantická – kdo by mohl po dívce žádat více? Hodně jsme už kolem toho kroužili a nevyslovili to, ale teď bych to chtěl říct. Miluji tě. Nemám o tom sebemenších pochyb, jsi úplně jiná než všechny, které jsem kdy poznal. Tak, a teď to víš. Už musím končit. Doufám, že Tě tato moje slova nerozrušilo nebo „nevyplašila“.

Brzy ahoj, Daniel

Pell tedy opravdu posílal e-maily z Capitoly – i když to bylo dříve než v neděli, všimla si Danceová; což byl také důvod, proč je technik neobjevil.

A také si agentka všimla, že se Pellova partnerka jmenuje Jennie. A její příjmení nebo prostřední jméno začíná na „M“.

JMSUNGIRL.

„Naše technické oddělení momentálně kontaktuje poskytovatele připojení,“ dodal O'Neil. „Zahraniční servery příliš ochotně nespolupracují, ale budeme držet palce.“

Danceová se upřeně dívala na e-mail. „Podívejte, jak to napsal: pláž, poušť a každou noc ohňostroj. Všechny tři věci v blízkosti jejího domu. To by nás mělo trochu popostrčit.“

„To auto bylo odcizeno v Los Angeles,“ řekl Kellogg. „A ona je odněkud z jižní Kalifornie: pláž a poušť. Ale každou noc ohňostroji?“

„Anaheim,“ řekla Danceová.

Také druhý rodič přítomný v místnosti přikývl. „Disneyland,“ řekl O’Neil.

Danceová se na něj zadívala. „Čímž se vracíme ke tvému předchozímu nápadu s bankami a výběry devíti tisíc dvou set dolarů. Celý okres Los Angeles byl možná příliš velké sousto. Ale Anaheim je mnohem menší. A navíc už známe její křestní jméno. A možná i jednu iniciálu. Dokázali by tohle vaši lidi zvládnout, Wine?“

„Jasně, takový počet bank už by byl přijatelnější,“ řekl Kellogg souhlasně. Zvedl telefon a zavolal příslušný požadavek na losangeleskou pobočku FBI.

Danceová zatelefonovala ženám v Point Lobos Inn a vysvětlila jim, co se stalo v motelu.

„Tak on znovu unikl?“ zeptala se Samantha.

„Bohužel ano.“ Danceová jí sdělila podrobnosti z e-mailu včetně jména Pellovy partnerky, ale žádná z žen si nevzpomněla na nikoho s tímto jménem či iniciálami.

„Našli jsme také důkazy o sadomasochistických aktivitách.“ Popsala Samanthě sexuální pomůcky. „Mohl to být Pell, anebo to byl nápad té ženy? Jestli to bylo z její hlavy, mohlo by nám to pomoci zúžit okruh pátrání. Třeba je to profesionálka, profesionální domina.“

Samantha chvíli mlčela a pak řekla: „Já, eh..., to byl asi Danielův nápad. Býval někdy takový.“ Její hlas zněl rozpačitě.

Danceová jí poděkovala. „Vím, že už se nemůžete dočkat odjezdu. Slibuji vám, že už vás tam dlouho držet nebudu.“

O pouhých pár minut později přijal Winston Kellogg další hovor a oči mu zableskly překvapením. Zvedl hlavu. „Mají ji. Jakási žena jménem Jennie Marstonová vybrala minulý týden z banky Pacific Trust v Anaheimu devět tisíc dvě stě dolarů – což byl prakticky celý její spořicí účet. V hotovosti. Právě sepisujeme žádost o povolení k prohlídce a naši agenti s policisty z okresu Orange se chystají vzít její dům útokem. Dají nám vědět, co našli.“

Někdy se na člověka přece jen usměje štěstí.

O’Neil popadl telefon a o pět minut později už měla Danceová v počítači fotografii řidičského průkazu mladé ženy ve formátu.jpeg. Zavolala do kanceláře Týdžeje.

„Jo?“

Kývla na obrazovku. „Vytvoř v EFISu její portrét. Udělej z ní brunetu, rusovlásku, dej jí dlouhé vlasy i krátké vlasy. A všechno odešli do motelu Sea View. Chci mít jistotu, že je to ona. A jestli ano, pošli kopii portrétu všem televizním stanicím a novinám v oblasti.“

„Jasnačka, šéfová.“ Aniž se posadil, nadatloval Týdžej cosi na agentčině klávesnici a pak se vyřítit ven, jako by se snažil předběhnout snímek na cestě do své kanceláře.

Do dveří vstoupil Charles Overby. „Ten telefonát ze Sacramento je...“

„Počkej, Charlesi.“ Danceová šéfa CBI informovala o nejnovějším vývoji událostí a Overbyho nálada se okamžitě změnila.

„Takže stopa. Dobře. Konečně... Každopádně se vyskytl další problém. Do Sacramento volal někdo z úřadu šerifa okresu Napa.“

„Napa?“

„Mají tam ve vězení člověka jménem Morton Nagle.“

Danceová pomalu pokývala hlavou. Nesdělila Overbymu, že si zajistila spisovatelovu pomoc při hledání Spící panny.

„Mluvil jsem s šerifem. A nerozplývá se nadšením.“

„A co ten Nagle provedl?“ dotázal se Kellogg a zvedl na Danceovou obočí.

„Někde v Napě bydlí s tetou a strýcem ta Croytonova holka. A Nagle ji chtěl podle všeho přemluvit, aby se od tebe nechala vyslechnout.“

„To je pravda.“

„Aha. Jenže já o tom nic nevěděl.“ Overby nechal větu chvíli viset ve vzduchu. „Teta ho odmítla. Ale on se dneska ráno vkradl na jejich pozemek a pokusil se tu holku přesvědčit osobně.“

Tolik nezaujatá, objektivní žurnalistika.

„A teta po něm vystřelila.“

„Cože?“

„Netrefila ho, ale kdyby se tam v tu chvíli neobjevila policie, tak by ho podle šerifa při druhé ráně sundala. A nepřípadalo mi zrovna, že by někoho takhle možnost trápila. Jsou přesvědčeni, že to nějak souvisí s

náma. Tomuhle říkám parádní průser.“

„Já to vyřídím,“ řekla Danceová.

„Neměli jsme s tím nic společného, že ne? Řekl jsem mu, že ne.“

„Já to vyřídím.“

Overby to chvíli zvažoval, poté dal Danceové šerifovo číslo a vrátil se do své kanceláře. Danceová zatelefonovala šerifovi, představila se a nastínila mu situaci.

„Totiž, agentko Danceová,“ zabručel šerif, „já chápu, jaké máte potíže s tím Pellem a tak vůbec. Tady je to taky ve všech zprávách, na to vemte jed. Jenže my Naglea jednoduše nemůžeme propustit. Theresina teta a strýc na něj podali žalobu. A navíc musím říct, že tady všichni tu holku bedlivě střežíme, protože víme, co má všechno za sebou. Soudce stanovil kauci na sto tisíc a žádný z našich ručitelů nemá zájem se za ni zaručit.“

„Mohu mluvit se státním zástupcem?“

„Je u soudu, na celý den.“

Morton Nagle bude muset strávit nějaký čas ve vězení. Danceová vůči němu cítila lítost a cenila si toho, že si vše rozmyslel. Jenže nemohla nic dělat. „Ráda bych hovořila s tetou nebo strýcem té dívky.“

„Nevím, k čemu by to bylo dobré.“

„Je to důležité.“

Chvilí ticha. „Víte, agentko Danceová, já si opravdu myslím, že tomu nebudou nakloněni. Upřímně řečeno vám za to přímo ručím.“

„Dáte mi jejich číslo? Prosím vás?“ Přímé otázky bývají často neúčinnější.

Ovšem přímé odpovědi také. „Ne. Na shledanou, agentko Danceová.“

43

Danceová s O'Neilem v kanceláři osaměli.

Agentka se na úřadu šerifa okresu Orange dozvěděla, že otec Jennie Marstonové již zemřel a matka páchala v minulosti drobnou kriminalitu, užívala drogy a trpěla emočními poruchami. O současném pobytu matky neexistoval žádný záznam; pár příbuzných bydlelo na východním pobřeží, ale Jennie se nikomu z nich celá léta neozvala.

Danceová také zjistila, že Jennie rok chodila na místní univerzitu, kde studovala potravinářství, ale poté školy zanechala – zřejmě kvůli svatbě. Rok pracovala v kadeřnictví Hair Cuttery a pak se vrátila k potravinám: nechávala se najímat řadou cateringových firem a pekáren v okrese Orange. Vždy dorazila včas, odvedla dobrou práci a v tichosti odešla. Vedla osamělý život a policisté nevypátrali žádné její známé ani blízké přátele. Její bývalý manžel s ní už několik let nemluvil – omezil se jen na konstatování, že si Jennie svůj osud zaslouží.

Nikoho tedy nepřekvapilo, když policejní záznamy odhalily, že oba manželé spolu měli komplikovaný vztah. Nejméně v šesti případech volal nemocniční personál policii kvůli podezření z domácího násilí, které měl na Jennii páchat její bývalý manžel a nejméně čtyři další partneři. Sociální služba založila hned několik spisů, jenže Jennie nikdy na nikoho nepodala žalobu, natož aby žádala o soudní zákaz styku. Ideální kořist pro člověka jako Daniel Pell.

Danceová se o tom zmínila O'Neilovi, který přikývl. Právě se díval z okna agentčiny kanceláře na dvě borovice, které se během let propletly tak, že ve výšce očí vytvářely sukovitý uzel. Danceová se na tuto prazvláštní anomálii často dívala právě ve chvílích, kdy se zjištěná fakta o případu tvrdošíjně odmítala přetavit v užitečná vodítka.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

„Vážně to chceš vědět?“

„Vždyť jsem se ptala, ne?“ řekla Danceová dobrosrdečným tónem.

Ten však nebyl opětován. „Mělas pravdu,“ řekl O'Neil chladně. „On se pletl.“

„Kellogg? Před motelem?“

„Měli jsme postupovat podle tvého původního plánu. Vymezit okruh sledování ihned poté, co jsme se o tom motelu doslechli. A ne promrhát půl hodiny organizováním taktické operace. Díky tomu zavěťřil Pell nebezpečí. Někdo nás prozradil.“

Instinkty kočky...

Danceová se k smrti nerada hájila – obzvláště před člověkem, ke kterému měla blízko. „V tom okamžiku měl zásah logiku. Děla se spousta věcí a děla se rychle.“

„Ne, neměl logiku. A tys to věděla. Proto jsi váhala. Až úplně do konce sis nebyla jistá.“

„Copak někdo v takových situacích něco ‚ví‘?“

„Dobrá, tak jsi cítila, že je to nesprávný přístup, a tvoje pocity jsou obvykle správné.“

„Byla to prostě smůla. Kdybychom tam byli vrazili dříve, pravděpodobně už bychom ho měli.“ Danceová svých slov okamžitě zalitovala – bála se, že by si je O'Neil mohl vyložit jako kritiku úřadu šerifa.

„Jenže by přitom zemřeli lidé. Nakonec máme zatracené štěstí, že nikdo nepřišel k úrazu. Kelloggův plán byl receptem na přestřelku. Ještě štěstí, že tam Pell nebyl. Mohlo to skončit masakrem.“ Zkřížil ruce na prsou v obranném gestu – což bylo paradoxní, protože měl na sobě stále neprůstřelnou vestu. „Vzdáváš se kontroly nad operací. Nad svou operací.“

„Ve Winstonův prospěch?“

„Ano, přesně tak. On je jen konzultant. Ale teď to vypadá, že celý případ řídí.“

„On je specialista, Michael. Já ne. A ty taky ne.“

„Specialista? Promiň, ale on mluví o mentalitě sekt a o profilech. Jenže jsem si nevšiml, že by byl Pellovi stále více v patách on. To ty máš na všem zásluhu.“

„Podívej se na jeho doporučení, na jeho minulost. Je to expert.“

„Dobrá, měl pár postřehů, které se ukázaly jako užitečné. Ale nebyl dost velký expert na to, aby před hodinou dopadl Pella.“ O'Neil ztlumil hlas. „Podívej, v otázce toho zásahu podpořil Overby Winstona. Což je logické – v týmu ho přece chtěl mít on. Takže teď musíš čelit tlaku FBI i vlastního šéfa. Ale my dva už jsme přece podobné tlaky v minulosti zvládli. Mohli jsme je sfouknout.“

„Co přesně mi chceš říct? Že se mu podřizuji z nějakého jiného důvodu?“

O'Neil se zadíval jinam. Bylo to gesto averze. Lidé necítí stres, jen když lžou; někdy ho pociťují i ve chvílích, kdy říkají pravdu. „Já jen tvrdím, že dáváš Kelloggovi příliš velkou kontrolu nad operací. A upřímně řečeno i sama nad sebou.“

„Protože mi připomíná mého muže?“ zeptala se Danceová tvrdým hlasem. „Tohle mi chceš říct?“

„Já nevím. To řekni ty mně. Připomíná ti Billa?“

„To je směšné.“

„Já o tom mluvit nezačal.“

„Tak abys věděl, co se netýká profesionálního hodnocení, to není tvoje starost.“

„Fajn,“ opáčil O'Neil stroze, „budu se tedy držet profesionálního hodnocení. Winston byl vedle. A ty ses mu podřídila, přestože jsi věděla, že se mylí.“

„Věděla?“ odsekla Danceová. „Pokud jde o ten motel, bylo to pětapadesát ku pětáctyřiceti ve prospěch zásahu. Nejdřív jsem měla jeden názor. A pak jsem ho změnila. Každý dobrý policista se nechá přesvědčit.“

„Rozumným zdůvodněním. Logickou analýzou.“

„A co tvoje hodnocení? Nakolik objektivní jsi ty?“

„Já? Proč bych já neměl být objektivní?“

„Kvůli Juanovi.“

V O'Neilových očích se zableskla slabá chápavá reakce. Danceová trefila téměř do černého a nyní si kladla otázku, zda detektiv opravdu cítí za smrt mladého policisty nějakou zodpovědnost – zda si třeba nemyslí, že Millara nevyzvičil dostatečně.

Jeho chráněnci...

Agentka se s O'Neilem hádala i dříve; žádný přátelský a pracovní vztah se neobejde bez mráčku. Ještě nikdy však nebyly jejich rozpory tak ostré. Proč musel překročit nepsané hranice a zabrousit do jejího osobního života? Skoro to vypadalo, jako by žárlil.

Oba mlčeli. Detektiv nakonec zvedl ruce a pokrčil rameny. Bylo to symbolické gesto, které mělo znamenat: já si svoje řekl. Napětí v místnosti bylo tak dusné, že se téměř dalo krájet.

Nakonec se začali bavit o příštích krocích: o konzultaci s úřadem šerifa okresu Orange ohledně dalších podrobností o Jennii Marstonové, o hledání svědků a dalších informací na místě činu v motelu Sea View. Vyzbrojili Carranea Jenniinou fotkou a vyslali ho na letiště, autobusové nádraží a do půjčoven automobilů. Probrali i pár dalších nápadů, avšak atmosféra v kanceláři citelně ochladla, jako když léto přejde v podzim, a když do místnosti vstoupil Winston Kellogg, O'Neil se obrátil k odchodu s vysvětlením, že ještě musí něco zařadit u sebe v kanceláři a podat hlášení šerifovi. Jeho letmý pozdrav na rozloučenou nebyl adresován nikomu konkrétnímu.

V ráno na ruce, kterou si přivodil, když přelézal přes plot Bollingových, mu bolestně škubalo. Morton Nagle zvedl hlavu a podíval se na dozorce sedícího před celou vazební věznice okresu Napa.

Urostlý Hispánc reagovat chladným pohledem.

Bylo zjevné, že Nagle spáchal prohřešek, který je ve Vallejo Springs trestným činem číslo jedna – nešlo

ani tak o technické věci typu neoprávněného vstupu na cizí pozemek nebo napadení (kde sakra sebrali tohle?), nýbrž o mnohem závažnější zločin: vystrašení místního miláčka.

„Mám právo na telefonát.“

Žádná reakce.

Nagle chtěl ubezpečit manželku, že se mu nic nestalo. Hlavně chtěl ale prozradit Kathryn Danceové, kde se Theresa nachází. Změnil názor a byl ochoten vzdát se nejen své knihy, ale i své novinářské etiky. Vlastně byl připraven učinit vše, co bylo v jeho silách, aby byl Daniel Pell dopaden a mazal zpátky do Capitoly.

Už nechtěl odhalovat zlo – chtěl na ně sám zaútočit. Jako žralok.

Jenže oni ho tady zřejmě budou chtít držet bez kontaktu se světem tak dlouho, jak dlouho to půjde.

„Opravdu bych si rád zatelefonoval.“

Dozorce se na něj podíval jako na mizeru, který byl dopaden při prodeji cracku dětem před nedělní školou, a neřekl nic.

Nagle vstal a začal přecházet po cele. Pohled dozorce mu sdělil: sedni. Nagle se opět posadil.

O deset dlouhých, předlouhých minut později zaslechl otevření dveří a blížící se kroky.

„Nagle.“

Novinář se podíval na dalšího dozorce. Byl ještě větší než první.

„Vstaňte.“ Dozorce stiskl tlačítko a dveře se otevřely. „Dejte ruce před sebe.“

Působilo to směšně, jako by někdo nabízel dítěti bonbony. Nagle zvedl ruce a díval se, jak se mu kolem zápěstí řinčivě zacvakávají pouta.

„Tudy.“ Muž uchopil Naglea za paži a sevřel mu silnými prsty biceps. Nagle ucítil česnek a zbytky po cigaretovém kouři. Téměř se odtáhl pryč, ale pak ho napadlo, že by to nebyl dobrý nápad. Takto urazili po chodbě asi patnáct metrů, až se ocitli před vyšetřovací místností A.

Dozorce otevřel dveře a gestem uvedl Naglea dovnitř.

Nagle se zarazil.

Za stolem seděla Theresa Croytonová, Spící panna, a dívala se na něj tmavýma očima. Dozorce ho postrčil a Nagle se posadil naproti dívce.

„Ještě jednou ahoj,“ řekl.

Dívka si prohlédla jeho paže, obličej a dlaně, jako by hledala důkaz o týrání vězňů. Nebo v něj možná doufala.

Nagle věděl, že jí je teprve sedmnáct, ale s výjimkou jemné kůže na ní nebylo vůbec nic mladistvého. Při útoku Daniela Pella sice nezemřela ona sama, pomyslel si Nagle, ale její dětství rozhodně ano.

Dozorce odstoupil, ale stále se držel nablízku; Nagle slyšel, jak jeho rozložené tělo pohlcuje zvuky.

„Můžete nás nechat o samotě,“ řekla Theresa.

„Musím tady být, slečno. Předpisy.“ Měl proměnlivý úsměv. Na ni zdvořilý, na Naglea nepřátelský.

Theresa zaváhala a pak se soustředila na spisovatele. „Povězte mi, co jste mi to chtěl na zahradě říct. O Danielu Pellovi.“

„Z nějakého důvodu se stále zdržuje v oblasti Monterey. A policie netuší proč.“

„On se pokusil zabít státního zástupce, který ho poslal do vězení?“

„Jamese Reynoldse, ano, to je pravda.“

„Stalo se tomu člověku něco?“

„Ne. Zachránila ho ta policistka, o které jsem vám říkal.“

„Kdo vy přesně jste?“ zeptala se Theresa. Otázky kladla přímo a bez emocí.

„Copak vám teta nic neřekla?“

„Ne.“

„Už měsíc s ní mluvím o knize, kterou chci napsat. O vás.“

„O mně? A proč byste o mně měl psát? Nejsem nijak zajímavá.“

„Já myslím, že jste. Chci vyprávět příběh všech lidí, kterým ublížilo nějaké zlo. O tom, jak jim ublížilo. Jací byli předtím a jací potom. Jak se jejich život změnil – a jak mohl vypadat, nebýt toho zločinu.“

„Ne, o tom mi teta nic neřekla.“

„Víš, že jste tady?“

„Ano, řekla jsem jí to. Přivezla mě sem. Nedovolí mi udělat si řidičák.“

Pohlédla na dozorce a pak zpátky na Naglea. „Zdejší policie nechtěla, abych s vámi mluvila. Jenže s tím nemohli nic nadělat.“

„Proč jste za mnou přišla, Thereso?“ dotázal se Nagle.

„Jak jste se zmiňoval o té policistce...“

Nagle nevycházel z úžasu. „Chcete říct, že by vám nevadilo, kdyby vás přijela navštívit?“
„To ne,“ odpověděla dívka a neoblomně zavrtěla hlavou.
Nagle jí nemohl nic vyčítat. „Chápu. Ale...“
„Já chci zajet za ní.“
Spisovatel si nebyl jist, zda slyšel správně. „Co že chcete?“
„Chci odjet do Monterey. A osobně se s ní setkat.“
„Ale to přece nemusíte.“
Dívka rozhodně přikývla. „Ale jo, musím.“
„Proč?“
„Proto.“
Což Nagle pokládal za docela dobrou odpověď.
„Řeknu tetě, ať mě tam hned teď odveze.“
„Ona to udělá?“
„Anebo pojedu autobusem. Případně stopem. Můžete jet s námi.“
„Totiž, je tu jeden problém,“ namítl Nagle.
Dívka se zamračila.
Spisovatel se uchechtl. „Jsem ve vězení.“
Theresa překvapeně pohlédla na dozorce. „Vy jste mu to neřekl?“
Muž zavrtěl hlavou.
„Složila jsem za vás kauci,“ prohlásila Theresa.
„Vy?“
„Otec po sobě zanechal spoustu peněz.“ Dívka se konečně zasmála – jen zlehka, ale zato upřímně a od srdce. „Jsem bohatá holka.“

44

Blížily se kroky.

V ruce Daniela Pella se okamžitě objevila zbraň.

Pohlédl z okna laciného hotelu, v němž to páchlo osvěžovačem vzduchu a insekticidem, a když viděl, že je to Jennie, zasunul pistoli zpátky za opasek. Vypnul televizi, otevřel dveře a Jennie vstoupila dovnitř. V ruce nesla těžkou nákupní tašku. Pell ji od ní převzal a položil ji na noční stolek vedle budíku, na němž blikal údaj 12.00.

„Jak to šlo, miláčku? Zahlídlas policii?“

„Ne.“ Jennie si sundala čepici a promnula kořínky vlasů.

Pell ji políbil na hlavě. Cítil z ní pot a kyselý zápach barvy na vlasy. Další pohled z okna. Po dlouhém přemýšlení dospěl Daniel Pell k rozhodnutí. „Pojďme odtud na chvíli vypadnout, miláčku.“

„Ven? Myslela jsem, že to podle tebe není dobrý nápad.“

„Jenže já znám jedno místo. Budeme tam v bezpečí.“

Jennie ho políbila. „Jako kdybysme jeli na rande.“

„Jako na rande.“

Nasadili si kšiltovky a zamířili ke dveřím. Jennie se náhle přestala usmívat, zarazila se a změřila si Pella pohledem. „Není ti nic, pusinko?“

Pusinko.

„To víš, že ne, miláčku. Jen jsem se polekal v tom motelu. Ale teď už je všechno fajn. Lepší už to být nemůže.“

Vyrazili po komplikované trase vedoucí do Big Suru, která je dovedla k jedné pláži jižně od Carmelu. Mezi skalami a dunami se klikatily dřevěné chodníčky obehnané tenkými dráty, které chránily zdejší křehký ekosystém. V běsnícím příboji si lebedily vydry mořské a rypouši a ve slapových tůních se za odlivu odkrývaly ve vodním spektru netušené vesmíry.

Byla to jedna z nejnádhernějších pláží na centrálním pobřeží.

A také jedna z nejnebezpečnějších. Každý rok tu zemřeli tři nebo čtyři lidé, kteří se vydali na rozeklaná skaliska ve snaze pořídit co nejúchvatnější snímky a jež poté nečekaná šestimetrová vlna hravě smetla do vody o teplotě pouhých sedmi stupňů. Podchlazení bylo vražedné, i když na většině obětí se nestačily jeho následky projevit. Ječící lidé se obvykle roztříštili o skály nebo utonuli zamotaní do spleti mořských chaluž dřívě, než je zabila zima.

Za normálních okolností by se to tu jen hemžilo lidmi, ale dnes byla pláž kvůli husté mlze a větru opuštěná. Daniel Pell a jeho milovaná vyrazili od auta k vodě. Patnáct metrů od nich se o skálu roztříštila

šedivá vlna.

„Ó, tady je nádherně. Ale je zima. Vezmi mě kolem ramen.“

Pell poslechl. Cítil, jak se Jennie třese.

„To je úžasné. Pláže u mého domu jsou všechny placaté. Všude jen písek a příboj. Ledaže bys sjel dolů do La Jolly, ale tomuhle se to stejně nevyrovná. Je to tu velmi spirituální. Jé, koukej na ně!“ Jennie mluvila jako školačka a upřeně hleděla na vydry. Jeden velký exemplář právě ležel v moři na zádech, v pacce držel kámen a něco jím na svých prsou rozbíjel.

„Co to dělá?“

„Rozlamuje lasturu. Ušně, škebli nebo něco podobného.“

„A jak přišly na to, jak se to dělá?“

„Asi měly hlad.“

„Kam to jdeme, na tu tvou horu? Je tak hezká jako tohle?“

„Myslím, že ještě hezčí. A daleko opuštěnější. Turisty tam přece nechceme, ne?“

„Ne.“ Jennie si zajela rukou k nosu. Cítí snad, že je něco v nepořádku? Něco si mumlala, ale její slova se ztrácela v nelítostném větru.

„Co to bylo?“

„Eh, říkala jsem ‚andělské písně‘.“

„Proč to pořád opakuješ, miláčku? Co tím chceš říct?“

Jennie se usmála. „Je to jako taková modlitba nebo mantra. Říkám to pořád dokola, abych se cítila líp.“

„A tvou mantrou jsou ‚andělské písně‘?“

Jennie se zasmála. „Když jsem byla malá a matku zatkli...“

„Za co?“

„No, na to, abych ti řekla všechno, nemáme dost času.“

Pell se znovu rozhlédl kolem sebe. Pláž byla opuštěná. „To to s ní bylo tak zlé?“

„Na co si vzpomeneš, to měla na triku. Kapsářství, vyhrožování, šmírování. A taky napadení. Napadla mého otce. Nebo i milence, kteří se s ní chtěli rozejít – a že jich bylo. Když se někde strhla nějaká rvačka, jeli policajti rovnou k našemu domu nebo tam, kde jsme zrovna byli, a hodněkrát přitom měli tak naspěch, že použili sirénu. A kdykoliv jsem ji uslyšela, pomyslela jsem si: díkybohu si teď matku na nějakou dobu odvezou. Jako by mě přijížděli zachránit andělé. Až jsem nakonec začala pokládat sirény za andělské písně.“

„Andělské písně. To se mi líbí.“ Pell pokýval hlavou. Náhle si otočil Jennii k sobě a políbil ji na ústa.

Zaklonil se a prohlédl si její obličej.

Byl to stejný obličej, jaký se před půl hodinou objevil na televizní obrazovce v motelu, když byla Jennie nakupovat.

„V případě útěku Daniela Pella došlo k novému vývoji událostí. Policii se podařilo identifikovat Pellovu partnerku. Jde o pětadvacetiletou Jennii Ann Marstonovou z kalifornského Anaheimu. Podle popisu měří Marstonová asi sto šedesát tři centimetry a váží padesát kilogramů. V levém rohu obrazovky vidíte její fotografii z řidičského průkazu a snímky napravo a dole zachycují, jak by Marstonová mohla vypadat nyní, kdyby si ostříhala a obarvila vlasy. Pokud ji někde spatříte, nepokoušejte se ji zadržet. Zavolejte policii nebo kontaktujte horkou linku, kterou vidíte v dolní části obrazovky.“

Jennie se na snímku neusmívala – jako by ji štvalo, že fotoaparát zachytí její hrbolatý nos a zvýrazní ho více než její oči, uši a rty.

Jennie zřejmě v motelu Sea View přece jen něco zapoměla.

Pell ji otočil tak, aby stála čelem k běsnícímu oceánu, a postavil se za ni.

„Andělské písně,“ zašeptala.

Pell ji na okamžik pevně stiskl a pak ji políbil na tvář.

„Koukej na to,“ řekl a zadíval se na pláž.

„Na co?“

„Na tamten kámen v písku.“

Sklonil se a vyrypl ze země hladký kámen, který mohl vážit téměř pět kilogramů. Měl zářivě šedou barvu.

„Jako co podle tebe vypadá, miláčku?“

„No, když ho držíš takhle, tak je jako kočka, nemyslíš? Jako spící kočka schoulená do klubíčka. Jako moje Jasmíne.“

„To byla tvoje kočka?“ Pell potěžkal kámen v ruce.

„Když jsem byla malá holka. Matka ji milovala. Nikdy Jasmíne neublížila. Ublížila by mně, ublížila by spoustě lidí. Ale Jasmíne nikdy. Není to zvláštní?“

„Přesně tohle jsem si taky říkal, miláčku. Vypadá úplně jako kočka.“

Danceová zatelefonovala tu zprávu nejprve O'Neilovi.

Detektiv jí nevzal telefon, a tak mu nechala vzkaz. O'Neil většinou telefony zvedal, ale Danceová ho přesto nepodezírala, že se nechává zapírat. I jeho dnešní výlev – no dobrá, výlev je možná silné slovo –, tedy i jeho dnešní kritika pramenila výlučně z profesionální touhy po co nejefektivnějším vyřešení případu. Danceová se čas od času zamýšlela, jaký asi je život s tímto policistou, sběratelem knih a námořníkem. Obvykle dospěla k závěru, že dobrý i špatný – obojího v míře vrchovaté. Nyní tuto myšlenku odložila ve stejném okamžiku jako telefon.

Kellogga zastihla v zasedací místnosti. „Máme Theresu Croytonovou,“ oznámila mu. „Právě mi z Napy volal Nagle. A teď se podrž: ona za něj složila kauci.“

„No to se podívejme. Takže z Napy. Tam se její rodina přestěhovala, že? Pojedeš si tam s ní promluvit?“

„Ne, ona přijede sem. S tetou.“

„Sem? I když je Pell stále na svobodě?“

„Chtěla přijet. Vlastně na tom trvala. Byla to její podmínka, aby souhlasila s rozhovorem.“

„Kurážná.“

„To bych řekla.“

Danceová zatelefonovala hromotluckému Albertu Stempleovi a pověřila ho vedením Theresiny ostrahy, jakmile svědkyně dorazí.

Zvedla hlavu a všimla si, že si Kellogg prohlíží fotografie na jejím stole – konkrétně fotografie jejich dětí. Oblíček měl nehybný. Danceová si znovu položila otázku, zda ho něco dojíhá či znepokojuje na faktu, že je jeho novopečená přítelkyně matkou. Byla to mezi nimi otevřená otázka a Danceová přemýšlela, zda existují ještě nějaké další – či spíše jakou budou mít tyto další otázky podobu.

Ach, to velké, spleť putování srdce.

„Theresa přijede až za nějakou dobu,“ řekla. „Ráda bych se teď vrátila do hotelu a promluvila si s našimi hosty.“

„Tohle přenechám tobě. Myslím, že mužská postava je rozptyluje.“

Danceová souhlasila. Vyšetřovatel mění průběh rozhovoru podle pohlaví každého účastníka a Danceová ve svém chování často potlačovala či zdůrazňovala ženské prvky v závislosti na probíraném tématu. A protože Daniel Pell představoval v případě trojice žen nesmírně mocnou sílu, mohla by přítomnost muže u rozhovorů narušit jejich dynamiku. Kellogg se již při předchozích rozhovorech raději stáhl do ústraní a nechal agentku vést vyšetřování samotnou, ale ještě lepší by bylo, kdyby u rozhovorů vůbec nebyl.

Danceová to Kelloggovi sdělila a nahlas ocenila, že to chápe.

Začala vstávat, ale Kellogg ji překvapil slovy: „Počkej, prosím tě.“

Danceová se znovu posadila. Kellogg se slabě zasmál a zadíval se jí do očí.

„Nebyl jsem k tobě tak úplně upřímný, Kathryn. Vůbec o nic by nešlo..., nebýt toho včerejšího večera.“

O co jde? přemýšlela Danceová. Že by bývalá manželka nebyla tak úplně bývalá? Anebo má přítelkyni, která je v jeho životě až příliš přítomna?

Žádná z obou možností momentálně příliš mnoho neznamenal. Oba se sotva znali a jejich citový vztah byl sice potenciálně významný, ale zatím jen zanedbatelný. Takže ať už je to cokoliv, bude lepší vyčistit vzduch hned, hezky předem.

„Jde o děti.“

Danceová opustila hypotézy týkající se Kelloggovy osoby, poposedla si a plně se soustředila na agentova slova.

„Ve skutečnosti jsme s manželkou jedno dítě měli.“

Když Kathryn Danceová slyšela minulý čas, sevřel se jí žaludek.

„Ale když bylo dceři šestnáct, zahynula při autonehodě.“

„Ach, Wine...“

Kellogg ukázal na snímek Danceové a jejího muže. „Je to tak trochu paralela. Bouračka... Každopádně jsem z toho vyšel jako sráč. Vůbec jsem tu situaci nedokázal zvládnout. Snažil jsem se být Jill oporou, ale ve skutečnosti jsem jí nebyl, aspoň ne tak, jak bych měl. Však víš, jaké to je být policistou. Tahle práce ti dokáže zaplnit život do té míry, do jaké si ho zaplnit necháš. A já si ho – nechal zaplnit příliš. Rozvedli jsme se a pár let to bylo doopravdy zlé. Pro nás oba. Nakonec jsme náš vztah vyspravili a dnes jsme něco jako přátelé. A Jill se znovu vdala.“

Jenže musím říct, že mám s dětmi problém. Je pro mě těžké chovat se před nimi přirozeně. Tuhle stránku jsem ze svého života vytrhl. A ty jsi první žena, ke které jsem se dostal takhle blízko a která má děti. Tím

chci jen říct, že kdybych se choval trochu škrobeně, tak to není kvůli tobě, Wesovi nebo Maggii. Oba jsou báječní. Momentálně na téhle věci pracujeme s psychoterapeutem. Takže tak.“ Zvedl ruce, což je obvyklé emblémové gesto znamenající: řekl jsem, co jsem chtěl. Nenávidíte mě, nebo milujete, ale tak to prostě je... „To mě moc mrzí, Wine.“ Danceová ho vzala za ruku a stiskla mu ji. Kellogg stisk opětoval. „Jsem ráda, žeš mi to řekl. Víím, že to bylo těžké. Opravdu jsem si u tebe něčeho všimla. Ale nebyla jsem si jistá, co to je.“

„Ostříží zrak.“

Danceová se zasmála. „Jednou jsem zaslechla Wese říkat kamarádovi, že je na houby mít za mámu policajtku.“

„Zvlášť když je to chodící detektor lži.“ Kellogg se také usmál.

„I já mám své problémy, kvůli Billovi.“

A taky kvůli Wesovi, pomyslela si, ale neřekla o tom nic.

„Budem to brát pomalu.“

„Pomalu je fajn,“ odpověděla.

Kellogg jí stiskl předloktí – bylo to prosté, důvěrné a přiměřené gesto.

„A teď už bych se měla vrátit na setkání ‚rodiny‘.“

Danceová doprovodila Kellogga do jeho dočasné kanceláře a odjela do hotelu Point Lobos Inn.

Jen co však vstoupila do chatky, poznala, že se atmosféra změnila. Kinezické projevy se oproti včerejšku diametrálně lišily. Všechny tři ženy byly neklidné a podrážděné. Danceová si všimla držení těla a výrazů v obličejích naznačujících napětí, obranu i otevřené nepřátelství. Rozhovory a vyšetřování byly dlouhodobé procesy a nezřídka se stávalo, že po úspěšném dni následoval další, který byl naprostou ztrátou času.

Danceová pocítila sklíčenost – odhadovala, že možná potrvá dlouhé hodiny, ne-li přímo dny, než dostane ženy zpět do duševního stavu, v němž jí opět budou schopny poskytnout užitečné informace.

Přesto to zkusila. Popsala ženám, co se policii podařilo zjistit o Jennii Marstonové, a zeptala se, zda o ní některá z nich něco neví. Nevěděly. Danceová se pak pokusila navázat na včerejší konverzaci, ale dnešní poznámky a vzpomínky měly jen povrchní charakter. Zdálo se, že Linda hovoří za všechny tři bývalé členky „rodiny“, když prohlásila: „Nevím, kolik toho ještě můžu dodat. Chtěla bych jet domů.“

Danceová se klonila k názoru, že jim ženy již nyní prokázaly neocenitelnou pomoc; zachránily život Reynoldsovi a jeho rodině a poskytly policii užitečné postřehy o Pellově stylu – a co bylo důležitější, také o jeho touze uchýlit se někde na „vrchol hory“. Bylo docela možné, že se policii po dalším pátrání podaří zjistit kam. Přesto si Danceová přála, aby ženy v hotelu setrvaly, dokud neabsolvuje rozhovor s Theresou Croytonovou. Doufala totiž, že jí dívka prozradí něco, co poslouží jako odrazové prkno k dalším vzpomínkám trojice žen. Nechtěla jim o dívčině cestě sem nic sdělovat – riziko prozrazení bylo příliš vysoké –, ale všechny tři ženy přesto na její žádost souhlasily, že zde ještě několik hodin počkají. Když Danceová odešla, Rebecca ji doprovodila ven. Postavily se pod plátěnou stříšku, protože se z oblohy snášelo jemné mrholení, a agentka zvedla obočí. Cítila napětí a kladla si otázku, zda jí žena udělí další přednášku o její neschopnosti. Rebečino sdělení se však týkalo něčeho jiného. „Možná je to očividné, ale říkala jsem si, že bych se vám měla o něčem zmínit. Sam si plně neuvědomuje, jak nebezpečný Pell je, a Linda ho pokládá za chudáčka, kterého nikdo nechápe a který je produktem svého nepodařeného dětství.“

„Pokračujte.“

„To, co jsme vám o něm včera řekly – všechny ty psychologické věci –, to je samozřejmě pravda. Jenže já už mám za sebou spoustu psychoterapií, takže vím, že je snadné soustředit se na žargon a teorii a zapomenout na člověka za nimi. Vám se už dvakrát podařilo zabránit Pellovi v tom, co si umanol, a málem jste ho dopadla. Ví, jak se jmenujete?“

Danceová přikývla. „Ale myslíte, že by ztrácel čas mým pronásledováním?“

„Jste vůči němu imunní?“ zeptala se Rebecca a zvedla obočí.

Čímž si na otázku sama odpověděla. Ano, Danceová byla vůči Pellově snaze všechny ovládat imunní. A proto představovala hrozbu.

Hrozby se musí eliminovat...

„Mám takový pocit, že je polekaný. Představujete pro něj opravdové nebezpečí, takže vás bude chtít zastavit. A Pell se lidem dostává na kobyliku přes jejich rodiny.“

„Je to jeho styl,“ připustila Danceová.

Rebecca přikývla. „Předpokládám, že máte někde v oblasti rodinu.“

„Rodiče a děti.“

„Jsou děti s vaším mužem?“

„Jsem vdova.“

„Och, promiňte.“

„Ale momentálně nejsou doma. A navíc je střeží policista.“

„Fajn, ale hlídejte si i svoje záda.“

„Děkuji vám...“ Danceová se ohlédla do chatky. „Stalo se včera večer něco? Mezi vámi třemi?“

Rebecca se zasmála. „Myslím, že jsme si tam vpustily o něco víc minulosti, než jsme dokázaly zvládnout. Trochu jsme praly špinavé prádlo. Mělo se vyprat už před lety. Ale nejsem si jistá, jestli se na to tak dívali všichni.“

Vrátila se dovnitř, zavřela za sebou dveře a zamkla je. Danceová nakoukla mezerou mezi závěsy do pokoje. Viděla, jak si Linda čte v bibli a Samantha se dívá na displej svého mobilního telefonu – bezpochyby vymýšlela nějakou lež o výjezdní konferenci, kterou by mohla předhodit svému muži. Rebecca se posadila se skicářem a začala plnit stránku rozmáchlými a zdánlivě vzteklými tahy. Odkaz Daniela Pella a jeho „rodiny“.

45

Kathryn Danceová byla pryč půl hodiny, když jeden z policistů zatelefonoval do chatky, aby ženy zkontroloval.

„Všechno je v pořádku,“ odpověděla Samantha – tedy kromě spalujícího napětí v apartmánu.

Policista jí řekl, ať se ujistí, že jsou v chatce zamčená okna i dveře. Samantha to zkontrolovala a potvrdila, že je vše zajištěno.

Byly v chatce neprodyšně uzavřeny. Samantha pocítila nával hněvu, že se Danielu Pellovi znovu podařilo je uvěznit, nacpat je do téhle malé krabice, která si říká chatka.

„Všechno tu na mě padá,“ oznámila Rebecca. „Musím jít ven.“

„Myslím, že bys neměla.“ Linda zvedla hlavu. Samantha si všimla, že otrhaná bible má na právě otevřené stránce mnoho otisků prstů. Přemýšlela, která konkrétní pasáž skýtá Lindě tak velkou úlevu, a přála si, aby i ona mohla nalézt klid v duši v něčem tak hmatatelném a prostém.

Rebecca pokrčila rameny. „Zajdu jen kousíček tamhle.“ Ukázala směrem ke státnímu parku Point Lobos.

„Já si vážně myslím, že bys neměla.“ Lindin hlas zněl křehce.

„Dám si pozor. Obuju si galoše a budu se rozhlížet na obě strany.“ Vtip vyzněl naprázdno.

„Je to hloupost, ale dělej si, co chceš.“

„Hele, za ten včerejší večer se omlouvám,“ řekla Rebecca. „Moc jsem toho vypila.“

„V pořádku,“ odtušila Linda roztržitě a dál si četla v bibli.

„Zmokneš tam,“ poznamenala Sam.

„Půjdu do jednoho z těch přístřešků. Chci si trochu kreslit.“ Rebecca sebrala skicář a tužky, oblékla si koženou bundu, vyšla ven a nasadila si na hlavu kapuci. Samantha viděla, jak se ohlíží, a dokázala z jejího obličeje snadno vyčíst lítost nad včerejšími neomalenými slovy. „Zamkni za mnou.“

Sam přistoupila ke dveřím, zajistila je řetízkem a zamkla na dva západy. Dívala se, jak Rebecca schází stezkou dolů, a přála si, aby byla raději zůstala tady.

K čemuž jí však vedl naprosto jiný důvod než starost o ženinu bezpečnost.

Byla teď s Lindou sama.

Žádné další výmluvy.

Ano, nebo ne? Sam pokračovala ve vnitřní debatě, která započala před několika dny na základě pozvání Kathryn Danceové, aby přijela do Monterey a pomohla jim.

Vrať se, Rebecca, pomyslela si.

Ne, zůstaň pryč.

„Myslím, že neměla nikam chodit,“ zamumlala Linda.

„Neměli bysme to říct ostraze?“

„K čemu by to bylo? Je to velká holka.“ Zašklebila se. „Takhle by ti to řekla ona.“

„Ta věc, která se jí stala s otcem,“ poznamenala Sam, „to je prostě strašné. Vůbec nic jsem o tom netušila.“

Linda si četla dál. Po chvíli zvedla hlavu. „Oni ho chtějí zabít, je ti to jasné.“

„Cože?“

„Daniela. Nedají mu šanci.“

Sam neodpověděla. Stále doufala, že se Rebecca vrátí, ale zároveň doufala, že se nevrátí.

„Přitom se dá zachránit,“ dodala Linda nabroušeným hlasem. „Není to beznadějný případ. Jenže oni ho chtějí normálně odstřelit. Zbavit se ho.“

Samozřejmě že ano, pomyslela si Sam. A pokud šlo o otázku Pellovy spásy, z jejího pohledu na ni neexistovala odpověď.

„Ta Rebecca... je přesně taková, jakou si ji pamatuju,“ zabručela Linda.

„Co to čteš?“ zeptala se Sam.

„Poznala bys to, kdybych ti řekla kapitolu a verš?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“ Linda se dala do čtení, ale pak od svaté knihy opět odtrhla zrak. „Ona se pletla. Myslím Rebecca. Nežily jsme v... hnízdě sebeklamu.“

Sam mlčela. Tak jo, řekla si v duchu. Jdi do toho. Ted je vhodná doba. „Vím, že v jedné věci se pletla určitě.“

„V čem?“

Sam si dlouze povzdechla. „Nebyla jsem tak úplně myš.“

„Jo, v tomhle. Neber to vážně. Já to o tobě nikdy neřekla.“

„Jednou jsem se mu postavila. Řekla jsem mu ne.“ Zasmála se. „Měla bych si nechat natisknout tričko.“

„Řekla jsem ne Danielu Pellovi.“

Linda pevně semkla rty. Pokus o humor zůstal těžce viset ve vzduchu. Sam přistoupila k televizoru, vypnula ho, posadila se do křesla a předklonila se.

„Z tohotohle se něco vyklube,“ řekla Linda ostrážitým hlasem. „To já poznám. Ale nemám náladu nechat se zase od někoho fackovat.“

„Já nechci fackovat tebe, ale sebe.“

„Cože?“

Samantha se několikrát zhluboka nadechla. „Jde o to, jak jsem tehdy Daniela odmítla.“

„Sam...“

„Víš, proč jsem tady přijela?“

Linda se zašklebila. „Abys pomohla dopadnout zlotřilého uprchlíka. Abys zachraňovala životy. Cítíš výčitky. Chtěla ses projet krajinou. Já fakt nemám tušení, Sam. Proč jsi sem přijela?“

„Přijela jsem, protože Kathryn říkala, že tu budeš i ty, a já se s tebou chtěla vidět.“

„Na to jsi měla osm let. Takže proč teď?“

„Už dříve jsem přemýšlela, že po tobě začnu pátrat. Jednou už jsem to skoro udělala. Ale nedokázala jsem to. Potřebovala jsem nějakou záminku, nějakou motivaci.“

„Takže jsi potřebovala, aby Daniel uprchl z vězení, abys měla motivaci? Co to má všechno znamenat?“

Linda odložila otevřenou bibli. Samantha se upřeně zadívala na poznámky tužkou na okrajích. Byly husté jako hrozen včel v úlu.

„Vzpomínáš si, jak jsi byla v nemocnici?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Linda tichým, ale pevným hlasem a pohlédla na Samanthu. Ostražitě.

Na jaře před vraždami Croytonových sdělil Pell Samanthě, že vážně uvažuje o návratu do přírody.

Nejprve však chtěl zvýšit počet členů „rodiny“.

„Chci syna,“ oznámil tehdy s nevybíravostí středověkého krále usilujícího o dědice. O měsíc později byla Linda těhotná.

Za další měsíc však potratila. A protože neměli zdravotní pojištění, nezbývalo jim než se zařadit do fronty v jedné pochybné nemocnici, kam docházeli námezdní rolníci a nezákonní přistěhovalci. Výsledná infekce vedla až k odnětí dělohy. Linda byla zničená – vždy si přála mít děti. Již dříve se Samanthě často svěřovala, že je předurčena k roli matky a ví, jak v této roli vyniknout, přestože ji samotnou vychovávali rodiče špatně.

„Proč sem teď tohle téma taháš?“

Samantha zvedla šálek vlažného čaje. „Protože ty jsi otěhotnět neměla. Měla jsem to být já.“

„Ty?“

Sam pokývala hlavou. „Za mnou přišel jako první.“

„Vážně?“

Samanthu začaly v očích pálit slzy. „Jenže já se s tím nedokázala vyrovnat. Nemohla jsem s ním mít dítě. Kdybych je měla, měl by nad mým životem nadosmrti kontrolu.“ Nemá smysl už cokoli skrývat, pomyslela si, zadívala se na stůl a pokračovala: „A tak jsem zalhala. Řekla jsem, že máš pochybnosti, jestli chceš v ‚rodině‘ zůstat. Že od chvíle, kdy se k nám připojila Rebecca, uvažuješ o odchodu.“

„Cože?“

„Já vím.“ Samantha si otřela obličej. „Promiň. Řekla jsem mu, že kdybys s ním měla dítě ty, byl by to důkaz, jak hodně chceš v ‚rodině‘ zůstat.“

Linda zamžourala. Rozhlédla se po pokoji, sebrala svatou knihu a začala přejíždět prstem po hřbetě. „A teď nemůžeš mít děti vůbec,“ dodala Samantha. „Sebrala jsem ti je. Musela jsem se rozhodnout mezi tebou a sebou a vybrala jsem si sebe.“

Linda upřela pohled na špatný obraz v krásném rámu. „A proč mi to teď říkáš?“

„Asi kvůli výčtkám svědomí. Ze studu.“

„Takže tuhle zpověď činíš tak trochu i kvůli sobě, že jo?“

„Ne, kvůli nám. Kvůli nám všem...“

„Kvůli nám?“

„Jasně, Rebecca je štetka.“ To slovo jí znělo v ústech cize. Nevzpomínala si, kdy je použila naposledy.

„Nepřemýšlí, než něco plácne. Ale ona měla pravdu, Lindo. Žádná z nás tří nevede normální život...“

Rebecca už měla mít vlastní galerii, být provdána za nějakého sexy malíře a lítat po celém světě. Jenže místo toho přeskakuje z jednoho staršího chlapa na druhého – a my už teď víme proč. Tys měla vést opravdový život, vdát se, adoptovat hromadu dětí a rozmazlovat je ostošest. A ne trávit čas ve vývažovnách pro chudé a starat se o děti, které vidíš dva měsíce a pak už nikdy. A možná bys mohla i zavolat svému tátovi s mámou... Ne, Lindo, ty nežiješ bohatý život. Jsi na tom bídě a ty to víš. Za tímhle se jenom schováváš.“ Kývla směrem k bibli. „A já?“ Zasmála se. „Já se schovávám ještě hlouběji než ty.“ Vstala a posadila se vedle Lindy, která se odklonila jinam. „Ten útek, ten Danielův návrat..., to je pro nás příležitost, abychom všechno napravily. Vždyť jsme se zase sešly! Zase jsme všechny tři v jedné místnosti. Můžeme si navzájem pomoci.“

„A co třeba teď?“

Sam si otřela tvář. „Ted?“

„Máš děti? Zatím jsi nám o svém tajemném životě vůbec nic neřekla.“

Samantha přikývla. „Mám syna.“

„Jak se jmenuje?“

„Můj...?“

„Jak se jmenuje?“

Sam zaváhala. „Peter.“

„Je to hezký kluk?“

„Lindo...“

„Ptám se, jestli je to hezký kluk.“

„Lindo, ty si myslíš, že to tehdy v ‚rodině‘ nebylo tak špatné. A máš pravdu. Jenže na tom neměl zásluhu Daniel. Ale my. To my jsme si navzájem zalepovaly díry v životech, o kterých Rebecca mluvila. Pomáhaly jsme si! Jenže pak se to všechno rozpadlo a my byly zase na začátku. Ale teď si můžeme zase pomoci! Jako opravdové sestry.“ Sam se předklonila a uchopila bibli. „Ty věříš v tohle, že jo? Myslíš si, že se všechno děje z nějakého důvodu.“

Tak já si zase myslím, že nám bylo souzeno, abychom se zase sešly. Abychom dostaly šanci napravit své životy.“

„Jo, jenže ten můj je v dokonalém pořádku,“ konstatovala Linda vyrovnaně a sebrala Samanthě z roztřesených prstů bibli. „Na tom svém si pracuj, jak chceš.“

Daniel Pell zaparkoval Toyotu Camry na opuštěném parkovišti kousek od silnice 1, nedaleko od Carmelské říční pláže a přímo vedle cedule varující před nebezpečnými vodami. V autě seděl sám. Ucítil závan Jenniina parfému.

Zasunul pistoli do kapsy větrovky a vystoupil z auta.

Zase ten parfém.

Všiml si, že má za nehty krev Jennie Marstonové. Plivl si na prsty a otřel si je, ale část krve mu přesto na prstech zůstala.

Rozhlédl se po loukách, cypřišových, borových a dubových lesích i rozeklaných žulových a Carmelských blocích trčících ze země. V šedém oceánu plavali a dováděli lachtani, rypouši a vydry. Nad neklidnou hladinou letěla v dokonalé formaci šestice pelikánů a dva rackové sváděli nelítostný souboj o žrádlo vyvržené na břeh.

Pell se se sklopenou hlavou prodíral hustým lesem na jih. Opodál vedla stezka, ale on se po ní neopovažoval jít, třebaže park působil opuštěně; nemohl riskovat, že si ho někdo všimne právě ve chvíli, kdy má namířeno ke svému konečnému cíli: do hotelu Point Lobos Inn.

Děšť ustal, ale obloha byla stále silně zatažená a další mrholení se zdálo pravděpodobné. Chladný vzduch byl prosycen borovou a eukalyptovou vůní. Po deseti minutách dorazil Pell ke dvanácti chatkám

tvořícím hotelový komplex. Přikrčil se, obloukem se přesunul do zadní části komplexu a pokračoval po stezce, přičemž se každou chvíli zastavil, aby se zorientoval a zkontroloval, zda se někde neskrývá policie. V jednom okamžiku ztuhl a sevřel pistoli, neboť se v dálce objevil policista – ten si však jen zběžně prohlédl okolí a vrátil se před chatku.

Klid, řekl si Pell v duchu. Na neopatrnost teď není vhodná chvíle. Dej si hezky na čas.

Dalších pět minut kráčel provoněným lesem s převládajícími se chuchvalci mlhy k zadní části komplexu. Asi sto metrů odtud, mimo dohled hotelových hostů i policisty, se rozprostírala mýtina s přístřeškem uvnitř. Na lavičce pod přístřeškem kdosi seděl.

Pellovi se neobvykle rozbušilo srdce.

Byla to žena. V ruce držela papír, dívala se na oceán a cosi kreslila. Pell věděl, že ať už kreslí cokoli, bude to dobré. Rebecca Sheffieldová měla talent. Vzpomněl si, jak se jednoho chladného jasného dne seznámili na pláži. Rebecca tehdy seděla na nízké židličce před malířským stojanem kousek od blešího trhu, kde měla „rodina“ stánek, a mhouřila oči.

„Hej, nechtěl by ses ode mě nechat portrétovat?“

„Třeba jo. Za kolik?“

„Na tohle mít budeš. Posad se.“

Pell se ještě jednou rozhlédl kolem sebe, a když nikoho dalšího neviděl, vyrazil k ženě, která o jeho přítomnosti stále nic netušila. Plně se soustředila na krajinu a na pohyb své tužky.

Pell rychle zkracoval vzdálenost, až se ocitl přímo za Rebeccou. Zastavil se.

„Ahoj,“ zašeptal.

Rebecca zalapala po dechu, upustila skicář, vstala a rychle se otočila. „Ježíši.“ Nastalo chvíle mlčení.

A pak se Rebecca usmála a vykročila vpřed. Vítr se do nich opíral a málem odnesl i její další slova:

„Sakra, mně se stýskalo.“

„Pojď sem, miláčku,“ řekl Pell a přitáhl si ji k sobě.

46

Přesunuli se do houští, aby vyloučili možnost, že si jich někdo z hotelu všimne.

„Vědí o Jennii,“ řekla Rebecca.

„Já vím. Viděl jsem to v televizi.“ Zašklebil se. „Nechala něco v pokoji. A oni ji podle toho vypátrali.“

„A?“

Pell pokrčil rameny. „Ta nebude problém.“ Pohlédl na krev za svými nehty. Znovu políbil Rebeccu a nemohl si nevzpomenout, že tahle dívka byla z celé „rodiny“ nejvášnivější. Bublina v jeho nitru se znovu začala nafukovat. „Miláčku,“ zašeptal, „kdybys mi nezavolala, nevím, co by se stalo.“

Jakmile se s Jennií ubytovali, zanechal Pell Rebeccu na hlasové schránce vzkaz s uvedením názvu motelu. A když pak v Sea View vyřizoval telefonát od údajné pokojské, ve skutečnosti mu volala Rebecca a zoufalým šepem mu sdělovala, že se k nim blíží policie. Danceová se totiž někdejších členek „rodiny“ „dotázala, zda by policii pomohly v případě, že Pell někoho vezme jako rukojmí. A protože si Rebecca zatím nepřála, aby se o ní dozvěděla Jennie, vymyslela si historku o pokojské.

„To bylo štěstí,“ prohlásila nyní Rebecca a setřela si z obličeje vysráženou mlhu. Pell si pomyslel, že vypadá docela dobře. Jennie byla v posteli fajn, ale míň člověka motivovala. Zatímco Rebecca ho dokázala zaměstnat na celou noc. Pell pocítil ve svém nitru vír; bublina se dál vzdouvala.

„A jak ten tlak zvládají moje holky?“

„Hašteří se a dovádějí mě k šílenství. Jako by se to všechno stalo včera. Je to stejné jako před osmi lety.

Až na to, že z Lindy je teď biblomolka a Sam už není Sam. Změnila si jméno. A taky si pořídila kozy.“

„A ony fakt pomáhají policajtům, ony jim doopravdy pomáhají?“

„No to si piš. Snažila jsem se odvádět pozornost jinam, jak jen to šlo. Ale zase jsem nemohla působit příliš nápadně.“

„A nepodezírají tě z něčeho?“

„Ne.“

Pell ji znovu políbil. „Jsi jednička, bejby. Jsem tady jen díky tobě.“

Jennie Marstonová byla v celém útěku pouhým pěšcem; to Rebecca všechno naplánovala. Když soud definitivně zamítl jeho odvolání, začal Pell přemýšlet o útěku. V Capitole se mu podařilo získat nepozorovaně přístup k telefonu a promluvit si s Rebeccou. Ta už nějakou dobu přemýšlela, jak dostat Pella ven. Příležitost se jí však naskytla teprve nedávno, kdy mu oznámila, že ji něco napadlo. Dočetla se totiž o nevyřešené vraždě Roberta Herrona a rozhodla se, že z Pella učiní hlavního podezřelého, aby ho na dobu obžaloby a procesu přeložili do objektu s nižším stupněm ostrahy. Našla

staré kladivo, které měla z dob fungování „rodiny“ v Seaside, a nastrčila ho do garáže Pellovy tety v Bakersfieldu.

Pell se mezitím probral dopisy svých fanynek, aby mezi nimi našel kandidátku, která mu pomůže. Nakonec se rozhodl pro Jennii Marstonovou, ženu z jižní Kalifornie, která trpěla padouchofilií. Kromě toho působila báječně zoufale a zranitelně. Pell měl jen omezený přístup k počítačům, a tak Rebecca založila nevystopovatelnou e-mailovou adresu a vydávala se na ní za Pella, aby si získala Jenniino srdce a mohla uskutečnit plán. Jedním z důvodů, proč si vybrala právě ji, byla skutečnost, že Jennie bydlela pouze asi hodinu jízdy od Rebecce, která si ji díky tomu mohla prověřit, dozvědět se podrobnosti o jejím životě a přizpůsobit svou korespondenci tak, aby to vypadalo, že mezi Jennií a Pellem vzniklo jakési duchovní spojení.

Ach, ty se mi tak podobáš, miláčku, jako bychom byli dvěma stranami téže mince.

Láska ke kardinálům a kolibříkům, zelená barva, komfortní mexická kuchyně... V tomhle mizerném světě stačí docela málo, aby se lidé jako Jennie Marstonová pokládali za vaši spřízněnou duši.

Nakonec Rebecca vydávající se za Pella přesvědčila Jennii o své nevině v případě vražd rodiny Croytonových a přiměla ji k souhlasu, že mu pomůže s útekem. Nápad se zápalnými bombami dostala Rebecca poté, co si prohlédla vazební věznici v Salinasu a ověřila si doručovací časy v zásilkovém centru You Mail It. Načež zaslala Jennii instrukce: ukrást kladivo, vyrobit falešnou náprsní tašku, podstrčit obojí v Salinasu. Poskytla jí také návod na výrobu zápalné bomby a poradila, kde sežene ohnivzdorný oblek a pytel. Každý krok s Jennií konzultovala, a když se vše zdálo v pořádku, zveřejnila na internetové vývěsce „Manslaughter“ vzkaz, že je všechno připraveno.

„Když jsem tam volal, tak mi to vzala Sam, že jo?“ zeptal se nyní Pell.

Údajným policistou, který před půl hodinou telefonoval do chatky a ujišťoval se, že je všechno v pořádku, byl ve skutečnosti Pell. Byli s Rebeccou dohodnuti tak, že pokud mu telefon nezvedne sama, požádá Pell člověka na druhém konci linky, aby zkontroloval okenní zámky. Byl to smluvený signál, že bude již brzy na místě a Rebecca má vyrazit do přístřešku a počkat tam na něj.

„Vůbec se nedovtípila. Ta chudinka je pořád jenom malá myš. Prostě je mimo.“

„Chci odsud co nejdřív vypadnout, miláčku. Jaký máme čas?“

„Už to dlouho nepotrvá.“

„Mám její adresu,“ řekl Pell. „Myslím od té Danceové.“

„Jo, ale měl bys vědět jednu věc. Její děti nejsou doma. Neřekla mi, kde je má, ale v telefonním seznamu jsem našla nějakého Stuarta Dancea – nejspíš to bude její otec nebo bratr. Takže si myslím, že budou tam. Jo, a hlídkuje u nich polda. Manžela nemá.“

„Ona je vdova, že jo?“

„Jak jsi to poznal?“

„Prostě jsem to poznal. Kolik je těm prckům?“

„Nevím. Záleží na tom?“

„Ne. Ptám se jen ze zvědavosti.“

Rebecca se odtáhla a pozorně si ho prohlédla. „Na štvance bez dokladů vypadáš setsakra dobře. Fakt že jo.“ Ovinula mu paže kolem krku. Blízkost jejího těla ovívaného vzduchem vonícím bujnou mořskou vegetací a borovicemi ještě umocnila jeho již tak vydrážděné vzrušení. Zajel jí rukou do prohlubně na bedrech. Tlak zesílil. Hladově ji políbil a zajel jí přitom jazykem do úst. „Danieli..., teď ne. Musím se vrátit.“ Pell však její slova sotva slyšel. Odvedl Rebeccu hlouběji do lesa, položil jí ruce na ramena a začal ji tlačit k zemi. Rebecca vztyčila prst, položila na vlhkou zem skicář lepenkovým hřbetem dolů a klekla si na něj.

„Určitě by se ptaly, odkud mám promočená kolena.“ A začala Pellovi rozepínat džínsy.

Tohle je Rebecca, pomyslel si Pell. Neustále přemýšlí.

Michael O'Neil konečně zavolal.

Danceová byla ráda, že slyší jeho hlas, ačkoliv jeho tón byl ryze profesionální a ona věděla, že se detektiv nechce bavit o jejich předchozí výměně názorů. Vycítila, že je stále našťvaný. Což u něj bylo zvláštní.

Danceovou to trápilo, ale vzhledem k tomu, čeho se O'Neilův telefonát týkal, nebyl čas zabývat se osobní ukřivděností.

„Volali mi z dálniční hlídky,“ oznámil O'Neil. „Nějací stopaři cestující do Big Suru našli na pláži zhruba v polovině cesty kabelku s nějakými osobními předměty. Patří Jennii Marstonové. Tělo se zatím nenašlo, ale písek je tam samá krev. A ohledávačka objevila na jedné skále opodál krev, vlasy a kousky kůže. A taky Pellovy otisky prstů. Pobřežní stráž už tam poslala dva pátrací čluny. Jinak v kabelce nebylo nic užitečného. Jen řidičák a kreditní karty. Jestli nosila těch devět tisíc dvě stě dolarů tam, tak už je teď má

Pell.“

On ji zabil...

Danceová zavřela oči. Pell zahlédl snímek Jennie Marstonové v televizi a věděl, že se policii podařilo ji identifikovat. Stala se pro něj zátěží.

Druhý podezřelý exponenciálně zvyšuje pravděpodobnost odhalení a zatčení...

„Mrzí mě to,“ dodal O'Neil. Chápal, co teď Danceová prožívá – agentku by nikdy ani nenapadlo, že zveřejnění Jenniiny fotografie bude mít za následek její smrt.

A já věřila, že to bude jen další možnost, jak toho příšerného muže dopadnout, pomyslela si Danceová.

„Bylo to správné rozhodnutí,“ ubezpečil ji detektiv. „Museli jsme to udělat.“

My, všimla si Danceová. Žádné overbyovské vy.

„Kdy se to stalo?“

„Ohledávačka tipuje, že asi před hodinou. Momentálně prověřujeme jedničku a vedlejší komunikace, ale žádné svědky zatím nemáme.“

„Díky, Michael.“

Danceová nic dalšího nedodala – čekala, že něco řekne on, že se zmíní o jejich předchozí diskusi, že řekne něco o Kelloggovi. Bylo jedno, co to bude, prostě jen pár slov, které jí poskytnou příležitost zavést na toto téma řeč. O'Neil však dodal pouze: „Zrovna plánuju Juanův pohřeb. Ozvu se ti s podrobnostmi.“

„Díky.“

„Čau.“ Cvak.

Danceová zatelefonovala tu zprávu Kelloggovi a Overbymu. Její šéf přemýšlel, zda je dobrá, nebo špatná. V jeho případě byl zabit další člověk, avšak alespoň to byl jeden z pachatelů. Celkově jeho hlas naznačoval, že novináři a veřejnost by snad mohli nejnovější vývoj událostí pochopit jako „bod pro kladasy“. „Nebo myslíš, že ne, Kathryn?“

Danceová již však neměla příležitost zformulovat odpověď, protože v tu chvíli jí z recepce CBI sdělili interkomem zprávu, že právě dorazila Theresa Croytonová, Spící panna.

Dívka vypadala jinak, než Kathryn Danceová předpokládala.

Theresa Croytonová-Bollingová měla na sobě pytlovitou teplákovou soupravu. Byla vysoká, štíhlá a měla světle hnědé vlasy, které jí splyvaly až do poloviny zad. Některé pramínky jí načervenalé zářily. V levém uchu měla nastřeleny čtyři kovové tečky, v pravém pět a většinu jejích prstů zdobily stříbrné prsteny. Její obličej beze stopy líčidla byl úzký, pohledný a bledý.

Morton Nagle uvedl do Kathryniny kanceláře dívku i její tetu. Mary Bollingová se chovala zasmušile a obezřetně a bylo jasné, že toto je poslední místo, na kterém si přeje být. Všechny tři ženy si potřásly rukama a vyměnily pozdravy. Dívka se chovala nenuceně a přátelsky, byť trochu nervózně; teta byla upjatá.

Nagle chtěl v místnosti samozřejmě setrvat – rozhovor se Spící pannou byl jeho cílem už před Pellovým útekem. Zdálo se však, že s Theresou uzavřel nějakou dohodu, podle níž se prozatím stáhne do pozadí. A tak se nyní omezil na sdělení, že kdyby ho někdo potřeboval, najde ho doma.

Danceová mu adresovala upřímné: „Děkuji vám.“

„Na shledanou, pane Nagle,“ řekla Theresa.

Spisovatel se přátelským kývnutím rozloučil s Theresou i její tetou, která se ho pokusila zastřelit (a jež se teď tvářila, že by si nechala líbit druhou příležitost), charakteristickým způsobem se uchechtl, potáhl si volné kalhoty a odešel.

„Díky, že jsi přijela. Říkají ti ‚Theresa‘?“

„Většinou ‚Tare‘.“

Danceová se obrátila k tetě. „Nevadilo by vám, kdybych si s vaší neteří promluvila o samotě?“

„To je v pořádku,“ ujistila tetu dívka. Mary Bollingová zaváhala. „To je v pořádku,“ zopakovala dívka rozhodněji a s jistotou dávkou rozhořčení. Tak jako hudebníci z nástrojů dokážou i mladí lidé vyloudit ze svých hlasivek nepřebornou škálu zvuků.

Danceová předem rezervovala pokoj v jednom hotelu nedaleko od ústředí CBI. Rezervace zněla na jedno z fiktivních jmen, která Kathryn někdy pro svědky používala.

Týdžej doprovodil tetu do kanceláře Alberta Stemplea, který ji měl odvézt do motelu a obskakovat ji tam.

Jakmile Danceová s Theresou osaměly, obešla agentka stůl a zavřela dveře. Netušila, jestli má dívka nějaké skryté vzpomínky, jestli zná nějaká fakta, která by jim mohla pomoci vypátrat Pella. Byla odhodlána je z dívky vytáhnout, ale zároveň věděla, že to bude těžké. Navzdory své silné osobnosti a kurážné cestě sem bude dívka bezpochyby dělat totéž, co by v takové chvíli dělaly všechny sedmnáctileté dívky na

světě: stavět podvědomé bariéry, aby se ochránila před bolestnými vzpomínkami.

Danceová věděla, že pokud se jí nepodaří tyto bariéry odstranit, nedostane z dívky nic. Během vyšetřování a výslechů sice nepoužívala klasickou hypnózu, ale věděla, že subjekty, které se cítí uvolněně a neupírají pozornost na vnější podněty, si dokážou vybavit i události, na které by si jinak vzpomenout nemusely. Nasměrovala tedy Theresu na pohodlný gauč, zhasla zářivé světlo u stropu a nechala svítit jen jednu žlutou stolní lampu.

„Cítíš se příjemně?“

„Jasně, asi jo.“ Dívka však stále tiskla dlaně k sobě, měla zvednutá ramena a usmívala se na Danceovou semknutými rty. Stres, všimla si agentka. „Ten člověk, pan Nagle, říkal, že se mě chcete zeptat, co se dělo tu noc, kdy byli zavražděni moji rodiče, bratr a sestra.“

„Přesně tak. Víím, že jsi v tu dobu spala, ale...“

„Cože?“

„Vím, že jsi během těch vražd spala.“

„Kdo vám to řekl?“

„No, ve všech zprávách přece... Policie.“

„Ne, ne, já byla vzhůru.“

Danceová překvapeně zamžourala. „Tys byla vzhůru?“

Dívčin výraz byl ještě překvapenější. „No jasně. Myslela jsem, že kvůli tomu se mnou chcete mluvit.“

47

„Pokračuj, Tare.“

Danceová cítila, jak jí rychle tluče srdce. Ocitli se před branou vedoucí k přehlížené stopě, která by je mohla dovést až k motivu Daniela Pella?

Dívka si potáhla ušní lalůček, ten s pěti kovovými cvočky, a lehce zvedla špičku boty, což naznačovalo, že kroutí prsty u nohou.

Stres...

„Předtím jsem nějakou dobu spala. Jo. Necítila jsem se dobře. Jenže pak jsem se probudila. Něco se mi zdálo. Už si nepamatuju, co to bylo, ale myslím, že to byl strašidelný sen. Probudil mě nějaký můj zvuk, nějaké zasténání. Víte, jak to ve spánku bývá?“

„Jistě.“

„Nebo to byl možná křik. Jenže...“ Theresa ztratila hlas a znovu si zmáčkla ucho.

„Nevíš jistě, jestli jsi ten zvuk skutečně vydávala ty? Jestli to nemohl být někdo jiný?“

Dívka polkla. Myslela si, že ten zvuk možná vycházel od některého z umírajících členů její rodiny. „Jo.“

„Vzpomínáš si, kolik bylo hodin?“ Danceová si pamatovala, že policie stanovila dobu úmrtí Croytonových na 18.30 až 20.00.

Theresa si však nedokázala vzpomenout. Tipovala, že mohlo být kolem sedmé večer.

„Zůstala jsi v posteli?“

„E-he.“

„A slyšelas pak něco?“

„Jo, hlasy. I když ne moc dobře. Byla jsem trochu otupělá, ale rozhodně jsem je slyšela.“

„Komu patřily?“

„Já nevím, byly to mužské hlasy. Ale rozhodně nepatřily mému otci ani bratrovi. Na to si vzpomínám.“

„Tare, řekla jsi o tom tehdy někomu?“

„Jo.“ Dívka pokývala hlavou. „Ale nikoho to nezajímalo.“

Jak to jen, probůh, mohlo Reynoldsovi uniknout?

„Tak mi to řekni teď. Co jsi slyšela?“

„Vzpomínám si v podstatě na dvě věci. Tak za prvé jsem slyšela, jak někdo mluví o penězích. O čtyřech stech dolarech. To si vybavuju přesně.“

Pell měl u sebe při zatčení vyšší částku. Možná s Newbergem prohledávali Croytonovi peněženku a bavili se, kolik peněz je uvnitř. Anebo ve skutečnosti říkali „čtyři sta tisíc“?

„A co dál?“

„A pak někdo – muž, ale nějaký jiný – prohodil něco o Kanadě. A někdo další mu položil otázku. O Quebecu.“

„Jak zněla ta otázka?“

„Prostě chtěl vědět, co to Quebec je.“

Že by někdo neznal Quebec? Danceová přemýšlela, zda to mohl být Newberg – bývalé členky „rodiny“ se

shodovaly, že na práci s dřevem, elektroniku a počítače byl sice génius, ale jinak byl vlivem drog silně narušený.

Takže kanadská stopa. Chce snad Pell uprchnout tam? Proniknout přes kanadskou hranici je mnohem snazší než se vydat na jih. A taky je tam spousta horských vrcholů.

Danceová se usmála a přisunula se na židli blíže. „Pokračuj, Tare. Vedeš si skvěle.“

„A pak,“ pokračovala Theresa, „někdo mluvil o ojetých autech. Nějaký další chlap. Měl hluboký hlas. A mluvil rychle.“

Autobazary byly oblíbeným místem pro praní peněz. Anebo se muži mohli bavit o tom, jaké auto si obstarat pro útěk. A nebyli tam jen Pell s Newbergem. V domě se pohyboval i někdo další. Třetí osoba.

„Podnikal tvůj otec i v Kanadě?“

„Nevím. Cestoval teda hodně. Ale o Kanadě se, myslím, nikdy nezmiňoval... Nikdy jsem nepřišla na to, proč se mě na to tehdy policie nevyptávala víc. Ale protože byl Pell ve vězení, tak to bylo jedno. Jenže teď je zase venku... Už od chvíle, co mi pan Nagle řekl, že potřebujete pomoc s hledáním pachatele, se snažím nějak porozumět tomu, co jsem tehdy slyšela. Třeba na to přijdete vy.“

„Doufám, že se mi to podaří. Slyšela jsi ještě něco?“

„Ne, v tu chvíli jsem zřejmě zase usnula. A pak už jen vím...,“ Theresa polkla, „... že u mě stála žena v uniformě. Policistka. Nechala mě oblíknout a... To bylo všecko.“

Danceová přemýšlela: čtyři sta dolarů, prodejna automobilů, frankofonní kanadská provincie.

A třetí muž.

Má snad Pell v úmyslu zamířit na sever? Přinejmenším by měla zavolat na vnitřní bezpečnost a přistěhovalectví, aby dohlédli na severní hraniční přechody.

Danceová to zkusila znovu; ještě jednou s dívkou prošla události toho příšerného večera. Její úsilí však bylo marné. Theresa nic dalšího nevěděla.

Čtyři sta dolarů... Kanada... Co je to Quebec...? Ojetá auta... Obsahovaly tyto informace klíč ke spiknutí Daniela Pella?

A pak Danceové blesklo hlavou něco, co se překvapivě týkalo její vlastní rodiny: jí samotné, Wese a Maggie. Napadla ji zvláštní myšlenka. Znovu si v duchu rekapitulovala fakta o vraždách. To není možné... Jenže pak jí ta hypotéza začala připadat pravděpodobnější, třebaže její závěr se jí ani trochu nezamlouval.

„Tare,“ zeptala se zdráhavě, „ty si myslíš, že to mohlo být kolem sedmé večer?“

„Jo, možná.“

„Kde jste s rodinou jedli?“

„Kde? Většinou v pracovně. Jídelnu jsme používat nesměli. Ta byla určena jen pro oficiální příležitosti.“

„Dívali jste se během večere na televizi?“

„Jo. Hodně. Aspoň teda já, můj bratr a sestra.“

„A byla ta pracovna blízko u tvého pokoje?“

„No, přímo pod schody. Jak to víte?“

„Dívali jste se někdy na soutěž Jeopardy!“

Theresa se zamračila. „Jo.“

„Tare, přemýšlím, jestli ty hlasy, které jsi slyšela, nemohly pocházet právě z toho pořadu. Možná si někdo vybral kategorii ‚zeměpis‘ za čtyři sta dolarů. Odpověď zněla: ‚Frankofonní kanadská provincie‘. A otázka soutěžícího: ‚Co je to Quebec?‘“

Dívka zmlkla a její oči znehybněly. „Ne,“ řekla rozhodným hlasem a zavrtěla hlavou. „Ne, tak to nebylo. To vím jistě.“

„A ten hlas mluvící o ojetých autech – nemohla to být reklama? Někdo v ní rychle mluvil hlubokým hlasem. Přesně tak se to přece v reklamách na auta dělá.“

Theresina tvář zbrunátněla zděšením. A poté hněvem. „Ne!“

„Ani možná?“ zeptala se Danceová jemně.

Dívka zavřela oči. „Ne,“ zašeptala a po chvíli dodala. „Možná. Já nevím.“

Proto Reynolds nevěnoval dívčině svědectví další pozornost. Také jemu došlo, že Theresa hovoří o televizní soutěži. Oním záhadným třetím mužem byl ve skutečnosti moderátor Alex Tribec nebo nějaký reklamní herec.

Theresa svěsila ramena, která jako by se zhroutila do sebe. Byl to velmi jemný pohyb, ale Danceová v něm dokázala snadno přečíst kinezický signál porážky a žalu. Dívka si byla naprosto jistá, že si vzpomene na něco, co povede k dopadení muže, který jí vyvraždil rodinu. Nyní si uvědomila, že její odvážná cesta sem, její vzpoura proti tetě..., že veškeré její úsilí bylo zbytečné. Byla zdrcená. „Promiňte...“ Do očí se jí

nahrnuly slzy.

Kathryn Danceová se usmála. „Nic si z toho nedělej, Tare. To nic není.“ Podala dívce kapesník.

„Nic? Vždyť je to strašné! Tak zoufale jsem chtěla pomoci...“

Další úsměv. „Ach, Tare, věř mi, že tohle je jen zahřívací kolo.“

Na svých seminářích vyprávěla Danceová historku o městském hejskovi, který se zastavil v malém městě, aby se zeptal jakéhosi farmáře na cestu. Vystoupil z auta, podíval se na psa sedícího u nohou a řekl: „Kouše váš pes?“ Farmář odpověděl, že ne, a když se muž sklonil, aby si zvíře pohladil, pes ho kousl. Muž vyskočil a vztekale vykřikl: „Říkal jste, že váš pes nekouše!“ Farmář na to: „Můj nekouše. Ale tenhle pes není můj.“

Umění výslechu nespočívá jen v analýze odpovědí, řeči těla a chování subjektů; spočívá i v kladení správných otázek.

Veškerá fakta o vraždách Croytonových i o všem, co poté následovalo, již zmapovala policie a reportéři.

Kathryn Danceová se tedy rozhodla zaměřit na období, na které se dosud nikdo neptal: na dobu před vraždami.

„Tare, chci vědět, co se stalo předtím.“

„Předtím?“

„Jistě. A začneme dnem vražd.“

Theresa se zamračila. „Eh, na tohle si moc nepamatuju. To, co se stalo večer, tak nějak překrylo všechno ostatní.“

„Přesto to zkus. Vrať se v myšlenkách zpátky. Byl květen. To znamená, že byla ve škole, je to tak?“

„Jo.“

„Který den v týdnu to byl?“

„Ehm, pátek.“

„Na to sis vzpomněla hezky rychle.“

„No, to proto, že nás táta v pátky často vozil na dětské atrakce. Toho dne jsme byli na kolotočích v Santa Cruz, u Prkenného chodníku. Jenže se pak všechno pokazilo, protože se mi udělalo špatně.“ Theresa se zamyslela a protřela si oči. „Jeli jsme s Brendou a Stevem – to byli moje sestra a bratr –, zatímco máma zůstala doma, protože měla v sobotu nějakou dobročinnou akci, na kterou se musela připravit.“

„Ale pak jste změnili plány?“

„Jo. Už jsme byli na cestě, jenže...“ Dívka sklopila oči. „Udělalo se mi špatně. V autě. Tak jsme se zas obrátili a jeli domů.“

„A co ti bylo? Nachlazení?“

„Střevní chřipka.“ Theresa zkroutila tvář a dotkla se rukou břicha.

„Ou, tohle nesnáším.“

„Jo, je to blbý.“

„A v kolik hodin jste se přibližně vrátili domů.“

„Zhruba o půl šesté.“

„A tys šla rovnou do postele.“

„Jo, přesně tak.“ Dívka se zadívala z okna na sukovitý strom.

„A pak ses probudila a uslyšela ten televizní pořad.“

Theresa si omotala kolem prstu pramínek hnědočervených vlasů. „Quebec.“ Zasmála se a zašklebila.

V tomto okamžiku se Kathryn Danceová odmlčela. Věděla, že musí učinit rozhodnutí. Důležité rozhodnutí. Nebylo totiž pochyb, že ji Theresa klame.

Když spolu vedly nenucenou konverzaci a když se později bavily o tom, co Theresa slyšela z televizní místnosti, bylo dívčino kinezické chování uvolněné a otevřené, přestože očividně zažívala obvyklý stres – prožívá ho každý, kdo v rámci vyšetřování hovoří s policistou, byť by se jednalo o nevinnou oběť.

Když se však řeč stočila na výlet do Santa Cruz, začala Theresa hovořit váhavě, zakrývat si části obličeje a ucha – obojí byly projevy negace – a dívat se z okna v gestu averze. Ve snaze působit klidně a nenuceně ventilovala pocíťovaný stres tím, že pohupovala chodidlem. Danceová tyto projevy stresu vycítila a dospěla k závěru, že se dívka nachází ve stavu popírání.

Vše, co jí Theresa sdělovala, pravděpodobně odpovídalo skutečnosti, kterou si Danceová mohla ověřit. Klamavé chování však kromě vyloženého lhaní zahrnuje i úhybné manévry a opomíjení faktů. Theresa Danceové něco tajila.

„Tare, během té cesty se stalo něco znepokojivého, že ano?“

„Znepokojivého? Ne. Vážně. Přísahám.“

Tato replika obsahovala hned tři klamavé projevy: dvojí popírání a jednu odpověď otázkou. Navíc dívka zčervenala a znovu zapumpovala chodidlem – byla to očividná kombinace stresových reakcí.

„No tak, pověz mi to. Všechno je v naprostém pořádku. Nemusíš se ničeho bát. Svěř se mi.“

„No, totiž... Moji rodiče, bratr a sestra... Oni byli zavražděni. Koho by to nerozrušilo?“ Theresa teď přidala do projevu i špetku hněvu.

Danceová účastně pokývala hlavou. „Já myslím předtím. Odjeli jste z Carmelu do Santa Cruz. Ty ses necítila dobře. Tak jste jeli domů. Co se během té jízdy stalo, že tě to tak znepokojilo?“

„Já nevím. Nevzpomínám si. Je to už dávno.“

V podání osoby ve stavu popírání taková odpověď znamená: Perfektně si na to vzpomínám, ale nechci na to myslet. Ty vzpomínky jsou příliš bolestné.

„Takže jste prostě jeli a...“

„Já...“ začala Theresa, ale vzápětí zmlkla. Vložila si hlavu do dlaní a propukla v pláč. Příval slz doprovázelo zajímavé vzlykání.

„Tare.“ Danceová vstala a podala jí chomáč papírových kapesníků. Dívka plakala usedavě, ale tiše a její Vzlykot působil spíše jako škytavka.

„To je v pořádku,“ řekla agentka soucitně a uchopila Theresu za paži. „Ať se stalo cokoliv, je to v pořádku. Neboj. Všechno bude dobré.“

„Já...“ Theresa byla ochromená. Danceová poznala, že se dívka snaží dospět k nějakému rozhodnutí. Kudy se bude rozhovor ubírat? kladla si v duchu otázku. Buďto teď Theresa všechno vyklopí, anebo se zatvrdí – v kterémžto případě bude rozhovor pro tuto chvíli u konce.

Nakonec Theresa řekla: „Já to chtěla někomu říct. Jenže jsem nemohla. Ani poradcům, ani kamarádkám nebo tetě...“ Znovu se rozeštkala. Propadlý hrudník, sklopená brada, ruce v klíně, pokud si jimi právě neotírala tvář. Vesměs čítankové kinezické příznaky, že se Theresa Croytonová přesunula do akceptační fáze emocionálních reakcí. Strašlivé břímě toho, s čím žila, se mělo konečně dostat ven. Dívka se přiznávala.

„Je to moje vina. Jenom já můžu za to, že jsou mrtví!“

Položila si hlavu zpátky na gauč. Obličej měla rudý, šlachy vystouplé a přední část svetru zmáčenou slzami.

„Brenda a Steve, máma a táta..., to všechno kvůli mně!“

„Protože ti nebylo dobře?“

„Ne! Protože jsem předstírala, že mi není dobře!“

„Pověz mi o tom něco.“

„Já na ten Prkenný chodník jet nechtěla. Nemohla jsem se s tím smířit, ten výlet se mi hnusil! A tak mě nenapadlo nic lepšího než předstírat, že jsem nemocná. Vzpomněla jsem si na ty modelky, které si strkají prsty do krku, aby se pozvracely a neztloustly. A tak když jsme seděli v autě, vyjeli na dálnici a nikdo se nedíval, udělala jsem to taky tak. Poblila jsem se na zadním sedadle a řekla, že mám střevní chřipku. Bylo to hnusný, všichni byli naštvaní a táta se otočil a jel domů.“

Takhle to tedy bylo. Ta nebohá dívka byla přesvědčena, že za masakr své rodiny může ona, protože otce a sourozence obelhala. A s tímto strašlivým břemenem žila osm let.

Jedna pravda byla odhalena. Zbývala však ještě nejméně jedna další. A Kathryn Danceová chtěla rozkrýt i tu.

„Pověz mi, Tare: proč jsi nechtěla na ty kolotoče jet?“

„Prostě jsem nechtěla. Nebavilo mě to.“

Přiznání jedné lži nevede automaticky k přiznání všech. Theresa opět sklouzla do fáze popírání.

„Proč? Mně to můžeš říct. Povídej.“

„Já nevím. Prostě mě to nebavilo.“

„Proč ne?“

„No, protože měl táta pořád napilno. Dal nám peníze, řekl, že si nás vyzvedne později, a odešel vyřizovat telefonáty a tak. Byla to nuda.“

Znovu pleskla chodidly o podlahu a nutkavě si zmáčkla náušnice v pravém uchu: horní, dolní i trojici uprostřed. Stres ji doslova užíral.

Nebyly to však jen kinezické projevy, co směřem ke Kathryn Danceové vysílalo významné klamavé signály. Děti – dokonce i sedmnáctileté studentky střední školy – se v mnoha případech kinezicky analyzují těžko. Většina dětských vyšetřovatelů proto zakládá svou analýzu na obsahu: pravdivost či nepravdivost sdělení posuzují podle toho, co jim subjekt říká, nikoliv jak jim to říká.

A to, co teď Theresa sdělovala Danceové, nedávalo smysl – a to jak z pohledu logiky příběhu, tak i z

pohledu Kathryniných znalostí dětí a zmíněného místa. Wes i Maggie například Santa Cruz milovali a možnost strávit tam několik hodin bez dozoru a s kapsami plnými peněz by brali všemi deseti. Pro děti se tam nabízely stovky různých atrakcí: kolotoče, laskominy, hudba, hry.

Danceová si navíc všimla i dalšího rozporu: proč Theresa ještě před pátečním odjezdem jednoduše neřekla, že chce zůstat doma s matkou, a nenechala jet otce a své dva sourozence bez ní? Vypadalo to, že si přála, aby do Santa Cruz nejeli ani oni.

Danceová o tom chvíli přemýšlela.

Z „A“ do „B“...

„Tare, říkala jsi, že zatímco jste s bratrem a sestrou jezdili na kolotočích, váš otec pracoval a telefonoval?“

Theresa sklopila oči. „Jo, myslím, že jo.“

„A kam si chodil zavolat?“

„To já nevím. Měl mobilní telefon. Moc lidí ho tehdy nemělo. Ale on jo.“

„Setkal se tam někdy s někým?“

„Já nevím. Možná.“

„Tare, co to bylo za lidi? Ti, se kterými se tam setkával?“

Dívka pokrčila rameny.

„Byly mezi nimi ženy?“

„Ne.“

„Víš to jistě?“

Theresa mlčela a dívala se všude, jen ne na Danceovou. Nakonec řekla: „Možná. Některé jo.“

„A ty si myslíš, že to mohly být tátovy milenkky?“

Přítakání. Plus další slzy. „A taky...“ začala Theresa skrz zaťaté zuby.

„Copak, Tare?“

„A taky říkal, že až se vrátíme domů, tak kdyby se nás máma ptala, máme říct, že byl s náma. Protože by byla našťavaná, že pracoval a nevěnoval se nám.“ Dívčina tvář byla opět celá brunátná.

Danceová si vzpomněla na Reynoldsovu zmínku, že Croyton byl sukničkář.

Z Theresiných rozechvělých rtů vyšlo hořké uchechtnutí. „Viděla jsem ho. Měly jsme se s Brendou držet na Prkenném chodníku, ale neposlechly jsme a šly si dát naproti na Beach Street zmrzlinu. A tam jsem ho viděla. Nějaká ženská nastupovala k němu do auta a on ji líbal. Navíc nebyla jediná. Později jsem ho viděla s nějakou další – šli spolu do jejího bytu nebo domku u pláže. Proto jsem tam nechtěla jezdit.“

Chtěla jsem, aby byl táta doma, s mámou a s náma. Nechtěla jsem, aby se stýkal s někým jiným.“

Theresa si otřela obličej. „A tak jsem zalhala,“ řekla prostě. „Předstírala jsem, že je mi zle.“

William Croyton se tedy v Santa Cruz scházel s milenkami – bral s sebou i děti, aby rozptýlil manželčina podezření, a pak je nechal samotné až do doby, než s milenkou skončili.

„Zabíli mi rodinu. A všechno je to moje vina.“

Danceová se předklonila a řekla hlubokým, procítěným hlasem: „Ne, Tare. Vůbec to není tvoje vina. Víme docela jistě, že Daniel Pell vraždu tvého otce zamýšlel. Nebyl to nahodilý čin. Pokud by vás tam toho večera nebyl zastihl, prostě by odešel a vrátil se jindy.“

Theresa zmlkla. „Jo?“

Danceová si tím vůbec nebyla jistá. V žádném případě však nemohla nechat dívku žít s břemenem tak hrozných výčitek. „Jo.“

Její zkusmá útěcha Theresu uklidnila. „Blbost.“ Dívku nyní přemohly rozpaky. „Všecko je to úplná blbost.“

Chtěla jsem přijet a pomoci vám ho dopadnout. Jenže se místo toho akorát chovám jako dítě.“

„Ne, vedeme si dobře,“ odpověděla Danceová významným hlasem, v němž se odrážely fascinující myšlenky, které ji právě napadly.

„Vážně?“

„Jo... Zrovna teď mě napadlo pár dalších otázek. Doufám, že se s nimi úspěšně popereš.“ Právě v tom okamžiku Danceové zvláště – a příhodně – zakručelo v žaludku. Obě ženy se rozesmály a agentka dodala: „To vše za předpokladu, že na nás v blízké budoucnosti čekají dvě frappuccina a nějaký ten zákusek.“

Theresa si otřela oči. „Jo, to bych si dala říct.“

Danceová zatelefonovala Carraneovi a pověřila ho úkolem zatknout ve Starbucks nějakou tu laskominu. A pak vyřídila ještě jeden telefonát: zavolala Týdžejovi a řekla mu, ať zůstane v kanceláři; byla přesvědčena, že brzy budou muset změnit plány.

Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“,...

Daniel Pell parkoval mimo dohledy strážců na ulici kousek za hotelem Point Lobos Inn a upřeně hleděl do prostoru mezi cypřiši. „Tak dělej,“ zamumlal.

A o pouhých pár vteřin později se Rebecca skutečně objevila: s batůžkem na zádech se spěšně prodírala křovím. Nastoupila do auta a vroucně Pella políbila.

Opřela se. „Zasrané počasí,“ utrousila, zašklebila se a políbila ho znovu.

„Neviděl tě nikdo?“

Smích. „Vylezla jsem oknem. Myslí si, že jsem šla do postele dřív.“

Pell zařadil rychlost a vyrazil po silnici pryč.

Měl to být poslední večer Daniela Pella na Montereyském poloostrově – a svým způsobem i jeho poslední večer na zeměkouli. Později si ukradou další auto – SUVéčko nebo malý nákladák –, vyrazí na sever a budou klikatě projíždět stále užšími a rozbitějšími silnicemi severní Kalifornie, až dorazí k Pellovu horskému pozemku. Pell se stane králem hory, králem „rodiny“, který se nebude nikomu zodpovídat a nenechá se nikým rušit. Nebude nikdo, kdo by se mu postavil. Jen tucet či dva tucty mladých lidí, které sem Krysař svedl.

Nebe...

Nejprve však musí dokončit zdejší úkol. Musí se postarat, aby byla jeho budoucnost dokonale zaručená.

Podal Rebecce mapu okresu Monterey. Rebecca rozložila útržek papíru, přečetla si název ulice s číslem a zadívala se do mapy. „Není to daleko. Nemělo by nám to trvat déle než patnáct minut.“

Edie Danceová vykoukla z okna před dům a všimla si policejního auta.

Vzhledem k faktu, že se někde v okolí pohyboval uprchlý vrah, ji policejní přítomnost uklidňovala. Byla Katii vděčná, že na ně tak myslí.

V jejích myšlenkách však nyní Daniel Pell nefiguroval; myslela na Juana Millara.

Edie byla unavená. Staré kosti ji neposlouchaly, a tak byla ráda, že se rozhodla nedělat dnes přesčas – třebaže tuto možnost měla kdykoliv kterákoliv zdravotní sestra. Smrt a daně nebyly jedinými životními jistotami; tou třetí byla potřeba zdravotní péče, a Edie Danceová měla díky tomu zaručenu práci, jakkoliv dlouho a kdekoliv si přála. Nedokázala pochopit, jak může její manžel upřednostňovat podmořský život před lidským. Lidé jsou přece tak fascinující, zvláště když jim člověk pomáhá, konejší je, zbavuje je bolesti.

Zabij mě...

Stuart s dětmi se měli každou chvíli vrátit. Edie vnoučata samozřejmě milovala a vždy si plně vychutnávala jejich přítomnost. Věděla, jak velké má štěstí, že Katie bydlí nedaleko od nich – spousta jejích přátel měla děti stovky nebo i tisíce kilometrů daleko.

Ano, byla šťastná, že Wes a Mags dnes zůstanou u prarodičů, ale mnohem šťastnější by byla, kdyby už policie toho příšerného člověka zatkla a zavřela zpátky do vězení. Edii vždy hodně trápilo, že se Katie stala agentkou CBI – Stuarta jako by to naopak těšilo, což Edii dráždilo ještě více. Nikdy by ji ani nenapadlo navrhnout jakékoliv ženě, ať nechá zaměstnání – sama koneckonců celý život pracovala –, ale proč musí Katie probůh zrovna nosit pistoli a zatýkat vrahy a drogové dealery?

A přestože by to Edie nikdy nahlas neřekla, její tajnou touhou bylo, aby si dcera našla jiného muže, podruhé se vdala a pověsila policejní práci na hřebík. Vždyť přece bývala úspěšnou konzultantkou pro výběr porotců. Tak proč se k tomu nevrátit? Navíc provozovaly s Martine Christensenovou tu báječnou webovou stránku, ze které jim taky plynulo trochu peněz. Kdyby se jí obě ženy začaly věnovat naplno, kdo ví, jak úspěšnou by se mohla stát?

Edie svého zesnulého zetě upřímně milovala. Bill Swenson byl milý, vtipný a jako otec skvělý. Nehoda, při níž přišel o život, byla opravdovou tragédií. Jenže se stala už před několika lety. Bylo načase, aby se její dcera posunula dál.

Škoda že nebyl volný Michael O'Neil; šli by s Katii perfektně dohromady (Edie dodnes nechápala, proč se Michael spřáhl s tou primadonou Anne, která se k dětem chovala jako k vánočním ozdobám a o svou galerii se starala více než o domácnost).

Docela dobře působil i ten agent FBI na oslavě Stuartových narozenin, Winston Kellogg. Edii trochu připomínal Billa. A pak tu byl Brian Gunderson – muž, který s Katii chodil donedávna.

V otázce výběru partnerů Edie nikdy nepochybovala o dceřině zdravém rozumu. Problém vyvstal až následně a byl stejný jako Ediin problém s golfovým úderem – dotažení švihů. A Edie znala i důvod. Katie se jí už dříve svěřila, jak hodně bývá Wes nešťastný, když jeho máma s někým chodí. Edie přitom měla dlouholeté zkušenosti s prací na pediatrii i na odděleních pro dospělé. Věděla, jak děti dokážou být dominantní, jak chytré a manipulativní, byť třeba podvědomě. Její dcera se zkrátka musí postavit k této

věci čelem. Jenže to ona ne. Jejím přístupem bylo strkat hlavu do písku...

Eddie tu však nebyla od toho, aby si s chlapcem přímo promluvila. Prarodiče si mohou užívat bezmezných radostí spojených s přítomností vnoučat, ale výměnou za to se musí vzdát práva na rodičovskou intervenci. Eddie proto sdělila svůj názor Katii, která s ní sice souhlasila, ale pak zjevně její slova ignorovala, protože se rozešla s Brianem a...

Eddie naklonila hlavu.

Zvenčí, odněkud ze dvora se ozval jakýsi zvuk.

Žena zvedla hlavu, aby se podívala, zda už dorazil Stuart. V garážovém stání však parkoval pouze její prius. Pohlédla z okna vepředu a viděla, že policista tam pořád hlídkuje.

Jenže pak ten zvuk zaslechl znovu... Ťukání kamínků.

Eddie a Stu bydleli kousek od oceánu, na táhlém svahu klesajícím z centra města na Carmel Beach.

Zahradu za jejich domem tak tvořila stupňovitá řada zahrádek lemovaných kamennými zídkami. Když někdo kráčet po krátké pěšince k zahradě jejich sousedů nebo opačným směrem, někdy přitom uvolnil trochu štěrku, který dopadal na tyto zídky a vydával právě takové ťukání.

Eddie vyrazila k zadní terase, otevřela dveře a vyšla ven. Nikoho neviděla a také zvuk už ustal. Nejspíš to byla jen kočka nebo pes. Neměli tady co pohledávat; Carmel měl přísné zákony o domácím zvířectvu.

Zároveň se však město chovalo ke zvířatům vlídně (herečka Doris Dayová tu dokonce vlastnila nádherný hotel, v němž byla domácí zvířata vítána) a po okolí vždy pobíhalo několik koček a psů.

Eddie Danceová tedy zavřela dveře, a protože slyšela, že na příjezdovou cestu právě vjíždí Stuartovo auto, úplně na ten zvuk zapomněla. Zamířila k ledničce, aby našla nějakou svačinu pro děti.

Rozhovor se Spicí pannou dospěl ke strhujícímu závěru.

Danceová už byla opět ve své kanceláři. Zatelefonovala do hotelu, kde dívka s tetou bydlely pod ochranou stopatnáctikilogramového monolitu v podobě agenta CBI ozbrojeného dvěma velkými zbraněmi, a ujistila se, že jsou obě ženy v pořádku. Albert Stemple jí řekl, že ano, a dodal: „Ta holka je prima. Líbí se mi. Ale tetu si můžeš nechat.“

Danceová si přečetla poznámky, které si během rozhovoru zapsala. A pak si je přečetla znovu. Nakonec zatelefonovala Týdžejovi.

„Tvůj džin čeká, šéfová.“

„Přines mi všechno, co zatím o Pellovi máme.“

„I s celou rozbředlou omáčkou kolem?“

„I s omáčkou.“

Danceová vstala a začala si prohlížet poznámky Jamese Reynoldse na stěně. O tři nebo čtyři minuty později dorazil Týdžej, celý zadýchaný. Agentčin hlas zněl možná v telefonu naléhavěji, než si myslela. Převzala od Týdžeje spisy a rozložila je na pracovním stole, takže na něm vytvořily souvislou dvouapůlcentimetrovou vrstvu. Za krátkou dobu nahromadili úžasné množství materiálů. Začala rychle listovat stránkami.

„Byla ta holka k něčemu?“

„Jo,“ odpověděla agentka nepřítomně a dál civěla na jednu konkrétní stránku.

Týdžej poznamenal něco dalšího, ale ona mu nevěnovala pozornost. Listovala dalšími zprávami, dalšími stránkami ručně psaných poznámek, prohlížela si Reynoldsovu chronologii i jeho další záznamy.

Nakonec řekla: „Mám takovou otázku, která se týká počítačů. Ty se v nich hodně vyznáš. Koukni se na tohle.“ Zakroužkovala na stránce několik slov.

Týdžej sklopil oči. „A co je s tím?“

„Je to podezřelé.“

„Takový počítačový výraz neznám. Ale dělám na případu, šéfová. My nikdy nespíme.“

„Máme problém.“

Danceová hovořila k Charlesu Overbymu, Winstonu Kelloggovi a Týdžejovi. Všichni se nacházeli v kanceláři Overbyho, který si pohrával s bronzovou golfovou holí zasazenou do dřevěného podstavce jako řadicí páka ve sportovním autě. Danceová litovala, že tu není i Michael O'Neil.

Spustila šrapnel. „Rebecca Sheffieldová spolupracuje s Pellem.“

„Cože?“ vyhrkl Overby.

„A to nejlepší teprve přijde. Myslím, že za celým útekem stojí ona.“

Její šéf zavrtěl hlavou. Tato hypotéza ho znepokojovala – bezpochyby si kladl otázku, zda neschválil něco, co neměl.

Winston Kellogg ji ovšem povzbudil. „Zajímavé. Pokračuj.“

„Theresa Croytonová mi sdělila pár věcí, které ve mně vyvolaly podezření. A tak jsem si zpětně prohlédla dosud nashromážděné důkazy. Vzpomínáte si na ten e-mail, který jsme našli v Sea View? Mysleli jsme si, že ho Pell odeslal z vězení Jennii. Jenže podívejte.“ Ukázala vytištěný text e-mailu. „V elektronické adrese odesílatele stojí ‚Capitola Correctional‘ neboli ‚Nápravně výchovný ústav Capitola‘. Jenže adresa má příponu ‚com‘. Kdyby tato doména skutečně patřila vězeňské službě, měla by příponu ‚gov‘.“

Kellogg se zašklebil. „No jo, sakra. To mi úplně uniklo.“

„A tak jsem řekla Týdžejovi, aby tu adresu prověřil.“

Mladý agent se ujal slova: „Ta adresa patří jednomu poskytovateli internetových služeb v Seattlu. Můžete si u něj založit jakoukoliv doménu, pokud už název není obsazený. Účet je anonymní. Ale vyřizujeme si povolení k prohlídce archivů.“

„Anonymní? Tak proč si myslíte, že to byla Rebecca?“ zeptal se Overby.

„Podívejte se na ten e-mail. Na tuhle frázi. ‚Kdo by mohl po dívce žádat více?‘. Není příliš obvyklá. Ulpěla mi v paměti, protože je parafrází na verš z jedné staré Gershwinovy písně.“

„A proč je to tak důležité?“

„Protože když jsem se poprvé sešla s Rebeccou, použila přesně stejný obrat.“

„Ale stejně...“ namítl Overby.

Danceová však neměla náladu nechat si skákat do řeči. „A teď se podívejme na fakta,“ pokračovala.

„Jennie ukradla toho thunderbirda v pátek před tou restaurací v Los Angeles a v sobotu se ubytovala v motelu Sea View. Její záznamy telefonních hovorů a pohybů na kreditní kartě ukazují, že byla celý minulý týden v okrese Orange. Ovšem žena, která si ověřovala chod zásilkového centra You Mail It nedaleko od soudní budovy, tam byla ve středu. Zafaxovali jsme kreditním společnostem, u nichž má Rebecca kartu, oficiální žádost o výpis transakcí. Vyšlo najevo, že Rebecca v úterý přiletěla ze San Diega do Monterey a ve čtvrtek letěla zpátky. Vypůjčila si tu auto.“

„Dobře, fajn,“ připustil Overby.

„Odhaduji, že Pell v Capitole nehovořil s Jennií, nýbrž s Rebeccou. Musel jí sdělit Jenniino jméno, adresu a e-mail. A Rebecca si pak vzala všechno na starost. Vybrali si Jennii, protože bydlela kousek od Rebeccy – dost blízko na to, aby si ji Rebecca mohla proklepnout.“

„Takže Rebecca taky ví, kde Pell je a co tady pohledává,“ dodal Kellogg.

„Musí.“

„Pojďme ji sebrat,“ ozval se Overby. „A ty pak na ni vybalíš své čáry, Kathryn.“

„Se zadržením souhlasím, ale než ji vyslechnu, potřebuji znát více informací. Chci mluvit s Naglem.“

„S tím spisovatelem?“

Danceová přikývla a obrátila se ke Kelloggovi. „Můžeš Rebeccu přivést?“

„Jistě, pokud mi seženeš nějakou posilu.“

Overby slíbil, že zavolá na okresní úřad šerifa a pošle do Point Lobos Inn dalšího policistu, který na Kellogga počká před objektem. Agent pak Danceovou překvapil poukazem na skutečnost, která ji nenapadla: neměli důvod se domnívat, že je Rebecca ozbrojená, ale protože přijela ze San Diega autem, a nemusela tak projít letištní kontrolou, klidně mohla mít u sebe zbraň.

Danceová kývla na Týdžeje. „Jdeme za Naglem.“

Danceová s Týdžejem směřovali na místo určení, když vtom agentce zazvonil telefon.

„Haló?“

Ve sluchátku se ozval nezvykle naléhavý hlas Winstona Kellogga: „Kathryn, ona je pryč.“

„Rebecca?“

„Ano.“

„A ostatní ženy jsou v pořádku?“

„Naprosto. Linda uvedla, že se Rebecca necítila dobře, a tak si šla lehnout a nepřála si být rušena. Okno jejího pokoje jsme našli otevřené, ale její auto pořád stojí na CBI.“

„Takže ji vyzvedl Pell?“

„Tipuji, že ano.“

„Jak je to dlouho?“

„Do postele šla před hodinou. Svědkyně nevědí, kdy mohla z chatky odejít.“

Kdyby Rebecca chtěla ostatním dvěma ženám ublížit, mohla to udělat sama nebo vpustit Pella oknem do chatky. Danceová proto usoudila, že ženám nehrozí bezprostřední nebezpečí, zvláště když komplex stále střežili policisté.

„Kde jsi teď?“ zeptala se Kellogga.
 „Vracím se na CBI. Myslím, že Pell s Rebeccou tam mají namířeno taky. Promluví si s Michaellem, aby nechal znovu postavit zátarasy.“
 Když domluvili, zatelefonovala agentka Mortonů Nagleovi.
 „Haló?“ ozval se ve sluchátku spisovatel.
 „Tady Kathryn. Poslyšte, Rebecca je s Pellem.“
 „Cože? On ji unesl?“
 „Pracují spolu. To ona stála za útekem.“
 „Ne!“
 „Možná mají namířeno z města, ale existuje určitá pravděpodobnost, že nebezpečí hrozí i vám.“
 „Mně?“
 „Zamkněte si dveře. A nepouštějte nikoho dovnitř. Už k vám jedeme. Za pět minut jsem u vás.“
 Nakonec jim to navzdory Týdžejově agresivní – on tomu říkal „asertivní“ – jízdě trvalo spíš deset minut, neboť silnice byly přeplněné turisty, kteří sem přijeli na prodloužený víkend. Před Nagleovým domem se smykem zastavili a vyrazili k hlavním dveřím. Danceová zaklepala a spisovatel jim po chvíli otevřel. Pohlédl na Týdžeje stojícího za agentkou a rozhlédl se po ulici. Agenti vešli dovnitř. Nagle zavřel dveře a svěsil ramena.
 „Promiňte,“ řekl zlomeným hlasem. „Řekl mi, že když v telefonu cokoliv prozradím, povraždí mi rodinu. Moc se omlouvám.“
 Daniel Pell stojící za dveřmi se dotkl pistolí Kathrynina týlu.

49

„Je to moje přítelkyně. Kočka pro mou myš. S tím divným jménem. Kathryn Danceová...“
 Nagle pokračoval: „Když jste mi volala, objevilo se na displeji vaše číslo. On mě přinutil, abych mu prozradil, kdo to je. Musel jsem do telefonu říct, že je všechno v pořádku. Nechtěl jsem. Ale moje děti. Já...“
 „To je v pořádku...“ začala Danceová.
 „Šššš, pane Spisovateli a paní Vyšetřovatelko. Pst.“
 V pokoji nalevo viděla Danceová Nagleovu rodinu; všichni leželi na břiše na podlaze a ruce měli za hlavou. Spisovatelova manželka Joan a jeho děti: dospívající Eric a malá baculatá Sonja. Rebecca seděla na posteli nad nimi a v ruce držela nůž. Pohlédla na Danceovou bez špetky emocí.
 Agentka věděla, že Nagleova rodina není dávno mrtvá jen proto, že Pell skrz ni může spisovatele ovládat. Vzorce...
 „Pojď sem, bejby, pomoz mi.“
 Rebecca sklouzla z postele a připojila se k nim.
 „Seber jim pistole a telefony.“ Pell držel pistoli Danceové u ucha, zatímco Rebecca ji odzbrojila. Pell pak agentce poručil, ať si nasadí pouta.
 Danceová poslechla.
 „Nejsou dost pevně.“ Pell stiskl náramky a Danceová se zkroutila bolestí.
 Totéž učinili s Týdžejem a pak oba detektivy dostrkali na pohovku.
 „Dej si pozor,“ zamumlal Týdžej.
 Pell se obrátil k Danceové. „Poslouchej mě,“ řekl. „Posloucháš?“
 „Ano.“
 „Jede sem ještě někdo?“
 „Já nikoho nevolala.“
 „Na to jsem se neptal. To bys měla jako vyšetřovatelský eso vědět.“ Pell byl ztělesněním klidu.
 „Pokud je mi známo tak ne. Jela jsem sem, abych položila Mortonovi několik otázek.“
 Pell odložil jejich telefony na konferenční stůl. „Jestli ti někdo bude volat, řekni mu, že je všechno v pořádku. Že zhruba za hodinku budeš zpátky v kanceláři. Ale teď nemůžeš mluvit. Je to jasný? Jestli ne, tak seberu jedno z těch děcek tady a...“
 „Je to jasné,“ řekla Danceová.
 „Tak, a teď už nechci slyšet ani slovo. Zrovna jsme...“
 „To není chytré,“ prohodil Týdžej.
 Ne, ne, spílala mu v duchu Danceová. Podrob se mu! K Danielu Pellovi se nemůže chovat vzdorovitě. Pell k agentovi přistoupil a téměř dováděivě se dotkl pistolí jeho hrdla. „Co jsem ti říkal?“
 Mladíkova prostοřekost byla našťěstí tatam. „Abysme už neřekli ani slovo.“

„Ale tys něco řekl. Proč jsi to udělal. Taková obrovská, obrovská hloupost.“
On ho zabije, pomyslela si Danceová. Prosím, ne. „Pelle, poslouchajte mě...“
„Takže ty taky mluvíš,“ utrousil Pell a obrátil pistoli jejím směrem.

„Omlouvám se,“ zašepstal Týdžej.

„To jsou další slova.“

Pell se otočil k Danceové. „Mám na tebe a tady na tvého kámoše pár otázek. Ale to až za minutku. Ted v klidu sedte a vychutnávejte si domácí pohodu.“ Obrátil se k Nagleovi. „Pokračuj.“

Nagle se vrátil k tomu, co měl zjevně za úkol, než ho přerušil příjezd Danceové s Týdžejem: zdálo se, že pálí veškeré své poznámky a podklady ke knize.

Pell se chvíli díval na oheň a pak nepřítomně dodal: „A jestli na něco zapomeneš a já to najdu, uřežu tvý manželce prsty. A pak se pustím do tvých děcek. A přestaň brečet. To není důstojný. Ovládej se trochu.“

Uplynulo deset trýznivých minut ticha, než Nagle našel všechny své poznámky a naházal je do krbu. Danceová věděla, že jakmile Nagle skončí a Pell se od ní a od Týdžeje dozví, co potřebuje, budou všichni mrtví.

Nagleova manželka plakala. „Nechte nás být, prosím vás, prosím vás, cokoliv..., udělám cokoliv. Prosím vás...“ Danceová nakoukla do ložnice, kde manželka ležela vedle Sonji a Erika. Také holčička žalostně plakala.

„Ticho tam, paní Spisovatelová.“

Danceová se podívala na hodinky částečně zakryté pouty. Představovala si, co teď asi dělají její vlastní děti. Tato myšlenka však byla příliš bolestivá, a tak se Kathryn přinutila soustředit se na dění v místnosti. Existuje něco, co by mohla podniknout?

Vyjednávat s ním? Jenže aby mohl člověk vyjednávat, musí mít něco cenného, oč protistrana stojí.

Vzpírat se mu? Jenže chce-li se člověk vzpírat, potřebuje zbraně.

„Proč to děláte?“ zaúpěl Nagle, když poslední list s poznámkami zmizel v plamenech.

„Bud zticha.“

Pell se postavil a prohrábl oheň pohrabáčem, aby stránky dokonale shořely. Oprášil si ruce a zvedl prsty umazané od sazí. „Tohle ve mně evokuje domov. Otisky prstů mi v životě brali už asi padesátkrát.“

Vždycky poznám nového poldu. Když vám válí prsty po podložce, třesou se mu ruce. Ale to je jedno.“

Otočil se k Danceové. „Takže z tvého předchozího telefonátu s panem Spisovatelem jsem vyrozuměl, že jsi zjistila, jak je to s Rebeccou. A o tomhle si s tebou musím promluvit. Co o nás víš? A kdo další to ví? Musíme si tu něco naplánovat a potřebujem vědět, co dál. A aby bylo jasno, agentko Danceová, tak ty nejsi jediná, kdo umí vyhmátnout lháře na padesát kroků. Tenhle dar mám taky. Ty i já jsme přirození talenty.“

Bylo však úplně jedno, zda se Danceová rozhodne lhát, nebo ne. Stejně byli všichni mrtví.

„Jo, a taky bych měl dodat, že mi Rebecca sehnala další adresu. Na dům jistého Stuarda Dancea.“

Agentka tuto zprávu pocítila jako políček do tváře. Měla co dělat, aby se jí neobrátil žaludek. Její obličej a hrudník polilo horko, jako by ji někdo opařil vařící vodou.

A zase vzorec. Ovládání druhých prostřednictvím jeho milovaných.

„Ty parchante,“ vypěnil Týdžej.

„A jestli mi řekneš pravdu, tvoje máti s papínkem a dětičkama budou v pohodě. Měl jsem pravdu o těch tvých mladých, že jo? Myslím při prvním setkání. A taky že nemáš manžela. Rebecca mi říkala, že prej seš ubohá vdova. To mě mrzí. Každopádně bych se vsadil, že dětičky teď budou u staroušů.“

V tom okamžiku dospěla Kathryn Danceová k rozhodnutí.

Byla to riskantní hra a za jiných okolností by bylo podobné rozhodování obtížné, ne-li přímo nemožné.

Nyní se však jiná alternativa nenabízela, přestože důsledky budou pravděpodobně tragické – ať tak, nebo onak.

Žádné zbraně. Jen slova a její intuice. Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“...

Slova budou muset stačit.

Danceová se přesunula tak, aby se dívala Pellovi přímo do očí.

„Vás nezajímá, proč jsme tady?“

„To je otázka. A já otázku slyšet nechtěl. Chtěl jsem slyšet odpověď.“

Dbej na to, aby si udržel kontrolu – pro Daniela Pella je to alfa a omega. „Prosím vás, nechte mě domluvit. Já vám odpovídám na otázku. Prosím, nechte mě.“

Pell se na ni zamračeně zadíval.

„Tak o tom zkuste přemýšlet. Proč jsme sem přijeli v takovém spěchu?“

Za normálních okolností by Danceová oslovila Pella křestním jménem. Daniel Pell by si to však vyložil jako snahu dominovat, přičemž on potřeboval mít jistotu, že má věci pod kontrolou.

Netrpělivě se zašklebil. „Přejdi k věci.“

Rebecca se zamračila. „Ona hraje na čas. Pojďme, bejby.“

Danceová pokračovala: „Protože jsem musela varovat Naglea...“

„Dodělejme to tu a padejme,“ zašeptala Rebecca. „Prokrista, vždyť tu ztrácíme...“

„Buď zticha, miláčku.“ Pell upěl na Danceovou své zářivé modré oči – přesně jako to učinil během jejich pondělního rozhovoru v Salinasu. Danceová měla pocit, že od té doby uplynulo několik let. „Jo, chtělas ho přede mnou varovat. No a?“

„Ne. Chtěla jsem ho varovat před Rebeccou.“

„O čem to mluvíš?“

Danceová se dívala Pellovi přímo do očí, když vysvětlila: „Chtěla jsem ho varovat, že vás Rebecca využije a přiměje vás ho zabít. Stejně jako vás před osmi lety využila v domě Williama Croytona.“

50

Danceová viděla, jak nadpozemsky modré oči Daniela Pella zaplály.

Dotkla se v tomto bohovi nadvlády něčeho citlivého.

Využila vás...

„To jsou strašný kecy,“ vyštěkla Rebecca.

„Nejspíš jo,“ řekl Pell. Danceové neuniklo, že se vyhnul kategorickému souhlasu.

Předklonila se. Pokud k nám má mluvčí fyzicky blíže, věříme pravdivosti jeho slov více, než když se od nás odklání.

„Narafičila to na vás, Danieli. A chcete vědět proč? Abyste zabil manželku Williama Croytona.“

Pell vrtěl hlavou, ale zároveň poslouchal každé slovo.

„Rebecca byla Croytonovou milenkou. A když se s ním jeho manželka nechtěla rozvést, rozhodla se, že využije vás a Jimmyho Newberga, abyste ji zabili.“

Rebecca se drsně zachechtala.

„Vzpomínáte si na Spící pannu, Danieli?“ zeptala se Danceová. „Na Theresu Croytonovou?“

Nyní již křestní jméno použila. Navázala totiž s Pellem osobní pouto – tím, že identifikovala jejich společného nepřítele.

Pell neřekl nic. Jeho oči zabloudily k Rebecce a pak se opět vrátily k Danceové, která pokračovala: „Právě jsem s tou dívkou mluvila.“

Rebecca byla v šoku. „Co že jste?“

„Vedly jsme dlouhý rozhovor. Byl docela podnětný.“

Rebecca se snažila vzpamatovat. „Danieli, ona s ní vůbec nemluvila. Blafuje, aby si zachránila kůži.“

Danceová však kontrovala otázkou: „Neběžela v ten večer, kdy jste s Newbergem pronikli do domu Croytonových, v televizi nacházející se v pracovně soutěž Jeopardy!? Ona mi řekla, že ano. A kdo jiný by to mohl vědět?“

Co je to Quebec...?

Pell zamžoural. Danceová viděla, že si získala jeho plnou pozornost. „Theresa mi prozradila, že její otec míval milostné avantýry. Vždycky nechal děti na Prkenném chodníku v Santa Cruz a pak se v okolí scházel s milenkami. Jednou večer spatřil Rebeccu, která tam kreslila, a sbalil i ji. Vyvinul se mezi nimi románec. Rebecca chtěla, aby se rozvedl, ale on to kvůli manželce nechtěl nebo nemohl udělat. A tak se Rebecca rozhodla, že ji zabije.“

„Ale né, to je směšné,“ běsnila Rebecca. „Ona nic takového neví.“ Danceová však viděla, že je to jen póza. Žena byla celá brunátná a její ruce i chodidla vykazovaly jemné, ale zřetelné známky afektu a stresu. Nebylo pochyb, že Danceová na něco kápla.

Danceová znovu fixovala Pella pevným pohledem. „Ten Prkenný chodník... Rebecca se tam o vás mohla doslechnout, nemám pravdu, Danieli? ‚Rodina‘ přece jezdila na tamní bleší trh prodávat věci, krást v obchodech a okrádat lidi. Vaše zločinecká sekta tehdy vyvolala docela rozruch. Říkali vám ‚cikáni‘.“

Pronikli jste až do zpráv. Docela bych se vsadila, že se o vás Rebecca dozvěděla takhle. Potřebovala obětího beránka, vraha. A Linda mi prozradila, že jste se s Rebeccou seznámil na Prkenném chodníku.

Myslel jste si, že jste ji svedl? Kdepak, bylo to naopak.“

Rebečin hlas zůstal klidný. „Drž hubu! Ona lže, Dane...“

„Bud zticha!“ osopil se na ni Pell.

„Kdy do vaší sekty vstoupila? Docela krátce před vraždami Croytonových. Pár měsíců?“ Danceová

nelítostně tlačila na pilu. „Rebecca se zkrátka vetřela do ‚rodiny‘. Nepřipadalo vám to trochu uspěchané? Nekladl jste si otázku proč? Ona nebyla jako ostatní. Linda, Samantha a Jimmy, to byly děti. Vždycky vás poslechly na slovo. Ale Rebecca byla jiná. Nezávislá, agresivní.“

Danceová si vzpomněla na poznámku Winstona Kellogga.

... ženy dokážou být stejně efektivní a nelítostné jako muži. A mnohdy jsou nevyzpytatelnější...

„A jakmile se stala členkou ‚rodiny‘ okamžitě viděla, že by mohla využít i Jimmyho Newberga. Řekla mu, že má Croyton v domě něco cenného, a navrhla, aby se tam s vámi vloupal a ukradl to. Mám pravdu?“

Danceová viděla, že ji má. „Jenže Rebecca měla s Jimmym jiné plány. Jakmile jste se ocitli v domě Croytonových, měl zavraždit Croytonovu ženu a pak vás. Zmizel byste ze světa a Jimmy s Rebeccou by se mohli ujmout vedení sekty. I když ona měla samozřejmě v plánu Jimmyho po těch vraždách udat – nebo ho dokonce sama zavraždit. William Croyton by absolvoval přiměřeně dlouhý smutek a pak by se s ní oženil.“

„Miláčku, ne. Tohle je...“

Pell se vrhl kupředu, popadl Rebeccu za krátké vlasy a přitáhl si ji k sobě. „Už ani slovo. Nech ji mluvit!“

Rebecca zaúpěla bolestí, schoulila se a svezla se na podlahu.

Zatímco Pell upíral pozornost jinam, Danceová zachytila Týdžejův pohled. Detektiv pomalu kývl.

Agentka pokračovala: „Rebecca si myslela, že doma bude jen Croytonova manželka. Jenže tam byla celá rodina, protože Theresa během jízdy do Santa Cruz předstírala nevolnost, a tak se Croyton s dětmi vrátil. Ale ať už se toho večera stalo cokoliv – a přesný průběh událostí znáte jen vy, Danieli –, zkrátka ať to bylo jakkoliv, nakonec zemřeli všichni.“

A když jste pak telefonoval ‚rodině‘, abyste dívkám oznámil, co se stalo, učinila Rebecca jediné, co mohla, aby si zachránila kůži: udala vás. To ona stojí za telefonátem, díky němuž jste byl zatčen.“

„To jsou kecy,“ namítla Rebecca. „Vždyť jsem to já, kdo ho teď z toho vězení vysekal!“

Danceová se chladně zasmála a řekla Pellovi: „Protože vás potřebovala znovu využít, Danieli. Abyste zabil Mortona. Ten jí totiž před několika měsíci volal a prozradil jí, že píše knihu s názvem Spící panna a že v ní hodlá napsat o Croytonových – o jejich životě před vraždami a o Theresině životě po nich.“

Rebecca pochopila, že se Morton dozví i o jejím milostném poměru s Croytonem. Bylo jen otázkou času, než si někdo poskládá dvě a dvě dohromady – totiž že za spiknutím s cílem zavraždit Croytonovu ženu stojí právě ona.

A tak Rebecca vymyslela plán, jak vás dostat z Capitoly... Jednu věc ovšem nevím,“ dodala Danceová, „totiž co vám nakukala, Danieli, aby vás přesvědčila, že ho máte zavraždit.“ Vztekle pohlédla na Rebeccu, jako by ji uráželo, co ta ženská provedla jejímu dobrému příteli Danielu Pellovi. „Takže jaké lži jste mu napovídala?“

Pell začal na Rebeccu křičet: „To, cos mi řekla – je to pravda, nebo ne?“ Než však Rebecca stačila odpovědět, popadl Pell Naglea, který se polekaně schoulil. „Ta kniha, kterou píšeš! Cos v ní o mně chtěl napsat?“

„Ona nebyla o vás. Pojednávala o Therese, Croytonových a dívkách z ‚rodiny‘. To je všechno. Byla o obětech, ne o vás.“

Pell odstrčil spisovatele na podlahu. „Ne, ne! Tys chtěl napsat o mém pozemku!“

„O pozemku?“

„Ano!“

„O čem to mluvíte?“

„O mém pozemku, o mém vrcholu hory. Zjistils, kde leží, a chtěls o něm v té své knize napsat!“

Aha. Danceová se konečně dovtípila. Pellův drahocenný vrchol hory. Rebecca ho přesvědčila, že jedinou možností, jak udržet existenci pozemku v tajnosti, je zabít Mortona Naglea a zničit jeho poznámky.

„O tom nic nevím, přísahám.“

Pell si spisovatele bedlivě prohlédl. Věřil mu.

„A sotva byste zabil Naglea a jeho rodinu, Danieli, víte, co by přišlo, vidíte? Rebecca by zavraždila vás. A tvrdila by, že jste ji unesl z hotelu.“

Danceová se smutně zasmála. „Danieli, vy jste si celou dobu myslel, že máte věci pod kontrolou. Jenže ne, to ona byla Svengali. To ona byla krysař.“

Pell při jejích slovech zamžoural, načež se vztyčil a vyrazil k Rebecce. Pistoli přitom zvedl tak prudce, že převrhl stůl.

Rebecca sebou polekaně škubla, ale pak zničehonic vyskočila vpřed, zběsile se ohnala nožem, rozsekla Pellovi paži a vrhla se po jeho pistoli. Ze zbraně vyšel výstřel a vyloup z krbu kus růžové cihly.

Danceová s Týdžejem byli vmžiku na nohou.

Mladý agent kopl Rebeccu prudce do žeber a sevřel Pellovi ruku s pistolí. Chvilí o zbraň zápasili, až se nakonec svezli na podlahu.

„Volejte policii!“ křikla Danceová na Naglea, který se začal škrábat k telefonu.

Agentka vyrazila k pistolím ležícím na stole a v duchu si připomínala: Zkontrolovat prostor za cílem, zamířit, třikrát stisknout spoušť, počítat výstřely, při dvanácti vysunout a vyměnit zásobník. Zkontrolovat prostor za cílem...

Nagleova manželka křičela, jeho dcera kvílela. „Kathryn,“ křikl Týdžej z posledních sil. Danceová viděla, že Pell obrací zbraň na ni. Ozval se výstřel.

Danceová padla na zem. Kulka prolétla kolem ní. Týdžej byl mladý a silný, ale stále měl spoutaná zápěstí a Pella navíc zaplavovalo zoufalství a adrenalin. Volnou rukou začal bít Týdžeje do krku a do hlavy. Nakonec ho ze sebe setřásl a napřáhl zbraň, zatímco se mladý agent zoufale kutálel pod stůl, aby tam našel úkryt.

Danceová vyrazila kupředu, ale bylo jí jasné, že k pistolím ležícím na stole to nemůže stihnout včas.

Týdžej byl prakticky mrtev...

Vtom nastala obrovská exploze. A po ní další.

Danceová padla na kolena a ohlédla se. Mortonův Nagleovi se podařilo sebrat jednu pistoli a nyní z ní pálil Pellovým směrem. Bylo však zjevné, že se zbraněmi neumí zacházet, neboť škulal za spoušť, takže kulky létaly daleko vedle. Přesto neustával a střílel dál a dál. „Ty hajzle!“

Pell se přikrčil a zvedl ruce v marné snaze se ochránit. Nahrbl se, na okamžik zaváhal, vypálil jednu ránu Rebecce do břicha, rozrazil dveře a vyběhl pryč.

Danceová vytrhla Nagleovi zbraň, sebrala ze stolu Týdžejovu pistoli a vrazila ji agentovi do spoutaných rukou.

Oba vyrazili k napůl otevřeným dveřím právě ve chvíli, kdy se do zárubně zavrtala kulka a vyslala jejich směrem spršku třísek. Agenti uskočili a přikrčili se. Danceová vytáhla ze saka klíče od pout a sundala si náramky. Týdžej učinil totéž.

Opatrně vykoukli ven na prázdnou ulici. O chvíli později zaslechli kvílení pneumatik rychle se rozjíždějícího auta.

Danceová se otočila a křikla na Naglea: „Udržte Rebeccu při životě! Potřebujeme ji.“

Vyrazila ke svému autu a popadla z palubní desky mikrofon. Přístroj jí vypadl z rozechvělých rukou.

Danceová se zhluboka nadechla, překonala třes a zavolala na úřad šerifa v Monterey.

51

Vzteklý člověk nemá nad věcmi kontrolu.

Daniel Pell však nedokázal svůj vztek potlačit, když nyní uháněl z Monterey a přehrával si v duchu, co se právě stalo. Hlas Kathryn Danceové, Rebečin obličej.

A přehrával si i události staré osm let.

Jimmy Newberg, ten zatracený počítačový maniak, ten feťák, mu tehdy řekl, že má o Williamu Croytonovi důvěrné informace – díky jednomu programátorovi, kterého Croyton o šest měsíců dříve propustil. Prý se mu podařilo identifikovat kód ke Croytonovu poplašenému zařízení a navíc má klíče od zadních dveří jeho domu (Pell teprve teď zjistil, odkud je Jimmy sebral – samozřejmě mu je dala Rebecca). Jimmy taky tvrdil, že výstřední Croyton přechovává v domě obrovské částky v hotovosti.

Pell by nikdy nevytloupl banku ani ústav provádějící hotovostní transakce. Nešel by do ničeho velkého. Zároveň však potřeboval peníze, aby mohl rozšířit „rodinu“ a odstěhovat se na vrchol hory. A zde se mu naskýtalá příležitost uskutečnit jednorázovou vloupačku, jednou za život a dost. Jimmy tvrdil, že nikdo nebude doma, takže nehrozí, že by kdokoliv přišel k úrazu. Prostě do toho domu zajdou, vezmou si sto tisíc dolarů, Croyton absolvuje rutinní telefonáty s policií a s pojišťovnou a pak na celou věc zapomene. Přesně jak to nastínila Kathryn Danceová.

Oba muži tedy pronikli na zahradu za Croytonovým domem a prošli skrz přepychové terénní úpravy až k domu. Pell viděl, že se uvnitř svítí, ale Jimmy mu řekl, že světla jsou rozsvícená kvůli bezpečnosti a v určenou hodinu automaticky zhasnou. Do domu pronikli bočními technickými dveřmi.

Něco tu však nehrálo. Poplašené zařízení bylo vypnuté. Pell se otočil k Jimmymu, aby mu řekl, že někdo musí být přece jen doma, jenže to už mladík spěchal do kuchyně.

Tam rovnou přistoupil k ženě středního věku, která stála zády k němu a vařila večeři. Ne! pomyslel si tehdy Pell šokovaný. Co to dělá?

Ukázalo se, že ji vraždí.

Jimmy sebral papírový kapesník, vytáhl z kapsy nůž na porcování steaků – Pell si uvědomil, že ten nůž

pochází z jejich domu a že na něm bezpochyby budou jeho otisky –, uchopil ženu zezadu za ústa a zasadil jí hlubokou bodnou ránu. Žena se svezla k podlaze.

„Co to sakra děláš?“ zašeptal tehdy rozběsněný Pell.

Newberg se otočil a zaváhal, avšak jeho obličej vysílal jasné signály, co teď přijde. A tak když se vrhl kupředu, Pell již začínal uskakovat. Díky tomu se těsně vyhnul vražednému noži. Popadl pánev a praštil s ní Newberga do hlavy. Jimmy se skácel na zem, Pell sebral z linky řeznický nůž a zabil ho.

O chvíli později přispěchal do kuchyně William Croyton, který zdola zaslechl rámus. Za ním stály jeho dvě starší děti, vytřeštěně hleděly na matčino tělo a křičely. Pell vytáhl pistoli a přinutil hysterickou rodinu odcouvat do komory. Konečně se mu podařilo zklidnit Croytona natolik, aby se ho zeptal na peníze, a podnikatel mu prozradil, že jsou v psacím stole v kanceláři v přízemí.

Daniel Pell se tehdy přistihl, že na vzlykající vyděšenou rodinu pohlíží jako na plevel v zahradě, na hejno vran nebo na hmyz. Neměl v úmyslu toho večera někoho zabít, jenže pokud si chtěl udržet kontrolu nad životem, neměl na vybranou. Za dvě minuty byli všichni mrtví; Pell je povraždil nožem, aby sousedi neslyšeli výstřely.

Nato otřel veškeré otisky prstů, sebral Jimmyho nůž na stejky i všechno, co by ho mohlo prozradit, a pak odběhl do kanceláře, kde ke svému šoku zjistil, že v psacím stole sice opravdu leží peníze, ale jen tisíc dolarů. Rychlá prohlídka obývacího pokoje dole odhalila jen nějaké kapesné a bižuterii. Nahoru, kde v posteli spala ta malá holka, se Pell vůbec nedostal. (Nyní byl paradoxně rád, že tam tehdy ta holka chrápala, protože kdyby ji býval zabil s ostatními, nikdy by se nedozvěděl o Rebečině zradě.)

A pravdou taky bylo, že když utíkal zpátky do kuchyně, kde sebral zavražděnému muži náprsní tašku a jeho manželce velký diamantový prsten, ozýval se odkudsi zvuk soutěžního pořadu Jeopardy!

Vyběhl ven a zamířil k autu. Načež ho po pouhých dvou kilometrech jízdy zastavila policie.

Rebecca...

Pell se nyní v myšlenkách vrátil k jejich seznámení – k „náhodnému“ setkání kousek od Prkenného chodníku v Santa Cruz, které bezpochyby zosnovala ona.

Pell si vzpomínal, jak měl tehdy rád chodník i všechny jeho atrakce. Zábavní parky ho fascinovaly, neboť se v nich lidé zcela vzdávali kontroly nad sebou samými ve prospěch někoho jiného – buďto riskovali zdraví na tobogánech a ve vystřelovacích kabinách, nebo se stávali bezduchými laboratorními krysami na kolotočích, jako byl slavný stoletý Looffův karusel, dokola a pořád dokola...

Vzpomněl si také, jak se poblíž právě tohoto slavného kolotoče setkal s Rebeccou a jak ho tehdy gestem přivolala k sobě.

„Hej, nechťel by ses ode mě nechat portrétovat?“

„Třeba jo. Za kolik?“

„Na tohle mít budeš. Posad se.“

A pak – po pouhých pěti minutách, kdy měla nakresleny jen základní rysy jeho obličeje – odložila uhel, prohlédla si ho a vyzývavě se ho zeptala, jestli by spolu nemohli jít někam do soukromí. Zamířili tedy k dodávce, kde je s vážnou tváří sledovala Linda Whitfieldová. Pell si jí sotva všiml.

Po pěti minutách vášnivého líbání, kdy jí Pell přejížděl rukama po celém těle, se však od něj Rebecca náhle odtáhla.

„Počkej...“

Co je? přemýšlel Pell. Tripl, AIDS?

„Já..., musím ti něco říct,“ řekla zadýchaně, odmlčela se a sklopila oči.

„Tak povídej.“

„Možná se ti to nebude líbit, a jestli ne, tak dobrý, tak si prostě řeknem ahoj a ty dostaneš obrázek zadarmo. Jenže já vůči tobě cítím i po takové chvilce strašně silné pouto a musím říct...“

„Pokračuj.“

„Zkrátka že pokud jde o sex, tak si ho moc neužívám..., teda pokud mi nebudeš ubližovat. Myslím doopravdy ubližovat. Spoustě chlapů se to nelíbí. A nebudu se zlobit, když...“

Pell ji místo odpovědi překulil na pevné drobné břicho.

A stáhl si opasek.

Nyní se ponuře zasmál. Uvědomil si, že to všechno byly kecy. Rebecca se za těch deset minut na pláži a pět minut v dodávce nabourala do jeho fantazie a začala na ni brnkat.

Svengali a Trilby...

Pell jel ještě několik minut, dokud mu v pravé paži nezačalo škubat bolestí od Rebečina seknutí nožem v Nagleově domě. Zastavil, rozepnul si košili a podíval se na ránu. Nebylo to nic strašného – krvácení pomalu ustávalo. Jenže to zatraceně bolelo.

Oproti šrámu ze zrady to však nebylo vůbec nic.

Pell se nyní nacházel na okraji tiché části města a nezbývalo mu než projet přes zalidněné oblasti, kde po něm bude policie usilovně pátrat.

Obrátil auto a projížděl ulicemi tak dlouho, až narazil na jeden Nissan Infiniti, který před ním zastavil na červenou. Ve voze seděl jen jeden člověk a v okolí žádná další auta nebyla. Pell zpomalil, ale na brzdu šlápl až těsně před kapotou luxusního vozu. Nárazníky se s hlasitým zaduněním střetly a nissan poskočil o pár decimetrů dopředu. Řidič upřel plamenný pohled do zpětného zrcátka a vystoupil.

Pell zavrtěl hlavou a rovněž vysedl z vozu. Postavil se k nárazníkům a začal si prohlížet škodu.

„Kam koukáš?“ Řidičem nissanu byl Hispánc středního věku. „Koupil jsem ho teprve před měsícem.“

Odtrhl oči od aut a zamračeně pohlédl na krev na Pellově paži. „Ty seš zraněnej?“

Jeho oči sledovaly krvavou stopu až k Pellově dlani, v níž spatřil pistoli.

To už však bylo pozdě.

52

Prvním, co Kathryn Danceová v Nagleově domě učinila – zatímco Týdžej ohlašoval Pellův útěk –, byl telefonát strážníkovi, který hlídal její rodiče a děti. Nařídila mu, aby nechal všechny s policejní ochranou převézt na ústředí CBI. Pochybovala, že Pell bude v tuto chvíli marnit čas plněním svých hrozeb, ale nehodlala podstupovat žádné riziko.

Dotázala se spisovatele a jeho manželky, zda se Pell nezmiňoval o tom, kam by mohl mít nyní namířeno – například o svém vrcholu hory. Nagle však Pellovi nelhal, když mu tvrdil, že o žádné jeho enklávě v divoké přírodě nikdy nic neslyšel. Nic dalšího on, jeho manželka ani jeho děti uvést nedokázali. Rebecca byla těžce zraněná a v bezvědomí. Do sanitky, která pro ni přijela, posadil O'Neil i jednoho policistu. Ten měl detektivovi zavolat hned v prvním okamžiku, kdy bude Rebecca schopna výpovědi.

Danceová se nyní připojila ke Kelloggovi s O'Neilem, kteří stáli opodál se sklopenými hlavami a bavili se o případu. Ať už měl O'Neil vůči agentovi FBI a naopak jakékoliv výhrady, podle jejich držení těla a gestikulace se to nedalo poznat. Oba efektivně a rychle organizovali silniční zátarasy a plánovali pátrací strategii.

O'Neil přijal hovor. Po chvíli se zamračil. „Dobrá, jistě. Zavolejte do Watsonville... Vyřídím to.“ Ukončil hovor a oznámil: „Máme stopu. Krádež auta v Marině. Muž odpovídající Pellově popisu – a krvácející – se zmocnil černého Nissanu Infiniti. Byl ozbrojen.“ Odmlčel se a chmurně dodal: „Jeden svědek uvedl, že slyšel výstřel, a když se tím směrem podíval, Pell právě zavíral kufr.“

Danceová zavřela oči a znechuceně si povzddechla. Další úmrtí.

„Je úplně vyloučeno, aby ještě zůstal na poloostrově,“ pokračoval O'Neil. „To auto ukradl v Marině, takže míří na sever. Nejspíš chce dojet na sto jedničku.“ Nasedl do auta. „Nechám v Gilroyi zřídit velitelské stanoviště. A taky ve Watsonville, kdyby se rozhodl nesjet ze sto jedničky.“

Danceová se dívala, jak detektiv odjíždí.

„Pojeďme tam taky,“ řekl Kellogg a otočil se ke svému autu.

Danceová vyrazila za ním, když vtom uslyšela zvonění svého mobilního telefonu. Na lince byl James Reynolds. Agentka ho v krátkosti informovala, co se právě stalo, a bývalý státní zástupce jí oznámil, že prošel spisy týkající se vražd Croytonových a objevil něco, co by mohlo být užitečné. Jestlipak prý má Danceová minutku.

„To víte, že ano.“

Samantha s Lindou se choulily k sobě a sledovaly reportáž o dalším pokusu o vraždu ze strany Daniela Pella: oběti měl být tentokrát ten spisovatel, ten Nagle. Rebecca, která byla v reportáži označena za Pellova komplice, utrpěla těžké zranění. A Pell opět uprchl. Pravděpodobně mířil na sever v ukradeném automobilu, jehož majitel se stal jeho další obětí.

„Ó, jéje,“ zašeptala Linda.

„Takže Rebecca to celou dobu táhla s ním.“ Samantha civěla na televizní obrazovku a její obličej se změnil v šokovanou masku. „Ale kdo ji postřelil? Policie? Daniel?“

Linda na chvíli zavřela oči. Sam netušila, zda je to modlitba, anebo reakce na vyčerpání způsobené těžkou zkouškou, které byly v posledních několika dnech vystaveny. Obě musí nést obrovský kříž, pomyslela si mimoděk. To však své křesťansky založené přítelkyni neřekla.

Další reportérka se několik minut věnovala popisu postřelené ženy: Rebecce Sheffieldové, zakladatelky firmy Ženské iniciativy ze San Diega a jedné z členek Pellovy „rodiny“ před osmi lety. Reportérka zmínila i skutečnost, že se Sheffieldová narodila v jižní Kalifornii. Její otec zemřel, když jí bylo šest, a od té doby ji

vychovávala matka, která se nikdy podruhé nevdala.

„Když jí bylo šest?“ zamumlala Linda.

Sam zamžourala. „Ona nám lhala. Ty věci s jejím otcem se nikdy nestaly. Propána, ta nás teda doběhla.“

„Tohle už je na mě moc. Balím to.“

„Lindo, počkej.“

„Už se nechci o ničem bavit, Sam. Mám toho po krk.“

„Nech mě aspoň říct ještě jednu věc.“

„Už jsi toho navykládala spoustu.“

„Ale tys mě, myslím, dost dobře neposlouchala.“

„A neposlouchala bych tě, ani kdybys to řekla znovu.“ Linda vyrazila k ložnici.

Sam sebou trhla, protože právě zazvonil telefon. Byla to Kathryn Danceová.

„Eh, zrovna jsme slyšely, že...“

Agentka jí však skočila do řeči: „Poslouchejte mě, Sam. Myslím, že Pell na sever nejede. Myslím, že jede k vám.“

„Cože?“

„Právě mi volal James Reynolds. Ve svých starých spisech k případu našel zmínku o Alison. Vypadá to, že když Pella po vraždě Croytonových vyslychal, Pell ho fyzicky napadl. Reynolds se ho ptal na onen incident v Reddingu, na vraždu Charlese Pickeringa, a mluvil přitom o Alison – o té Pellově přítelkyni, o které jste se mi zmiňovaly. V tu chvíli začal Pell třeštit a napadl ho – nebo se o to alespoň pokusil. Mně se přitom totéž stalo v Salinasu, právě ve chvíli, kdy jsem přicházela na kloub něčemu důležitému.

James si proto myslí, že Pell Pickeringa zavraždil, protože ten člověk věděl něco o jeho vrcholu hory.

Proto se také pokoušel vypátrat Alison. Ta o tom věděla taky.“

„Ale proč by ubližoval nám?“

„Protože o Alison vyprávěl i vám. Vy byste možná na spojitost mezi ní a jeho pozemkem nepřišly, možná byste si na to vůbec nevzpomněly. Jenže to místo je pro něj tak důležité – je to jeho království –, že je ochoten zavraždit každého, kdo by je mohl ohrozit.

Což znamená i vás. Obě dvě.“

„Lindo, pojď sem!“

Žena se objevila ve dveřích a nasupeně se mračila.

Danceová pokračovala: „Právě jsem volala vysílačkou policistům venku. Odvezou vás na ústředí CBI.

Agent Kellogg a já už jsme na cestě do hotelu. Budeme čekat ve vaší chatce, jestli se Pell objeví.“

Sam se obrátila k Lindě a hlesla: „Kathryn si myslí, že Pell možná jede sem.“

„Ne!“ Závěsy byly zatažené, ale obě ženy instinktivně pohlédly k oknu. Sam poté vrhla pohled k Rebečině pokoji. Nezapomněla zajistit okno, když zjistila, že skrz ně Rebecca odešla pryč? Ne – Sam si vzpomněla, že okno zamýkala.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Dámy, tady je policista Larkin.“

Sam pohlédla na Lindu. Obě ženy ztuhly. Linda pak pomalu přistoupila ke kukátku a podívala se ven.

Přikývla a otevřela dveře. Do chatky vstoupil policista z Úřadu šerifa okresu Monterey. „Byl jsem požádán, abych vás odvezl na CBI. Všechno tady nechte a pojďte se mnou.“ Druhý policista čekal venku a rozhlížel se po parkovišti.

Sam řekla do telefonu: „Ten policista už tady je, Kathryn. Vyrážíme.“

Obě ženy zavěsily.

Samantha popadla kabelku. „Jdeme,“ řekla roztřeseným hlasem.

Policista s rukou u pistole jim pokynul, aby vyšly ven.

V tom okamžiku ho však do spánku zasáhla kulka. Vzápětí se ozval další výstřel, druhý policista se chytil za prsa a s výkřikem se skácel k zemi.

Linda zalapala po dechu. „Ne, ne!“

Na chodníku se ozývaly kroky. Daniel Pell se hnál úprkem k chatce.

Sam byla jako opařená.

Po chvíli se však přece jen vzpamatovala, zabouchla dveře, zajistila je řetízkem a ustoupila právě ve chvíli, kdy další kulka rozštípla dřevo. Vrhla se k telefonu.

Daniel Pell dvakrát silně kopl do dveří. Druhým kopancem se mu podařilo rozlomit zámek, ale řetízek stále držel. Dveře se pootevřely o pouhých pár centimetrů.

„Rebečin pokoj!“ vykřikla Sam. Odběhla k Lindě a popadla ji za ruku, jenže Linda stála ve dveřích jako přikovaná.

Sam předpokládala, že je zcepenělá hrůzou.

Lindin obličej však nepůsobil ani trochu vyděšeně.

Odtáhla se od Samantha. „Danieli!“ zavolala. „Co to děláš?“ zaječela Sam. „Pojď!“

Pell znovu kopl do dveří, ale řetízek stále odolával. Sam přitáhla Lindu o krok či dva blíže k Rebečině pokoji, avšak Linda se znovu odtáhla. „Danieli,“ zopakovala. „Prosím tě, poslouchej mě. Ještě není pozdě. Můžeš se vzdát. Opatříme ti právníka. Postarám se, abys...“

Pell po ní vystřelil.

Jednoduše zvedl pistoli, namířil skrz otvor ve dveřích a střelil Lindu do břicha tak nenuceně, jako by plácal mouchu. Pokusil se vystřelit ještě jednou, ale to už Sam vlekla Lindu do pokoje. Pell znovu kopl do dveří. Ty se už tentokrát rozletěly, vrazily do zdi a rozbily obrázek s motivem mořského pobřeží.

Sam zavřela dveře Rebečina pokoje, uzamkla je a rozrušeně zašeptala: „Jdeme ven, rychle! Tady čekat nemůžeme.“

Pell vzal za kliku. Kopl do výplně. Tyto dveře se však otevíraly ven, a tak zatím jeho ranám odolávaly. Sam cítila na zádech hrůzyplné mravenčení. Byla si jistá, že Pell každou chvíli vystřelí přes dveře a náhodou ji zasáhne. Pomohla Lindě na římsu, vystrčila ji ven a skočila za ní na vlhkou a provoněnou zem. Linda kňourala bolestí a držela se za bok.

Sam jí pomohla vstát, držela jí ruku v drtivém sevření a v poklusu ji vedla ke státnímu parku Point Lobos.

„On po mně vystřelil,“ úpěla stále ohromená Linda. „To bolí. Koukej... Počkej, kam to jdeme?“

Sam si jí nevšímal. Myslela jen na to, jak se dostat co nejdál od chatky. O cíli jejich cesty neměla konkrétní představu. Před sebou viděla jen mnoho hektarů lesa, nehostinné skalnaté útvary a kdesi na konci světa pak i rozbouřený šedý oceán.

53

„Ne,“ zalapala Kathryn Danceová po dechu. „Ne...“

Winston Kellogg se smykem zastavil vedle dvou policistů ležících na chodníku před chatkou.

„Zjisti, jak na tom jsou,“ řekl Danceové a vytáhl mobilní telefon, aby přivolal posily.

Danceová poklekla s pistolí ve zpoceně ruce vedle jednoho policisty a viděla, že je mrtvý. Pod jeho tělem zasychala obrovská kaluž krve, o odstín temnější než tmavý asfalt, který se mu stal smrtelným ložem.

Druhý policista byl na tom stejně. Danceová zvedla hlavu a naznačila ústy: „Jsou mrtví.“

Kellogg zaklapl telefon a připojil se k ní.

Ačkoliv spolu neměli žádný taktický trénink, přiblížili se k chatce jako ostřílení partneři – dbali na to, aby žádný z nich nepředstavoval snadný terč, a zároveň kontrolovali pootevřené dveře a okna. „Jdu dovnitř,“ oznámil Kellogg.

Danceová přikývla.

„Stačí, když mi budeš krýt záda. Pořád sleduj vnitřní dveře. lekej mezi nimi pohledem. Pořád těkej. On vyleze pistolí napřed. Takže se zaměř na kov. A jestli budou uvnitř nějaká těla, nevšímej si jich, dokud nebude místnost zajištěná.“ Kellogg se dotkl její paže. „To je důležité. Dobře? Nevšímej si jich, i kdyby křičeli o pomoc. Nemůžeme pro nikoho nic udělat, pokud budeme sami zranění. Nebo mrtví.“

„Jasně.“

„Připravena?“

Ne, ani v nejmenším. Danceová přesto přikývla. Kellogg jí stiskl paži, několikrát se zhluboka nadechl a rychle proběhl dveřmi. Uvnitř začal máchat napřaženou pistolí sem a tam, aby zajistil interiér chatky.

Danceová se držela těsně za ním a připomínala si, že má tekat mezi dveřmi – a také zvednout hlaveň, kdykoliv se Kellogg mihne před ní.

Tekat, tekat, tekat...

Čas od času se ohlédla a zkontrolovala otevřený vchod, protože ji napadlo, že Pell mohl snadno obejít dům a čekat na ně.

A pak Kellogg zavolal: „Zajištěno.“

Uvnitř díkybohu neležela žádná těla. Kellogg nicméně ukázal na čerstvé krvavé šmouhy na římsě otevřeného okna v pokoji, kde bydlela Rebecca. Danceová si všimla, že krev je i na koberci.

Podívala se ven a spatřila další krev a šlépěje v hlíně pod oknem. Informovala o tom Kellogga a dodala:

„Podle mě musíme předpokládat, že utekly a on jde po nich.“

„Vyrazím za nimi,“ řekl agent FBI. „A ty bys tady mohla počkat na posily.“

„Ne,“ odpověděla Danceová automaticky; o této věci nehodlala vést žádnou debatu. „Tohle setkání byl můj nápad. A já je nenechám umřít. Dlužím jim to.“

Kellogg zaváhal. „No dobře.“

Odběhli k zadním dveřím, Danceová se zhluboka nadechla a rozrazila je. S Kelloggem v patách poté

vyrazila ven, přičemž napůl očekávala, že každým okamžikem uslyší výstřel a ucítí na těle ochromující plesknutí kulky.

On mi ublížil.

Můj Daniel mi ublížil.

Proč?

Bolest v Lindině srdci byla téměř stejně palčivá jako bolest v jejím boku. Odpustila Danielovi za minulost.

Byla připravena odpustit mu i za přítomnost.

Jenže on po mně vystřelil.

Chtěla si lehnout na zem. Ať je Ježíš zahalí, ať je Ježíš spasí. Zašeptala to Sam – anebo možná ne.

Možná si to všechno jen představovala.

Samantha neříkala nic. Neustále nutila sebe i bolestí sužovanou Lindu do běhu po křivolakých pěšinách nádherného, ale nevlídného parku.

Paul, Harry, Lisa... Lindě se hlavou honila jména pěstounských dětí.

Ne, to bylo vlastně loni. Teď už jsou pryč. Teď už mám jiné.

Jak se to jmenují?

A proč nemám vlastní rodinu?

Protože Bůh, náš Otec, má se mnou jiné plány, proto.

Protože mě Samantha zradila.

Zběsilé myšlenky se v Lindině hlavě převalovaly jako vlny přes skalnaté výčnělky v nedalekém moři.

„To bolí.“

„Pojď dál,“ zašeptala Sam. „Kathryn a ten agent FBI tu budou každou minutou.“

„On po mně vystřelil. Daniel po mně vystřelil.“

Lindě se zakalil zrak. Každou chvíli omdlí. A co pak Myš udělá? Naloží si jejích sedmdesát pět kilo na ramena?

Ne, zradí mě stejně jako předtím.

Samantha, můj Jidáš.

Skrz burácení rozbouraných vln, skrz svištění větru v korunách borovic a cypřišů za sebou Linda uslyšela Daniela Pella. Tu a tam se ozvalo prasknutí větvičky nebo zašustění listů. Spěchali dál. Pak ovšem Linda zavadila chodidlem o kořen rozsochatého dubu, prudce upadla a v ráně jí vzplála krutá bolest. Vykřikla.

„Psssst.“

„Bolí to.“

„Pojď, Lindo, vstávej,“ ozval se Samanthin hlas roztřesený strachem. „Prosím tě!“

„Nemůžu.“

A další kroky. Tentokrát se ozývaly blíže.

V tom okamžiku však Lindu napadlo, že ty zvuky možná patří policii. Možná je vydává Kathryn a ten fešácký agent FBI.

Navzdory svíjivé bolesti se ohlédla.

Ne, nebyla to policie. Patnáct metrů od nich viděla Daniela Pella. Všiml si jich. Zpomalil, popadl dech a vyrazil kupředu.

Linda se otočila k Samanthě.

Ta už tu však nebyla.

Samantha ji opět opustila, stejně jako před lety.

Ponechala ji tehdy napospas příšerným nocím v ložnici Daniela Pella.

Opustila ji předtím a opustila ji i dnes.

54

„Miláčku můj, Lindo moje.“

Pomalu se k ní blížil.

Linda se zkroutila bolestí. „Danieli, poslouvej mě. Ještě není pozdě. Bůh ti odpustí. Vzdej se.“

Pell se zasmál, jako by to byl nějaký vtip. „Bůh,“ zopakoval. „Bůh mi odpouští... Rebecca mi říkala, že ses dala na náboženství.“

„Ty mě zabiješ.“

„Kde je Sam?“

„Prosím! Tohle přece nemáš zapotřebí. Můžeš se změnit.“

„Změnit? Ach, Lindo, lidi se nemění. Nikdy, nikdy, nikdy. Vždyť i ty jsi pořád stejný člověk, jako když jsem

na tebe narazil – na útěku pod tím stromem v Golden Gate Parku, celou uhrovitou a se zarudlýma očima.“ Linda cítila, jak se její zorné pole mění v černý písek a žluté světelné záblesky. Bolest slábla, jak pomalu ztrácela vědomí. A když se její vědomí znovu vynořilo na hladinu, nakláněl se k ní Pell s nožem v ruce. „Promiň, holka. Musím to udělat takhle.“ Absurdní, ale upřímná omluva. „Ale provedu to rychle. Víím, co dělám. Moc toho neucítíš.“

„Otče náš...“

Pell jí naklonil hlavu na stranu, aby jí odhalil krk. Linda se mu pokoušela vzdorovat, ale nedokázala to. Mlha se už zcela rozptýlila, a když se čepel Pellova nože přiblížila k jejímu hrdlu, rudě se v nízko stojícím slunci zableskla.

„... jenž jsi na nebesích. Posvět se...“

A pak spadl strom.

Nebo se na pěšinu sesypala lavina kamení.

Nebo se snad na něj slétlo hejno zuřivě kejhajících racků.

Daniel Pell zachroptěl a skácel se na kamenitou zem.

Samantha McCoyová z něj seskočila, vyškrábala se na nohy a hystericky ho začala tlouci silnou větví do hlavy a paží. Pell jako by se nemohl ubránit úžasu, že na něj zaútočila jeho malá Myš – žena, která vždy poslušně odcupitala udělat přesně to, co jí právě řekl, která mu nikdy neřekla ne. Snad jen jednou...

Daniel se po ní ohnal nožem, ale Samantha na něj byla příliš rychlá. Popadl pistoli, která při jejím útoku dopadla na pěšinu. Hrubá větev však do něj narážela znovu a znovu, odrážela se mu od hlavy a trhala mu ucho. Pell zakvílel bolestí. „Doprdele.“ Vyškrábal se na nohy, ohnal se pěstí a uštědřil Samanthě slušnou ránu do kolena. Samantha ztěžka upadla.

Daniel se sklonil pro pistoli a popadl ji. Odplazil se dozadu, ještě jednou se vztyčil a ohnal se hlavní Samanthiným směrem. Samantha se však stihla postavit a oběma rukama ho znovu udeřila větví.

Tentokrát ho zasáhla do ramene. Pell ucukl bolestí a odstoupil.

Lindě na mysli vytanula tři slova z minulosti. Dvě slova, která kdysi používal Daniel, když byl na někoho z „rodiny“ pyšný. „Držela ses pevně, holka.“ Pevně se drž...

Samantha učinila další výpad a ohnala se větví. To už však Daniel zaujímal stabilní postoj, takže se mu podařilo větev levou rukou zachytit. Chvilí oba stáli necelý metr u sebe, upřeně se na sebe dívali a větev je spojovala jako vodič pod proudem. Daniel se smutně usmál a zvedl pistoli. „Ne,“ zaskřehotala Linda. Samantha se rovněž usmála. Prudce do Pella strčila a pustila větev. Daniel ustoupil o další krok – do vzduchoprázdna. Stál totiž na okraji útesu, šest metrů nad další přírodní stezkou.

Vykřikl, přepadl dozadu a zřít se po rozečkané skalnaté stěně.

Linda netušila, zda Daniel pád přežil, anebo ne. Tedy alespoň zpočátku. Poté však usoudila, že přežít musel. Samantha se zašklebila, podívala se dolů a pomohla Lindě vstát. „Musíme jít. Dělej.“ A odvedla ji do hustého lesa.

Vyčerpaná a zřízená Samantha McCoyová se usilovně snažila udržet Lindu vestoje.

Její přítelkyně byla bledá, ale nikterak silně nekrvácela. Rána jí musela způsobovat trýznivou bolest, avšak přinejmenším mohla Linda chodit.

Ozvalo se zašeptání.

„Cože?“

„Myslela jsem, žeš mě opustila.“

„Ani nápad. Ale on měl zbraň – musela jsem ho ošálit.“

„On nás zabije.“ Lindin hlas zněl stále užasle.

„Ne, nezabije. Nemluv. Musíme se ukrýt.“

„Já už dál nemůžu.“

„Dole u vody se táhne pláž a v ní jsou jeskyně. Můžeme se v některé ukrýt. Dokud sem nepřijede policie. Kathryn už je na cestě. Půjdou za náma.“

„Ne, já nemůžu. Vždyť jsou to celé kilometry.“

„Tak daleko to není. Zvládneme to.“

Pokračovaly ještě asi patnáct metrů, když vtom Samantha ucítila, že Linda začíná umdlévat.

„Ne, ne... Já nemůžu. Promiň.“

Sam kdesi nalezla poslední zásobárnu sil a podařilo se jí Lindu dovléci o dalších šest metrů dál. Tam se však Linda nadobro zhroutila – přímo na nejhorším možném místě, totiž na mýtině viditelné ze všech směrů na sto metrů daleko. Samantha čekala, že se tu Pell každou chvíli objeví. Na takovém místě by je mohl snadno zastřelit.

Opodál zela ve skále mělká průrva; mohly by se v ní docela dobře ukrýt.

Z Lindiných úst se ozval šepot.

„Cože?“ zeptala se Sam a přitáhla se k ženě blíže. Linda však nerozmlouvala s ní, nýbrž s Ježíšem.

„Tak pojď, musíme jít.“

„Ne, ne, běž sama. Prosím. Myslím to vážně... Nemusíš mi nic vynahrazovat. Vždyť jsi mi před minutou zachránila život. Naše účty jsou srovnané. Odpouštím ti za to, co se stalo tehdy v Seaside. Já...“

„Ted ne, Lindo!“ vybuchla Sam.

Zraněná žena se pokusila vstát, ale vzápětí se zhroutila. „Nemůžu.“

„Musíš.“

„Ježíš se o mě postará. Běž dál sama.“

„Pojď!“

Linda zavřela oči a začala šeptat modlitbu. „Přece tady neumřeš! Postav se!“

Linda se zhluboka nadechla, přikývla a se Samanthinou pomocí se vyškrábala na nohy. Společně pak odklopýtaly z pěšiny a vyrazily přes lesní porost a kořeny k mělké průrvě.

Nacházely se na mysu necelých pět metrů nad oceánem. Burácení příboje zde bylo téměř ustavičné – nebyl to pulz, nýbrž řev tryskáče. Ohlušující.

Nízko stojící slunce je zalévalo oslepujícím oranžovým světlem. Samantha přimhouřila oči a nedaleko před sebou rozeznala průrvu. Lehnou si do ní a zakryjí se větvemi a listím. „Jde ti to dobře. Ještě pár metrů.“ No, necelých deset.

Pak ovšem tuto vzdálenost zkrátily na pět metrů. Až nakonec dorazily do své svatyně. Byla hlubší, než Sam předpokládala, a představovala dokonalý úkryt. Samantha do ní začala Lindu přechovávat. Náhle to však v porostu zašustělo, z lesa se vynořila postava a vydala se přímo k nim.

„Ne,“ vykřikla Sam. Nechala Lindu sklouznout k zemi a popadla kámen coby dosti žalostnou zbraň.

Po chvíli však zalapala po dechu a hystericky se rozesmála. Kathryn Danceová se přikrčila a zašeptala:

„Kde je?“ S divoce bušícím srdcem Sam naznačila ústy: „Já nevím.“ A pak ta slova zopakovala hlasitěji.

„Viděly jsme ho asi čtyřicet metrů odtud tamtím směrem. Je zraněný. Ale viděla jsem, že může chodit.“

„Je ozbrojený?“

Sam přikývla. „Má pistoli. A nůž.“

Danceová se rozhlédla po okolí a přimhouřila oči před sluncem. Poté vyhodnotila Lindin stav. „Položte ji tam,“ řekla a kývla k průrvě. „A přiložte jí něco na tu ránu.“ Společně vklínily Lindu do výmolu. „Prosím vás, zůstaňte s náma,“ zašeptala Sam. „Nebojte se,“ řekla Danceová. „Já nikam nepůjdu.“

55

Winston Kellogg se pohyboval někde na jih od nich.

Jakmile opustili hotel Point Lobos Inn, nedaleko od turistického rozcestníku se jim ztratily šlépěje i krev.

Danceová se bez přemýšlení rozhodla jít napravo, Kellogg nalevo.

Kathryn se poté tiše pohybovala lesním porostem – držela se mimo pěšinu –, až na okraji útesu spatřila jakýsi pohyb. Identifikovala Sam s Lindou a rychle za nimi vyrazila.

Nyní se spojila vysílačkou s Kelloggem.

„Wine, mám tady Samanthu a Lindu.“

„Kde jste?“

„Necelých sto metrů od místa, kde jsme se rozdělili. Šla jsem pořád na západ. Jsme skoro u útesu.

Kousek od nás je taková oblá skála, asi šest metrů vysoká.“

„Vědí, kde je Pell?“

„Byl tady poblíž. Někde pod námi, asi padesát metrů nalevo. A je stále ozbrojený. Má pistoli a nůž.“

Vtom se Danceová napjala a pohlédla dolů. „Wine, kde jsi? Ty už jsi na pláži?“

„Ne. Jsem na nějaké pěšině. Pláž leží pode mnou, nějakých sto metrů odtud.“

„Poslyš, on je tam! Vidíš ten malý ostrůvek zhruba patnáct metrů od břehu? Jsou na něm lachtani. A rackové.“

„Jasně.“

„Tak na té pláži před ním.“

„Odsud na ni nevidím. Ale jdu tím směrem.“

„Ne, Wine. Nemá tě tam kdo krýt. Potřebujeme zásahovku. Počkej.“

„Nemáme čas. Už nám uprchl mockrát. Nedopustím, aby se to stalo znovu.“

Pistolnický přístup...

Danceovou to hodně trápilo. Náhle pocítila strašný strach, aby se Winstonu Kelloggovi něco nestalo.

... potom. Co ty na to?

„Tak... dávej pozor. Ztratil se mi z dohledu. Byl na pláži, ale teď už je ve skalách. Bude tam mít dokonalou palebnou pozici. Může odtamtud krýt všechny přístupové cesty.“

Danceová vstala, zakryla si dlaní oči a prohlédla si pláž. Kde je?

O vteřinu později se to dozvěděla.

O skálu nedaleko od ní se rozplácla kulka a vzápětí uslyšela Danceová výstřel Pellovy pistole.

Samantha vykřikla a Kathryn se vrhla k zemi, aby se ukryla v prohlubni. V zoufalé obavě, že představuje snadný terč, si přitom poškrábala kůži.

„Kathryn,“ ozval se ve vysílačce Kellogg, „ty střílíš?“

„Ne, to byl Pell.“

„A jste v pořádku?“

„Nic nám není.“

„Odkud ten výstřel přišel?“

„Neviděla jsem ho. Muselo to být od skal u pláže.“

„Drž se u země. Znáš teď vaši polohu.“

Danceová se obrátila k Samanthě. „Vyzná se Pell v tomhle parku?“

„Rodina“ tu trávila spoustu času. Řekla bych, že ho zná velmi dobře.“

„Wine, Pell se v Point Lobos vyzná. Mohl bys mu vkráčet přímo do pastí. Vážně, co kdybys počkal na posily?“

„Moment.“ Kelloggův hlas zněl tiše a chraplavě. „Myslím, že něco vidím. Ozvu se...“

„Počkej... Wine. Jsi tam?“

Danceová změnila polohu – přesunula se o něco dále, aby ji Pell nehledal. Rychle vykukla ze škvíry mezi dvěma skalami. Neviděla však vůbec nic. Poté si všimla, že Winston Kellogg směřuje k pláži. Na pozadí mohutných skal, rozsochatých stromů a širého oceánu vypadal strašlivě křehký.

Prosím... Danceová mu vyslala tichý vzkaz, aby se zastavil a počkal.

Jenže on samozřejmě pokračoval v postupu. Její nevyslovená prosba se minula účinkem a Danceová si uvědomila, že kdyby byly jejich role obrácené, výsledek by byl stejný.

Daniel Pell věděl, že další policajti jsou na cestě.

Přesto si důvěřoval. Tuto oblast dokonale znal. V Point Lobos v minulosti okradl spoustu turistů – mnozí z nich byli tak hloupí, že se téměř stali jeho spolupachatelé. Nechávali cennosti v autech a na loukách pro pikniky a vůbec je nenapadlo, že by je v tak duchovně povzneseném prostředí mohl někdo okrást.

A kromě toho zde Pell s „rodinou“ trávil spoustu času relaxováním: tábořili tu, když se vraceli z Big Suru a nechtělo se jim jet až do Seaside. Znal trasy vedoucí na dálnici nebo k soukromým domům v okolí, neviditelné trasy. Mohl by si ukrást další auto, vyrazit na východ k vedlejším silnicím centrálního údolí, projet Hollister a odtamtud zamířit na sever.

Na vrchol hory.

Nejprve se však musel vypořádat s bezprostředními pronásledovateli. Předpokládal, že jsou jen dva nebo tři. Pořádně na ně neviděl. Museli přijet k chatce, spatřit zabité policisty a vydat se za ním na vlastní pěst. Navíc se zdálo, že jeden z nich se momentálně pohybuje nedaleko od něj.

Pell na chvíli zavřel oči, aby potlačil bolest. Přitiskl si bodnou ránu, která se mu při pádu ze skály otevřela. A v uchu mu ještě teď bušilo po Samanthině úderu.

Myš...

Opřel si hlavu a rameno o chladnou, vlhkou skálu. Bolest jako by se opravdu zmírnila.

Přemýšlel, zda jedním z pronásledovatelů není Kathryn Danceová. Pokud ano, pak předpokládal, že se neobjevila u chatky náhodou. Musela odhadnout, že Pell neukradl toho nissana kvůli přesunu na sever, nýbrž proto, aby vyrazil sem.

No, ať je to tak, nebo onak, tahle ženská ho už dlouho ohrožovat nebude.

Jó, policajtky má tvrdý život. Mrňousi tráví spoustu času sami, že jo? Nejspíš by se jim strašně líbilo, kdyby měli nějaký kámoše na hraní...

Jenže jak vyřešit aktuální situaci?

Policista, který ho pronásledoval, se k němu stále blížil. Ke skalnaté úžině u pláže, kde se nyní nacházel Pell, vedly jen dvě přístupové cesty. Kdyby se k němu chtěl někdo přiblížit, musel by buďto slézt ze šestimetrové skalní stěny, kde by ho měl Pell přímo nad sebou, anebo sejít po stezce plné ostrých zataček, a představovat tak pro Pella dokonalý terč.

Pell věděl, že slézt ze skalní stěny by se mohl odvážit pouze člen záahového týmu, zatímco člověk, který

ho momentálně pronásleduje, určitě není vybaven slaňovacím postrojem. Bude tedy muset přijít od pláže. Pell si dřepnul za skupinku skal, takže byl krytý shora i od pláže, opřel si pistoli o kámen a čekal, až se policista přiblíží.

Nebude se ho snažit zabít. Zraní ho. Trefí ho třeba do kolena. A jakmile se ten policajt svalí, vypíchne mu Pell oči. Vysílačku nechá opodál, takže policajt bude v trýznivé bolesti volat o pomoc, ječet a rozptylovat ostatní. A Pell pak bude moci uprchnout do opuštěné oblasti parku.

Slyšel, že se někdo blíží a snaží se pohybovat tiše. Pell však měl sluch ostrý jako divoké zvíře. Sevřel pistoli pevněji.

Emoce zmizely. Rebecca, Jennie, a dokonce i nenávistná Kathryn Danceová byly v jeho myšlenkách velmi, velmi daleko.

Daniel Pell měl nad sebou dokonalou kontrolu.

Danceová, která se mezitím přesunula na další místo na hřebeni, rychle vykoukla z úkrytu tvořeného hustými borovicemi.

Winston Kellogg teď byl na pláži nedaleko od místa, kde se musel nacházet Pell, když na ni poprvé vystřelil. Agent se pohyboval pomalu, pomalu se rozhlížel kolem sebe a oběma rukama svíral pistoli. Zvedl hlavu k útesu a jako by přemýšlel, zda po něm má vylézt. Skalní stěna však byla příkrá a Kellogg měl na sobě vycházkovou obuv, na kluzké kamení zcela nevhodnou. Kdyby navíc lezl na druhé straně dolů, bezpochyby by představoval snadný terč.

Pohlédl tedy zpátky na stezku před sebou a zdálo se, že v místě, kde Danceová před chvílí zahlédla Pella, objevil v písku stopy. Přikrčil se a přistoupil k nim blíže. U skalního výběžku se zarazil.

„Co se děje?“ zeptala se Samantha.

Danceová zavrtěla hlavou.

Pohlédla na Lindu. Žena byla napůl v bezvědomí a bledší než předtím. Ztratila mnoho krve. Naléhavě potřebovala první pomoc.

Danceová tedy zavolala na dispečink úřadu šerifa a zeptala se na polohu jednotek.

„První taktičtí agenti za pět minut na místě, čluny za patnáct.“

Kathryn si povzddechla. Proč jim to trvá tak zatraceně dlouho? Uvedla dispečerovi jejich přibližnou polohu a vysvětlila, jak se zdravotníci dostanou na místo, aby se neocitli v Pellově palebné linii. Znovu vykoukla z úkrytu a viděla, že Winston Kellogg obchází skálu, která se v nízkém slunci vínově leskla. Agent teď mířil přímo k místu, kde Danceová před pár minutami viděla zmizet Pella.

Uplynula dlouhá minuta. Dvě minuty.

Kde je? Co má...

Vtom se v okolí rozelehla exploze.

Co to sakra bylo?

Následovala série výstřelů ozývajících se za skalním výběžkem, pak bylo chvíli ticho a poté se ozvalo dalších několik ran.

„Co se stalo?“ zvolala Samantha.

„Nevím.“ Danceová vytáhla vysílačku. „Wine. Wine! Jsi tam? Přijem.“

Na pozadí šumících vln však neslyšela nic jiného než podrážděné kejhání vyplašených prchajících racků.

56

Kathryn Danceová spěchala po pláži a slaná voda jí ničila střevíce Aldo, které patřily k jejím oblíbeným.

Bylo jí to jedno.

Na hřebenu za ní právě zdravotníci odnášeli Lindu k sanitce zaparkované u hotelu Point Lobos Inn.

Samantha šla s nimi. Danceová pokynula dvěma policistům z úřadu šerifa, kteří se na místo činu dostali jako první a nyní natahovali mezi dvěma skalami křiklavě žlutou pásku, přestože jediným naruшитelem místa činu mohl být zvedající se příliv. Agentka se protáhla pod páskou, obešla roh skály a pokračovala v cestě k místu smrti.

Po chvíli se zastavila. A pak vyrazila přímo k Winstonu Kelloggovi a objala ho. Agent byl zjevně otřesený a neustále hleděl na to, co leželo před ním: na tělo Daniela Pella.

Pell ležel na zádech s koleny celými od písku vystrčenými vzhůru a s rukama bezvládně ležícíma podél těla. Jeho pistole se válela opodál v místě, kde mu vypadla z ruky. Oči měl pootevřené, ale už se v nich nezračila sytá modř, nýbrž smrtelná zakalenost.

Danceová si uvědomila, že její ruka stále spočívá na Kelloggových zádech. Spustila ji a odstoupila. „Co se stalo?“ dotázala se.

„Skoro jsem do něj vrazil. Ukřýval se tamhle.“ Agent ukázal na skupinu skal. „Naštěstí jsem ho zahlédl včas a ukryl jsem se. Měl jsem u sebe jeden z oslepujících granátů, které mi zůstaly z motelu. Hodil jsem ho jeho směrem a omráčil ho. On sice začal střílet, ale já měl štěstí. Měl jsem slunce v zádech. Řekl bych, že ho oslnilo. Opětoval jsem palbu a...“ Pokrčil rameny.

„Nestalo se ti nic?“

„Jasně že ne. Akorát jsem se na skalách trochu podřel. Na horolezecké výstupy nejsem zvyklý.“ Danceová zazvonil telefon. Agentka ho vytáhla a pohlédla na displej. Byl to Týdžej.

„Linda bude v pořádku. Ztratila něco krve, ale kulka minula důležitý věci. Jo, a Samanthino zranění není nijak vážné.“

„Samanthino?“ Danceová si vůbec nevšimla, že je Sam zraněná. „Co se stalo?“

„Má jen šrámy a modřiny, nic víc. Svedla boxerský souboj se zesnulým, teda samozřejmě před jeho zesnutím. Bolí ji to, ale bude jako rybička.“

Ona se prala s Pellem?

Myš...

Na místo dorazili technici z ohledávacího týmu Montereyského úřadu šerifa a pustili se do práce.

Danceová si všimla, že Michael O'Neil zatím na místě není.

Jeden z techniků se obrátil ke Kelloggovi. „Hej, blahopřeu,“ řekl a ukázal na tělo.

Agent FBI se zdráhavě usmál.

Experti na kinezii vědí, že úsměv je nejneuchopitelnějším signálem, jaký lidské tělo vydává. Zamračení, zmatené civnutí či zamilovaný pohled znamenají vždy jen jednu věc. Úsměv však dokáže vysílat do okolí nenávisť, lhostejnost, pobavení i lásku.

Danceová si nebyla zcela jistá, co Kelloggův úsměv znamená. Neuniklo jí však, že když se agent o chvíli později znovu zadíval na muže, kterého právě zabil, jeho výraz se vytratil, jako by nikdy neexistoval.

Kathryn Danceová se Samanthou McCoyovou se zastavily v nemocnici Monterey Bay za Lindou Whitfieldovou, která již byla při vědomí a vedlo se jí dobře. Noc sice strávila v nemocnici, ale podle lékařů mohla být zítra propuštěna.

Rey Carraneo poté odvezl Samanthu zpět do hotelu Point Lobos Inn, kde se rozhodla přenocovat, místo aby se vracela domů. Danceová ji pozvala na večeři, ale Samantha odpověděla, že si chce dát od všeho trochu „pauzu“.

Kdo by se jí mohl divit?

Kathryn se tedy po odjezdu z nemocnice vrátila na CBI, kde spatřila Theresu Croytonovou-Bollingovou a její tetu – obě ženy stály u auta a zřejmě na ni čekaly, aby se s ní mohly rozloučit. Když dívka spatřila Danceovou, její tvář se rozjasnila. Obě se vřele pozdravily.

„Slyšely jsme to,“ pronesla teta beze stopy úsměvu. „Je mrtvý?“ Jako by se v tom stále nemohla utvrdit.

„Ano, je.“

Danceová oběma ženám podrobně popsala incident v Point Lobos. Teta působila netrpělivě, ale Theresa dychtivě poslouchala, co se v parku stalo. Danceová jí vylíčila nezkrácenou verzi událostí.

Nakonec Theresa pokývala hlavou a bez emocí zprávu přijala.

„Nevíme, jak ti poděkovat,“ uzavřela agentka. „Tím, cos udělala, jsi zachránila životy.“

Skutečnost, že večer před vraždami Theresa svou nevolnost jen předstírala, nakonec na přetřes nepřišla. Danceová měla za to, že tato okolnost zůstane navždy jejich tajemstvím. Ostatně proč ne? Podělit se o něco s jediným člověkem mívá mnohdy stejně očistný účinek jako podělit se o to s celým světem.

„Vracíte se ještě dnes večer?“

„Jo,“ odpověděla dívka a pohlédla na tetu. „Ale nejdřív si uděláme jednu zastávku.“

Danceová začala uvažovat: večeře s mořskými plody, nákupy v rozkošných prodejnách v Los Gatos?

„Chci vidět ten dům. Náš starý dům.“

Dům, v němž zemřeli její rodiče a sourozenci.

„A taky se setkáme s panem Naglem. Mluvil s rodinou, která tam teď bydlí, a ta souhlasila, že mi dům ukáže.“

„On ti to navrhl?“ Danceová byla připravena zasáhnout – věděla, že by jí Nagle okamžitě ustoupil.

„Ne, byl to můj nápad,“ odpověděla Theresa. „Prostě to chci udělat. A on pak přijede do Napy a udělá se mnou rozhovor. Do té knihy. Do Spící panny. Tak se bude jmenovat. Je fakt zvláštní, když o vás někdo píše knihu, že jo?“

Mary Bollingová neříkala nic, ale řeč jejího těla – lehce zvednutá ramena a posunutá čelist – Danceové okamžitě prozradila, že s večerní zájizdkou nesouhlasí a že se obě ženy na toto téma hádaly.

Po významných životních událostech – jakým bylo třeba opětovné shledání „rodiny“ nebo Theresina cesta sem ve snaze pomoci dopadnout vraha její rodiny – mívají lidé mnohdy tendenci očekávat, že se účastníci těchto událostí od základů změní. To se však příliš často nestává a Danceová měla pocit, že se to nestalo ani v tomto případě. Napadlo ji, že se dívá na dvojici lidí, kteří jsou bezpochyby už dlouho naprosto stejní: na ženu středního věku s ochránářskými sklony – na přísnou tetu, které však sloužilo ke cti, že se zhostila nelehkého úkolu stát se své neteři náhradní rodičkou – a na dospívající dívku s typickými postoji, která se impulzivně rozhodla vykonat statečný čin. Tyto dvě ženy se neshodly na otázce, jak strávit zbytek dnešního večera, avšak dívka si v tomto případě prosadila svou, byť bezpochyby za cenu ústupků. Možná byl krokem kupředu již samotný fakt, že se jim podařilo dnešní spor vyřešit. Danceová měla za to, že se lidé mění právě takto: po malinkých krůčcích.

Objala Theresu, podala tetě ruku a popřála oběma bezpečnou cestu.

O pět minut později už seděla v sídle CBI a přijímala od Maryellen Kresbachové šálek kávy a zákusek z ovesné mouky.

Vstoupila do své kanceláře, zula si poškozené střevíce a vylovila ze skříně jiný pár: sandály Joan and David. Protáhla se, posadila se na židli, usrkla silnou kávu a prohledala pracovní stůl ve snaze najít zbytek balíčku s lentilkami M&Ms, který sem před pár dny pohodila. Rychle bonbony spořádala, znovu se protáhla a dopřála si láskyplný pohled na fotografie svých dětí.

A taky svého muže.

Jak ráda by dnes večer ležela v posteli vedle něj a vyprávěla mu o Pellově případu.

Ach, Bille...

Zacvrlikal jí telefon.

Danceová pohlédla na displej a žaludek jí lehce nadskočil úlevou.

„Ahoj,“ řekla Michaelu O’Neilovi.

„Nazdar. Zrovna jsem se to dozvěděl. Jsi v pořádku? Slyšel jsem, že se tam střílelo.“

„Pell zaparkoval jednu kulku kousek ode mě. Jinak nic.“

„Jak je na tom Linda?“

Danceová mu sdělila podrobnosti.

„A Rebecca?“

„Ta je na intenzivce. Přežije to. Ale hned tak se nikam nepodívá.“

O’Neil jí poté vyprávěl, jak to bylo s falešným autem určeným k útěku – což byl Pellův oblíbený způsob odvedení a rozptýlení pozornosti. Daniel Pell donutil řidiče Nissanu Infinity, aby ohlásil svou vlastní vraždu a únos auta. Řidič pak odjel s nissanem domů, zajel s ním do garáže a seděl potmě v pokoji tak dlouho, až uslyšel zprávu o Pellově smrti.

O’Neil dodal, že Danceové posílá zprávy o ohledání místa činu v hotelu Butterfly Inn, v němž se Pell a Jennie ubytovali po útěku z motelu Sea View a z Point Lobos.

Danceová měla radost, že Michaela slyší. Něco však nebylo v pořádku. O’Neilův hlas zněl stále trochu oficiálně. Nebyl našťvaný, ale zároveň nedával najevo žádnou zvláštní radost, že s Kathryn hovoří.

Danceová byla stále přesvědčena, že jeho předchozí poznámky na adresu Winstona Kellogga neměly opodstatnění, ale nežádala po něm omluvu – pouze si přála, aby se rozbouřené vody mezi nimi uklidnily.

„Není ti nic?“ zeptala se. Některé lidi musí člověk ponouknout.

„Dobrý,“ odpověděl O’Neil.

Tohle zatracené slovo mohlo znamenat cokoli – od „báječně“ až po „já tě nenávím“.

Navrhla mu tedy, aby večer přišel na Palubu.

„Promiň, ale nemůžu. Máme s Anne nějaké plány.“

Aha. Plány.

Zase jedno z těch slov.

„Radši už budu končit. Chtěl jsem ti jen dát vědět, jak to bylo s tím řidičem nissanu.“

„Jasně, opatruj se.“

Cvak...

Danceová se zašklebila, přestože v místnosti nikdo nebyl, a upřela pozornost zpátky ke spisu.

O deset minut později nakoukl do kanceláře Winston Kellogg. Danceová mu ukázala na židli a agent se na ni posadil. Zatím se nestačil převléknout – šaty měl stále od bláta a od písku. Všiml si jejích prosolených střevíců, které stály u dveří, ukázal na své boty a zasmál se. „Asi tu nemáš nic, co by mi sedělo, vid?“

„Promiň,“ odpověděla Kathryn se smrtelně vážnou tváří. „Všechno jsou to šestky.“

„Škoda, ta citronově zelená barva má něco do sebe.“

Bavili se o protokolech, jež bude třeba vyplnit, a také o komisi pro vyšetřování střelby, která bude muset sepsat o incidentu zprávu. Danceová si kladla otázku, jak dlouho se Kellogg v Kalifornii zdrží, a uvědomila si, že bez ohledu na to, zda ji pozve na rande, nebo ne, tu bude muset zůstat čtyři až pět dní – tak dlouho komisi obvykle trvalo, než se sešla, vyslechla si svědectví a sepsala zprávu.

... potom. Co ty na to?

Kellogg se protáhl, stejně jako před několika minutami ona. Jeho obličej vysílal velmi slabý signál – cosi ho znepokojovalo. Samozřejmě to bylo tou přestřelkou. Danceová nikdy v životě po žádném podezřelém nestřílela, natož aby nějakého zabila. Stála za dopadením mnoha nebezpečných pachatelů, z nichž někteří byli při akci zabiti a jiní putovali do cely smrti. To však bylo něco jiného než namířit na někoho pistolí a ukončit jeho život.

Příčemž Kelloggovi se to přihodilo v poměrně krátké době dvakrát.

„Takže co teď budeš dělat?“ zeptala se.

„Mám ve Washingtonu seminář o náboženském fundamentalismu – hodně se to překrývá s mentalitou sekt. A pak budu mít nějakou dobu volno. Tedy pokud se mnou bude realita spolupracovat.“ Svěsil ramena a zavřel oči.

Danceová si uvědomila, že v umazaných kalhotách, s rozcuchanými vlasy a s drobným strništěm na bradě vypadá opravdu přitažlivě.

„Promiň,“ řekl Kellogg, otevřel oči a zasmál se. „Usínat v kancelářích kolegů je proti bontonu.“ Jeho úsměv byl nefalšovaný, a ať už ho před chvílí trápilo cokoli, nyní to bylo pryč.

Poté se agent odmlčel a otočil zpět. „Eh, ještě jedna věc. Dneska budu dělat papíry, ale mohl bych tě zítra vzít za slovo a pozvat tě na večeři? Tohle už je potom, vid' že ano?“

Danceová zaváhala a pomyslela si, že by si teď měla připomenout strategii chytrých subjektů při vyšetřování: očekávat jakoukoliv otázku, kterou jim vyšetřovatel položí, a mít na ni připravenou odpověď.

Jenže i když právě o této věci celou dobu přemýšlela, nyní ji Kelloggova otázka zastihla nepřipravenou.

Takže jak zní odpověď? ptala se sama sebe.

„Zítra?“ zopakoval Kellogg a působil přitom plaše – což bylo u člověka, který před chvílí zastřelil jednoho z nejhorších pachatelů v dějinách okresu Monterey, poněkud zvláštní.

Hraješ na čas, řekla si Danceová v duchu. Sklouzla očima k fotografiím svých dětí, svých psů, svého zesnulého manžela. Pomyslela na Wese.

„Totiž,“ řekla nakonec, „zítra by to bylo skvělé.“

51

„Je po všem,“ oznámila hlubokým hlasem matce.

„Slyšela jsem. Michael nás na CBI informoval.“

Danceovi s vnoučaty už byli zpátky ve svém domě v Carmelu, kam se vrátili po pobytu ve střežené

„hradní věži“ na ústředí CBI.

„Banda už to taky ví?“

Čímž myslela děti.

„Trochu jsem jim to předžvýkala. Podala jsem jim to ve smyslu: Jé, máma se dneska vrátí brzy, protože už jí skončil ten pitomý případ. Dopadli padoucha a nic bližšího nevím.“ Tak nějak. Mags tomu prakticky nevěnovala pozornost – komponuje teď novou skladbu do klavírního kroužku. Wes sice zamířil rovnou k televizi, ale řekla jsem Stuartovi, ať ho odláká ven nabídkou ping-pongového zápasu. Zdá se, že na to zapomněl. Ale klíčové je tu slovo ‚zdá se‘.“

Danceová již dříve rodičům řekla, že pokud jde o děti, přeje si omezit na minimum veškeré zprávy o smrti a násilí, zejména budou-li se týkat její práce, a to až do chvíle, kdy uplyne dostatečná doba od úmrtí jejich otce. „Já už na něj dohlídnu. A díky.“

Otevřela lahev piva, nalila je do dvou sklenic a podala jednu matce.

Edie se napila a zamračila se. „Kdy jste toho Pella dopadli?“

Danceová jí sdělila přibližný čas. „Proč?“

Matka pohlédla na hodiny a řekla: „Jsem si jistá, že jsem kolem čtyř nebo půl páté slyšela někoho vzadu na zahradě. Nejdřív jsem tomu nepřikládala žádný význam, ale potom jsem si začala klást otázku, jestli Pell nějak nezjistil, kde bydlíme. Jestli si nechtěl srovnat účty nebo tak. Byla jsem z toho malinko vystrašená. Přestože vepředu stálo to policejní auto.“

Pell by jim samozřejmě bez váhání ublížil – dokonce to měl zřejmě v plánu –, ale časový údaj nesouhlasil. Mezi čtvrtou a půl pátou už byl v domě Mortona Naglea nebo přinejmenším na cestě k němu.

„Pravděpodobně to nebyl on.“

„Tak to musela být kočka. Nebo ten pes Perkinsových. Pořád ho nemůžou naučit, aby jim neutíkal. Promluví s nimi.“

Danceová věděla, že matka s nimi opravdu promluví.

Zavolala děti a nahnala je do rodinného Nissanu Pathfinder, kde už čekali psi. Objala se s otcem a dohodla se s ním, že se pro něj a pro matku v neděli večer zastaví cestou na oslavu jeho narozenin v Námořním klubu. Danceová měla na této oslavě fungovat jako řidič, takže se rodiče mohli nerušeně bavit a vypít tolik šampaňského a rulandského, kolik se jim zachce. Kathryn přemýšlela, zda nemá pozvat i Winstona Kellogga, ale nakonec se rozhodla počkat, jak dopadne zítřejší schůzka „potom“.

To ji přivedlo na myšlenky o dnešní večeři. Nenašla však v sobě pražádnou chuť vařit. „Děti, snesete palačinky v Bayside?“

„Jupí!“ zavýskla Maggie. A začala hlasitě debatovat, jaký sirup si přeje. Wes měl také radost, ale choval se zdrženlivěji.

Když dorazili do restaurace a nechali se usadit v boxu, připomněla Danceová synovi, že tento týden je s vymyšlením nedělního odpoledního dobrodružství na řadě on. „Takže cos nám naplánoval?“

„Ještě nevím.“ Wes si dlouho prohlížel jídelní lístek. Maggie chtěla pro psy objednat jednu porci s sebou, ale Danceová jí vysvětlila, že návštěva restaurace nemá být oslavou opětovného shledání s hafany; na palačinky si zašli prostě proto, že neměla náladu vařit.

Když jim přinesli velké kouřící talíře, zeptal se Wes: „Hele, slyšeli jste o tom festivalu? O těch lodích?“

„O lodích?“

„Vyprávěl nám o tom děda. V zálivu se koná přehlídka lodí a pak tam bude koncert. Na Plechárně.“

Danceová si vzpomněla na festival Johna Steinbecka. „A to je v neděli? Ty bys tam chtěl jít?“

„Je to zítra večer,“ odpověděl Wes. „Bude to zábava. Můžeme tam zajet?“

Danceová se v duchu zasmála. Wes se o její zítřejší schůzce s Kelloggem rozhodně neměl jak dozvědět. Nebo snad ano? Ona sama měla ve vztahu k dětem spolehlivou intuici. Proč by to nemohlo fungovat i opačně?

Nakapala si na palačinky sirup a dopřála si kousek másla. Pokusila se získat čas. „Zítra? Nech mě přemýšlet.“

Když viděla Wesovu vážnou tvář, cítila zpočátku nutkání zatelefonovat Kelloggovi a odsunout, či dokonce zcela zrušit jejich schůzku.

Někdy je to tak prostě jednodušší.

Zarazila Maggi, která se chystala utopit palačinky v hrůzu nahánějící lavině borůvkového a jahodového sirupu, otočila se k Wesovi a z náhlého popudu řekla: „No to víš, že jo, miláčku. Jenže já jet nemůžu. Mám nějaké plány.“

„Aha.“

„Ale děda by s vámi určitě jet chtěl.“

„A co budeš dělat ty? Pojedeš za Connií? Nebo za Martine? Třeba by chtěly jet taky. Můžeme jet všichni. A ony můžou vzít dvojčata.“

„Jo, dvojčata, mamí!“

Danceová to zvažovala dál. V duchu zaslechla terapeutova slova: Kathryn, nemůžete se dívat na podstatu toho, co vám říká. Rodiče mívají sklon si myslet, že poznámky, které jejich děti vznášejí na adresu svých potenciálních nevlastních rodičů nebo i náhodných známostí, mají reálné opodstatnění. Ale takhle uvažovat nemůžete. Chlapce to znepokojuje, protože to chápe jako vaši zradu otcovy památky. Se samotným vaším partnerem to nijak nesouvisí.

Kathryn dospěla k rozhodnutí. „Ne, pojedu na večeři s tím mužem, se kterým pracuji.“

„S agentem Kelloggem,“ vyhrkl chlapec.

„Přesně tak. Zanedlouho se vrací do Washingtonu a já mu chtěla poděkovat za všechnu práci, kterou pro nás vykonal.“

Připadala si trochu jako padavka, když dobrovolně poukázala na skutečnost, že Kellogg bydlí daleko, takže dlouhodobě nepředstavuje hrozbu. (Přičemž ji navíc napadlo, že Wesova citlivá duše by si z toho snadno mohla vyvodit závěr, že se je matka snaží vytrhnout od přátel a rodiny zde na poloostrově a přestěhovat je do hlavního města.)

„No dobře,“ řekl chlapec, rozkrájel palačinku a zamyšleně z ní trochu ujedl. Jeho chuť k jídlu byla pro Danceovou barometrem jeho reakce.

„Co se děje, synátore?“

„Nic.“

„Dědeček s vámi na ty lodě s radostí pojede.“

„Jasně.“

Danceová pak synovi položila další impulzivní otázku: „Tobě se Winston nelíbí?“

„Je v pohodě.“

„Mně to můžeš říct.“ I její chuť k jídlu uvadala. „Já nevím... Není jako Michael.“

„Ne, to není. Jenže lidí jako Michael je strašlivě málo.“ Lidí jako můj drahý přítel Michael, který mi momentálně nebere telefony. „Ale to přece neznamená, že s ním nemůžu jít na večeři, ne?“

„To asi ne.“

Jedli ještě několik minut, načež Wes vyhrkl: „A Maggii se taky nelíbí.“

„To jsem neřekla! Neříkej věci, který jsem neřekla!“

„Ale jo, řekla. Říkalas, že má panděro.“

„To jsem neříkala!“ Dceřin ruměnec však Danceové prozradil, že opak je pravdou.

Kathryn se usmála a odložila vidličku. „Poslouchejte, vy dva. To, jestli jdu s někým na večeři, nebo jestli si s ním dokonce zajdu do kina, na nás vůbec nic nemění. Na našem domě, na našich psech, na našich životech. Vůbec nic. To vám slibuju. Dobře?“

„Dobře,“ odpověděl Wes. Znělo to trochu bezkrevné, ale nezdálo se, že by se Wes nenechal ani trochu přesvědčit.

Zato Maggie si náhle začala dělat starosti. „Ale nechceš se zase někdy vdávat, že ne?“

„Jak tě to napadlo, Mags?“

„Jenom mě to zajímalo.“

„Vůbec si nedokážu představit, že bych se zase měla vdávat.“

„Neřeklas ne,“ zamumlal Wes.

Danceová se zasmála jeho dokonalé „Vyšetřovatelské“ reakci. „No, tak zní moje odpověď. Vůbec si to nedokážu představit.“

„Já chci být družice,“ vyhrkla Maggie.

„Družička,“ opravila ji Danceová.

„Ne, teď se to menuje jinak,“ nedala se dívka.

„Když už, tak ‚menuje‘,“ opravila ji matka znovu. „Ale nenechme se rozptylovat. Teď tady máme palačinky a ledový čaj. A úkol naplánovat něco na neděli. Budete se nad tím muset zamyslet.“

„Zamyslím se.“ Zdálo se, že se Wes uklidnil.

Danceová dojedla zbytek večeře. Cítila povznesenou radost ze svého vítězství: byla k synovi upřímná a výměnou za to získala jeho trpný souhlas se schůzkou. Tento drobný krůček kupodivu vyvážil značnou část hrůz dnešního dne.

Díky dobré náladě nakonec podlehla Maggiině poslední přímlově za psy a objednala pro každého jednu palačinku bez sirupu, ale zato s klobásou. Maggie pak hafany na zadním sedadle pathfinderu obsloužila. Německý ovčák Dylan zhltl jídlo na několik polknutí, zatímco dáma Patsy labužnický spořádala klobásu, ale palačinku si uschovala na horší časy v prostoru mezi zadními sedadly, kam se nikdo nemohl dostat.

Doma strávila Danceová několik hodin domácími pracemi a vyřizováním telefonátů včetně jednoho od Mortona Naglea, který jí znovu poděkoval za vše, co pro jeho rodinu udělala.

Winston Kellogg naopak nezavolal, což bylo dobře (poněvadž to znamenalo, že schůzka stále platí).

Nezavolal ani Michael O'Neil, což dobře nebylo.

Stav Rebecca Sheffieldové byl po náročné operaci stabilizovaný. Příštích šest nebo sedm dní měla pod policejním dohledem strávit v nemocnici. Zapotřebí prý budou další zákroky.

Danceová se chvíli bavila s Martine Christensenovou o webové stránce „American Tunes“, a když vyřídila pracovní záležitosti, byl čas na desert: konkrétně na popcorn, který měl po sladké večeři logiku. Našla kazetu s Wallacem a Gromitem, začala ji převíjet a pak na poslední chvíli zachránila popcorn z mikrovlnné trouby hromadného ničení, než pytlík chytne plamenem, jak se jí stalo minulý týden.

Právě když přesypávala obsah do misky, zazvonil jí telefon znovu.

„Mamí,“ řekl Wes netrpělivě. „Já už umírám hladu.“ Danceové se jeho tón velice zamlouval. Znamenal totiž, že chlapcova skleslá nálada je pryč.

„To je Týdžej,“ oznámila a odklopila mobilní telefon.

„Tak ho pozdravuj,“ nadhodil Wes a nasypal si do úst hrst popcornu.

„Pozdravuje tě Wes.“

„Nápodobně. Jo, a taky mu vyříd, že jsem se v ‚Zargu‘ dostal na osmej level.“

„A to je dobře?“

„No to si ani neumíš představit.“

Danceová tlumočila vzkaz Wesovi, jemuž se rozsvítily oči. „Na osmičku? To není možné!“

„Syn je ohromen. Tak co se děje?“

„Kdo dostane všechny věci?“

„A pod pojmem ‚všecky věci‘ máš na mysli co?“

„Důkazy, zprávy, e-maily, všecko. Prostě omáčku, pamatuješ?“

Týdžej měl na mysli závěrečnou vyšetřovací zprávu. Vzhledem k velkému počtu trestných činů a meziagenturní spolupráci nebylo pochyb, že závěrečná zpráva k tomuto případu bude nesmírně objemná. Vyšetřování vedla Danceová a hlavní pravomoci připadaly CBI.

„Já. Tedy, chtěla jsem říct my.“

„Ta první odpověď se mi líbila víc, šéfová. Jo, mimochodem, vzpomínáš na ‚Nimue‘?“

Záhadné slovo...

„Co je s ním?“

„Zrovna jsem k němu našel další odkaz. Mám po tom pátrat dál?“

„Myslím, že raději ano. Neponechejme nic náhodě.“

„A stačí to zítra? Dneska večer to na bůhvíjaké rande nevypadá, ale Lucretia by mohla být ženou mých snů.“

„Ty máš schůzku se ženou jménem Lucretia? To by ses měl možná mít na pozoru... Tak víš co? Přivez mi tu omáčku. A taky ty ‚věci‘ k Nimue. Začnu na tom dělat sama.“

„Šéfová, seš jednička. Za to tě pozvu na svatbu.“

PÁTEK

58

Kathryn Danceová v černém kostýmku a vínově červené bundě – což nebylo právě nejteplejší oblečení – seděla před restaurací Bay View, nedaleko od Fisherman's Wharf v Monterey.

Restaurace dělala čest svému jménu: skutečně se z ní nabízel pohlednicově krásný výhled na celé pobřeží až k Santa Cruz, které však momentálně nebylo vidět. Dnešní ráno bylo dokonalou ukázkou chmurného června na poloostrově. Celé přístaviště halila mlha hustá jako kouř z táboráku a teplota dosahovala pouhých třinácti stupňů.

Včera večer byla Danceová v povznesené náladě. Daniel Pell byl zneškodněn, Linda neměla mít žádné následky, Nagle s rodinou všechno přežili a ona s Winstonem Kelloggem si naplánovali „potom“.

Dnes se však situace změnila. Danceovou přepadla jakási temná nálada – nesouvisela s počasím a Kathryn ji ze sebe stále nemohla setřást. Přispěla k ní řada věcí, v neposlední řadě i plánování bohoslužeb a pohřbů strážců zabitých v soudní budově, policistů hlídkujících včera před hotelem Point Lobos Inn a také Juana Millara.

Danceová se napila kávy a překvapeně zamžourala, když se nedaleko od ní zničehonic objevil kolibřík a strčil zobák do krmítka zavěšeného na boku restaurace, nedaleko od trsu gardenií. Po chvíli střemhlav přiletěl další kolibřík a odehnal prvního. Byli to krásní ptáci, hotové přírodní klenoty, jenže dokázali být otravní jako potulní psi.

Vtom Danceová zaslechla: „Ahoj.“

Winston Kellogg k ní zezadu přistoupil, položil jí ruku na ramena a políbil ji na tvář. Ne příliš blízko u úst, ale zároveň ne příliš daleko. Danceová se usmála a objala ho.

Kellogg se posadil.

Danceová mávla na servírku, která jí dolila šálek a nalila kávu i Kelloggovi.

„Tak jsem trochu studoval okolí,“ začal Kellogg. „A napadlo mě, že bychom dneska večer mohli zajet do Big Suru. Je tam jeden podnik zvaný Ventana.“

„Tam je nádherně. Nebyla jsem tam hezkých pár let. A ta restaurace je taky překrásná. Ale docela dlouho se tam jede.“

„Já bych byl pro. Jede se tam po jedničce, že jo?“

Dálnice jedna vedla přímo kolem Point Lobos. Danceová si znovu vzpomněla na výstřely, na krev, na Daniela Pella ležícího na zádech, na kalné modré oči slepě hledící k tmavě modré obloze.

„Díky, žeš vstal tak brzy,“ řekla.

„Snídaně s tebou i večere s tebou. Potěšení je na mé straně.“

Danceová se na něj znovu usmála. „Věc se má tak: myslím, že Týdžej konečně našel odpověď na to heslo ‚Nimue‘.“

Kellogg pokýval hlavou. „To, které Pell zadal do počítače v Capitole.“

„Zpočátku jsem si myslela, že je to jen nějaká přezdívká, a pak jsem byla přesvědčena, že by to mohlo

souviset s tou populární počítačovou hrou – ‚Nimue‘ s velkým ‚X‘ uprostřed.“

Agent zavrtěl hlavou.

„Vypadá to, že tahle hra teď opravdu frčí. Měla jsem se rovnou poradit s experty – se svými dětmi. Každopádně jsem si pohrávala s myšlenkou, že se Pell a Jimmy vloupali do domu Croytonových, aby tam ukradli nějaký cenný software, a vzpomněla jsem si, jak mi Reynolds říkal, že Croyton odkázal veškerý svůj počítačový výzkum a software Kalifornské státní univerzitě v Montereyském zálivu. Napadlo mě, že se v univerzitních archivech možná ukrývá něco, co má Pell v plánu ukrást. Jenže ne, ukázalo se, že Nimue znamená něco jiného.“

„Co?“

„Tím si nejsme úplně jistí. Proto potřebuji tvou pomoc. Týdžej našel v počítači Jennie Marstonové jeden soubor. Jmenoval se...“ Danceová vytáhla kus papíru a začala číst: „Cituji: ‚Nimue – sektářská sebevražda v Los Angeles‘.“

„A co v tom souboru bylo?“

„To je právě ten problém. Týdžej se ho pokusil otevřít. Jenže je chráněný heslem. Budeme ho muset poslat na centrálu CBI do

Sacramenta, aby ho tam rozlouskli, ale to upřímně řečeno potrvá několik týdnů. Možná to není důležité, ale já bych přesto ráda zjistila, oč tady jde. Takže mě napadlo, jestli třeba v FBI neznáš někoho, kdo by to heslo dokázal rozšifrovat dříve.“

Kellogg jí sdělil, že zná jednoho počítačového mága na pobočce FBI v San Jose – přímo v srdci Silicon Valley. „Jestli někdo dokáže ten soubor krekout, tak jsou to oni. Dneska mu ho pošlu.“

Danceová mu poděkovala a předala mu notebook Dell v igelitovém pytli opatřeném evidenční kartou.

Kellogg se na ni podepsal a položil pytel vedle sebe.

Danceová mávla na servírku. Dnes ráno by do sebe nedostala nic většího než toast. Kellogg si naopak objednal plnokrevnou snídani.

„A teď mi řekni něco o Big Suru,“ vyzval Danceovou. „Prý je tam hezky.“

„Úžasně,“ přitakala Danceová. „Je to jedno z nejromantičtějších míst, jaká kdy uvidíš.“

Kathryn Danceová seděla ve své kanceláři, když si ji o půl šesté večer přišel Winston Kellogg vyzvednout. Měl na sobě neformální oblečení, které se téměř navlas shodovalo s její dnešní vizáží – oba měli hnědé sako, světlou košili a džínsy. On modré, ona černé. Ventana byla sice luxusním komplexem skládajícím se z hotýlku, restaurace a vinice, ale tady byli v Kalifornii: oblek s kravatou tu člověk potřeboval jen v San Francisku, Los Angeles a Sacramentu.

A taky na pohřby, neubránila se Danceová další černé myšlence.

„Ale nejdřív smetme ze stolu pracovní věci,“ řekl Kellogg, vytáhl kufřík a podal jí igelitový důkazní pytel obsahující notebook nalezený v motelu Butterfly Inn.

„Cože, ty už jsi hotov?“ zeptala se Danceová. „Záhada Nimue bude brzy vyřešena.“

Kellogg se zašklebil. „Promiň, ale bohužel ne.“

„Ty jsi nic nezjistil?“

„Moji lidi říkali, že ten soubor je buďto úmyslně napsán hatmatilkou, anebo obsahoval mazací bombu.“

„Mazací bombu?“

„To je taková digitální past. Když se Týdžej pokoušel ten soubor otevřít, všechna data se proměnila v cupaninu. Což je mimochodem taky jejich termín.“

„V cupaninu?“

„Ve shluk nahodilých znaků.“

„Takže se obsah nedá rekonstruovat?“

„Ne. A věř mi, že moji lidi jsou nejlepší v branži.“

„Předpokládám, že na tom stejně tolik nezáleží,“ prohodila Danceová a pokrčila rameny. „Vlastně to byl jen nedořešený detail.“

Kellogg se usmál. „Já jsem ze stejného těsta. Nesnáším, když mi v případě zůstanou tlapce. Takhle tomu říkám.“

„Tlapce. To se mi líbí.“

„Takže můžeme vyrazit?“

„Počkej ještě vteřinku.“ Danceová vstala a zamířila ke dveřím. Na chodbě stáli Albert Stemple s Týdžejem. Agentka na ně pohlédla, povzddechla si a kývla.

Urostlý agent s oholenou hlavou se nahnul do kanceláře a Týdžej ho vzápětí následoval.

Oba muži vytasili pistole – Danceová na to jednoduše neměla žaludek – a za pár vteřin byl Winston

Kellogg odzbrojený a spoutaný.

„Co se to sakra děje?“ běsnil.

Odpověď mu poskytla Danceová – i ji samotnou přitom překvapilo, jak klidně zní její hlas: „Winstone Kelloggu, jste zatčen za vraždu Daniela Pella.“

59

Seděli ve vyšetřovně číslo 3, což byla Kathrynina oblíbená vyšetřovací místnost na montereyské pobočce CBI. Byla o něco větší než druhá vyšetřovna (tedy vyšetřovna číslo 1, protože dvojka ve skutečnosti neexistovala) a poloprůhledné zrcadlo se tu o trochu více lesklo. Také tato místnost měla malé okénko, a pokud člověk odhrnul závěsy, viděl venku strom. Někdy Danceová tímto výhledem rozptylovala nebo lámala vyšetřované subjekty. Dnes však byly závěsy zatažené.

Danceová s Kelloggem byli v místnosti sami. Za nablýskaným zrcadlem vrněla videokamera. Stáli tam také Týdžej a Charles Overby – z místnosti je sice nebylo vidět, ale použití poloprůhledného zrcadla logicky předpokládalo přítomnost pozorovatelů na opačné straně.

Winston Kellogg odmítl právníka a byl ochoten vypovídat. Činil tak přízračně klidným hlasem (Danceová si pomyslela, že mluví stejným tónem jako před pár dní Daniel Pell, a tato myšlenka ji znepokojovala).

„Kathryn, pojďme si od toho dát trochu odstup, ano? Nevadilo by ti to? Nevím, co se tu podle tebe děje, ale tohle rozhodně není správný způsob, jak k té věci přistupovat. Věř mi.“

V pozadí těchto slov se skrývala arogance – a potažmo i zrada. Danceová se usilovně snažila potlačit bolest, když odpověděla prostým: „Začneme.“ Načež si nasadila brýle s černými obroučkami, své dravčí brýle.

„Možná máš jen špatné informace. Co kdybys mi řekla, v čem si myslíš, že je problém, a pak uvidíme, co se s tím dá dělat?“

Jako by hovořil s dítětem.

Danceová si Winstona Kellogga bedlivě prohlédla. Je to vyšetřování jako každé jiné, říkala si v duchu.

Jenže to samozřejmě nebyla pravda. Před ní seděl muž, který lhal jí osobně – a také člověk, k němuž cítila romantickou náklonnost. Člověk, který ji využil, stejně jako Daniel Pell využíval... prakticky každého. Přinutila se zatlačit své emoce do pozadí, jakkoliv to bylo obtížné, a soustředit se na bezprostřední úkol.

Hodlala Kellogga zlomit a nic jí v tom nemohlo zabránit.

Protože už ho dobře znala, analýza jí šla v duchu rychle.

Za prvé, jak by měla Kellogga kategorizovat v kontextu zločinu? Jako podezřelého z vraždy.

Za druhé, má motiv lhát? Ano.

Za třetí, jaký je to osobnostní typ? Extrovert, přemýšlivý, s dobrým úsudkem. Danceová na něj bude moci být tak tvrdá, jak potřebuje.

Za čtvrté, jaká je jeho osobnost lháře? Vysoký machiavellista. Je inteligentní, má dobrou paměť, vyzná se v metodách klamu a všech těchto svých schopností dokáže využívat k vytváření lží, které mu přinášejí prospěch. Pokud je přistižen, přestane lhát a použije jiné zbraně, aby svalil vinu na druhé, pohrozil nebo zaútočil. Bude se ponižovat i povyšovat, pokusí se ji znervózit a využít jejích emočních reakcí, stane se temným zrcadlovým obrazem jejího poslání vyšetřovatelky. Pokusí se z ní vymámit informace a později je použít proti ní.

U vysokých machiavellistů se člověk musel mít velmi na pozoru.

Dalším krokem v kinezické analýze bylo posoudit, jaký stresově reakční stav u Kellogga při lhaní nastane – zda vztek, sklíčenost, popírání, anebo smlouvání –, a bedlivě prozkoumat výpovědi obsahující prokázanou lež.

Byl tu však jeden problém. Danceová patřila k nejlepším kinezickým analytikům v zemi, avšak až dosud se jí nepodařilo žádnou Kelloggovu lež odhalit, přestože je agent FBI pronášel nejen přímo před ní, ale i směrem k ní. Jeho chování totiž necharakterizovaly ani tak otevřené lži, jako spíše Vyhýbavost – a zadržování informací se ze všech typů klamu odhaluje nejhůře. Ještě závažnější však bylo, že Kellogg podle jejího názoru patřil k oně vzácné skupině jedinců, kteří jsou prakticky imunní vůči kinezickým analytikům i detektorům lží: k jedincům stojícím mimo kategorie, jako jsou duševně postižení lidé nebo sérioví vrazi.

A také fanatici.

Danceová se domnívala, že Winston Kellogg je právě takovým fanatikem. Nikoliv vůdcem sekty, ale člověkem neméně fanatickým a neméně nebezpečným: člověkem přesvědčeným o vlastní neomylnosti. Kathryn ho přesto potřebovala zlomit. Potřebovala se dobrat pravdy, a aby toho dosáhla, musela u něj rozpoznat stresové reakce a podle toho určit, na která témata je zapotřebí se zaměřit.

A tak zaútočila. Tvrdě a rychle.

Vytáhla z kabelky digitální audiorekordér, postavila ho na stůl mezi ně a zapnula přehrávání.

Ozvalo se vyzvánění telefonu.

„Technické zdroje. U telefonu Rick Adams.“

„Tady Kellogg z Deváté ulice. Oddělení donucovacích zločinů s mnoha oběťmi.“

„Jasně, agente Kelloggu. Co pro vás můžu udělat?“

„Momentálně jsem kousek od vás a mám takový problém s počítačem. Mám tu chráněný soubor a chlapík, který mi ho poslal, si nemůže vzpomenout na heslo. Používám operační systém Windows XP.“

„Jasně. To bude hračka. Zvládnou to.“

„Jenže tohle je osobní záležitost, takže bych ji radši nezačínal vám. Na ústředí jsou na tyhle věci vysazení.“

„No, v Cupertino je jedna dobrá firma, u které si občas necháváme něco dělat. Ale nejsou levní.“

„A jsou rychlí?“

„Na tohle? No jasně.“

„Skvělé. Dejte mi jejich číslo.“

Danceová vypnula rekordér.

„Zajímavé,“ řekl Kellogg a naklonil hlavu. „To zní, jako by někdo napodobil můj hlas.“ Zůstal naprosto klidný.

Je dobrý, pomyslela si Danceová, přestože odmlka mezi prvním a dalšími slovy naznačovala, že agent musí usilovně přemýšlet, aby sestavil věrohodnou odpověď.

„Výsledky hlasové analýzy budou k dispozici za několik hodin,“ poznamenala.

„Ále, ty lze snadno zfalšovat. Píší se o tom vědecká pojednání... Ale zajímalo by mě, kdo mohl mít zájem mě zdiskreditovat. Seznam mých nepřátel je hodně dlouhý.“

„Winstone, Pell o Nimue ani o sebevraždách nic nenapsal. Ten soubor jsem vytvořila včera večer.“

Kellogg se zmohl jen na tupý pohled.

„To heslo ‚Nimue‘ byla falešná stopa,“ vysvětlila Danceová. „V Jenniině notebooku nebylo vůbec nic, dokud jsem to tam nevytvořila já. Týdžej sice opravdu našel odkaz na Nimue, jenže šlo o obyčejný novinový článek – o rozhovor se ženou jménem Alison Sharpeová v jedné místních novinách v Montaně. Titulek zněl: ‚Můj měsíc s Danielem Pellem‘ nebo tak nějak. Setkali se asi před dvanácti lety v San Francisku, když ta žena žila v komunitě připomínající ‚rodinu‘ a měla přezdívku Nimue. Vůdce té skupiny dával všem členům jména podle postav z artušovské legendy. Sharpeová a Pell nějakou dobu jezdili autostopem po státě, ale když pak Pella v Reddingu sebrali a obvinili z vraždy, přestali se stýkat. Pell zřejmě nevěděl, jak se ta dívka jmenovala příjmením, a tak zadal do vyhledávače jediná dvě jména, která znal – Alison a Nimue –, aby se ji pokusil najít. Pravděpodobně ji chtěl také zabít, protože věděla, kde se nachází jeho vrchol hory.“

„Takže jsi ten soubor zfalšovala a požádala mě, abych ti ho pomohl rozšifrovat. Ale proč ta maškaráda, Kathryn?“

„Já ti řeknu proč. Řeč těla se neomezuje pouze na živé. Hodně se toho dá vyčíst i z polohy mrtvol. Týdžej mi včera večer přivezl všechny spisy k případu, abych mohla začít sestavovat závěrečnou zprávu. Prohlížela jsem si fotografie z místa činu v Point Lobos. A něco se mi na nich nezdálo. Pell se neukrýval za skalami. Ležel na zádech na otevřeném prostranství. Nohy měl pokrčené a na vlhkých kolenou měl stopy od písku. Na obou kolenou, ne jen na jednom. To bylo zvláštní. Když lidé bojují, tak se přikrčí nebo přinejmenším nechají jedno chodidlo na zemi. Zatímco tuhle polohu oběti jsem viděla jen v případě muže, kterého zabili členové konkurenčního gangu – před zastřelením ho donutili padnout na kolena a prosit. Jenže proč by Pell opouštěl svůj úkryt, padal na obě kolena a pak po tobě střílel?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Kellogg nedával najevo pražádné emoce.

„V pitevní zprávě se navíc konstatovalo, že podle sklonu kulek jsi při střelbě stál, nekrčil ses. Zatímco při opravdové přestřelce bys zaujímal palebný postoj a přinejmenším bys měl pokrčená kolena... A pak jsem si vzpomněla na sekvenci těch zvuků. Výbuch granátu odezněl, pak bylo chvíli ticho a teprve potom jsem zaslechla výstřely. Takže si myslím, žeš viděl, kde se Pell nachází, hodil jsi tím směrem granát, rychle jsi k Pellovi vyrazil a odzbrojil ho. Pak jsi ho přinutil pokleknout a hodils mu na zem pouta, aby si je navlékl. A když se po nich Pell natahoval, zastřelils ho.“

„Směšné.“

Danceová se nenechala odradit. „A ten oslepující granát? Po operaci v motelu Sea View jsi měl veškerou

munici odevzdat zpátky. To je standardní procedura. Proč sis ji nechával? Protože jsi čekal na příležitost ho zabít.“ Zvedla ruku. „Ať už je moje hypotéza směšná, nebo ne, Pellova smrt každopádně vyvolala otázky. A tak mě napadlo, že bych se na to měla podívat zevrubněji. Chtěla jsem se o tobě dozvědět něco bližšího. Nechala jsem si tedy od jednoho manželova přítele na Deváté ulici vytáhnout tvůj spis. A zjistila jsem některé zajímavé skutečnosti. Během pokusů o zatčení podezřelých vůdců sekt ses několikrát zapletl do přestřelky, která skončila jejich usmrcením. A dva vůdci sekty spáchali za podezřelých okolností sebevraždu, přičemž ty ses v obou případech podílel na vyšetřování v roli konzultanta místních policejních složek.

Sebevražda v Los Angeles byla nejznepokojivější. Žena, která stála v čele sekty, spáchala sebevraždu skokem z okna v pátém patře – pouhé dva dny po tvém příjezdu na losangeleskou policii, kdes měl působit jako poradce. Zvláštní ovšem bylo, že ji nikdo nikdy předtím neslyšel o sebevraždě hovořit. Navíc nenechala žádný vzkaz na rozloučenou. Jistě, byla vyšetřována policií, ale pouze za daňový podvod. Neměla důvod se zabíjet.

A tak jsem si tě musela otestovat, Winstone. A vytvořila jsem v tom souboru dokument.

Byl to falešný e-mail, který naznačoval, že dívka vystupující pod jménem Nimue působila v sektě, jejíž vůdkyně spáchala sebevraždu, a že podle jejích informací byla smrt té ženy podezřelá.

Obstarala jsem si soudní povolení k odposlechu tvého telefonu, opatřila ten soubor jednoduchým heslem a předala ti Jenniin notebook, abych viděla, jak se zachováš. Kdybys mi byl řekl, že sis ten dokument přečetl a co obsahoval, celá věc by skonala a my dva bychom byli právě teď na cestě do Big Suru.

Jenže ne, tys zavolał technikovi a ten dokument sis přečetl. Žádná mazací bomba v něm nebyla. Ani žádná cupanina. Zničil jsi ho sám. Musel jsi to udělat, pochopitelně. Báł ses totiž, že nás trkne skutečnost, že v posledních šesti letech jen cestuješ po celé zemi a vraždíš lidi jako Daniel Pell.“

Kellogg se zasmál. Byla to drobná kinezická odchylka; také jeho tón se změnil. Jeho reakce se stále nedala zařadit do žádné kategorie, ale každopádně teď pociťoval stres. Danceová byla na správné stopě.

„Prosím tě, Kathryn. Proč bych to proboha dělal?“

„Kvůli své dceři,“ řekla Danceová s jistou dávkou sympatií. Skutečnost, že Kellogg na tuto repliku nijak nereagoval a pouze se na Danceovou upřeně zadíval, jako by pociťoval obrovskou bolest, byla důkazem – byť zatím jen drobným –, že se agentka blíží k pravdě.

„Ošálit mě není snadné, Winstone. Ale ty jsi velmi, velmi dobrý. Jediné odchylky od tvého základního čtení jsem si všimla ve chvíli, kdy se řeč stočila na děti a rodinu. Tehdy jsem tomu nepřikládala žádný zvláštní význam. Zpočátku jsem předpokládala, že je to dáno naším vztahem – že jsi v přítomnosti dětí nesvůj a zápasíš s představou, že bys měl v životě ještě nějaké mít.

Jenže ty sis pak zřejmě všiml, že mě to naplňuje zvědavostí nebo podezíravostí, a přiznal ses, žeš lhal: žeš měl kdysi dceru. Načež jsi mi řekl o její smrti. Tohle je samozřejmě běžný trik – přiznat se k jedné lži a zakrýt tím druhou. A v čem ta lež spočívala? Tvoje dcera sice opravdu zahynula při autonehodě, ale stálo se to trochu jinak, než jsi mi popsal. Podle všeho jsi zničil policejní zprávu v Seattlu – nikdo ji totiž nenašel –, ale Týdžej a já jsme si už ten příběh poskládali sami.

Když bylo tvé dceři šestnáct, utekla z domova, protože jste se s manželkou rozváděli. Nakonec skončila v jedné skupině v Seattlu – v sektě silně připomínající Pellovu ‚rodinu‘. Strávila tam asi šest měsíců. A pak spolu s dalšími třemi členy spáchala hromadnou sebevraždu, protože je vůdce vyloučil za nedostatečnou loajalitu. Zamířili do Puget Sound a sjeli s autem do Pacifiku.“

Na představě, že vás vykopnou z rodiny, je něco děsivého...

„Tys pak nastoupil na Oddělení donucovacích zločinů s mnoha oběťmi a vytyčil sis životní cíl: bojovat proti podobným vůdcům. Jenže zákon s tebou někdy nespolupracoval. A tak jsi musel brát věci do vlastních rukou. Než jsi přijel sem na poloostrov, byl jsi v Chicagu. Volala jsem jednomu příteli na chicagské policii. Působil jsi tam coby expert na sekty a vypomáhal jim. Podle jejich zprávy jsi tvrdil, že na tebe pachatel vystřelil a tys musel ‚neutralizovat hrozbu‘. Jenže podle mého názoru ten člověk vůbec nestřílel. Myslím, žeš ho nejdřív zabil a pak sis způsobil zranění.“ Danceová se poplácala po krku, aby naznačila jeho ránu. „Což znamená, že to byla taky vražda, stejně jako v Pellově případě.“

Náhle dostala vztek. Zasáhl ji rychle, jako papsek horkého slunce, když se rozestoupí mraky. Ovládni ho, nabádala se v duchu. Vezmi si příklad z Daniela Pella.

Vezmi si příklad z Winstona Kellogga.

„Rodina toho zabitého podala stížnost. Tvrdí, že to na něj někdo navlíkl. Ten člověk měl samozřejmě hustě popsaný trestní rejstřík. Stejně jako Pell. Ale zbraní se nikdy ani nedotkl. Z obžaloby za nedovolené ozbrojování měl hrůzu.“

„Jedné zbraně se dotýkal dost dlouho na to, aby mě stačil postřelit.“

Kellogg velmi nepatrně přesunul chodidlo. Byl to téměř neznatelný pohyb, ale i on svědčil o prožívaném stresu. Ani Kellogg tedy nebyl vůči jejím vyšetřovacím metodám zcela imunní.

Jeho odpověď byla lživá.

„Jakmile přezkoumáme spisy, budeme vědět více. A kromě toho momentálně kontaktujeme i další místa, Winstone. Zdá se, že kdykoliv se někde v zemi vyskytl zločin související se sektou, naléhavě jsi žádal, abys mohl místním policejním složkám pomoci.“

Ze slov Charlese Overbyho původně vyplývalo, že zařadit do vyšetřovacího týmu federálního specialistu na sekty byl jeho nápad. Danceová však včera večer pojala podezření, že to pravděpodobně bylo jinak, a bez obalu se svého šéfa zeptala, jak se agent

FBI vlastně k Pellově případu dostal. Overby se ošíval a vykracoval, ale nakonec připustil, že to byl Kellogg, kdo oznámil šéfce sanfranciské pobočky FBI, že jede do Kalifornie, aby zde působil jako konzultant při pátrání po Pellovi. Jeho tón žádnou debatu nepřipouštěl a v Kalifornii se Kellogg objevil ihned poté, co se v Chicagu učesaly papíry.

„Dívala jsem se zpětně na Pellův případ. Michaela O'Neila znepokojovalo, žeš namísto sledování prosazoval v motelu Sea View taktickou operaci. A já si kladla otázku, proč chceš dveře rozrazit jako první. Odpověď zní, žeš chtěl mít volnou palebnou dráhu, abys mohl Pella zastřelit. A včera na pláži v Point Lobos jsi ho už měl na kolenou. Přesto jsi ho zabil.“

„A tohle má být tvůj důkaz, že jsem ho zavraždil? Poloha jeho těla? Ne, vážně, Kathryn...“

„Ohledávací tým úřadu šerifa okresu Monterey navíc objevil kulku, kterou jsi na mě na tom hřebenu vypálil.“ Při těchto slovech Kellogg zmlkl.

„Jistě, chápu, žeš mě nechtěl zasáhnout. Pouze jsi chtěl, abych zůstala hezky na místě se Samanthou a Lindou a nemařila ti příležitost Pella zavraždit.“

„Ta rána vyšla omylem,“ pravil Kellogg suše. „Byla to moje nepozornost. Měl jsem se k tomu přiznat, ale bylo mi strašně trapně. Já, takový profesionál...“ Lež...

Kellogg pod jejím upřeným pohledem nepatrně svěsil ramena a napjal rty. Danceová věděla, že se od něj žádného přiznání nedočká – ani o ně neusilovala –, ale přinejmenším se agent přesunul do jiného stresového stavu. Zdálo se, že to přece jen není naprosto bezcitný stroj. Kathryn Danceová ho tvrdě a bolestivě zasáhla. Pokládala to za stejný úspěch jako přiznání.

„Já o své minulosti ani o tom, co se stalo s mou dcerou, jednoduše nemluví. Možná jsem se ti měl svěřit více, ale jak jsem si všiml, ty se o svém muži taky příliš nevybavuješ.“ Kellogg se na chvíli odmlčel.

„Podívej se kolem nás, Kathryn. Podívej se na svět. Jsme tak rozdrobení, tak roztříštění. Rodina je ohrožený druh a my umíráme touhou ji podporovat. Umíráme... Jenže co se pak stane? Objeví se lidi jako Daniel Pell a přitáhnou k sobě zranitelné a potřebné. Ty ženy v Pellově ‚rodině‘ – Samantha a Linda –, to byly hodné dívky, které nikdy neudělaly nic špatného, opravdu ne. Jenže pak se nechaly svést vrahem. A proč? Protože před nimi zamával právě tou věcí, kterou v životě neměly: rodinou.“

Bylo jen otázkou času, než tyhle dvě, Jennie Marstonová nebo kdokoliv jiný, kdo se jím nechá okouzlit, začnou vraždit. Nebo třeba unášet děti. Týrat je. Dokonce i ve vězení měl Pell svoje stoupence. Kolik z nich po propuštění šlo a začalo dělat totéž co on...? Tihle lidi se musí zastavit. Já volím agresivní přístup a mám s ním výsledky. Ale žádnou hranici nepřekračuji.“

„Ty nepřekračuješ svou hranici, Winstone. Ale člověk se nemůže držet jen vlastních měřítek. Takhle ten systém nefunguje. Daniel Pell si také nikdy nemyslel, že dělá cokoliv špatného.“

Kellogg se na ni usmál a pokrčil rameny. Bylo to emblémové gesto, které si Danceová vyložila jako: Ty to vidíš takhle, já zase jinak. V téhle věci se nikdy neshodneme.

Tato komunikace se pochopitelně odehrávala v neverbální rovině. Pro Danceovou však byla stejně jednoznačná, jako kdyby agent řekl: „Jsem vinen.“

Jeho úsměv se po chvíli vytratil, stejně jako předešlého dne na pláži. „Ale chtěl jsem říct jednu věc. My dva..., to bylo skutečné. Ať už si o mně myslíš cokoliv, tohle bylo skutečné.“

Kathryn Danceová si vzpomněla, jak s tímto mužem kráčela na CBI chodbou a on ve vztahu k Pellově „rodině“ učinil hloubavou poznámku, která naznačovala, že také jeho život má své stinné stránky: samotu, práci nahrazující nevydařené manželství, nevýslovně strašlivou smrt dcery. Danceová nepochybovala o tom, že ačkoliv ji Kellogg podvedl v otázce svých zdejších záměrů, jeho snaha navázat s ní bližší vztah byla vzhledem k jeho osamělosti upřímná.

Navíc jako kinezická analytička viděla, že jeho poslední slova – „tohle bylo skutečné“ – jsou absolutně pravdivá.

S vyšetřováním to však nikterak nesouviselo, takže si to nezasloužilo odpověď.

Vtom se Kelloggovi vytvořilo mezi obočím nepatrně „V“ a jeho falešný úsměv se vrátil. „Vážně, Kathryn.“

Tohle není dobrý nápad.

Vést vyšetřování tímhle způsobem bude zlý sen. Pro CBI... i pro tebe osobně.“

„Pro mě?“

Kellogg na okamžik našpulil rty. „Pokud si dobře vzpomínám, tak tvůj způsob vedení vyšetřování v té soudní budově v Salinasu vyvolal jisté otázky. Možná během výsledku padlo nebo se stalo něco, co Pellovi dopomohlo k útěku. Podrobnosti neznám. Možná to nic nebylo. Ale určitě jsem slyšel, že Amy Grabeová k tomu má nějaké poznámky.“ Pokrčil rameny a zvedl dlaně. Pouta zacinkala.

Overbyho snaha krýt si před FBI záda na úkor vlastních lidí se k nim nyní obloukem vrátila. Danceová nad Kelloggovou výhrůžkou v duchu pěníla vzteky, ale navenek nedala nic znát. Její pokrčení rameny bylo ještě nenucenější než jeho. „Pokud se tato otázka dostane na přetřes, budeme se prostě muset podívat na fakta.“

„To asi ano. Jen doufám, že to dlouhodobě nepoškodí tvou kariéru.“

Danceová si sundala brýle a natáhla hlavu do agentovy osobnější proximické zóny. „Jedna věc by mě zajímala, Winstone. Pověz mi: co ti Daniel říkal, než jsi ho zabil? Odhodil pistoli, padl na kolena a natahoval se po poutech. Pak zvedl hlavu. A dovítípl se, vid’? Nebyl to hlupák. Věděl, že je mrtvý. Řekl ti v tu chvíli něco?“

Kellogg neodpověděl, ale jeho reakce prozrazovala trefu do černého.

Kathrynina poslední otázka byla samozřejmě nevhodná a agentka věděla, že znamená konec výsledku. Na tom už však nezáleželo. Dobrala se odpovědí, dobrala se pravdy – nebo se k ní přinejmenším přiblížila. Což v těžko uchopitelném oboru zvaném kinezická analýza a vyšetřování obvykle stačí.

60

Danceová s Týdžejem stáli v kanceláři Charlese Overbyho. Šéf CBI seděl za stolem, pokyvoval hlavou a díval se na fotografii, na které se synem vytahoval z vody lososa. Anebo možná – Danceová to nedokázala posoudit – sledoval hodiny na stole. Bylo půl deváté večer. Šéf CBI už dva večery po sobě pracoval přesčas. To byl rekord.

„Viděl jsem celý výslech. Vedla sis dobře. Bezpochyby. Ale on byl pěkně kluzký. K ničemu se vlastně nepřiznal. To se dá těžko pokládat za doznání.“

„Je to vysoký machiavellista s antisociálním typem osobnosti, Charlesi. Tenhle typ se nepřiznává. Já vlastně jen sondovala, jakou zvolí obranu a jak bude strukturovat své popírání. Zničil počítačový soubor, když si myslel, že by ho mohl zaplést do jedné podezřelé sebevraždy v Los Angeles. Použil neoprávněně drženou municí. A že by jeho pistole vystřelila mým směrem neúmyslně? Tomu by se porota smála až do čtení verdiktu ‚vinen‘. Z jeho pohledu skončilo vyšetřování katastrofou.“

„Vážně? Působil nesmírně sebevědomě.“

„To ano a u soudu se bude houževnatě bránit – pokud se rozhodne vypovídat. Ale z taktického hlediska je jeho případ beznadějný.“

„Zatýkal ozbrojeného vraha. A ty tvrdíš, že jeho motivem byla smrt dcery kvůli nějaké sektě? To není moc přesvědčivé.“

„Já se motivem nikdy příliš nezabývám. Pokud muž zabije svou ženu, porotě je v zásadě jedno, jestli to udělal kvůli tomu, že mu připálila steak, anebo pase po penězích z její pojistky. Vražda je vražda. A až prokážeme spojitost mezi Kelloggem a dalšími lidmi, které má na svědomí, tak to rázem přestane být estráda.“

Danceová řekla Overbymu o dalších úmrtích, o podezřelém zneškodnění pachatele minulý týden v Chicagu i o dvou sebevraždách ve Forth Worthu a New Yorku. Jeden mimořádně znepokojivý případ se odehrál v okrese Dade na Floridě, kam Kellogg počátkem roku odcestoval, aby pomohl tamním policistům prošetřit jedno obvinění z únosu. Jakýsi Hispánc vlastnil na předměstí Miami dům, v němž bydlela skupina jeho oddaných stoupenců, v několika případech docela fanatických. Kellogg toho muže zastřelil, když během razie údajně tasil zbraň – která se ovšem nikdy nenašla. Teprve později vyšlo najevo, že tato komuna provozovala zároveň vývažovnu pro chudé, zastřešovala jeden uznávaný seminář studia bible a vybírala prostředky na mateřskou školku pro děti zaměstnaných rodičů-samoživitelů z okolí. Rovněž samotné obvinění z únosu se nakonec ukázalo jako falešné – vznesla ho totiž Hispáncova bývalá manželka.

Místní noviny dodnes zpochybňovaly okolnosti mužova úmrtí.

„To je sice zajímavé, ale já si pořád nejsem jist, zda bude něco z toho přípustné u soudu,“ nadhodil Kathrynin šéf. „Co důkazy na pláži?“

Danceová pocítila palčivou lítost, že s nimi není Michael O’Neil, který by si vzal na starost technickou

stránku případu. (Proč se jí stále neozval?)

„Našli kulku, kterou Kellogg vypálil na Kathryn,“ ujal se slova Týdžej. „Byla prokazatelně vypálena z Kelloggova SIG-Saueru.“

„Náhodný výstřel...“ zabručel Overby. „Neber si to tak, Kathryn, někdo tu musí dělat ďáblovu advokáta.“

„Nábojnice z Pellovy pistole ležely na pláži blíže ke Kelloggovi než k Pellovi. Kellogg pravděpodobně střílel z Pellovy pistole sám, aby to vypadalo jako sebeobrana. Jo, a laboratoř objevila v Kelloggových poutech písek. To znamená, že Kellogg...“

„To naznačuje,“ opravil ho Overby.

„To naznačuje, že Kellogg odzbrojil Pella, odvěkl ho na otevřené prostranství, hodil mu pouta, a když se pro ně Pell sklonil, zastřelil ho.“

„Podívej, Charlesi,“ vložila se do hovoru Danceová, „já netvrdím, že je to předem jasný případ, ale Sandoval ho dokáže vyhrát. Mohu dosvědčit, že Pell už v době zastřelení nepředstavoval hrozbu. Poloha těla je naprosto zřejmá.“

Overby chvíli přejížděl očima po pracovním stole, až je nakonec zaparkoval na další zarámované fotografii s rybou. „Motiv?“

Copak mě ten člověk neposlouchal? Nejspíš ne.

„Přece ta jeho dcera. On vraždí každého, kdo má něco společného s...“

Šéf CBI vzhledl a jeho oči byly pronikavé a zkoumavé. „Ne, já nemyslím Kelloggův motiv pro vraždu. Já myslím náš motiv. Proč ten případ víříme.“

Aha. No jasně. Overby měl pochopitelně na mysli její motiv. Jestlipak to není její odplata za to, že ji Kellogg zradil?

„Tahle otázka se určitě objeví,“ pokračoval Overby. „A my budeme potřebovat odpověď.“

Její šéf byl dnes v ráži.

Ona ovšem také. „Protože Winston Kellogg zavraždil člověka v naší jurisdikci.“

Overbymu zazvonil telefon. Šéf na něj chvíli civěl a po čtyřech zazvoněních ho zvedl.

„To je dobrý motiv,“ zašeptal Danceové Týdžej. „Lepší než že ti připálil stejk.“

Šéf CBI zavěsil a upřeně se zadíval na snímek s lososem. „Máme návštěvu.“ Upravil si kravatu. „Dorazila FBI.“

„Charlesi, Kathryn...“

Amy Grabeová převzala šálek kávy, kterou jí nabídla Overbyho asistentka, a posadila se. Týdžejovi adresovala pokývání hlavy.

Danceová si vybrala židli s rovným opěradlem kousek od atraktivní, ale odtažené zvláštní agentky pověřené vedením sanfranciské pobočky FBI. Pohodlnější, ale nízké pohovce naproti Grabeové se Kathryn vyhnula – stačí, aby člověk seděl o pár centimetrů níž než jeho protějšek, a automaticky se dostává do psychologické nevýhody. Jakmile se obě ženy usadily, sdělila Danceová agentce nejnovější podrobnosti o Kelloggovi a Nimue.

Grabeová znala některé aspekty případu, ale ne všechny. Během Kathrynina výkladu se mračila, ale na rozdíl od ošívajícího se Overbyho seděla nehybně. Pravou ruku si opírala o opačný rukáv stylového kostýmu vínově červené barvy.

Danceová jí vyložila své argumenty. „Je to agent v aktivní službě, který ty lidi zabil, Amy,“ prohlásila na závěr. „Lhal nám. Prosadil taktickou operaci, přestože nebyla zapotřebí. Málem kvůli němu přišla k úrazu dobrá desítka lidí. Někteří z nich mohli přijít i o život.“

Overby bubnoval tužkou do stolu a Týdžejova kinezická reakce sdělovala okolí: Pozor, teď jde do tuhého. Agentčiny oči skrývající se pod dokonalým obočím si zběžně prohlédly všechny přítomné. Nakonec Grabeová řekla: „Všechno je to velmi složité a obtížné. To chápu. Ale ať se stalo, co se stalo, oni už mi volali. A přejí si jeho propuštění.“

„Oni – to jako z Deváté ulice?“

Grabeová přikývla. „I z vyšších míst. Kellogg je hvězda. Má skvělou bilanci dopadení. Zachránil před těmi sektami stovky lidí. Jestli vás to nějak utěší, tak jsem s nimi o tom hovořila a oni to rozhodně prošetří.“

Zaměří se na ta zneškodnění a posoudí, zda Kellogg použil nepřiměřenou sílu.“

„Prošetření a posouzení. Nejmocnější zbraň, jakou kdy lidstvo vynalezlo,“ odříkal Týdžej a vzápětí zmlkl, neboť ho Overby zpražil pohledem.

„Zaměří se na zneškodnění?“ zopakovala Danceová nevěřicným hlasem. „My se tu bavíme o pochybných úmrtích – o falešných sebevraždách, Amy. Prosím vás pěkně. Tohle byla vendeta. Jasná a prostá.“

Propána, vždyť ani sám Pell se lidem takhle nemstil. A kdo ví, co dalšího má Kellogg na svědomí.“

„Kathryn,“ varoval ji šéf.

„Faktem je,“ konstatovala agentka FBI, „že Kellogg je federální agent vyšetřující zločiny, jejichž pachatelé jsou mimořádně nebezpeční a prohnaní. V některých případech byli zabiti, když prokazatelně kladli odpor. To se stává pořád.“

„Pell žádný odpor nekladl. To mohu dosvědčit – jako odborný svědek. Stal se obětí vraždy.“

Overby stále ťukal tužkou do čistounké psací podložky. Ten člověk byl uzlíček stresu.

„Kellogg má za sebou – a také před sebou – dopadení spousty nebezpečných jedinců. Několik z nich bylo zkrátka při dopadení zabito.“

„Dobrá, Amy, takhle bychom se mohly dohadovat celé hodiny. Mně nejde o nic jiného než o předložení jednoho obvinění z vraždy Sandymu Sandovalovi, ať se to Washingtonu líbí, nebo ne.“

„Federalismus v praxi,“ poznamenal Týdžej.

Ťuk, ťuk... Tužka zabubnovala a Overby si odkašlal.

„Vždyť to ani není kdovíjak neprůstřelný případ,“ poznamenala zvláštní agentka. Očividně se s podrobnostmi seznámila během jízdy – či během letu vrtulníkem – na poloostrov.

„Nemusí být absolutně neprůstřelný. Sandy ho stále dokáže vyhrát.“

Grabeová odložila kávu. Otočila svůj poklidný obličej k Overbymu a upřela na něj tvrdé oči. „Charlesi, oni žádají, abyste tu věc nestíhali.“

Danceová však nehodlala hodit případ do koše. Třebaže si v duchu musela připustit, že ji k této zatvrzelosti opravdu motivuje částečně i skutečnost, že ji Kellogg pozval na rande, získal si kus jejího srdce a poté ji zradil.

... potom. Co ty na to?

Overby se znovu zadíval na fotografie a upomínkové předměty na svém stole. „Tohle je zapeklitá situace... Víte, co řekl Oliver Wendell Holmes? Řekl, že zapeklité případy dělají špatné právo. Nebo možná tvrdé případy dělají špatné právo. Už si přesně nevzpomínám.“

Co tím chce říct? podivila se Danceová.

„Kathryn,“ oslovila ji Grabeová tiše, „Daniel Pell byl nebezpečný muž. Zabil policisty, zabil lidi, které jste znala, zabil nevinné. Odvedla jste skvělou práci v neskutečně obtížné situaci. Zastavila jste opravdového zlosyna. Ale Kellogg k tomu přispěl také. Hvězdičku si zde zaslouží všichni.“

„Rozhodně,“ vyhrkl Overby a odložil bubnovací psací potřebu. „Víte, co mi to připomíná, Amy? Jak Jack Ruby zabil Kennedyho atentátníka. Vzpomínáte? Myslím, že nikdo neměl problém s tím, co udělal – když tehdy sejmul Oswalda.“

Danceová napjala čelist, pevně zaťala zuby a zaryla si palec do ukazováčku. Nejenže její šéf před pár dny „ujistil“ Grabeovou, že Kathrynin výslech nepřispěl k Pellově útěku – nyní ji chtěl prodat znovu. Svým odmítnutím předložit případ Sandymu Sandovalovi si však Overby nekryl jen záda, ale stával se také přímo zodpovědným za vraždu, stejně jako samotný Kellogg. Danceová se opřela o židli a lehce svésila ramena. Koutkem oka postřehla Týdžejův škleb.

„Přesně tak,“ prohlásila Grabeová. „Takže...“

Overby však zvedl ruku. „Jenže na tom případě je legrační jedna věc.“

„Na jakém případě?“ zeptala se agentka FBI.

„Na Rubyho případu. Texas ho zatkl za vraždu. A co se nestalo? Jack Ruby byl odsouzen a putoval do vězení.“ Šéf CBI pokrčil rameny. „Takže to budu muset odmítnout, Amy. Předložím Kelloggův případ státnímu zástupci okresu Monterey. A doporučím, aby Kellogga obžaloval z vraždy. Menším souběžným trestným činem pak bude zabití. Jo, a taky ozbrojený útok na agentku CBI. Kellogg koneckonců na Kathryn opravdu vystřelil.“

Kathryn Danceová cítila, jak jí poskočilo srdce. Nepřeslechla se? Týdžej na ni pohlédl se zdviženým obočím.

Rovněž Overby na ni upřel pohled a dodal: „A myslím, že bychom k tomu měli přihodit také maření průchodu spravedlnosti a lhaní vyšetřujícímu agentovi. Co myslíš, Kathryn?“

Tohle Danceovou nenapadlo. „Skvělá poznámka.“ Všimla si, že Týdžej nenápadně vztyčil palec.

Grabeová se podrbala na tváři krátkým, růžově nalakovaným nehtem. „Opravdu si myslíte, že je to dobrý nápad, Charlesi?“

„Ano, myslím. Rozhodně.“

SOBOTA

61

Ležela celá usazená na posteli laciného motelu u Del Monte, kousek od silnice 1. Civěla do stropu a

poslouchala dopravní šum.

Přála si, aby konečně přestala brečet.

Jenže nemohla.

Protože byl mrtvý.

Její Daniel umřel.

Jennie Marstonová se dotkla ovázané hlavy, která ji strašlivě bolela. V duchu si neustále přehrávala posledních několik hodin jejich společně stráveného času. Stála ve čtvrtku na pláži jižně od Carmelu, zatímco Daniel držel v ruce kámen ve tvaru matčiny kočky Jasmíne – jediného tvora, jemuž by matka nikdy neublížila.

Jennie se neustále rozpomínala, jak Daniel ten kámen třímал a neustále ho obracel v ruce.

„Přesně tohle jsem si taky říkal, miláčku. Vypadá úplně jako kočka.“ Načež ji stiskl ještě pevněji a zašeptal: „Díval jsem se na zprávy.“

„Myslíš v motelu?“

„Přesně tak. Policie se o tobě dozvěděla, miláčku.“

„O...“

„Zjistili, jak se jmenuješ. Vědí, kdo jsi.“

„Vážně?“

„Ano.“

„Ach ne... Danieli, pusinko, to mě strašně mrzí...“ Začala se třást.

„Tys v tom pokoji něco nechala, vid’?“

Vtom si Jennie vzpomněla. Ten e-mail. Měla ho v džínkách. Slabým hlasem řekla: „Byl to první e-mail, ve kterém jsi mi napsal, že mě miluješ. Nemohla jsem ho vyhodit. Tys mi to sice nařídil, ale já nemohla. Moc mě to mrzí. Já...“

„To je v pořádku, miláčku. Ale teď si musíme promluvit.“

„Jistě, pusinko,“ řekla Jennie a připravila se na nejhorší. Poškrábala se na hrbolatém nose. Věděla, že tady nepomůže ani tiché odříkávání andělské písně, andělské písně.

On ji opustí. Přinutí ji, aby odešla.

Jenže to nakonec bylo ještě složitější. Ukázalo se, že jedna z členek jeho bývalé „rodiny“ s ním stále spolupracuje. Rebecca. Hodlali si společně založit novou „rodinu“, odjet na jeho vrchol hory a osamoceně tam žít.

„Ty ses toho původně účastnit neměla, miláčku, ale když jsem tě poznal, rozmyslel jsem si to. Bylo mi jasné, že bez tebe nedokážu žít. Takže si s Rebeccou promluvíme. Potrvá to jen malou chvilku. Je to s ní... těžké. Ale nakonec udělá, co jí řeknu. Skamarádíte se.“

„Když já nevím.“

„Ty a já, miláčku, budeme tým. Mezi mnou a jí nikdy podobné pouto nevzniklo. Tam šlo o něco jiného.“

Jestli tím chtěl říct, že tam šlo jen o sex, tak to bylo v pořádku. Na tohle Jennie nežárčila. Žárčila na to, že by Daniel mohl někoho jiného milovat, že by se s někým jiným mohl společně smát a vyprávět si, že by se jiná žena mohla stát jeho milenkou.

„Ale teď si musíme dávat pozor,“ pokračoval Pell. „Policie tě zná a dokáže tě snadno vypátrat. Takže musíš zmizet.“

„Zmizet?“

„Na nějakou dobu. Na měsíc nebo na dva. Jasně, mně se to taky nelíbí. Budeš mi chybět.“

A Jennie viděla, že je to pravda.

„Neboj. Všechno hezky klapne. Nenechám tě odejít.“

„Opravdu?“

„Budeme předstírat, že jsem tě zabil. A policie po tobě přestane pátrat. Ale budu tě muset trochu pořezat. Pokapeme krví tenhle kámen a tvou kabelku. Budou si myslet, že jsem tě praštil kamenem a shodil do oceánu. Trochu to zabolí.“

„Jestli to znamená, že můžeme být spolu...“ (Jennie se však neubránila myšlence: hlavně už ne vlasy! Jak bych teď vypadala?)

„Radši bych se pořezal sám, miláčku. Ale není jiná možnost.“

„To je dobrý.“

„Tak pojď semhle a posad’ se. Chytni mě za nohu. A pořádně ji zmáčkni. Takhle tě to bude bolet míň.“

Ta bolest byla strašlivá. Jennie se však kousla do rukávu, silně stiskla Danielovu nohu a podařilo se jí nekřičet, když nůž zajel do masa a z rány se vyřinula krev.

Zkrvavená kabelka, zkrvavená soška Jasmíne...

Pell jí sdělil adresu jednoho hotelu na Sutter Street v San Francisku, kde měla Jennie setrvat až do doby, kdy jí zavolá, že je bezpečné vyjít na veřejnost.

Odjel s ní na místo, kde ukryl modrého Forda Focus ukradeného v Moss Landingu, a předal jí klíčky. Rozloučili se a Jennie si v laciném hotelu rezervovala pokoj. Sotva pak do něj vstoupila, sotva si zapnula televizi, natáhla se na postel a zakryla si rukou trýznivě bolestivou ránu na hlavě, dozvěděla se ze zpráv, že Daniel byl v Point Lobos zastřelen.

Začala křičet do polštáře a kostnatýma rukama zmlátila matraci. Nakonec se provzlykala až do zmučeného spánku. Když se opět probudila, zůstala ležet v posteli, upřeně hleděla do stropu a tékala očima z jednoho rohu do druhého. Nekonečné nutkavé zírání.

Připomnělo jí to sáhodlouhé hodiny, během nichž ležela jako vdaná žena v ložnici se zakloněnou hlavou a čekala, až krvácení z nosu ustane a bolest pomine.

V Timově ložnici.

A v dobrém tuctu dalších.

Ležela na zádech a čekala, čekala, čekala...

Jennie věděla, že musí vstát a začít něco dělat. Policie po ní pátrala – Jennie koneckonců na vlastní oči viděla v televizi svou fotku z řidičáku, fotku s vážným výrazem a obrovitým nosem. Její obličej při tom záběru zaplanul hrůzou.

Takže hejbní kostrou...

Když se však v posledních několika hodinách mátožně povalovala na proleželé laciné posteli, z níž skrz tenkou matraci trčela péra, cítila ve svém nitru něco podivného.

Jakousi náhlou změnu připomínající první podzimní jinovatku. Přemýšlela, co to může být za pocit. A pak jí to došlo.

Vzteky.

Tato emoce se u Jennie Marsonové vyskytovala vzácně. Až dosud se naučila skvěle rozpoznávat zahanbení, skvěle rozpoznávat strach, skvěle prchat, skvěle čekat, až pomine bolest.

Anebo čekat, až bolest začne.

Teď však měla vztek. Ruce se jí třáslly a dech zrychloval. A pak, přestože ji ten vztek ani trochu neopustil, si náhle uvědomila, že je naprosto klidná. Bylo to jako při výrobě karamelu: cukr se musí ohřívat tak dlouho, až přejde do prudkého varu, kdy bublá a je nebezpečný (přilepil by se člověku na kůži jako rozpálené lepidlo), načež se nalije na mramorovou desku, kde vychladne v křehkou hmotu.

A přesně totéž teď Jennie cítila ve svém nitru. Chladný a tvrdý vztek v srdci. Tvrdý...

Se zaťatými zuby a silně tlukoucím srdcem odešla do koupelny a vysprchovala se. Usedla k lacinému stolku před zrcadlem a nalíčila se. Trvalo jí to téměř půl hodiny.

Pohlédla na sebe do zrcadla. To, co v něm viděla, se jí zamlouvalo.

Andělské písně...

Vrátila se v myšlenkách k minulému čtvrtku, kdy stáli vedle Fordu Focus, ona plakala a vášnivě Daniela objímala.

„Budeš mi strašně moc chybět, miláčku,“ řekla.

Daniel v tu chvíli ztlumil hlas. „Já teď, miláčku, musím něco zařídit – postarat se, aby byl náš vrchol hory bezpečný. Ale ty bys ještě měla udělat jednu věc.“

„Jakou, Danieli?“

„Vzpomínáš na ten večer na pláži? Když jsem potřeboval, abys mi pomohla? S tou ženou v kufru?“

Jennie přikývla. „Ty..., ty chceš, abych ti s něčím takovým zase pomohla?“

Jeho modré oči se na ni upřeně zadívaly. „Já nechci, abys mi pomohla. Potřebuju, abys to provedla sama.“

„Já?“

Daniel se k ní naklonil a ještě jednou ji fixoval pohledem. „Ano. Jestli to neuděláš, nikdy už nebudeme mít pokoj, nikdy nebudeme spolu.“

Jennie pomalu přitakala. Načež jí Pell podal pistoli, kterou sebral policistovi střežícímu dům Jamese Reynoldse, a ukázal jí, jak se s ní zachází. Jennie byla překvapena, jak je to snadné.

S pocitem vzteku ve svém nitru, tříštivým jako ztvrdlý karamel, nyní Jennie zamířila k posteli laciného motelu a vysypala na ni obsah malé nákupní tašky, kterou používala jako kabelku: pistoli, polovinu zbývajících peněz, pár osobních předmětů a také druhou věc, kterou jí Daniel při posledním loučení předal, totiž malý kousek papíru. Jennie ho nyní rozložila a přečetla si ho. Papírek obsahoval jména „Kathryn Danceová“, „Stuart a Edie Danceovi“, plus několik připojených adres.

Jennii stále v uších zněla milencova slova, když vsunul pistoli do tašky a podal jí ji: „Buď trpělivá, miláčku.“

Dej si hezky načas. A jaká je nejdůležitější věc, kterou jsem tě naučil?“

„Vždy si zachovat kontrolu,“ odříkala Jennie.

Daniel se usmál. „Máš jedničku s hvězdičkou, miláčku.“ A věnoval jí polibek, který se nakonec ukázal jako poslední.

62

Danceová odešla z budovy a vyrazila do hotelu Point Lobos Inn, aby dohlédla na převedení účtu za pobyt tří svědkyň z Kelloggovy kreditní karty na konto CBI.

Charlese Overbyho tento výdaj samozřejmě nepotěšil, ale kdyby obžalovaný z trestného činu platil výlohy za instituci, která ho zatkla, koukal by z toho parádní střet zájmů. A tak Overby souhlasil, že náklady za hotel uhradí. Jeho světlá chvilka, během níž podpořil Kelloggovo trestní stíhání, se však na další aspekty jeho osobnosti nevztahovala, takže nad účtem vydatně naříkal. {„Jordan Cabernet? Kdo tam pil Jordan Cabernet? A hned dvě lahve?“}

Danceová mu raději neřekla, že nabídla Samanthě, aby tam ještě pár dní zůstala.

Cestou do hotelu poslouchala hudbu keltské skupiny Altan, konkrétně skladbu „Green Grow the Rushes O“. Melodie naháněla člověku hrůzu, což se za daných okolností jevilo jako příhodné, poněvadž

Danceová mířila na místo, kde nedávno zemřeli lidé.

Přemýšlela o výletu s dětmi a se psy do jižní Kalifornie, který si naplánovali na příští víkend. Kousek od Ojai hodlala pořídit nahrávku skupiny mexických hudebníků. Ti byli fanoušky jejich webové stránky a před časem zaslali Martine několik ukázek své hudby. Danceová si je nyní chtěla natočit živě. Jejich rytmy byly úchvatné a ona se už na tenhle výlet těšila.

Na poloostrov se vrátilo špatné počasí a silnice zde byly poměrně volné. Danceová za sebou na celém úseku zahlédla jediné auto – modrý sedan, který se držel necelý kilometr za ní.

Danceová odbočila z hlavní silnice a zamířila k hotelu Point Lobos Inn. Podívala se na telefon a znepokojeně konstatovala, že jí O'Neil stále nezanechal zprávu ani vzkaz. Kathryn mu mohla zavolat sama pod záminkou nějakého dotazu k případu a on by jí okamžitě zavolal zpátky. Jenže to zároveň udělat nemohla. A navíc bylo možná lepší udržovat si jistý odstup. Když se žena přátel se ženatým mužem, bývá hranice vždy velmi tenká.

Odbočila na příjezdovou cestu k hotelu, zaparkovala a doposlechla si konec jednoho žalozpěvu. Vyvolal v ní vzpomínky na manželův pohřeb.

Bylo jen logické, aby byl Bill, který měl v Pacific Grove manželku, dvě děti a domov, pohřben nedaleko odtud. Jeho tvrdohlavá matka si však přála, aby byl pohřben v San Francisku – ve městě, z něhož v osmnácti letech odešel a kam se vracel pouze během dovolených, a to zdaleka ne všech. Paní Swensonová si navíc při diskusích o místě synova posledního odpočinku počínala dost nevybíravě. Danceová si nakonec prosadila svou, ale když pak viděla tchyni v slzách, pociťovala výčitky svědomí a ještě několik let poté musela za toto své vítězství platit drobnými ústupky. Bill nyní odpočíval na svahu, odkud byl výhled na spoustu stromů, pás Tichého oceánu a cíp deváté jamky na Pebble Beach – bylo to pohřebiště, za které by tisíce golfistů s radostí drazě zaplatili. Danceová si také vzpomněla, že ačkoliv ona ani manžel nikdy golf nehráli, plánovali si, že se někdy přihlásí do kurzu.

„Možná až budeme v důchodu,“ prohlásil tehdy Bill.

„V důchodu. Co to má zase znamenat?“

Danceová nyní zaparkovala, vstoupila na recepci v Point Lobos Inn a vyřídila příslušné papíry.

„Už jsme měli pár telefonátů,“ svěřil se jí recepční. „Reportéry, kteří si chtěli vyfotit tu chatku. A taky někoho, kdo hodlá pořádat výlety na místo, kde byl Pell zastřelen. To je zvrácené.“

Jo, to tedy ano. Morton Nagle by to určitě neschvaloval; třeba se onen nechutný podnikavec objeví v knize Spící panna jako poznámka pod čarou.

Když se Danceová vracela k autu, uvědomila si přítomnost jakési ženy: stála opodál, dívala se přes mlhu k oceánu a bunda se jí třepetala ve větru. Když Danceová pokračovala v chůzi, žena se náhle odvrátila od vyhlídky, zařadila se kousek za agentku a srovnala s ní krok.

Danceová si rovněž všimla, že nedaleko parkuje modré auto. Bylo jí povědomé. Nemůže ta žena být řidičkou vozu, který se cestou sem držel na silnici za ní? Po chvíli Danceová zaregistrovala, že je to Ford Focus, a vzpomněla si, že automobil ukradený v Moss Landingu se nikdy nenalezl. Také on byl modrý. Nemohly zde existovat další nedorozumění, které...

V tom okamžiku k ní žena rychle přistoupila a chraplavým hlasem skrz vítr křikla: „Vy jste Kathryn Danceová?“

Překvapená agentka se zastavila a otočila. „To jsem. My se známe?“

Žena pokračovala v chůzi, až se ocitla pár decimetrů za Danceovou.

Sundala si sluneční brýle a odhalila povědomou tvář, kterou však Danceová nedokázala ihned zařadit.

„Nikdy jsme se nesetkaly. Ale svým způsobem se známe. Já jsem přítelkyně Daniela Pella.“

„Vy jste...“ zalapala Danceová po dechu.

„Jennie Marstonová.“

Danceová spustila ruku k pistoli.

Než se však stihla dotknout pažby, Jennie prohlásila: „Chci se vám vydat.“ A natáhla zápěstí v očekávání, že na ně dostane pouta. Bylo to uvážlivé gesto, jaké Danceová za celou svou kariéru policejní agentky neviděla.

„Měla jsem vás zabít.“

Toto sdělení nepolekalo Danceovou tak, jak by za jiných okolností mohlo, poněvadž Daniel Pell byl mrtvý, Jennie měla spoutané ruce a Danceová u ní ani v jejím autě neobjevila žádné zbraně.

„Dal mi pistoli, ale ta zůstala v motelu. Já bych vám vážně nikdy neublížila.“

Faktem bylo, že na to Jennie nevypadala.

„Říkal, že žádný policista mu nikdy nepronikl do myšlenek tak jako vy. Báł se vás.“

Hrozby se musí eliminovat...

„Takže on vaši smrt jen narafičil?“

„Pořezal mě.“ Jennie jí ukázala obvaz na temeni. „Chtěl získat trochu kůže, vlasů a krve. A na hlavě člověk hodně krvácí.“ Povzdechla si. „A pak mi dal adresu na vás a vaše rodiče. Měla jsem vás zabít. Věděl totiž, že byste ho nikdy nenechala být.“

„A vy jste s tím souhlasila?“

„Já neříkala tak ani tak.“ Jennie zavrtěla hlavou. „Jemu se tak strašně říkalo, ne'... On si z toho zřejmě vyvodil, že to udělám. Protože jsem vždycky udělala, co po mně chtěl. Přál si, abych vás zabila a pak za ním přijela někam do lesů, kde jsem měla žít s ním a s Rebeccou. Měli jsme tam založit novou ‚rodinu‘.“

„Vy jste věděla o Rebecce?“

„Řekl mi to,“ odtušila dívka a chatrným hlasem dodala: „Ty e-maily mi psala ona? A vydávala se za něj?“

„Ano.“

Jennie pevně semkla rty. „Zdálo se mi, že jejich styl neodpovídá tomu, jak mluvil. A tak mě napadlo, že je psal někdo jiný. Ale nechtěla jsem se ho na to ptát. Někdy člověk prostě nechce znát pravdu.“

Zlatá slova, pomyslela si Kathryn Danceová. „Ale jak jste se sem dostala? Sledovala jste mě?“

„Přesně tak. Chtěla jsem s vámi mluvit osobně. Říkala jsem si, že když se prostě udám, tak mě odvezou rovnou do vězení. Ale já se na to musela zeptat. Byla jste u toho, když ho zastřelili? Říkal něco?“

„Nebyla, je mi líto.“

„No jo. Prostě mě to zajímalo.“ Její rty se znovu semkly, což byl kinezický projev výčitek svědomí.

Pohlédla na Danceovou. „Nechtěla jsem vás vystrašit.“

„V poslední době mě strašily mnohem horší věci,“ utěšila ji Danceová. „Ale proč jste prostě neutekla? Kdyby se vaše tělo neobjevilo za pár týdnů vyvržené na pobřeží, možná by nám to začalo připadat divné. Jenže než bychom po vás začali pátrat, mohla jste být dávno v Mexiku nebo v Kanadě.“

„Zřejmě na mě prostě přestalo působit jeho kouzlo. Představovala jsem si to s Danielem jinak. Nejdřív jsem ho poznávala – a teď nemyslím jen po fyzické stránce – a postupně mezi námi vzniklo opravdu silné pouto. Nebo jsem si to alespoň myslela. Jenže pak mě napadlo, že je to všechno lež. Rebecca mu o mně zřejmě všechno řekla, aby si mě mohl omotat kolem prstu. Stejně jako to dělal můj manžel a milenci.“

Chlapi mě obvykle balili v barech a na cateringu. Daniel postupoval stejně, jenže to dělal daleko chytřeji. Já si celý život myslela, že potřebuju chlapa. Napadl mě takový příměř, že jsem jako svítlna a chlapi jako baterky. Že se prostě bez chlapa nedokážu v životě rozzářit. Jenže když zabili Daniela, bloumala jsem v tom hotelovém pokoji a zničehonic jsem začala cítit něco úplně jiného. Dostala jsem vztek. Bylo to zvláštní. Byla jsem tak naštvaná, že jsem tu zlobu fyzicky cítila. Něco takového se mi nikdy předtím nestalo. A věděla jsem, že s tím musím něco udělat. Ale něco jiného než oplakávat Daniela, něco jiného než jít ven a začít si hledat nového chlapa. Což bych v minulosti přesně takhle provedla. Ne, tentokrát jsem chtěla udělat něco pro sebe. A jakou nejlepší věc jsem pro sebe mohla udělat? Nechat se zatknout.“ Zasmála se. „Zní to hloupě, ale tohle je veskrze moje rozhodnutí. Jen a jen moje.“

„Myslím, že je to dobré rozhodnutí.“

„Uvidíme. A to je asi tak všechno.“

Danceová usoudila, že asi ano.

Doprovodila Jennii k taurusu a během jízdy do Salinasu začala v duchu vypočítávat její potenciální

obvinění: žhářství, vražda, spiknutí, krytí uprchlé osoby a několik dalších položek.

Přesto se tato žena dobrovolně vzdala a působila maximálně kající. V případě jejího souhlasu ji Danceová hodlala vyslechnout, a pokud by zjistila, že jsou její motivy stejně upřímné, jak se na první pohled jeví, byla odhodlána se za ni u Sandovala přimluvit.

V zadržovací cele v soudní budově ji seznámila s vězeňským režimem.

„Chcete, abych někomu zavolala?“ zeptala se na závěr.

Jennie už už začala něco říkat, ale pak se zarazila a tiše se zasmála. „Ne. Myslím, že bude nejlepší, když začnu úplně nanovo. Takže v pohodě.“

„Obstarají vám právníka a pak bychom si spolu mohly na chvíli popovídat.“

„Jasně.“

Načež dozorci odvedli Jennii přesně stejnou chodbou, z níž její milenec téměř o týden dříve uprchl.

63

O šedesát či osmdesát metrů výše bylo možná oslnivě krásné nedělní odpoledne, avšak areál nemocnice Monterey Bay se halil do šedého závoje neprostupné mlhy.

Ta s sebou nesla vůni borovic, eukalyptu a jakýchsi květin – Kathryn Danceová se domnívala, že gardénii, ale nebyla si tím jistá. Květiny měla ráda, ale stejně jako v případě jídla si je raději kupovala v hotovém stavu, než aby se pokoušela o vlastní vklad a riskovala zkázu.

Stála vedle jedné ze zahrad a dívala se, jak Lindu Whitfieldovou vyváží na vozíku hlavním vchodem z nemocnice její bratr. Roger byl štíhlý a zasmušilý muž, jehož věk se mohl pohybovat kdekoliv mezi pětatřiceti a pětapadesáti. Danceová si ho přesně takového představovala: tichého a konzervativního, v upnutých džínkách, naškrobené a vyžehlené košili a proužkované kravatě, kterou držela spona s křížkem. S Danceovou se přivítal velmi pevným stiskem ruky a beze stopy úsměvu.

„Dojdu pro auto. Omluvte mě, prosím.“

„Cítíte se na tu jízdu?“ zeptala se Danceová Lindy, jakmile její bratr odešel.

„Uvidíme. Známe nějaké lidi v Mendocinu, kteří kdysi bývali v naší církvi. Roger jim volal. Kdyby bylo třeba, můžeme se tam na noc zastavit.“

Linda měla rozostřený pohled a občas se hihňavě rozesmála, aniž pro to měla důvod. Danceová usoudila, že dostává velmi, velmi silné tišící léky.

„Já bych byla pro zastávku. Berte to s nadhledem. A nechte se hýčkat.“

„Hýčkat.“ Linda se tomu slovu zasmála. „Jak je na tom Rebecca? Vůbec jsem se na ni neptala.“

„Pořád je na intenzivce.“ Danceová kývla směrem k nemocnici. „Pravděpodobně neleží daleko od místa, kde jste byla vy.“

„Uzdraví se?“

„Podle lékařů ano.“

„Budu se za ni modlit.“ Linda se znovu zasmála. Danceové to připomnělo charakteristické chechtání Mortona Naglea.

Přikrčila se vedle vozíku. „Nevím, jak vám dost poděkovat za to, co jste udělala. Víím, že to bylo těžké. A je mi moc líto, že jste přišla k úrazu. Ovšem bez vás bychom ho nikdy nebyli dopadli.“

„Bůh dělá svou práci, život jde dál. To všechno je pro dobro věci.“

Danceová její výrok nepochopila; připomínal jí absurdní moudrosti Charlese Overbyho.

Linda zamrkala. „Kde bude Daniel pohřben?“

„Volali jsme jeho tetě do Bakersfieldu, jenže ta už si nepamatuje ani vlastní jméno. A jeho bratr Richard o něj nemá zájem. Takže bude po pitvě pohřben tady, v okrese Monterey. Mají tu veřejný hřbitov pro nemajetné. Tělo bude zpopelněno.“

„Je ten hřbitov vysvěcený?“

„To nevím. Ale řekla bych, že ano.“

„Pokud ne, mohla byste mu najít nějaké jiné místo? Řádné místo posledního odpočinku? Zaplatím ho.“

„Muži, který se ji pokusil zabít? „Postarám se o to.“

„Děkuji vám.“

V tom okamžiku se po příjezdové cestě divoce přičítala tmavě modrá Honda Acura a se smykem zastavila nedaleko od nich. Její příjezd byl tak rychlý, že se Danceová polekaně přikrčila a instinktivně hmátla po pistoli.

Vzápětí se však uvolnila, poněvadž ze dveří vystoupila Samantha McCoyová a připojila se k ní a k Lindě.

„Jak se cítíš?“ zeptala se přítelkyně.

„Momentálně jsem na práškách. Takže myslím, že mě to zítra bude pořádně bolet. No, vlastně nejen zítra,

ale celý příští měsíc.“

„A tos chtěla odjet bez rozloučení?“

„Já..., jak tě to napadlo? Chtěla jsem ti zavolat.“ Danceová v této replice hravě odhalila lež. Nejspíš si jí všimla i Samantha.

„Vypadáš dobře.“

Odpovědí jí bylo další nesouvislé uchechtnutí.

A pak se rozhostilo ticho. Tíživé ticho; mlha jako by pohltila veškerý okolní šum.

Samantha si založila ruce v bok a podívala se na Lindu. „Tohle bylo divných pár dnů, co?“

Žena se zvláště zasmála – vyčerpaně a zároveň obezřetně.

„Lindo, já ti chci zavolat. Mohly bychom se dát zase dohromady.“

„Proč? Abys mi dělala psychoanalýzu? Abys mě vyrvala ze spárů církve?“ Z Lindiných slov prýštila zatrpkllost.

„Prostě tě chci vidět. Nemusí za tím být vůbec nic dalšího.“

Linda musela vynaložit jisté duševní úsilí, než nadhodila: „Sam, my dvě jsme byly před osmi, devíti lety naprosto odlišné typy. A dnes jsme ještě odlišnější. Nemáme vůbec nic společného.“

„Nic společného? Tak to není pravda. Obě jsme prošly peklem.“

„Jo, to ano. Ale Bůh nás jím provedl a pak nás vyslal každou jiným směrem.“

Samantha se přikrčila a opatrně vzala Lindu za ruku, aby jí nepodráždila ránu. Nacházela se teď hluboko uvnitř Lindiny osobní proximické zóny. „Poslouchej mě. Posloucháš?“

„Co je?“ zeptala se Linda netrpělivě.

„Byl jednou jeden muž.“

„Muž?“

„Poslouchej mě. Ten muž bydlel ve svém domě, když vtom přišla velká potopa, opravdu velká. Řeka mu zaplavila přízemí, ale pak mu najednou připlul na pomoc záchranný člun. Jenže ten muž řekl: ‚Ne, pluj dál, mě zachrání Bůh.‘ Vyběhl do prvního patra, ale voda tam zakrátko vystoupala taky. Objevil se další záchranný člun a muž opět řekl: ‚Ne, pluj dál, mě zachrání Bůh.‘ Řeka pořád stoupala, takže muž nakonec musel vylézt na střechu. Vtom přiletěl vrtulník, ale on zase řekl: ‚Ne, leť dál, mě zachrání Bůh.‘ A vrtulník odletěl.“

„Co to tady vykládáš?“ zeptala se Linda hlasem rozostřeným léky.

Sam se však nedala vyvést z míry a pokračovala: „Voda mu pak strhla i střechu a milý muž se utopil. Ocitl se v nebi, kde zahlédl Boha a povídá mu: ‚Bože, proč jsi mě nezachránil?‘ Načež

Bůh zavrtěl hlavou a odpověděl: ‚To je divné, nechápu, co se stalo. Vždyť jsem ti poslal dva čluny a vrtulník.‘“

Danceová se zasmála, zatímco Linda jen zamrkala – agentka měla pocit, že se i ona chtěla rozesmát, ale nakonec se přinutila zachovat vážnou tvář.

„No tak, Lindo – my dvě jsme si navzájem vrtulníkem. Přiznej si to.“

Žena mlčela.

Samantha jí vtiskla do ruky vizitku. „Tady je moje číslo.“

Linda dlouho neříkala nic a jen zírala na kartičku. „Sarah Starkeyová?“ zeptala se nakonec. „Takhle se teď jmenuješ?“

Samantha se usmála. „Teď už si nemůžu nechat vrátit původní jméno. Ale řeknu to manželovi. Všechno. Zrovna teď jede s naším synem sem. Strávíme tady pár dní. Aspoň v to doufám. I když se taky může stát, že až mu všechno povím, nastoupí zase do auta a odjede domů.“

Linda neodpověděla. Cvrnkla do vizitky palcem a zadívala se na příjezdovou cestu, po níž se už blížil otlučený stříbrný pickup. Vůz zastavil a vystoupil z něj Roger Whitfield.

Samantha se Lindinu bratrovi představila a použila přitom své původní jméno, nikoliv současné „Sarah“.

Roger ji pozdravil zvednutím obočí a dalším formálním stiskem ruky. Nato pomohl s Danceovou Lindě do auta a agentka za ní zabouchla dveře.

Samantha se postavila na rampu. „Lindo, nezapomeň: vrtulníky.“

„Sbohem, Sam,“ odpověděla žena. „Budu se za tebe modlit.“

Bez dalších slov nebo gest bratr se sestrou odjeli. Samantha s Danceovou se dívaly, jak automobil ujíždí po klikaté příjezdové cestě pryč a jeho zadní světla se postupně ztrácejí v mlze.

Když Linda s bratrem zmizeli, zeptala se Danceová Samantha: „Kdy sem má váš manžel dorazit?“

„Před hodinou vyjel ze San Jose. Takže asi docela brzy.“

„Chcete si tu chatku nechat i na dnešní noc?“

„Jasně. Díky.“ Sam kývla za ujíždějícím pick-upem. „Myslíte, že mi zavolá?“

Ani veškeré Kathryniny schopnosti vyšetřovatelky, ani veškerý její talent na čtení řeči lidského těla nedokázaly na tuto otázku odpovědět. Maximem, nač se nakonec zmohla, bylo: „Tu vaši vizitku přece nezahlodila, že ne?“

„Zatím ne,“ opáčila Samantha, nasadila chabý úsměv a odkráčela zpět ke svému autu.

Večerní obloha byla jasná – mlha měla zřejmě napilno jinde.

Kathryn Danceová seděla na Palubě sama, jen Patsy s Dylanem dováděli kousek od ní na zahradě a kuli psí pikle. Kathryn již dokončila přípravy na zítřejší velkou oslavu otcových narozenin a momentálně popíjela německé pivo a poslouchala Garrisona Keillora v rozhlasovém pořadu „A Prairie Home Companion“, který už řadu let patřil k jejím oblíbeným. Jakmile pořad skončil, vypnula stereosoupravu a zaposlouchala se do vzdáleného zvuku klavíru, na němž právě Maggie cvičila stupnice, a do chabého dunění Wesovy hi-fi soupravy.

Když poslouchala chlapcovu hudbu – měla dojem, že jsou to Coldplay –, na okamžik se zamyslela a pak z náhlého popudu vytáhla mobilní telefon, nalistovala v seznamu číslo a stiskla tlačítko vytáčení.

„No ahoj,“ zahlaholil Brian Gunderson, když přijal hovor.

Danceovou napadlo, že zobrazování čísla volajícího v telefonech vytvořilo zcela nový reakční mechanismus. Brian měl díky němu plně tři vteřiny času sestavit bojový plán konverzace, šitý Kathryn Danceové přímo na míru.

„Ahoj,“ odpověděla. „Hele, promiň, že jsem se ti neozvala. Víím, že jsi mi párkrát volal.“

Brian se zasmál a Danceová si vzpomněla na společně prožité chvíle – na večere, na procházky na pláži. Brian měl hezký smích. A dobře líbal. „Řekl bych, že jestli má někdo výmluvu, tak jsi to ty. Díval jsem se na zprávy. Kdo je to Overby?“

„Můj šéf.“

„Jo, ten cvok, o kterém jsi mi říkala?“

„Ano.“ Danceová se podívala, že mohla být tak indiskrétní.

„Viděl jsem tiskovou konferenci, na které se o tobě zmínil. Říkal, žeš mu asistovala při Pellově dopadem.“ Danceová se zasmála. Jestli to slyšel Týdžej, pak bylo jen otázkou času, než od něj dostane vzkaz pro „asistentku Danceovou“.

„Takže jste ho dostali.“

„Dostal co proto.“ A ještě něco navrhl. „Jak ses měl?“ zeptala se Danceová.

„Dobře. Byl jsem na pár dní v San Francisku, kde jsem tahal peníze z lidí, kteří vytáhli peníze z jiných lidí. Stáhl jsem si z toho provizi a všichni byli spokojení.“ Dodal, že když se vracel domů, potkal ho na sto jedničky defekt. Naštěstí mu zastavili členové jednoho amatérského vokálního kvarteta, kteří se právě vraceli z vystoupení, odklonili dopravu a pneumatiku mu vyměnili. „A zpívali ti u toho?“

„Bohužel ne. Ale pojedu na jejich vystoupení do Burlingamu.“

Bylo to snad pozvání? kladla si Danceová otázku. „Jak se mají děti?“ zeptal se Brian.

„Dobře. Protože jsou děti.“ Danceová se odmlčela a přemýšlela, zda by ho měla nejdříve pozvat na skleničku, anebo rovnou na večeri. Nakonec dospěla k závěru, že už spolu něco prožili, takže pozvání na večeri nebude nepatřičné.

„Každopádně díky, že ses mi ozvala,“ řekl Brian. „Jasně.“

„Ale to už je jedno.“ To už je jedno?

„Důvod, proč jsem ti tehdy volal, je ten, že tento týden jedu s někým do La Jolly.“

S „někým“. Tohle slovo může mít úžasně mnoho významů. „To je skvělé. Budeš tam šnorchlovat? Říkals, že to chceš zkusit. Vzpomínám si na to.“ V La Jolle byla obrovská podmořská rezervace. Danceová již s Brianem probírala, že by tam někdy mohli zajet.

„No jo. To máme taky v plánu. Ale chtěl jsem se tě tehdy zeptat, jestli bych si mohl vyzvednout tu knížku, kterou jsem ti půjčil – tu o batůžkářských trasách dole u San Diega.“

„O, promiň.“

„To není problém. Koupil jsem si mezitím jiný výtisk. Nech si ji. Určitě si tam někdy zajedeš.“

Danceová se zasmála – nebo spíš uchechtla na způsob Mortona Naglea. „Jasně.“

„Jinak je všechno v pohodě?“

„Jo, v naprosté pohodě.“

„Zavolám ti, až budu zpátky ve městě.“

Kathryn Danceová, kinezická analytička a ostřílená vyšetřovatelka, věděla, že lidé často lžou v očekávání – ba přímo v naději –, že posluchač jejich lež postřehne. Obvykle se to stává v situacích podobných této.

„To by bylo skvělé, Briane.“

Danceová tušila, že si spolu už nikdy v životě nevymění jediné slovo.

Zaklapla telefon a zamířila do ložnice. Tam odsunula bokem moře bot a našla svou kytaru Martin 00-18, čtyřicet let starý model s mahagonovou zadní stranou i luby a s jedlovým čelem, které postupem času získalo karamelový odstín.

Odesla kytaru na Palubu, posadila se a prsty zkřehlými zimou – a nedostatkem cvičení – nástroj nejprve naladila a pak na něj začala hrát. Nejprve zkusila pár stupnic a preludií a poté zahrála skladbu „Tomorrow Is a Long Time“ od Boba Dylana.

Její myšlenky těkaly od Briana Gundersona až po přední sedadlo služebního Fordu Taurus a Winstona Kellogga.

Chuť máty, vůně kůže a vody po holení...

Během hraní zaregistrovala v domě jakýsi pohyb. Po chvíli si všimla, že její syn zamířil nejkratší trasou k lednici a vzápětí si odnesl do pokoje zákusek a sklenici mléka. Celý nájezd netrval déle než třicet vteřin.

Danceová si uvědomila, že až dosud pokládala Wesovo chování za pouhou odchylku od normálu – za kaz, který se musí napravit.

Rodiče mívají sklon si myslet, že poznámky, které jejich děti vznášejí na adresu svých potenciálních nevlastních rodičů nebo i náhodných známostí, mají reálné opodstatnění. Takhle uvažovat nemůžete.

Danceová si tím však nyní nebyla tak jistá. Možná děti někdy vznášejí opodstatněné poznámky. Možná bychom jim měli naslouchat, vnímat je stejně pozorně a se stejně otevřenou myslí, jako když v rámci kriminálního vyšetřování vyslyšíme svědka. Jistě, Wes nebyl její životní partner, nýbrž dítě, ale přesto by i on měl mít hlasovací právo. Tuto zkušenost Danceová paradoxně učinila coby kinezická expertka, která stanovuje základní čtení subjektů a v odchylkách od něj pak hledá signály, že něco není v pořádku.

Odchýlila jsem se snad já ve vztahu k Winstonu Kelloggovi od svého základního čtení?

Chlapecká reakce naznačovala, že možná ano.

Rozhodně to stálo za zamyšlení.

Danceová si právě broukala jednu píseň od Paula Simona, u které si nebyla jistá textem, když vtom zaslechla vrznutí branky vedoucí nahoru na Palubu.

Nástroj zmlkl a Danceová pohlédla na schodiště, po němž právě vystupoval Michael O'Neil. Měl na sobě šedohnědý svetr, který mu Danceová koupila, když byla loni lyžovat v Coloradu.

„Ahoj,“ řekl. „Neruším?“

„Ty nikdy.“

„Anne má za hodinu vernisáž. Ale říkal jsem si, že se nejdřív zastavím u tebe a pozdravím tě.“

„Jsem ráda, žeš to udělal.“

O'Neil si vytáhl z ledničky pivo, a když Danceová přikývla, vzal jedno i jí. Posadil se vedle ní, syčivě otevřel lahve a oba se dlouze napili.

Danceová začala hrát kytarovou instrumentaci jednoho starého keltského nápěvu od Turlougha O'Carolana, potulného slepého irského harfenisty.

O'Neil neříkal nic, jen popíjel pivo a kýval hlavou do rytmu. Danceová si všimla, že se jeho oči upírají k oceánu, přestože ho nemohl vidět – ve výhledu jim bránily husté borovice. Vzpomněla si, že když Wes kdysi dávno zhlédl onen starý film o posedlém rybáři se Spencerem Tracym v hlavní roli, dal O'Neilovi přezdívku „Stařec z moře“. O'Neil s Danceovou se tomu tehdy hurónsky smáli.

Když dohrála, ujal se O'Neil slova: „S Juanem se vyskytl problém. Slyšelas o tom?“

„S Juanem Millarem? Ne, jaký?“

„Přišla pitevní zpráva. Soudní patolog u něj objevil druhotné příčiny. A označil je za podezřelé. Založili jsme na úřadu šerifa spis.“

„A co se stalo?“

„On nepodlehli infekci nebo šoku, což se obvykle u těžkých popálenin stává. Zemřel na vzájemné působení morfia a difenhydraminu – to je antihistaminikum, protialergický lék. Infuze s morfiem byla otevřená sířeji, než být měla, a antihistaminikum mu nepředepsal žádný z lékařů. V kombinaci s morfiem je totiž nebezpečné.“

„Byl v tom záměr?“

„Vypadá to tak. Tohle si sám udělat nemohl. Pravděpodobně máme co do činění s vraždou.“

Danceová si vzpomněla, jak jí matka šeptem tlumočila Millarova slova.

Zabij mě...

Přemýšlela, kdo mohl za touto smrtí stát.

Nakonec zavrtěla hlavou. „Po tom všem, co jeho rodina prožila... Pokud pro vás budeme moci cokoliv udělat, dej mi vědět.“

Chvilí seděli mlčky a Danceová si vychutnávala vůni kouře z krbu – a také další dávku O'Neilovy vody po holení. Moc se jí ta kombinace líbila. Znovu se dala do hraní. Tentokrát to byla vybrnkávaná verze skladby „Freight Train“ od Elizabeth Cottenové, jedna z nejchytlavějších melodií, jaká kdy byla vymyšlena.

Danceová věděla, že jí bude znít v hlavě ještě hezkých pár dní.

Když dohrála, O'Neil řekl: „Slyšel jsem o Winstonu Kelloggovi. Tohle by mě nikdy nenapadlo.“

Slova se šíří rychle.

„Jo.“

„Týdžej mi to vylíčil se všemi hrůzyplnými detaily.“ O'Neil zavrtěl hlavou a gestem přivolal Dylana a Patsy. Psi k němu přiskákali a on jim hodil žvýkáci kosti z velké sklenice, která stála vedle lahve s pochybnou tequilou. Hafani převzali pochoutky a odběhli pryč. „Vypadá to na těžký případ,“ pokračoval O'Neil.

„Vsadím se, že Washington tlačí, aby se do toho nešťouralo.“

„No to víš. Vychází to až úplně shora.“

„Jestli máš zájem, možná bychom měli zavolat na pár míst.“

„Do Chicaga, do Miami, anebo do Los Angeles?“

O'Neil zamžoural a pak se zasmál. „Takže tys o tom taky uvažovala, jo? Který případ je podle tebe nejnadějnější?“

„Já bych začala tou podezřelou sebevraždou v Los Angeles,“ navrhla Danceová. „Je to v Kalifornii, takže tu má CBI v pravomoci, a Kellogg navíc nemůže tvrdit, že vůdkyně téhle sekty zemřela při taktické operaci. Navíc je tu ten soubor, který Kellogg zničil. Proč by to dělal, kdyby nebyl vinen?“

Danceová si předsevzala, že pokud Kelloggovi projde Pellovo zavraždění – což se klidně mohlo stát –, nenechá celou záležitost uložit k ledu a půjde po Kelloggovi prostřednictvím ostatních podezřelých případů.

A nyní bylo zřejmé, že při tom nebude sama.

„Fajn,“ řekl O'Neil. „Takže se zítra sejdeme a prohlédneme si důkazy.“

Danceová přikývla.

Detektiv dopil pivo a otevřel si další. „Předpokládám, že Overby ti cestu do Los Angeles nezacvakne.“

„Věř, nebo nevěř – já myslím, že zacvakne.“

„Vážně?“

„Pokud poletíme turistickou třídou.“

„A napíšem se na čekačku,“ dodal O'Neil.

Oba se rozesmáli.

„Nějaké konkrétní přání?“ Danceová poklepala na starou martinku, která zadrnčela jako plechový bubínek.

„Ne.“ O'Neil se opřel a natáhl si nohy v ošoupaných botách. „Zahrej cokoliv, nač máš náladu.“

Kathryn Danceová se na okamžik zamyslela a pustila se do hraní.